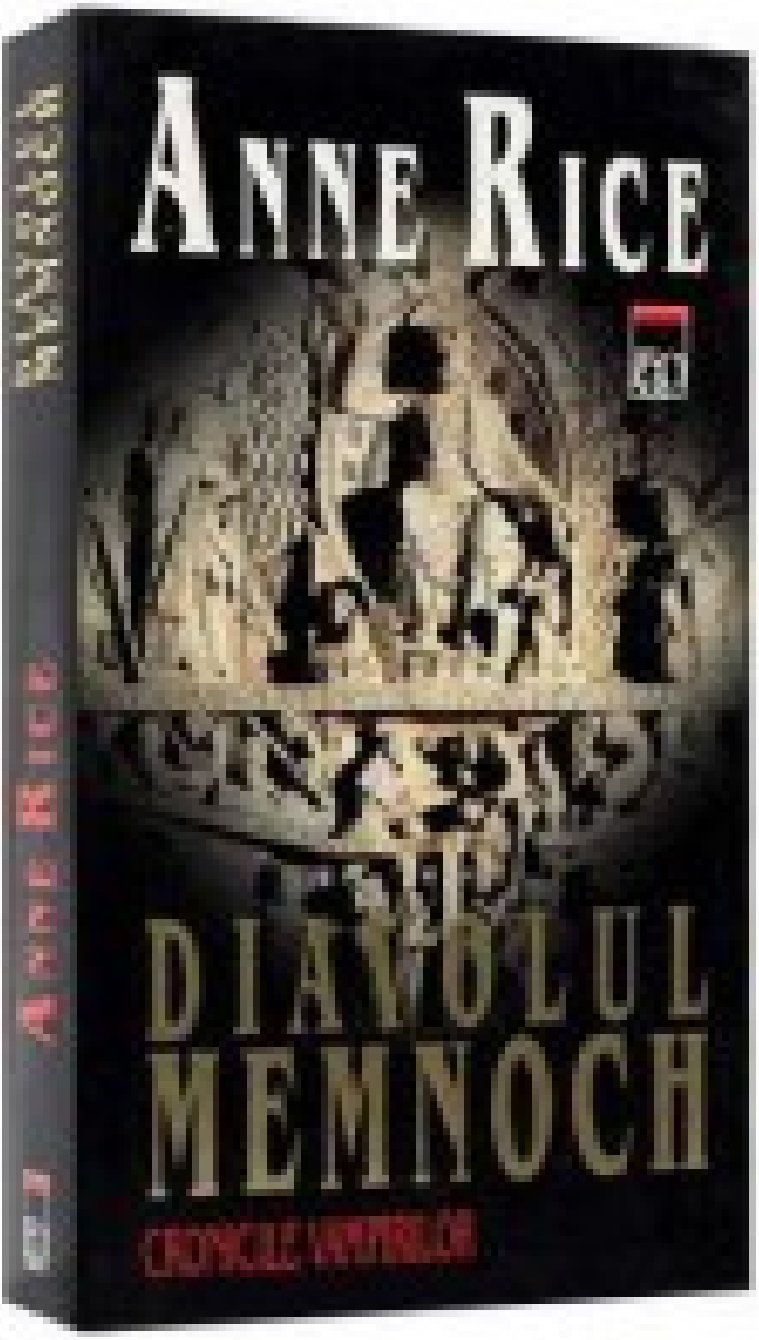
ANNE RICE
DIAVOLUL MEMNOCH
CRONICILE VAMPIRILOR
ANNE RICE

Anne Rice

Cronicile vampirilor 5

Diavolul Memnoch

CEEA CE DUMNEZEU N-A PLĂNUIT
Dormi uşor, plângi în tihnă
şi caută pârâul cel adânc
De câte ori ţi-e vrerea.
Adună apa din izvor,
Clipocitoare-n veşnică sclipire.
Dumnezeu nu se-aştepta ca, de la sine,
Conştiinţa să-nflorească. Ei bine,
Spune-i că s-a umplut paharul
Şi că, din partea noastră,
Se poate duce dracului.
Stan Rice
24 iunie 1993

OFRANDA
Aceluia ce-mpiedică nimicnicia
Să-şi înfigă colţii albi,
Precum mistreţul lui Homer,
În fiinţele omeneşti,
Ca-n vrejurile uscate,
Aceluia, doar lui,
Îi aduc jertfă această suferinţă
A tatălui meu.
Stan Rice
16 octombrie 1993

DUET PE STRADA IBERVILLE
Bărbatul îmbrăcat în piele neagră,
Ce cumpără un şoarece spre a-şi hrăni pitonul

Nu face mofturi când e să aleagă.
Oricare şoarece va fi la fel de bun.
Întorcându-mă din târgul de animale
Mi-e dat să văd un om, în garajul unui hotel,
Cu drujba ciopârţind o lebădă
Încremenită într-un bloc de gheaţă.
Stan Rice
30 ianuarie 1994

PROLOG

SUNT Lestat. Mă cunoaşteţi? În caz afirmativ, nu vă obosiţi să citiţi următoarele câteva paragrafe. Pentru ceilalţi însă, cei care nu mă cunosc încă, aş vrea să fie dragoste la prima vedere.

Iată-mă, eroul întâmplărilor ce vă vor fi povestite, o imitaţie perfectă a unui bărbat alb, cu părul blond şi ochi albaştri, înalt de un metru nouăzeci. Sunt vampir, unul dintre cei mai puternici pe care i-aţi putea întâlni vreodată. Colţii îmi sunt prea mici pentru a fi observaţi, dacă nu cumva ţin cu tot dinadinsul să mi-i arăt, sunt însă foarte ascuţiţi, şi nu las niciodată să treacă mai mult de câteva ore fără să-mi doresc să sorb sânge omenesc.

Desigur, sângele nu mi-e necesar chiar atât de des. Nici măcar nu ştiu, de fapt, cât de des ar trebui să beau sânge, căci nu mi-am pus niciodată rezistenţa la încercare.

Puterea mea e monstruoasă. Pot zbura. Pot auzi spusele unor oameni aflaţi la celălalt capăt al oraşului ori chiar de cealaltă parte a globului pământesc. Sunt în stare să citesc gândurile şi chiar să le influenţez.

Sunt nemuritor. Din 1789, anii au trecut fără să lase urme asupră-mi.

Vă întrebaţi dacă sunt singurul din stirpea mea? Nicidecum. Cunosc vreo douăzeci de alţi vampiri, răspândiţi în întreaga lume. Pe jumătate dintre ei îi cunosc îndeaproape, pe jumătate dintre aceştia îi iubesc.

Acestora li se adaugă vreo două sute de vagabonzi şi străini, despre care nu ştiu nimic, dar îi aud uneori, şi, dacă nu mă înşală simţurile, ar mai fi vreo mie de nemuritori misterioşi care bântuie prin lume deghizaţi în oameni de rând.

Bărbat, femeie, copil , oricine poate deveni vampir. E de-ajuns ca un vampir să consimtă să-ţi soarbă mai tot sângele şi să te lase apoi să-l bei înapoi, amestecat cu al său. Mă rog, nu e chiar atât de simplu, dar, dacă supravieţuieşti acestei experienţe, vei trăi veşnic. Câtă vreme vei fi tânăr, vei fi mereu chinuit de sete şi va trebui să ucizi în fiecare noapte. După ce vor fi trecut o mie de ani, vei părea mai înţelept, chiar de vei fi fost un copilandru la început. Cu toate astea, vei bea sânge şi vei ucide fiindcă nu vei putea rezista ispitei, chiar dacă setea nu te va îmboldi să o faci.

Dacă vei ajunge la o astfel de vârstă — şi sunt destui care-au trăit atât — cine ştie? Vei deveni mai puternic, mai alb la piele, mai monstruos cu fiecare clipă ce trece. Vei şti atât de multe despre suferinţă, încât vei parcurge cu repeziciune stări de cruzime şi bunătate, de viziuni pătrunzătoare şi orbire dementă. Da, se prea poate să înnebuneşti. Dar mintea va sfîrşi prin a redeveni limpede. S-ar putea să uiţi cine eşti.

În ceea ce mă priveşte, sunt chintesenţa a ceea ce e mai bun în tinereţea şi bătrâneţea unui vampir. Deşi n-am decât două sute de ani, din felurite pricini mi-a fost dăruită puterea celor vârstnici. Posed sensibilitatea unui contemporan, îmbinată cu impecabilul bun-gust al defunctei aristocraţii. Ştiu exact cine sunt. Sunt bogat. Sunt chipeş. Îmi pot vedea imaginea reflectată în oglinzi şi în vitrinele strălucitoare. Ador să cânt şi să dansez.

Ce fac? Tot ce-mi trece prin minte.

Ia gândiţi-vă! E destul oare pentru a vă determina să-mi citiţi povestea? Ori, poate, aţi mai citit şi alte istorii cu vampiri, aşternute de mine pe hârtie?

Luaţi aminte: faptul că sunt vampir e lipsit de importanţă. Nu e un element esenţial în desfăşurarea naraţiunii. E doar o informaţie suplimentară despre mine, la fel ca zâmbetu-mi nevinovat ori mersu-mi vioi, săltăreţ. V-am dezvăluit-o, ca să vă dau prilej să mă cunoaşteţi. Dar ceea ce mi s-a î*ntâmplat* i s-ar fi putut întâmpla oricărei fiinţe omeneşti. Da, sunt oameni care au trecut prin astfel de întâmplări, şi vor mai fi destui.

Şi eu, şi voi, avem câte un suflet, Vrem să ştim cât mai multe. Trăim în aceeaşi lume bogată, plină de verdeaţă şi de pericole. Nici unul dintre noi nu ştie ce-nseamnă a muri, indiferent dacă susţinem sau nu contrariul. E limpede că, dac-am şti ce-nseamnă moartea, eu n-aş fi scris, iar voi n-aţi

mai citi această carte.

În schimb, de mare importanţă în economia naraţiunii ce urmează e faptul că mi-am propus ţelul de a deveni un erou al acestei lumi. Mă străduiesc să îmi menţin complexitatea morală, puterea spirituală şi relevanţa estetică, îmi doresc să fiu o fiinţă atrăgătoare, menită unor viziuni strălucitoare, un tip care să aibă cu adevărat ceva interesant de povestit.

Aşadar, dacă veţi citi aceste pagini, citiţi-le având în minte această motivaţie: Lestat s-a hotărât din nou să vorbească, e înspăimântat şi caută cu disperare o raţiune de a fi, un miez al lucrurilor, el vrea să-şi înţeleagă propria poveste şi vrea ca voi, cititorii, să o înţelegeţi, nu de alta, dar e cea mai frumoasă poveste pe care a spus-o vreodată...

Dacă nu vă e de-ajuns acest motiv, citiţi altceva.

Dacă vă e destul, citiţi! Înlănţuit, prietenului şi scribului meu i-am dictat aceste cuvinte. Veniţi cu mine! Ascultaţi-mă! Nu mă lăsaţi singur!

1

L-AM descoperit de îndată ce a trecut pragul intrării principale. Înalt, bine făcut, cu părul şi cu ochii negri, cu un ten îndeajuns de bronzat chiar şi acum, fiindcă fusese închis de-a binelea atunci când îl făcusem vampir. De n-ar fi avut mersul cam repezit, ar fi putut fi oricând luat drept o fiinţă umană. Iubitul meu David...

Mă aflam pe trepte. În marea casă a scărilor, s-ar putea spune... Era unul dintre acele vechi hoteluri de o magnifică opulenţă, cu decoraţiuni sofisticate din purpură şi aur, care nu îmi displăceau, ba chiar dimpotrivă. Nu eu alesesem acest loc, ci victima mea. Victima mea lua cina aici împreună cu fiica sa. Din mintea celui pe care mi-l alesesem drept victimă aflasem că se întâlnea cu fiica sa aici ori de câte ori se afla la New York, fiindcă hotelul era peste drum de Catedrala St. Patrick.

David m-a văzut şi el imediat: un chip tânăr, încadrat de bucle lungi şi blonde, prinse de astă dată într-o coadă, un chip de bronz şi mâini aşijderea, obişnuiţii ochelari de soare de culoare violet şi trupul zvelt înveşmântat într-un costum la două

rânduri, de la Brooks Brothers.

I-am zărit zâmbetul fugar, înainte chiar ca el să-l fi conştientizat. Îmi cunoştea vanităţile şi realizase probabil că, în primii ani ai ultimului deceniu al secolului al douăzecilea, italienii inundaseră piaţa cu atâtea ţoale informe, greoaie, încât cel mai atrăgător veşmânt pe care l-ar fi putut alege un bărbat era un costum bleumarin bine croit, de la Brooks Brothers.

La urma urmei, o coamă rebelă şi un costum bine croit au alcătuit dintotdeauna o combinaţie trăsnet. Cine ştie mai bine acest lucru, dacă nu eu?

Dar n-are rost să bat câmpii despre ţoale! La naiba cu ţoalele! Eram însă atât de mândru de eleganţa mea, de aspectul meu plin de încântătoare contradicţii: buclele lungi, costumul impecabil, atitudinea mea regală, aşa cum stăteam sprijinit de balustrada ornamentată, blocând oarecum trecerea pe scări.

A venit spre mine imediat, aducând cu sine mireasma iernii de afară. Pe străzile îngheţate, trecătorii patinau voiniceşte, iar în rigole zăpada se preschimbase în noroi. Chipul lui poseda acea strălucire supranaturală pe care numai eu eram în stare să o detectez şi să o apreciez la justa-i valoare. Îl iubeam şi îmi venea să-l sărut.

Am pornit împreună pe mocheta groasă aşternută la mezanin.

Nu-mi plăcuse niciodată faptul că era cu cinci centimetri mai înalt decât mine. Acum însă eram nespus de bucuros să-l am alături, să-i fiu aproape. Clădirea aceasta plină de umbre tainice, caldă şi atât de vastă, nu era unul dintre acele locuri în care toată lumea se holbează la înfăţişarea celorlalţi.

— Ai venit, am spus. Nu credeam că îmi vei asculta chemarea.

— Bineînţeles că am venit, mi-a răspuns.

Accentul său britanic, contrastând blând cu chipu-i mediteranean, m-a luat prin surprindere, ca de fiecare dată. Era un vârstnic într-un trup tânăr, un vampir creat de mine însumi, unul dintre cei mai puternici din întreaga noastră stirpe.

— Dar ce credeai că am să fac? m-a întrebat, apropiindu-se. Armand mi-a spus că m-ai chemat. Maharet mi-a spus-o, la rândul ei.

— Ah, uite că ai şi reuşit să-mi dai răspuns la prima întrebare, deşi nici nu apucasem să o rostesc.

Mi-aş fi dorit să-l sărut şi mi-am deschis braţele cu timiditate, gata să-l îmbrăţişez, lăsându-i însă libertatea de a mă respinge. Mi-a îngăduit însă să-l strâng la piept, răspunzându-mi cu aceeaşi căldură şi umplându-mă de o fericire cum de mult nu mai trăisem.

De fapt, încercasem ultima oară acest simţământ în urmă cu un an, atunci când îl văzusem ultima oară, lăsându-l în grija lui Louis. Ne aflam într-o junglă uitată de lume şi căzuserăm de acord să ne despărţim.

— Prima ta întrebare? s-a mirat el, privindu-mă pătrunzător, încercând să mă descoase din ochi, ca orice vampir novice în faţa creatorului său, ale cărui gânduri nu-i sunt accesibile, tot aşa cum propriile-i gânduri îi sunt interzise acestuia.

Ne aflam faţă în faţă, despărţiţi de o prăpastie enormă, în ciuda darurilor noastre supranaturale, incapabili să comunicăm altfel decât în cel mai simplu mod: prin mijlocirea cuvintelor. Am început să-i explic, răspunzând nedumeririi din privirea lui:

— Prima mea întrebare urma să fie: pe unde-ai fost? Ai reuşit să dai de urma celorlalţi? Au încercat să-ţi facă vreun rău? Ţi-au împuiat cumva mintea cu toate prostiile lor — cum am încălcat eu toate regulile, etcetera, etcetera?

— Toate prostiile lor, a repetat el, imitându-mi accentul franţuzesc, amestecat de-acum cu o nuanţă categoric americană. Care prostii?

— Haide! l-am îndemnat. Să mergem în bar şi să stăm de vorbă. E limpede, nimeni n-a încercat să-ţi facă vreun rău. Oricum, nu-i credeam în stare, nu mi-am închipuit că aveau să îndrăznească. Nu ţi-aş fi dat drumul în lume, dacă aş fi crezut că te expuneam vreunui pericol.

A zâmbit şi, preţ de o clipă, ochii săi negri s-au umplut de sclipiri aurii.

— Mi-ai spus-o de vreo douăzeci şi cinci de ori, înainte de a ne despărţi.

Am găsit o măsuţă mai retrasă, lângă perete. Localul era numai pe jumătate plin, exact aşa cum mi l-aş fi dorit. Cum ne vedeau oare ceilalţi? Doi tineri frumoşi, în căutarea unor muritori pe măsură, fie bărbaţi, fie femei? Nu-mi păsa.

— Nimeni n-a încercat să îmi facă vreun rău, a rostit el, de fapt, nu cred că vreunul ar fi avut câtuşi de puţin astfel de intenţii.

Dintr-un cotlon îndepărtat se auzea o melodie discretă, cântată la pian. Era o piesă de Erik Satie, tocmai potrivită cu atmosfera.

— Cravata asta, a început el, aplecându-se în faţă, arătându-şi dinţii albi într-un zâmbet, fără a-şi evidenţia însă colţii. Mormanul ăsta de mătase ce-ţi împresoară grumazul nu e luat de la Brooks Brothers! A râs, încercând să mă stârnească. Ia te uită cum arăţi şi ce fel de pantofi porţi! Doamne! Ce-o fi în capul tău? Ce vor să însemne toate astea?

Barmanul şi-a aruncat umbra palidă deasupra mesei noastre, murmurându-şi frazele atât de previzibile, pe care nici măcar nu le-am auzit, atât eram de absorbit de bucuria întâlnirii şi de forfota dimprejur.

— Adu-ne ceva fierbinte! a poruncit David, iar comanda lui nu m-a surprins deloc. Vezi şi tu, un punci cu rom sau ceva asemănător, numai fierbinte să fie.

Am încuviinţat şi i-am făcut semn chelnerului, indiferent, că voiam şi eu acelaşi lucru.

Vampirii comandă întotdeauna băuturi calde. În cele din urmă, nu le beau. Le place însă să simtă căldura şi aromele degajate de acestea, care le produc o plăcere imensă.

David m-a privit din nou. Mai exact, trupul din faţa mea, având-l pe David înăuntru, m-a privit. Pentru mine, David va rămâne mereu prietenul vârstnic şi înţelept pe care l-am cunoscut şi l-am preţuit, în egală măsură cu acest superb înveliş de carne bronzată, ale cărui expresii şi gesturi le modifica subtil, încetul cu încetul.

Iubite cititor, David şi-a schimbat învelişul omenesc înainte ca eu să-l fi făcut vampir. Nu-ţi face însă griji în această privinţă, asta n-are nici o legătură cu povestea noastră.

— Din nou te bântuie ceva, nu-i aşa? m-a întrebat el. Mi-a spus-o Armand, iar Jesse mi-a repetat-o.

— Când i-ai întâlnit?

— Pe Armand l-am întâlnit, pur întâmplător, la Paris. Se plimba pe stradă. El a fost primul pe care l-am cunoscut.

— N-a încercat să-ţi facă vreun rău?

— De ce ar fi făcut-o? De ce m-ai chemat? Cine te urmăreşte? Ce înseamnă toate acestea?

— Aşadar, ai întâlnit-o şi pe Maharet...

S-a lăsat pe spate, clătinând din cap.

— Lestat, am cercetat manuscrise pe care nici o fiinţă omenească nu le-a mai văzut de veacuri. Am ţinut în mâini tăbliţe de lut care...

— David, savantul, am rostit. Cei din Talamasca te-au educat astfel, încât să poţi deveni un vampir perfect, deşi nu vor şti niciodată asta.

— Oh, trebuie să îmi înţelegi entuziasmul. Maharet m-a dus în locul unde-şi ţine comorile. Sunt convins că îţi dai seama ce înseamnă să ţii în mână o tăbliţă încrustată cu simboluri care au precedat cuneiformele. Cât despre Maharet însăşi, aş fi putut să trăiesc veacuri întregi fără să-mi desprind privirile de ea...

De fapt, Maharet era singura de care ar fi trebuit, la o adică, să se teamă. Presupun că ştia asta. În amintirea mea, Maharet nu era întipărită ca o ameninţare, ci îmbrăca forma misterului unei supravieţuitoare a mileniilor, o fiinţă atât de vârstnică, încât fiecare gest al ei părea o curgere de marmură lichidă, în vreme ce în glasul ei se aflau, distilate, esenţele elocvenţei întregii specii omeneşti.

— Dacă ea ţi-a dat binecuvântarea, nimic altceva nu mai are importanţă, am oftat.

Mă întrebam, în acele clipe, dacă mie însumi avea să-mi fie dat să o mai întâlnesc vreodată. Nu speram într-o astfel de întâlnire, dar nici nu mi-o doream cu adevărat.

— Am văzut-o, de asemenea, pe iubita mea Jesse, a zis David.

— Bineînţeles, trebuia să-mi închipui că o vei căuta.

— Am pornit în căutarea ei încă din prima clipă. Am hoinărit dintr-un loc într-altul, strigând-o, aşa cum tu însuţi ţi-ai lansat chemarea mută către mine.

Jesse. Palidă, fragilă, roşcată. Născută în veacul al douăzecilea. Posesoarea unei educaţii alese şi a unor însuşiri psihice aparte, încă din vremea în care era o muritoare de rând. Pe Jesse, David o cunoscuse încă de atunci. Acum îi fusese dat să o cunoască şi ca nemuritoare. În cadrul Ordinului Talamasca, Jesse îi fusese discipol. Acum, devenise egalul ei în ceea ce priveşte frumuseţea şi puterea vampirică sau ceva foarte apropiat. Nu aveam cum să ştiu cu siguranţă.

Jesse fusese creată în rândul vampirilor de către Maharet cea din Prima Generaţie, cea care se născuse ca muritoare în vremea în care oamenii nu începuseră încă a-şi consemna în

scris istoria, şi nici nu erau conştienţi că această istorie exista. Decana noastră de vârstă, Regina Damnaţilor era de-acum Maharet, împreună cu sora ei cea tăcută, Mekare, despre care nu mai auzisem nimic în ultima vreme.

Nu-mi fusese dat să întâlnesc nici un vampir creat de vreun vârstnic din generaţia lui Maharet. Atunci când o întâlnisem ultima oară, Jesse părea fragilă ca un porţelan chinezesc, în ciuda imenselor puteri ce-i fuseseră dăruite de cea care o crease. De-acum, Jesse îşi avea, cu siguranţă, propriile-i istorii de povestit, aventuri nenumărate demne de a fi consemnate de cronici.

Îi dăruisem lui David sângele meu, în care se amestecaseră picături din sângele unei fiinţe chiar mai vârstnice decât Maharet. Da, în vinele lui curgea sângele Akashei, sângele străvechiului Marius şi, desigur, propriul meu sânge, a cărui putere, precum bine ştiţi, e nemăsurată.

Tovărăşia lui cu Jesse fusese, în mod limpede, foarte interesantă. Cum i se va fi părut tinerei fete să-şi vadă bătrânul mentor deghizat în trupul unui tânăr chipeş?

Brusc, l-am invidiat pe David şi m-am simţit cuprins de disperare. Îl rechemasem din sanctuarele acelor creaturi albe, fantomatice, de undeva dincolo de mări şi continente, unde acestea îşi ţineau comorile spre a le feri de crize guvernamentale şi de războaie vreme de generaţii. Denumiri exotice mi-au fulgerat prin minte, dar n-aş fi putut afirma cu certitudine unde îl conduseseră pe David cele două roşcate, una vârstnică, iar cealaltă prea tânără, în ce tainiţă ferită îl primiseră cu braţele deschise.

Un zgomot m-a făcut să tresar şi să privesc peste umăr. Stânjenit, mi-am venit în fire şi m-am concentrat, vreme de o clipă, asupra victimei mele.

Se afla tot acolo, aproape de noi, aşezat la masă cu frumoasa sa fiică. În noaptea aceasta, nu aveam să-i pierd urma. Eram aproape sigur de asta.

Am oftat. Mă gândisem îndeajuns la el. Îl urmăream de luni de zile. Era interesant, dar nu avea nimic de-a face cu întâlnirea noastră din această seară. Sau avea? Poate că aveam să-l ucid în noaptea asta, poate că nu. Nu, mai degrabă nu. Îi pândisem fiica, ştiam cât de mult o iubea el, victima, şi mă hotărâsem să aştept întoarcerea ei acasă. De ce să provoc suferinţă unei

tinere atât de încântătoare? Acum, el o implora să-i accepte darul, o descoperire recentă a sa, un obiect pe care îl preţuia foarte mult. Totuşi, n-am reuşit să descopăr imaginea acelui obiect în mintea nici unuia din ei.

El constituia o victimă perfectă, demnă de a fi urmărită , era lacom, impulsiv, uneori generos şi întotdeauna amuzant.

Mi-am întors din nou gândurile spre David. Chipeşul nemuritor din faţa mea se îndrăgostise imediat de Jesse, sub noua-i înfăţişare vampirică, şi devenise ucenicul lui Maharet. De ce îmi pierdusem oare orice urmă de respect pentru cei vârstnici? Pentru numele cerului, ce voiam? Nu, nu asta era întrebarea.

Întrebarea care se punea era următoarea: eram oare urmărit, aşa cum bănuia David? De cine fugeam?

A aşteptat politicos să ridic privirea spre el, ceea ce am şi făcut. N-am scos însă nici o vorbă. Am tăcut, obligându-l să procedeze aşa cum procedează adesea oamenii politicoşi, astfel încât a început el să povestească, fără grabă, ştiind că, de dincolo de sticla violacee a ochelarilor, îl priveam de parcă aş fi ascuns o taină cumplită.

— Nimeni n-a încercat să-mi facă vreun rău, a repetat el, cu vocea-i calmă, tipic britanică. Nimeni nu te-a condamnat fiindcă m-ai creat, cu toţii m-au tratat cu respect şi amabilitate, vrând să afle, în primul şi în primul rând, cum ai reuşit să supravieţuieşti înfruntării cu Hoţul de Trupuri. Nu cred că realizezi cu adevărat cât de îngrijoraţi au fost şi cât de mult te iubesc ei.

Era o referire discretă la ultima aventură care ne adusese laolaltă, cea care mă determinase să fac din el unul de-ai noştri. La vremea aceea, nu-mi fusese deloc recunoscător pentru conduita mea în acele împrejurări.

— Mă iubesc, spui? am pufnit, cu gândul la ceilalţi din stirpea noastră, risipiţi în cele patru vânturi. Ştiu doar că nici măcar n-au încercat să mă ajute.

Gândul mi-a zburat la înfrântul Hoţ de Trupuri.

Fără ajutorul lui David, nu cred că aş fi reuşit să înving în acea bătălie. Nu-mi venea să evoc, nici măcar în treacăt, acea teribilă eventualitate. Cu siguranţă însă, gândurile mele despre strălucitii mei semeni dăruiţi cu haruri vampirice, care stătuseră deoparte, urmărindu-mi nepăsători calvarul, nu erau dintre cele mai măgulitoare.

Hoţul de Trupuri se afla acum în iad. Cât despre trupul lui, acesta se afla chiar în faţa mea, avându-l înlăuntru-i pe David.

— E-n regulă, mă bucur că am reuşit să-i pun niţel pe gânduri, am recunoscut Ceea ce vreau să subliniez însă, în acest moment, este faptul că mă simt din nou urmărit. De astă dată nu e vorba de vreun muritor şmecher, iscusit în părăsirea proiecţiei sale astrale şi gata oricând să ia în stăpânire trupul altuia. De astă dată, mă simt hăituit.

M-a cercetat cu atenţie, nu atât neâncrezător, cât dornic să evalueze implicaţiile afirmaţiei mele.

— Hăituit, spui? a repetat el, gânditor.

— Categoric, da, am încuviinţat David, sunt înspăimântat De astă dată, chiar mi-e frică. Dacă ţi-aş spune despre ce cred că este vorba, cine cred eu că mă urmăreşte, te-ai prăpădi de râs.

Chelnerul ne adusese băuturile fierbinţi, iar acestea miroseau cu adevărat bine. Pianistul continua să interpreteze Satie, la fel de discret. În astfel de clipe, simţeam că viaţa merita cu adevărat să fie trăită, chiar şi de către un monstru sinistru precum eram eu însumi. Un gând fugar mi-a stăpânit mintea vreme de o clipă.

Chiar aici, în acest bar, cu două zile în urmă, îmi auzisem victima spunându-i fiicei sale ceva asemănător.

Eram destul de departe de ei, un om de rând n-ar fi putut să-i audă de la o asemenea distanţă, dar eu sorbeam fiecare cuvânt de pe buzele victimei mele, fermecat de frumuseţea fiicei. Dora, aşa o chema. Dora. Era singurul lucru la care ţinea strania şi apetisanta mea victimă. Singura-i iubire, unicu-i copil.

Mi-am dat seama că David mă privea întrebător.

— Mă gândeam la victima mea, cea pe care am urmărit-o până aici, am răspuns întrebării lui nerostite. Şi la fiica sa... În noaptea asta, nu vor mai ieşi. Zăpada e prea mare, iar vîntul s-a făcut prea aspru. O va conduce înapoi în apartamentul ei, iar ea va privi în jos, spre Catedrala St.Patrick. Nu vreau să-mi pierd din ochi victima, mă înţelegi...

— Iisuse, să nu-mi spui că te-ai îndrăgostit de aceşti muritori?

— Nu, nicidecum. E doar un nou mod de a vâna. Tipul e unic, e o combinaţie strălucită de trăsături aparte. E adorabil! Intenţionam să mă hrănesc cu el încă din prima clipă în care l-am văzut, dar, de-atunci, n-a încetat să mă uimească. Îl

urmăresc de vreo jumătate de an.

Mi-am îndreptat din nou percepţia spre ei. Da, abia îşi părăsiseră masa şi se îndreptau în sus, pe scări. Vremea era prea înverşunată, chiar şi după standardele Dorei, deşi ea şi-ar fi dorit din suflet să poată merge la catedrală ca să se roage pentru tatăl ei şi să-l implore să i se alăture. O amintire revenea mereu în frânturile lor de gânduri, în frazele ciuntite pe care le schimbau. Dora era doar o copilă atunci când victima mea o adusese pentru întâia oară aici, la catedrală.

El nu credea în nimic. Ea era un soi de conducător religios. Theodora. predici la televiziune despre hrana sufletului şi valorile spirituale. Cât despre tată, ei bine, aveam să-l ucid înainte de a afla mai multe despre el, dacă nu cumva aveam să mă hotărăsc să renunţ la acest minunat trofeu, de dragul Dorei.

Am ridicat ochii spre David, care mă privea lung, nerăbdător, cu un umăr rezemat de peretele îmbrăcat în mătase închisă la culoare. În lumina aceasta, nimeni nu l-ar fi putut deosebi de o fiinţă omenească. Poate chiar vreun semen de-al nostru s-ar fi putut lăsa păcălit. În ceea ce mă priveşte, arătam probabil ca una dintre stelele muzicii rock, aşteptând ca admiraţia lumii să o strivească, sufocând-o încet.

— Victima mea nu are nimic de-a face cu asta, am continuat, îţi voi povesti totul, altădată. Ne-am întâlnit aici, în acest hotel, doar fiindcă nu voiam să o scap din ochi. Îmi cunoşti jocurile, vânătorile. Nu am nevoie de sânge, aşa cum nici Maharet nu-i simte nevoia, dar nu pot suporta ideea de a renunţa la el!

— Şi care-s regulile noului tău joc? a vrut să afle, politicos, rostindu-şi vorbele cu accentul său britanic.

— Ştii prea bine că nu mă mulţumesc cu criminalii, cu ucigaşii de rând. Caut mai degrabă un răufăcător sofisticat, cineva cu mentalitatea unui Iago. Cel de-acum e un traficant de droguri. E excentric din cale-afară, are o minte strălucită şi colecţionează opere de artă. Plăcerea lui e să ordone execuţii şi nimic nu-l face mai fericit decât un miliard obţinut din cocaină ici, un altul din heroină dincolo. În plus, îşi iubeşte fiica. Cât despre aceasta, prezintă o serie de emisiuni religioase la un post de televiziune.

— Chiar te-ai îndrăgostit de muritorii aceştia.

— Priveşte peste umărul meu, chiar acum. Vezi doi oameni în hol, îndreptându-se spre ascensor? l-am întrebat.

— Da.

I-a privit fix. Se opriseră, probabil, exact în locul potrivit ca el să-i poată cerceta în voie. Îi auzeam, le simţeam mirosul, dar nu aveam de unde să le cunosc poziţia exactă, dacă nu mă întorceam. Ştiam însă că erau acolo , bărbatul cel întunecat şi zâmbitor şi fiica sa cu chip nerăbdător şi palid, nevinovată ca o fetiţă, a cărei vârstă o estimasem la aproximativ douăzeci şi cinci de ani.

— Cunosc de undeva figura bărbatului, a spus David. E faimos în întreaga lume. Justiţia încearcă de multă vreme să pună mâna pe el, sub diferite capete de acuzare. A pus la cale un asasinat ieşit din comun, dar nu-mi mai amintesc unde anume...

— În Bahamas.

— Dumnezeule, cum ai dat de el? Ai dat peste el din întâmplare, aşa cum ai găsi o scoică frumoasă pe plajă, sau l-ai căutat după ce i-ai văzut mutra prin ziare?

— Pe fată nu o recunoşti? Nimeni nu ştie că între cei doi există o legătură.

— Nu, nu-mi pare cunoscută... Ar trebui, oare? E atât de drăguţă, de dulce... Doar n-ai de gând să o ucizi şi pe ea?

Am râs, auzindu-i intonaţia de cavaler ultragiat. Mă întrebam, în acele clipe, dacă David le cerea vreodată permisiunea victimelor sale, înainte de a le sorbi sângele, sau dacă ţinea cumva ca persoanele implicate să fi fost prezentate una alteia, în mod oficial. Habar n-aveam care-i era vestimentaţia de vânătoare, nici cât de des se hrănea. Îi dăruisem un sânge puternic, ceea ce însemna că, spre norocul lui, nu era nevoit să se hrănească noapte de noapte.

— Fata îi aduce laude lui Iisus pe un post de televiziune, am spus. Biserica ei îşi va avea sediul, într-o bună zi, în clădirea unei vechi mănăstiri din New Orleans. Acum, acolo locuieşte doar ea, de una singură. Îşi înregistrează emisiunea la un studio din Cartierul Francez. Din câte-mi aduc aminte, show-ul ei e distribuit de un canal ecumenic prin cablu ce emite din Alabama.

— Te-ai îndrăgostit de ea.

— Nicidecum. Sunt doar nerăbdător să-i ucid tatăl. Scopul emisiunii ei e să adune fonduri. Poartă discuţii teologice cu un bun-simţ desăvârşit, pare a fi genul de teleevanghelist care vorbeşte cu adevărat serios. Nu de asta ne temem oare cu toţii?

Dansează ca o nimfă sau, poate-ar trebui să spun, ca o fecioară din Templu, cântă ca un serafim şi cheamă publicul din studio să i se alăture. Teologie şi extaz, într-o combinaţie perfectă. Desigur, toate donaţiile sunt binevenite.

— Înţeleg, a rostit el. Iar ocupaţia ei te incită în ceea ce priveşte uciderea tatălui? Apropo, tatăl mi se pare greu de catalogat drept ceea ce se numeşte, îndeobşte, un om de lume. Şi totuşi, nici unul din cei doi nu e deghizat. Eşti convins că nimeni nu ştie care e legătura dintre ei?

Uşa ascensorului se deschisese. Acum, victima mea şi fiica sa urcau, etaj după etaj, către cer.

— El poate să vină şi să plece de aici oricând doreşte. Are gărzi de corp cu duiumul. Ea îl întâlneşte pe cont propriu. Cred că îşi stabilesc întâlnirile prin conversaţii la telefonul celular. El e un gigant al cocainei în era computerelor, iar ea e operaţiunea sa secretă cel mai bine protejată. Oamenii lui împânzesc holul hotelului. Dacă s-ar ivi cineva care să încerce să tragă cu ochiul, ea ar fi cea care ar pleca prima, de una singură. Dar nu-ţi face griji. Tipul e un as în chestiuni de genul ăsta. Deşi s-au emis mandate, ce poartă numele lui, în vreo cinci state, el are tupeul să îşi facă apariţia la meciurile de box de categorie grea din Atlantic City, în tribuna oficială, chiar în faţa camerelor de luat vederi. Nu, nu vor reuşi niciodată să pună mâna pe el. Eu voi fi cel care îl va prinde, eu, vampirul care abia aşteaptă să-l ucidă. Nu-i aşa că e grozav?

— Dă-mi voie să recapitulez, m-a întrerupt David. Eşti hăituit de ceva sau cineva, dar asta nu are nimic de-a face cu victima ta, acest traficant de droguri sau ce-o fi, şi nici cu fiica acestuia, care e teleevanghelistă. Ceva te urmăreşte însă, ceva ce te-a înspăimântat, dar nu îndeajuns pentru a te determina să renunţi la urmărirea bărbatului cu ten bronzat care tocmai a urcat în ascensor. Corect?

Am încuviinţat, şi imediat m-a străfulgerat o mică îndoială. Ba nu, nu avea cum să fie vreo legătură...

Şi-apoi, acel "ceva" care mă făcuse să tremur până în măduva oaselor se întâmplase înainte de a-mi fi întâlnit victima. Se "întâmplase" pentru întâia oară la Rio, la scurt timp după ce mă despărţisem de Louis şi David şi mă întorsesem în oraş pentru a-mi relua vânătoarea.

Îmi alesesem victima mai târziu, atunci când îmi tăiase calea

în oraşu-mi adoptiv, New Orleans. Trecuse pe acolo în fugă, pentru a sta cu Dora douăzeci de minute. Se aşezaseră într-un bar din Cartierul Francez, iar eu trecusem din întâmplare prin apropiere. Îl văzusem, scânteind ca o flacără, apoi văzusem ochii ei mari, chipu-i alb şi expresia plină de compasiune şi, bun! am fost cuprins de foamea cea fatală.

— Nu, am sfârşit prin a-i răspunde, acel "ceva" n-are a face cu victima. De fapt, a început cu câteva luni mai devreme. El nu ştie că-l urmăresc. Nici eu n-am realizat că sunt urmărit de acest... "lucru", acest...

— "Acest" ce?

— Urmărirea celor doi e ca un serial palpitant. El e atât de profund în răutatea lui...

— Ai mai spus-o. Dar ce este acel "ceva" care te urmăreşte? E un obiect, o persoană sau...?

— Voi ajunge şi la asta. Să revin însă la victima mea. Individul a ucis o mulţime de oameni, pentru droguri. Cei ca el gândesc întotdeauna în cifre: kilograme, număr de adversari ucişi, conturi secrete... Iar fata s-a dovedit a nu fi o simplă făcătoare de minuni îmbrăcată într-o robă imaculată de in, care goleşte buzunarele diabeticilor promiţându-le că-i va tămădui prin simpla-i atingere.

— Lestat, ai luat-o razna. Ce s-a întâmplat cu tine? De ce te temi? De ce nu-ţi ucizi odată victima, ca să scapi de obsesia asta?

— Vrei să te întorci la Jesse şi la Maharet, nu-i aşa? am izbucnit, simţindu-mă copleşit de deznădejde. Vrei să-ţi petreci următoarea sută de ani cufundat în studierea pergamentelor şi a tăbliţelor de lut, privind în ochii îndureraţi şi albaştri ai lui Maharet şi ascultându-i glasul. Ştiu că asta îţi doreşti. Alege şi acum doar ochi albaştri, nu-i aşa?

Maharet fusese oarbă — ochii îi fuseseră scoşi — când devenise o regină vampir. Lua ochii victimelor ei şi-i folosea până când aceştia nu-i mai permiteau să vadă, oricât de mult s-ar fi străduit sângele-i vampiric să-i menţină în viaţă. Aceasta era cea mai şocantă dintre trăsăturile ei — o regină de marmură cu ochii însângeraţi. De ce nu încercase niciodată să sucească gâtul vreunui novice din stirpea noastră şi să-i fure ochii? Nu mă gândisem niciodată la asta. Să n-o fi făcut din loialitate faţă de semenii noştri? Dar poate că stratagema n-ar fi dus la nici un

rezultat. Cert este că ea îşi avea propriile principii, la fel de puternice precum era ea însăşi. Ea îşi amintea de vremurile în care Moise nu era născut, iar pravilele lui Hammurabi nu erau încă în vigoare. De vremea când Faraonul se plimba singur prin Valea Morţilor...

— Lestat, m-a interpelat David. Ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să-mi spui de ce anume ţi-e teamă. Nu te-am văzut niciodată atât de dispus să admiţi că ţi-e frică. Chiar aşa mi-ai spus: "Mi-e frică." Uită, măcar pentru o vreme, de mine, de victima ta şi de fată. Ce s-a întâmplat, prietene? Cine te hăituieşte?

— Mai întâi, aş vrea să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Nu. Spune-mi ce-ai păţit. Eşti în pericol, nu-i aşa? Sau, cel puţin, crezi că eşti în pericol. M-ai chemat. Chemarea ta a fost un scâncet de implorare.

— Astea au fost cuvintele lui Armand? "Scâncet de implorare?" Îl urăsc.

David s-a mulţumit să zâmbească şi a dat din mâini, nerăbdător.

— Nu-l urăşti pe Armand, ştii prea bine că nu-l urăşti.

— Vrei să punem pariu?

M-a privit lung, cu reproş. Nu-i plăcea când mă copilăream.

— Fie, am să-ţi spun, am acceptat. Însă, în primul rând, trebuie să-ţi amintesc de o mai veche conversaţie a noastră. S-a întâmplat când încă erai un fermecător gentleman muribund, la casa ta din Costwolds...

— Îmi amintesc, a rostit, răbdător. Era chiar înainte ca tu să fi plecat în deşert.

— Nu, imediat după aceea, când ne-am dat seama că nu puteam să mor chiar atât de uşor precum îmi închipuisem, când m-am întors, ars... Tu m-ai îngrijit. Apoi ai început să-mi vorbeşti despre tine, despre tinereţea ta. Ai pomenit de o experienţă pe care ai trăit-o înainte de război, într-o cafenea pariziană. Îţi mai aduci aminte? Ştii la ce mă refer?

— Da. Ţi-am povestit despre viziunea pe care am avut-o când eram tânăr.

— Vorbeai despre o sfâşiere a ţesăturii realităţii, care ţi-a permis să vezi lucruri pe care, altminteri, n-ai fi avut posibilitatea să le percepi.

A zâmbit.

— Tu eşti cel care-a sugerat acea analogie, cu ţesătura

sfâşiată prin a cărei crăpătură mi-a fost dat să privesc. Credeam atunci — şi o cred şi acum — că am avut o viziune ce-mi fusese hărăzită. Dar au trecut cincizeci de ani şi amintirile mele despre cele întâmplate sunt teribil de vagi.

— Nu-i de mirare. Ca vampir, îţi vei aminti până în cele mai mici detalii tot ceea ce ţi se va întâmpla de acum înainte. Amănuntele vieţii de muritor îţi vor dispărea însă treptat, mai ales cele legate de percepţiile simţurilor. Te vei trezi, chinuindu-te să-ţi aduci aminte , oare ce gust avea vinul acela?

Mi-a făcut semn să tac. Cuvintele mele îl întristau. N-aş fi vrut asta.

Mi-am luat băutura şi i-am savurat aroma. Era un soi de punci fierbinte precum cel ce se prepară de Crăciun, cel numit *wassail* de către englezi. Am pus paharul jos. Faţa şi mâinile îmi erau încă îndeajuns de închise la culoare, după excursia pe care o făcusem în deşert, când zburasem sfidător către inima soarelui. Această nuanţă bronzată mă făcea să trec mai uşor drept om. Ce ironie! în plus, mâinile îmi deveniseră mai sensibile la căldură.

Un fior de plăcere m-a străbătut. Căldură! Uneori am impresia că, orice-aş face, nu pot ieşi decât în câştig. Nu există nici o cale de a păcăli o fiinţă a simţurilor cum sunt eu, o fiinţă în stare să se strice de râs, ore în şir, în faţa desenului caraghios al mochetei dintr-un hol de hotel.

Mi-am dat seama că mă privea din nou, la fel de insistent ca mai înainte.

Părea a se fi recules ori, poate, mă iertase iar, pentru a mia oară, pentru vina de-a-i fi strămutat sufletul într-un trup de vampir, fără a-i cere încuviinţarea, împotriva voinţei sale. Mă privea din nou, cu dragoste, de parcă ar fi ştiut câtă nevoie aveam de zâmbetul său reconfortant.

Într-adevăr, mi-a fost de mare folos.

— În acea cafenea pariziană ai auzit două fiinţe care-şi vorbeau, am spus, revenind la viziunea lui din urmă cu o jumătate de veac. Erai tânăr pe-atunci, ţi-ai dat seama treptat ce anume se întâmpla. Cei doi nu erau cu adevărat acolo, în faţa ta, în sens material, iar limba pe care o vorbeau era uşor de înţeles, deşi nu era nici una din limbile pe care le cunoşteai.

A încuviinţat din cap.

— Aşa e. Am avut impresia că îi văd pe Dumnezeu şi Diavol

stând de vorbă.

Am dat din cap, aprobându-l.

— Anul trecut, când m-am despărţit de tine, în junglă, mi-ai spus că nu trebuie să îmi fac griji, nu aveai de gând să porneşti în căutarea Dumnezeului şi Diavolului pe care îi văzuseşi într-o cafenea pariziană. Ai spus că era de ajuns că îţi petrecuseşi viaţa în Ordinul Talamasca, cercetând astfel de lucruri, şi că de acum înainte viaţa ta va apuca alte căi.

— Da, aşa ţi-am promis, a recunoscut el. Viziunea aceea îmi apare mai înceţoşată acum decât era atunci când ţi-am povestit-o. Mi-aduc însă aminte de ea. Mi-o amintesc şi cred în continuare că am văzut şi am auzit ceva, şi m-am resemnat cu gândul că nu voi şti niciodată ce-a fost, cu adevărat.

— Aşadar, îi vei lăsa pe Dumnezeu şi Diavol în seama celor din Ordinul Talamasca, aşa cum mi-ai făgăduit.

— Îl las pe Diavol celor din Talamasca, a precizat el. Cât despre Dumnezeu, nu cred că Talamasca, în calitate de reuniune de cercetători într-ale paranormalului, a fost vreodată preocupată de El.

Discuţia noastră intrase pe un făgaş familiar. I-am dat dreptate. Amândoi păstram sub observaţie Ordinul Talamasca. Doar unul singur dintre membrii acestei organizaţii cunoscuse adevăratul destin al lui David Talbot, fostul superior general. Numele său fusese Aaron Lightner. Pierderea singurei fiinţe umane care ştia ce devenise el acum fusese o mare tristeţe pentru David. Dintre muritori, Lightner fusese singurul lui prieten, aşa cum David însuşi fusese singurul meu prieten muritor.

David a crezut că prinsese încotro băteam.

— Ai avut o viziune? m-a întrebat. Asta te sperie?

Am clătinat din cap.

— N-a fost chiar atât de limpede. Dar "Lucrul acela" mă hăituieşte şi, din când în când, mă lasă să întrezăresc ceva, cu coada ochiului. Aproape că-l aud. Uneori, îl aud purtând o conversaţie normală cu altceva sau altcineva sau aud paşi răsunând pe stradă, în urma mea, ceea ce mă face să mă întorc. E adevărat, "Acela" mă sperie. În sfârşit, atunci când mi se arată, sunt atât de dezorientat, încât mă împiedic şi cad în vreo rigolă, ca un beţivan ordinar. Trece câte o săptămână, fără nici un semn. Apoi, din nou, aud frânturi de conversaţie...

— Şi despre ce se vorbeşte?

— Nu pot să-ţi redau fragmentele într-o înşiruire coerentă. Le-am auzit, dar nu mi-am dat seama imediat ce erau. La un anumit nivel inconştient, am realizat că auzeam glasuri venite de "altundeva", ca să zic aşa, am ştiut că nu era glasul unui muritor în vreo încăpere alăturată. Însă, din câte mi-am închipuit, explicaţia putea să fie dintre cele mai banale, iar vocea să fi fost transmisă pe căi electronice.

— Înţeleg.

— Fragmentele îmi dau însă impresia unei conversaţii dintre doi indivizi, iar unul dintre ei — *acela* — rosteşte distinct: "Oh, nu, e perfect, dar asta n-are nimic de-a face cu răzbunarea, cum ţi-ai închipuit că-mi doresc doar răzbunare?"

M-am oprit şi-am ridicat din umeri.

— Ştii, pare a fi o frântură dintr-un dialog mai amplu...

— Mda, a zis el. Tu ai impresia că Acela te lasă intenţionat să auzi câte ceva. Exact aşa cum eu mi-am închipuit că viziunea din cafenea îmi fusese destinată anume mie.

— Ai înţeles exact. Asta mă chinuie. Altădată, cu numai două zile în urmă, mă aflam la New Orleans, stăteam cu ochii asupra fiicei victimei mele, Dora. Ţi-am spus că locuieşte la acea veche mănăstire... E o clădire veche, construită prin 1880, nelocuită de ani de zile. Pare un castel de cărămidă, iar rândunica asta de fată, această femeiuşcă adorabilă, locuieşte acolo singură, fără să-i fie teamă de nimic. Se plimbă prin încăperile pustii de parcă nimic n-ar putea s-o atingă.

Ei bine, mă aflam acolo, intrasem în curtea clădirii. Ştii, structura clădirii e la fel de învechită — o aripă principală, două pavilioane laterale şi o curte interioară...

— Genul de instituţie din cărămidă de la sfârşitul veacului al nouăsprezecelea.

— Exact. Urmăream prin fereastră înaintarea fetei, de una singură, pe coridorul întunecat ca un puţ. Avea în mână o lanternă şi cânta unul dintre imnurile ei. Sunt un fel de melopee, cu sonorităţi medievale şi moderne totodată.

— Termenul ce le defineşte e, mi se pare, "New Age", a sugerat David.

— Da, ceva de genul ăsta, cu deosebirea că fata face parte dintr-o reţea religioasă ecumenică. Ţi-am explicat, programul ei e foarte convenţional: "Crede în Iisus şi vei fi salvat". Are de gând să-şi conducă enoriaşii, cântând şi dansând, direct în Rai.

Se adresează în mod special femeilor, ele vor fi cele care vor deschide calea, etcetera, etcetera...

— Continuă-ţi povestea. Aşadar, o urmăreai pe fată...

— Da, şi mă gândeam cât e de curajoasă. A ajuns, într-un târziu, la camera ei . Locuieşte într-unul dintre cele patru turnuri ale clădirii. Am auzit-o cum deschidea uşile. M-am gândit atunci că nu mulţi muritori ar fi dispuşi să se plimbe prin acea clădire cufundată în întuneric, cu atât mai mult cu cât, din punct de vedere spiritual, clădirea nu-i tocmai curată.

— La ce te referi?

— E bântuită de duhuri mărunte, elementali, sau cum îi numeaţi voi, cei din Talamasca?

— Elementali, a confirmat David.

— Ei bine, câteva astfel de duhuri bântuie clădirea, dar fata nu le consideră o ameninţare. E, pur şi simplu, curajoasă şi extraordinar de puternică. Spre deosebire însă de vampirul Lestat, cel care o spiona în acele clipe. Eram în curte şi-am auzit glasul acela vorbind chiar în dreptul urechii mele, de parcă doi indivizi ar fi stat în dreptul umerilor mei şi s-ar fi adresat unul altuia.

Unul din ei — nu cel care mă urmăreşte, celălalt — a rostit limpede: "Nu, nu-l văd în aceeaşi lumină." M-am răsucit, încercând să-l găsesc pe Acela, să mă apropii de mintea lui, să-l înfrunt, să-l ademenesc... Apoi mi-am dat seama că tremuram din încheieturi. Ştii care-i culmea, David? Elementarii, spiritele mărunte pe care le-am simţit bântuind mănăstirea, n-au dat nici un semn că ar fi perceput prezenţa acestei persoane, sau ce-o fi fost, care îmi vorbise.

— Lestat, vorbeşti de parcă ţi-ai fi pierdut, cu adevărat, minţile nemuritoare, a spus David. Nu, nu te înfuria. Te cred. Dar să revenim... De ce o urmăreai pe fată?

— Voiam doar să o revăd. Tatăl ei, victima mea, îşi face griji pentru ea, din pricina a ceea ce este el însuşi, a ceea ce a făcut şi a tot ceea ce ştiu autorităţile despre el. Se teme că, atunci când va fi arestat şi presa va afla de existenţa ei, o va împroşca cu noroi. De fapt, el nu va fi arestat niciodată, fiindcă îl voi ucide înainte să se întâmple una ca asta.

— În felul acesta, vei salva biserica fetei, nu-i aşa? Îl vei ucide tocmai la timp. Greşesc cumva?

— Nu i-aş face rău fetei pentru nimic în lume. Nimic nu m-ar

putea obliga să o rănesc.

Am tăcut.

— Eşti sigur că nu te-ai îndrăgostit de ea? Pari de-a dreptul fermecat.

Îmi aminteam. Mă îndrăgostisem de curând de o muritoare, o călugăriţă pe nume Gretchen. O adusesem, fără să vreau, în pragul nebuniei. David cunoştea întreaga istorie. O aşternusem pe hârtie. Scrisesem şi povestea lui David. El şi Gretchen erau de-acum cunoscuţi lumii, în înfăţişarea lor ficţională. El ştia toate astea.

— Nu m-aş arăta niciodată Dorei, aşa cum m-am înfăţişat lui Gretchen, am spus. Nu, n-aş putea să-i fac vreun rău. Mi-am învăţat lecţia. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să-i ucid tatăl, ca ea să sufere cât mai puţin şi să tragă foloase cât mai mari. Desigur, ea ştie cine este tatăl ei, dar nu cred că e conştientă câte lucruri urâte i s-ar putea întâmpla din cauza lui.

— Doamne, da' ştiu că te joci!

— Trebuie să fac ceva ca să uit de Acela care mă urmăreşte sau am să înnebunesc de-a binelea!

— Ssst... Ce s-a întâmplat cu tine? Dumnezeule, tremuri.

— Sigur că tremur, am şoptit.

— Spune-mi mai multe despre Acela. Mai aminteşte-ţi câteva frânturi din conversaţiile pe care le-ai auzit.

— N-ar avea nici un rost. Am ascultat o dispută. Iar subiectul eram eu însumi. David, mi s-a părut că Dumnezeu şi Diavolul se certau în privinţa *mea.*

Gâfâiam. Inima îmi bătea atât de repede, încât mă durea — mai repede decât crezusem vreodată că ar putea să bată o inimă de vampir. M-am rezemat de perete, lăsându-mi privirea să hoinărească primprejur — clienţii barului erau, în marea lor majoritate, muritori între două vârste, doamne în haine de blană demodate, chelioşi îndeajuns de beţi pentru a părea lipsiţi de griji şi mai tineri decât erau.

Pianistul schimbase ritmul, alegând o melodie la modă, ceva de pe Broadway, am impresia. Era o piesă tristă şi duioasă. Una dintre femeile în vârstă aflate în bar a început să se legene pe scaun în ritmul muzicii, articulând muteşte cuvintele, în timp ce trăgea în piept fumul de ţigară. Aparţinea acelei generaţii pentru care lăsatul de fumat nici nu putea intra în discuţie. Avea pielea ca de şopârlă, dar era o fiinţă inofensivă, plăcută privirii.

Cu toţii erau frumoşi şi inofensivi.

Cât despre victima mea... Îl auzeam şi acum, undeva, sus, stând de vorbă cu fiica sa. Nu voia să-i accepte măcar unul dintre daruri. Era un tablou, o miniatură pictată, mi se pare.

Victima mea ar fi fost în stare să mute munţii din loc pentru fiica sa, dar ea îi refuza darurile şi suferea fiindcă nu putea să-i salveze sufletul.

M-am trezit întrebându-mă în sinea mea până la ce oră rămânea deschisă catedrala. Fata îşi dorea foarte mult să meargă acolo. Ca de fiecare dată, refuza să accepte banii oferiţi de tatăl ei. "Sunt necuraţi, spunea ea. Roger, eu vreau doar sufletul tău. Nu pot accepta banii tăi pentru biserică. Sunt obţinuţi prin crimă, sunt murdari."

Afară continua să ningă. Ritmul melodiei devenise mai rapid, mai alert. Andrew Lloyd Webber, într-una din perioadele sale de graţie, m-am gândit. Mi se pare că bucata era din *Fantoma de la Operă.*

În hol s-a auzit din nou zgomotul acela. M-am răsucit brusc în scaun şi am privit peste umăr, apoi mi-am întors din nou capul spre David. Am ascultat cu atenţie. Mi s-a părut că aud din nou ceva, ca un zgomot de paşi, un ecou stârnit de paşii cuiva, un sunet intenţionat înspăimântător. L-am auzit şi am ştiut că tremuram. Apoi, zgomotul a încetat, şi n-am auzit nici un glas şoptindu-mi la ureche.

Am ridicat privirea spre David.

— Lestat, ai împietrit, nu-i aşa? a întrebat el, compătimitor.

— David, am senzaţia că Diavolul a venit să mă ia. Simt că voi sfârşi în Iad...

A rămas mut. La urma urmei, ce-ar fi putut spune? Ce-ar putea spune un vampir unui semen de-al său, când e vorba despre aşa ceva? Ce-aş fi putut spune eu însumi dacă Armand, mai vârstnic cu trei sute de ani şi mult mai viclean decât mine, mi-ar fi spus că Diavolul era pe urmele lui? Cu siguranţă, i-aş fi râs în nas. Aş fi făcut o glumă crudă, i-aş fi spus că o merita din plin şi că, acolo, în Iad, i-ar fi fost dat să reântâlnească mulţi semeni de-ai noştri, pradă unor chinuri destinate vampirilor, mult mai cumplite decât cele rezervate muritorilor de rând. M-am cutremurat.

— Doamne Dumnezeule, am rostit, cu răsuflarea tăiată.

— Spui că l-ai văzut?

— Nu tocmai. Eram... undeva, n-are importanţă. Cred că mă aflam la New York, da, eram acolo, cu el...

— Cu victima?

— Da, îl urmăream. Pusese la cale o tranzacţie, într-o galerie de artă din centru. E un contrabandist de mâna-ntâi — asta face parte din personalitatea-i ciudată — iubeşte obiectele antice, acelaşi gen de lucruri care îţi plac şi ţie, David. Când, în sfârşit, îl voi ucide, îţi voi aduce poate una dintre comorile lui.

David nu a scos nici un cuvânt, dar am văzut că ideea de a-i dărui un obiect care aparţinea unei persoane pe care n-o ucisesem încă, dar pe care intenţionam să o ucid, i se părea de prost gust.

— Manuscrise medievale, cruci, bijuterii, relicve, astea-s genul de artefacte care îl pasionează. S-a amestecat în afacerile cu droguri pentru a răscumpăra obiecte de artă religioasă pierdute în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, statuete cu îngeri şi sfinţi, nepreţuite, jefuite de ocupanţi. Îşi păstrează comorile cele mai de preţ într-un apartament din Upper East Side. Acesta e marele lui secret. Cred că afacerile cu droguri au avut, de la bun început, un scop. Un client anume a avut, probabil, un obiect pe care el şi l-a dorit, cu orice preţ. De fapt, nu ştiu mare lucru. Am început să-i citesc gândurile, apoi m-am plictisit Doamne, el e un ticălos, relicvele lui sunt lipsite de orice farmec, iar eu voi sfârşi în Iad...

— Nu te grăbi, mi-a întrerupt David jelania. Cel care te urmăreşte. Spuneai că ai văzut ceva... Ce anume?

Am căzut pe gânduri. Mă temusem de clipa aceasta. Nu încercasem să-mi descriu aceste experienţe nici măcar mie însumi. Dar trebuia să merg până la capăt. Îl chemasem în ajutor pe David, iar acum trebuia să-i explic.

— Eram în stradă, pe Fifth Avenue. El , victima, conducea o maşină, îndreptându-se spre centru, iar eu îi cunoşteam, în mare, destinaţia — acel apartament în care îşi ţine tezaurul. Eu mă plimbam, ca un muritor de rând. M-am oprit în dreptul unui hotel. Am intrat în hol, ca să admir florile. Vezi tu, în holurile hotelurilor găseşti mereu flori. Când simţi că iarna de afară te înnebuneşte, e destul să intri în holul unui hotel şi vei găsi buchete uriaşe de liliac parfumat.

— Da, a încuviinţat el, oftând uşor. Ştiu...

— Eram în hol, priveam un buchet uriaş. Aş fi vrut... să aduc

un omagiu, o ofrandă... Ştii, ca într-o biserică... un semn de preţuire celor care aranjaseră acel buchet. Mă gândeam, în sinea mea, că poate ar trebui să-mi ucid victima, apoi... David, îţi jur că aşa s-a întâmplat... Pardoseala mi-a dispărut de sub picioare. Hotelul a dispărut. Nu eram nicăieri, nu mă puteam agăţa de nimic, şi totuşi, eram înconjurat de oameni, de o mulţime de oameni care urlau, sporovăiau, ţipau sau se văicăreau, ba chiar râdeau, da, râdeau cu adevărat. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Lumina, David... Lumina era orbitoare. Nu eram cufundat în întuneric. Nu mă înconjurau legendarele flăcări ale Infernului. Am încercat să ating ceva. N-am făcut-o însă cu braţele, căci nu-mi găseam braţele. Am încercat să ating ceva, orice, cu întreaga-mi fiinţă, cu fiecare fibră, cu fiecare părticică a trupului meu. Voiam să-mi recapăt echilibrul, apoi mi-am dat seama că stăteam pe pământ ferm şi că acea Fiinţă se afla în faţa mea, iar umbra ei mă învăluise. Crede-mă, n-am cuvinte pentru a descrie ce-am văzut. A fost cumplit. A fost, cu siguranţă, cea mai groaznică experienţă pe care mi-a fost dat să o trăiesc! Lumina strălucea dincolo de ea, iar acea fiinţă şi lumina aveau un chip comun, un chip întunecat, extrem de întunecat. L-am privit şi mi-am pierdut controlul. Cred că am urlat, dar nu-mi dau seama dacă am făcut-o cu adevărat şi în lumea reală. Când mi-am revenit în fire, eram în acelaşi loc, în holul hotelului. Nimic nu părea a se fi întâmplat, dar aveam senzaţia că petrecusem în *celălalt loc* ani de zile, iar acum fragmente de amintiri se destrămau, fugeau de mine atât de repede, încât nu reuşeam să disting nimic limpede, având cât de cât sens. Nu-mi amintesc cu precizie decât ceea ce ţi-am descris. Am privit florile. Nimeni în hol nu mă remarcase. Am încercat să pretind, în sinea mea, că nu se întâmplase nimic. Dar n-am încetat nici o clipă să caut să prind din zbor frânturile de amintiri, senzaţii, cuvinte şi imagini, şi am continuat să revăd mereu, cu ochii minţii, acea Fiinţă întunecată, înălţându-se dinaintea mea, având exact înfăţişarea pe care i-ai da-o unui demon, dacă ai încerca să scoţi din minţi pe cineva. Am revăzut mereu acel chip şi...

— Spune!

— ...De-atunci, mi s-a mai arătat de două ori.

Mi-am dat seama că îmi ştergeam sudoarea de pe frunte cu şerveţelul pe care mi-l oferise chelnerul. Acesta a revenit şi

David a mai comandat ceva. Apoi bunul meu prieten s-a aplecat asupră-mi.

— Crezi că l-ai văzut pe Diavol.

— Nu cred că altceva sau altcineva m-ar putea speria, David, am îngăimat. Amândoi ştim asta. Nici unul dintre vampirii de pe faţa pământului n-ar putea, cu adevărat, să mă bage-n sperieţi. Nici de-ar fi cel mai vârstnic, mai înţelept, mai crud. Nici măcar Maharet. Ce alte fiinţe supranaturale mi-a mai fost dat să întâlnesc? Elementali, fenomene poltergeist, micile duhuri decerebrate pe care le cunoaştem cu toţii... Şi, poate, acele ciudăţenii pe care le invocai cu farmecele vrăjitorilor Candomble.

— Nu, David, acesta a fost *El însuşi.*

A zâmbit, fără să pară nici o clipă ironic sau lipsit de compasiune. M-a tachinat blând, seducător:

— Cunoscându-te, Lestat, nu putea fi decât însuşi Satana.

Am râs amândoi. În ceea ce mă priveşte, însă, era ceea ce scriitorii numesc râs mânzesc. Am continuat:

— A doua oară, mă aflam la New Orleans. Eram aproape de casă, de vila noastră de pe Rue Royale. Mă plimbam. Deodată, am auzit iar paşii aceia în urma mea, ca şi cum cineva m-ar fi urmărit şi voia ca eu să ştiu asta. La naiba, am procedat şi eu astfel cu muritorii şi ştiu cât de perversă e senzaţia. Doamne! De ce-am venit pe lume? Apoi, a treia oară, Creatura era chiar mai aproape. Scenariul a fost acelaşi. Statura-i uriaşă, înălţându-se deasupra mea. Avea aripi, David. Mă rog, cred că are aripi, sau poate că imaginaţia-mi a luat-o razna şi l-a înzestrat cu aripi. E o Fiinţă înaripată, cu o înfăţişare hidoasă. De astă dată, imaginea mi s-a întipărit foarte clar în minte, înainte de a o lua la sănătoasa, ca un laş. Apoi m-am trezit, ca de fiecare dată, într-un loc cunoscut, şi nimic nu părea schimbat. Nici măcar un fir de păr nu se clintise din loc.

— Nu-ţi vorbeşte niciodată, atunci când ţi se arată?

— Nu, deloc. Încearcă să mă înnebunească. Încearcă să... Poate că vrea să mă determine să fac ceva anume. Îţi mai aminteşti, David? Spuneai că n-ai reuşit niciodată să afli de ce te-au lăsat Dumnezeu şi Diavolul să-i vezi şi să-i auzi...

— Nu ţi-a trecut prin minte că această creatură ar putea avea o legătură cu victima pe care o urmăreşti? Poate că există cineva sau ceva care nu vrea ca tu să-l ucizi pe omul acela.

— E absurd ce spui, David. Gândeşte-te la suferinţele îndurate în lume, în noaptea asta. Gândeşte-te la cei ce mor în estul Europei, gândeşte-te la războaiele ce se poartă în Ţara Sfântă, la ceea ce se petrece chiar aici, în oraş. Crezi că lui Dumnezeu sau Diavolului îi pasă câtuşi de puţin de un singur om? Ce să mai vorbim de stirpea noastră? Semenii noştri îi asupresc de veacuri pe cei mai slabi, mai atrăgători sau, pur şi simplu, mai nenorocoşi. Când le-a ieşit Diavolul înainte lui Armand, lui Louis, lui Marius, oricăruia dintre noi? Oh, măcar de-ar fi chiar atât de simplu să-i invoc augusta prezenţă şi să aflu astfel adevărul, o dată pentru totdeauna!

— Chiar ai vrea să-l cunoşti? m-a întrebat, foarte serios.

Am tăcut o vreme, gândindu-mă. Apoi am clătinat din cap.

— Ar putea exista şi o explicaţie raţională. Îmi displace să-mi fie frică! Poate că am înnebunit. Poate că aşa arată Iadul — înnebuneşti şi demonii se reped să pună mâna pe tine, pe măsură ce se iscă din propria-ţi imaginaţie.

— Lestat, încerci să-mi spui că acea Creatură era Răul întrupat?

Am dat să-i răspund, apoi m-am oprit. Răul…

— Spuneai că arătarea era hidoasă. Ai descris un zgomot de nesuportat şi o lumină orbitoare. Dar era ceva rău? Ai simţit Răul?

— Ce-i drept, nu. N-am simţit nimic rău. Am avut exact senzaţia pe care o am atunci când aud acele frânturi de conversaţie — un soi de sinceritate — cred că acesta ar fi cuvântul potrivit, sinceritate şi o anumită intenţie. Am să-ţi mai spun ceva despre această Creatură, David, această Fiinţă care mă hăituieşte, posedă o gândire plină de neodihnă şi o personalitate mereu nesătulă.

— Cum ai spus?

— O gândire plină de neodihnă şi o personalitate mereu nesătulă, am repetat, iritat.

Ştiam că aceste cuvinte erau un citat de undeva. Citam cuvintele altuia, dar n-aveam idee dacă le citisem în vreo carte sau le auzisem rostite undeva.

— Ce înseamnă asta? mi-a cerut el să-i explic, răbdător.

— Nu ştiu. Nu ştiu nici măcar de ce am spus-o, de ce mi-au venit în minte tocmai aceste cuvinte. Dar e adevărat. Mintea-i e bună de neodihnă, iar firea-i e mereu nesătulă.

— O minte plină de neodihnă, a repetat David. O fire mereu nesătulă...

— Exact. Aşa L-aş defini, pe El, pe Acela... Nu, stai puţin, nu sunt convins că e vorba de un El, de o Fiinţă de gen masculin... De fapt, habar n-am ce este. Categoric, n-are nimic feminin, iată de ce am presupus, aprioric, că e vorba de un... El.

— Înţeleg.

— Crezi că am luat-o razna, nu-i aşa? De fapt, speri că am înnebunit.

— Bineînţeles că nu sper una ca asta.

— Şi totuşi, aşa ar trebui, am spus. Fiindcă, dacă această Creatură nu există doar înlăuntru-mi, ci şi afară, în lumea reală, înseamnă că, la un moment dat, ar putea să pună stăpânire şi pe tine.

Spusele mele l-au făcut să cadă pe gânduri. Când, într-un târziu, a vorbit iar, cuvintele lui mi s-au părut nespus de stranii.

— Dar nu pe mine mă vrea, nu-i aşa? Şi nu-i vrea nici pe ceilalţi, corect? Te vrea doar pe tine.

Am rămas perplex. Sunt o fiinţă mândră, sunt egoist peste măsură, îmi place să mi se acorde atenţie, îmi doresc glorie, vreau să fiu dorit de Dumnezeu şi de Diavol, vreau, vreau, vreau.

— Nu încerc să te măgulesc într-un fel sau altul, a continuat el. Încerc doar să subliniez faptul că această creatură nu i-a ameninţat deloc pe ceilalţi. Că, de-a lungul atâtor secole, nici unul dintre ceilalţi... nimeni dintre cei pe care-i cunoaştem n-a întâlnit o asemenea creatură. Nu-i aşa? În scrierile tale, în cărţile pe care le-ai publicat, ai afirmat răspicat că nici un vampir nu l-a întâlnit vreodată pe Diavol.

Am confirmat, ridicând din umeri. Louis, iubitul meu novice, traversase odinioară lumea în lung şi-n lat, pentru a-l găsi pe cel mai vârstnic dintre vampiri, iar Armand îi ieşise în întâmpinare cu braţele deschise, spunându-i că nu exista nici Dumnezeu şi nici Diavolul. Eu însumi, cu o jumătate de secol înaintea lui, pornisem în propria-mi căutare a celui "vârstnic". Marius, cel creat în zilele Imperiului Roman, îmi spusese acelaşi lucru: nu există Dumnezeu, nu există Diavol.

Am păstrat tăcerea, conştient de stupidul disconfort pe care-l percepeam. Localul acesta era îmbâcsit, parfumul nu era cu adevărat parfum, în încăperile hotelului acesta nu era nici

urmă de liliac, afară urma să fie frig, iar eu nu aveam cum şi unde să mă odihnesc până când zorii aveau să mă silească să-mi caut adăpost. Noaptea se anunţa lungă, şi David nu mă înţelegea, aveam să-l pierd, poate... Iar Creatura ar putea să vină iar, Creatura avea să mi se înfăţişeze din nu...

— Vei rămâne cu mine? am întrebat, urând fiecare cuvânt pe care îl pronunţam.

— Voi sta lângă tine şi voi încerca să-l împiedic să mi te ia.

— Promiţi?

— Da, a şoptit el.

— De ce?

— Nu te prosti, mi-a spus. Uite ce e, habar n-am ce am văzut în cafeneaua aceea. De atunci, de-a lungul întregii mele vieţi, n-am mai văzut sau auzit ceva asemănător. Dar ştii asta, ţi-am spus povestea mea. Am plecat în Brazilia, am învăţat să invoc duhurile Candomble. În noaptea în care... m-ai preschimbat, am încercat să le chem.

— Au venit. Dar au fost prea slabe pentru a te putea ajuta.

— Aşa e. Dar... unde vreau să ajung? Ceea ce vreau să-ţi spun este că te iubesc, că suntem legaţi într-un fel care nu-i leagă pe ceilalţi. Louis te venerează. Pentru el, eşti un fel de zeu întunecat, deşi pretinde că te urăşte fiindcă l-ai creat. Armand te invidiază şi îţi spionează fiecare mişcare, mai îndeaproape decât ai crede.

— Îl aud şi-l văd pe Armand, dar îl ignor, am răspuns.

— Marius nu te-a iertat că n-ai vrut să-i devii discipol, cred că ştii asta. E supărat că ai refuzat să i te alături, fiindcă nu crezi în istorie ca într-o forţă ordonatoare coerentă.

— Bine zis. Da, aşa crede. Dar e supărat pe mine din pricini mult mai grave. Nu erai unul de-ai noştri atunci când i-am trezit pe Părinţi. Nu erai de faţă. Dar asta e o altă poveste.

— O ştiu. Ai uitat de cărţile tale. Îţi citesc opera de îndată ce o scrii, de îndată ce-i faci vânt în lumea muritorilor.

Am râs amar.

— Poate că şi Diavolul mi-a citit cărţile, am spus, cuprins din nou de ură, fiindcă mi-era teamă.

Spaima mă scotea din sărite.

— Ceea ce vreau să-ţi spun este că voi fi lângă tine, a rostit el.

A privit în gol, cu capul plecat, aşa cum făcea adesea pe vre-

mea când era muritor, când îi puteam citi gândurile, şi totuşi, el reuşea să mă învingă, interzicându-mi în mod conştient accesul la mintea sa. Acum, exista o barieră între minţile noastre. N-aveam să îi mai cunosc niciodată gândurile.

— Mi-e foame, am murmurat.

— Vânează.

Am clătinat din cap.

— Când voi fi pregătit, voi sorbi sângele victimei mele. Imediat ce Dora va pleca din New York, de îndată ce se va întoarce la vechea ei mănăstire. Ea ştie că ticălosul e osândit să ajungă în iad. La asta se va gândi, imediat ce-mi voi fi sfârşit treaba, că unul dintre numeroşii lui duşmani l-a ucis, că răul din el a fost cel care l-a răpus, în cele din urmă. O soartă pilduitoare, ca în Biblie. Când colo, nu Diavolul i-a venit de hac, ci un soi mai aparte de criminal ce bântuie Grădina Sălbatică, un vampir în căutarea unui muritor gustos. S-a întâmplat ca tatăl ei să-mi atragă atenţia, asta-i tot. Totul se va sfârşi fără prea mare zarvă.

— Ai de gând să-l torturezi?

— David, mă şochezi. Ce întrebare grosolană!

— O vei face? şi-a repetat el întrebarea, mai timid, oarecum implorându-mă.

— Nu cred. Vreau doar să...

Am zâmbit. Ştia şi el prea bine. Nimeni nu trebuia să-i explice că, sorbind sângele, absorbeai totodată sufletul, amintirile, spiritul, însăşi esenţa acelei victime. N-aveam să cunosc cu adevărat acea creatură ce se scălda în rău decât în clipa în care aveam să-i sorb sângele, să o strâng la piept, sfâşiindu-i singura venă rămasă cinstită în trup, ca să zic aşa. Ah, prea multe gânduri, prea multe amintiri, prea multă furie...

— Voi rămâne cu tine, a spus el într-un târziu. Ai închiriat vreo cameră aici?

— N-am găsit nimic potrivit. Găseşte tu ceva. Să fie însă cât mai aproape de catedrală.

— De ce?

— Ei, David, ar trebui să ştii de ce. Dacă Diavolul îmi va ieşi înainte pe Fifth Avenue, o voi lua la goană spre Catedrala St.Patrick, voi alerga spre altar, voi cădea în genunchi în faţa icoanei Domnului şi-l voi implora să mă ierte, să nu mă lase să mă cufund până în gât în râul de foc.

— Eşti în pragul nebuniei.

— Nu, nicidecum. Priveşte-mă. Sunt în stare să-mi leg cumsecade şireturile. Vezi? Şi cravata, desigur... Am mereu grijă să nu-mi stea aiurea, să nu par un lunatic cu o eşarfă atârnată de gât Sunt în stare să mă adun, după cum spun atât de plastic muritorii. Crezi că ai putea găsi camere potrivite pentru noi?

El a încuviinţat.

— La doi paşi e un turn uriaş de sticlă, nu departe de catedrală, o clădire monstruoasă.

— Turnul Olimpic?

— Da. Crezi că ai putea să faci rost de camere acolo? De fapt, aş putea apela la agenţii mei muritori. Habar n-am de ce stau aici şi mă vait, împuindu-ţi capul cu mărunţişuri...

— Am să mă ocup eu de asta. Poate că e prea târziu ca să mai putem rezolva treaba încă în noaptea asta, dar mâine noapte se va face cu siguranţă. Camerele vor fi închiriate sub numele de David Talbot.

— Am o mulţime de haine aici, într-o cameră pe care am închiriat-o sub numele de Isaac Rummel. E vorba de vreo două valize şi nişte haine de iarnă. E frig afară, nu-i aşa?

I-am întins cheia camerei. Era mai degrabă umilitor pentru el, îl tratam, într-o anume măsură, ca pe un majordom. Poate că ar fi trebuit să se răzgândească şi să închirieze noile noastre apartamente sub numele de Renfield.

— Nu-ţi face griji, mă voi ocupa eu de toate. Mâine seară vom dispune de o bază de operaţiuni ca un palat. Îţi voi lăsa cheile la recepţie. Tu ce ai de gând să faci, între timp?

Am aşteptat, ascultându-mi victima. Stătea de vorbă cu Dora şi acum. Fata avea să plece în zori.

Am făcut un semn, arătând în sus.

— Am să-l ucid pe ticălos. Cred că o voi face imediat după asfinţit, de cum voi reuşi să-i dau de urmă. Până atunci, Dora va fi plecat. Ah, mi-aş dori să se hotărască să ia un avion chiar acum. Dora, Dora...

— Îţi place fata, spune drept?

— Da. Încearcă să o urmăreşti o dată la televizor şi vei vedea de ce. Talentul ei e de-a dreptul spectaculos, iar predicile ei au o încărcătură emoţională de-a dreptul periculoasă.

— E chiar atât de plină de haruri?

— În toate privinţele. Are o piele albă ca laptele, părul scurt

şi negru, uşor buclat, picioare lungi şi subţiri, dar forme perfecte. Dansează ca-n transă, cu braţele desfăcute, te duce cu gândul la perfecţiunea sufiţilor, iar discursurile nu-i sunt umile, ci pline de uimirea inocentă a miraculosului.

— În domeniul ei, aşa ar trebui să fie toate discursurile.

— Religia nu-i întotdeauna nevinovată, să ştii. Fata asta nu bate însă câmpii despre Apocalipsă ori despre Diavol, care va pune mâna pe tine dacă nu-i trimiţi urgent un cec gras.

David s-a gândit o clipă, apoi a dat din cap.

— Cred că am înţeles.

— Nu, n-ai înţeles. O iubesc, da, dar o voi uita curând. Ceea ce mă atrage la ea... Ei bine, ştie să fie foarte convingătoare, ea însăşi este convinsă de ceea ce spune. Crede cu adevărat că Iisus a umblat pe acest pământ. Crede cu tărie că s-a întâmplat cu adevărat.

— Iar creatura care te urmăreşte nu e legată în nici un fel de victima ta, de tatăl ei?

— Există o singură cale pentru a ne convinge, am spus.

— Care?

— Să-l ucid pe ticălos chiar în noaptea asta. Poate că o voi face de îndată ce se va despărţi de ea. Victima mea nu va înnopta aici. Se teme prea mult să nu o pună cumva în pericol. Nu doarme niciodată în acelaşi hotel cu ea. A închiriat trei apartamente în oraş. Mă şi mir că a zăbovit atât de mult.

— Rămân cu tine.

— Nu, du-te. Eu trebuie să pun punctul final. Am nevoie de tine, am nevoie cu adevărat. Am simţit nevoia să-ţi povestesc totul, să te am alături, pe tine, prietenul meu cel vârstnic, muritor, dar nu vreau să te ţin legat de mine. Ştiu că ţi-e sete. Nu trebuie să-ţi citesc gândurile, ca să o ştiu. Ai venit flămând, nu încerca să mă păcăleşti. Du-te, hoinăreşte prin oraş, am zâmbit. N-ai vânat niciodată în New York, nu-i aşa?

A clătinat din cap, în semn că nu. Expresia ochilor i se modificase. Foamea. Aceasta îi dădea înfăţişarea aceea lacomă, de câine ce-a adulmecat o căţea în călduri. Cu toţi avem aceeaşi lucire bestială în priviri, când ne e foame. Însă, din păcate, nici unul dintre noi nu are nici măcar conştiinţa unui animal.

M-am ridicat, spunând:

— Să închiriezi camere la Turnul Olimpic care să dea spre Catedrala St. Patrick, te rog. Să nu fie prea sus, ci cât mai jos, ca

să pot fi cât mai aproape de intrare.

— Ţi-ai pierdut mintea aceea strălucitoare.

— Nu. Acum însă voi ieşi afară, în zăpadă. Îl aud, se pregăteşte să plece. O sărută cast şi iubitor, pe frunte. Maşina lui trage în faţa intrării. Va porni spre centru, spre ascunzătoarea de care ţi-am vorbit, acolo unde-şi ţine preţioasele relicve. E convins că nici agenţii guvernului şi nici duşmanii săi din lumea interlopă nu cunosc acel apartament sau, chiar de-au aflat de existenţa lui, îşi închipuie că e prăvălia de vechituri a vreunui amic de-al său. Dar eu cunosc adevărul şi ştiu cât de mult înseamnă toate acele obiecte de artă pentru el. Dacă va porni într-acolo, am să-l urmăresc... Plec, David, nu mai e timp.

— N-am fost niciodată chiar în halul ăsta de zăpăcit, a răspuns el. Eram gata să-ţi urez ca Domnul să fie cu tine.

Am izbucnit în râs. M-am aplecat şi l-am sărutat fugar pe frunte, atât de repede, încât ceilalţi clienţi ai barului nici n-au observat. Apoi mi-am înghiţit frica ce mă copleşise instantaneu şi am ieşit.

Într-o cameră, undeva la etaj, Dora plângea. Stătea la fereastră, privind ninsoarea, şi plângea. Îi părea rău că refuzase ultimul său dar. Doar dacă... Îşi lipise fruntea de sticla rece a ferestrei şi se ruga pentru tatăl ei.

Am traversat strada. Mi-ar fi plăcut să mă tăvălesc prin zăpadă, dar un monstru nu face aşa ceva.

M-am oprit în spatele catedralei, urmărindu-mi prada, acest bărbat chipeş care ieşea din hotel. S-a grăbit, cu umerii adunaţi, ferindu-se de fulgii de nea, şi s-a aruncat pe bancheta din spate a costisitoarei sale limuzine negre. L-am auzit dându-i şoferului o adresă situată aproape de ascunzătoarea plină de antichităţi. Aşadar, avea să rămână singur, o vreme. De ce n-ai face-o, Lestat?

De ce nu l-ai lăsa pe Diavol să te cuprindă? Dă-i drumul! Pătrunde în Iad cu fruntea sus, fără frică! Hai, dă-i bătaie!

2

AM AJUNS înaintea lui la casa din Upper East Side. Îl urmărisem de multe ori până aici, şi-i ştiam pe de rost

procedura. La etajul de deasupra şi la cel de dedesubt locuiau cu chirie nişte oameni care habar n-aveau cine era proprietarul clădirii, întrucâtva, semăna cu aranjamentele practicate de către vampiri, între cele două etaje se întindea un lanţ de încăperi, aflat la al doilea cat al clădirii, cu ferestrele zăvorâte cu gratii, ca într-o puşcărie. O uşă dosnică îi permitea proprietarului accesul direct.

Nu cobora niciodată din maşină chiar în faţa intrării principale. Prefera să coboare pe Fifth Avenue sau pe Madison Boulevard şi să se strecoare pe alei către intrarea sa secretă. Urma de fiecare dată unul din cele două trasee, iar o parte dintre clădirile înconjurătoare îi aparţineau. Şi totuşi, nimeni — dintre cei care îl urmăreau — nu cunoştea această ascunzătoare. Nu eram sigur nici măcar dacă fiica sa, Dora, ştia amplasamentul exact al clădirii. În lunile ce trecuseră de când îl urmăream, lingându-mi buzele şi savurându-mi anticipat victoria, n-o adusese niciodată aici. Nu detectasem, explorând mintea Dorei, nici o imagine a acestui loc.

Dora aflase însă de existenţa comorilor sale. În trecut, acceptase darurile sale. O parte dintre acele relicve erau împrăştiate prin încăperile vechii mănăstiri din New Orleans, le zărisem şi eu, în timp ce o pândeam. Acum, victima mea mai suferea încă la gândul că fata îi refuzase darul. Şi totuşi, era un obiect cu adevărat sacru sau, cel puţin, aşa îşi închipuia el.

Am pătruns destul de uşor în apartament.

Mă rog, cu greu ar fi putut fi numit astfel, deşi avea şi o baie mică, murdară, căci încăperile nelocuite atrag parcă mizeria, încăpere după încăpere, apartamentul era ticsit cu lăzi, statui, figurine de bronz, mormane de hârtii, aparent gunoaie, care ascundeau însă bogăţii nepreţuite.

Mă încerca o senzaţie stranie, pătrunzând în încăperea din dos, căci nu mai intrasem niciodată aici, mulţumindu-mă să privesc pe fereastră. Înăuntru era frig, dar asta n-avea să dureze. De cum avea să sosească, avea să dea drumul căldurii şi să aprindă toate luminile.

L-am căutat, cu mintea, şi l-am descoperit pe Madison Boulevard. Apoi mi-am început explorarea.

Încă din prima clipă, m-a uimit statuia uriaşă a unui înger. Trecând pragul uşii, am fost gata-gata s-o iau în braţe. Era una dintre acele statui ce străjuiesc, de obicei, intrarea în biserici,

oferind credincioşilor apă sfinţită în palmele împreunate. Mai văzusem astfel de statui atât în Europa, cât şi la New Orleans.

Era gigantică, iar profilul ei crud îşi aţintea privirile oarbe undeva departe, în beznă. Departe, la celălalt capăt al culoarului, răzbăteau luminile unei străduţe înguste şi aglomerate ce dădea în Fifth Avenue. Obişnuitele zgomote ale traficului newyorkez se auzeau de dincolo de ziduri.

Îngerul era ghemuit, de parcă abia coborâse din ceruri, spre a-şi oferi obolul sacru. Pipăindu-i genunchiul plecat, l-am ocolit şi am trecut mai departe. Nu-mi plăcea aici. Mirosea a pergamente şi papirusuri, a diferite metale. Încăperea următoare era plină de icoane ruseşti. Pereţii erau, literalmente, acoperiţi de acestea, iar lumina slabă făcea să strălucească nimburile Sfintelor Fecioare cu ochi trişti şi ale Iisuşilor exoftalmici.

Am trecut în camera cealaltă. Crucifixe. Am recunoscut stilul spaniol şi ceva ce aducea cu barocul italian, precum şi o serie de artefacte mai vechi, cu siguranţă foarte rare, ce înfăţişau Iisuşi groteşti ca proporţii, exprimând însă limpede grozăvia suferinţei pe crucile mâncate de cari.

De-abia acum realizam un fapt ce-ar fi trebuit să-mi sară în ochi din prima clipă. *Toate* obiectele acumulate aici aparţineau artei religioase. Nimic nu se abătea de la criteriul religiei. De fapt, nu era deloc surprinzător. Până la sfârşitul secolului trecut, cvasimajoritatea operelor de artă fuseseră legate, într-un fel sau altul, de religie.

Întregul apartament era lipsit de orice urmă de viaţă. Bineînţeles, omul meu împrăştiase pretutindeni insecticide cu un miros greţos. Nu avusese de ales, majoritatea statuilor fiind din lemn. Nu simţeam nici măcar mirosul vreunui şoarece ori al altei creaturi vii. La etajul inferior, chiriaşii nu erau acasă, şi totuşi, în baie se auzea sporovăiala unui crainic de ştiri, la un post de radio.

Nu-mi era deloc dificil să izgonesc din minte acel unic zgomot. Cei de deasupra erau oameni în vârstă. Am avut viziunea unui moşuleţ marcat de sedentarism, aşezat într-un fotoliu cu căştile pe urechi, legănându-se în ritmurile unei melodii germane cu sonorităţi ezoterice. Wagner. Amanţi blestemaţi, deplângând "zorii urâţi", o nebunie păgână, greoaie, repetitivă. Blestemul ca laitmotiv. Mai era cineva acolo sus, o bătrână care împletea de zor, dar era prea senilă ca să-mi fac griji în privinţa

ei.

Îmi păsa prea puţin de aceste lucruri, nu meritau să le acord atenţia mea plină de iubire. Eram în siguranţă aici. El avea să sosească destul de curând, umplând aceste încăperi cu mireasma sângelui său. Aveam să fac tot ce-mi va sta în putinţă pentru a nu-i frânge gâtul, înainte de a-l fi sorbit până la ultima picătură. Da, aceasta avea să fie noaptea cea mare.

Oricum, Dora avea să afle despre moartea lui doar a doua zi, când va fi ajuns deja acasă. Cine să-i descopere cadavrul aici?

Am trecut în camera de zi. Aici domnea o curăţenie relativă. Era încăperea în care se relaxa, citea şi îşi studia comorile. Canapelele confortabile erau încărcate cu perne moi. Lămpile cu halogen erau din oţel negru, atât de delicate şi de fine în înfăţişarea lor modernă, încât păreau nişte insecte chircite pe tăbliile meselor, pe pardoseală şi, uneori, deasupra cutiilor din carton ondulat. Scrumiera de cristal era plină de mucuri strivite, ceea ce dovedea faptul că stăpânul casei preţuia siguranţa mai mult decât curăţenia. Pretutindeni erau răspândite pahare în care licorile se uscaseră de mult, în pete ce sticleau cu un luciu mat.

Draperiile subţiri, şifonate, filtrau o lumină difuză, misterioasă.

Şi această cameră era plină de statuile unor sfinţi: un Sfânt Anton cu chipul expresiv, ţinând în braţe un prunc Iisus dolofan, o Sfântă Fecioară disproporţionat de mare, vădit de origine latino-americană. În sfârşit, un înger din granit negru, pe care nici măcar privirea mea pătrunzătoare nu reuşea să-l examineze în detaliu, în semiântunericul atotstăpânitor, semăna mai degrabă cu un demon mesopotamian decât cu o fiinţă angelică.

Vreme de o fracţiune de secundă, monstrul de granit m-a înfiorat. Semăna... ba nu, aripile sale mă duseseră cu gândul la Creatura ce-mi ieşise în cale, acel "ceva" straniu care mă urmărea.

Aici, însă, n-am auzit paşi. Ţesătura lumii nu era sfâşiată. Era doar o statuie de granit, un ornament hidos adus dintr-o biserică de coşmar, împodobită cu imagini din Rai şi din Iad.

Pe mese se înălţau teancuri de cărţi. Ah, cât de mult iubea cărţile! Desigur, erau multe incunabule, tipărite ori scrise de mână pe hârtie pergament şi legate în piele sau mătăsuri, dar şi volume noi, titluri din domeniile filozofiei şi religiilor, afacerilor,

biografii şi culegeri de articole ale unor corespondenţi de război la modă, ba chiar şi vreo câteva volume de poezii.

Scrierile lui Mircea Eliade, diverse tratate de istoria religiilor, dăruite probabil de Dora, o *Istorie* a *lui Dumnezeu* recent apărută, scrisă de o femeie pe nume Karen Armstrong. Ceva despre sensurile vieţii. *A înţelege prezentul,* de Bryan Appleyard. Cărţi de duzină, dar distractive, potrivite cu gusturile mele. Se vedea că fuseseră citite. Da, cărţile purtau mirosul lui, puternic impregnat, nu pe cel al Dorei.

Petrecuse aici mai mult timp decât îmi închipuisem.

Am cercetat umbrele, obiectele, am lăsat aerul să-mi pătrundă în nări. Da, venise aici adesea, însoţit de altcineva... iar acea persoană murise aici, în aceste încăperi! Nu realizasem până acum acest lucru, care nu făcea decât să îmi sporească pofta. Aşadar, ucigaşul traficant de droguri iubise un bărbat tânăr în această casă, iar dragostea lor sfârşise prost. Percepeam frânturi din cele întâmplate, în cel mai neplăcut mod cu putinţă, nu sub formă de imagini, ci de emoţii. M-am trezit înfiorat, simţindu-mă eu însumi fragil, sub ploaia de sentimente violente. Nu trecuse prea mult timp de la acea moarte.

Dacă mi-aş fi întâlnit victima în acele momente, nu m-ar fi atras, aş fi lăsat-o să-şi vadă de drum. Era însă atât de atrăgător...

Tocmai urca treptele, prin pasajul secret din dos, păşind cu băgare de seamă, cu mâna încleştată pe mânerul pistolului din buzunar, în stil hollywoodian, singurul lucru previzibil în atitudinea sa. Ca mai toţi traficanţii de droguri, era un excentric.

A ajuns la uşa din spate şi a văzut că o deschisesem. Furie. M-am strecurat în colţul opus statuii de granit, pitindu-mă între doi sfinţi prăfuiţi. Lumina era îndeajuns de puţină, ca el să nu mă observe imediat. Avea să fie nevoit să aprindă, rând pe rând, lămpile cu halogen.

Asculta şi adulmeca. Îl înnebunea ideea că se găsise cineva care îndrăznise să spargă uşa ascunzătorii sale. Era gata să ucidă şi nu avea să se mulţumească să investigheze. În mintea sa se desfăşura acum un scurt proces. Nu, nimeni nu avea cum să fi aflat de existenţa acestui loc, a hotărât judecătorul. Nu putea fi decât un spărgător de duzină, la naiba, care a nimerit aici dintr-o pură întâmplare.

A scos arma din buzunar şi a început să străbată, pe rând,

încăperile prin care trecusem eu însumi. Am auzit ţăcănitul întrerupătorului şi l-am văzut trecând dintr-o cameră într-alta.

Cum putea fi atât de convins că hoţul plecase? În fond, oricine ar fi putut să se ascundă printre comorile lui. Eu ştiam că nu mai era nimeni aici. Dar cum putea fi el sigur de asta? Poate că aşa reuşise să rămână în viaţă atâta vreme, dozându-şi cu chibzuinţă creativitatea şi nepăsarea.

În sfârşit, a venit şi clipa binecuvântată, când a fost mulţumit, ştiindu-se singur.

A păşit pe pragul camerei de zi, întorcând spatele culoarului lung, şi a scrutat încet încăperea, fără să mă vadă, aşa cum mă aşteptasem. Liniştit, şi-a băgat revolverul masiv, calibrul nouă, înapoi în teaca de la subsuoară, după care şi-a scos mănuşile, cu mişcări lente.

Lumina era îndeajuns de puternică, încât să-i pot admira în voie trăsăturile care îmi atrăseseră atenţia.

Avea părul negru, lins, şi un chip de asiatic, pe care cu greu l-ai fi putut clasifica după origini, drept indian, japonez ori, poate, chiar ţigănesc. La o adică, ar fi putut fi chiar italian sau grec. Ochii negri îi erau vicleni, iar simetria pometţilor era remarcabilă. Era una dintre puţinele trăsături pe care le moştenise fiica sa, Dora. Aceasta avea pielea mult mai deschisă la culoare. Mama ei fusese, în mod sigur, albă ca laptele. În ceea ce-l priveşte pe el, tenul său avea nuanţa mea preferată, caramel.

Deodată, ceva l-a făcut să se simtă nelalocul lui. Mi-a întors spatele, cu privirea aţintită asupra obiectului care îi stârnise neliniştea. Nu, nu eu eram de vină. Nu atinsesem nimic. Dar neliniştea lui ridicase, brusc, un zid între mintea sa şi a mea. Era cu simţurile în alertă, iar asta îl făcea să nu mai gândească secvenţial.

Era înalt şi avea spinarea foarte dreaptă. Purta un impermeabil lung şi pantofi lucraţi de mână, de genul celor care sunt mereu la modă în magazinele englezeşti de pe Savile Row. A făcut un pas înainte, îndepărtându-se de mine şi, din amalgamul de imagini pe care-l percepeam, am înţeles că statuia de granit negru era cea care îi trezise atenţia.

Era evident. Habar nu avea ce reprezenta şi cum ajunsese aici. S-a apropiat cu băgare de seamă, de parcă s-ar fi aşteptat ca în spatele statuii să se fi ascuns cineva. Apoi s-a întors, a scrutat încăperea şi şi-a scos din nou arma.

Prin mintea sa se perindau posibilităţile, într-o ordine aparentă. Cunoştea un negustor de obiecte de artă îndeajuns de prost, încât să-i fi livrat obiectul, lăsând uşa descuiată? dar individul respectiv l-ar fi sunat înainte de a veni. Iar statuia? Mesopotamiană? Asiriană? Brusc, mânat de instincte, a dat uitării toate considerentele practice şi a întins mâna pentru a atinge granitul. Doamne, cât de mult îi plăcea! îi plăcea, iar asta îl făcea să acţioneze prosteşte.

La urma urmei, unul dintre duşmanii săi ar fi putut fi ascuns chiar acolo, în acea încăpere. Dar ce interes ar fi avut un gangster ori un agent guvernamental să aducă un astfel de dar?

Oricum, artefactul îl fascina. Nu reuşeam încă să îl disting limpede. Mi-aş fi scos ochelarii violeţi, ceea ce m-ar fi ajutat enorm, dar nu îndrăzneam să mă mişc. Aş fi vrut să-i citesc admiraţia zugrăvită pe chip, adoraţia cu care privea acest obiect insolit. Simţeam dorinţa lui nestăvilită de a deţine această statuie, de a o avea aici, pentru totdeauna... Era exact acea dorinţă care mă atrăsese dintru început spre el.

Nu se gândea decât la ea. Era fin sculptată, relativ recentă, nicidecum din antichitate, din motive stilistice evidente... aproximativ secolul al şaptesprezecelea, o întruchipare în detaliu a unui înger căzut.

Un înger căzut. Era gata să se ridice în vârful picioarelor şi să sărute suprafaţa fin polizată. A întins mâna stângă şi şi-a trecut-o peste faţa şi coama de granit negru. La naiba, nu vedeam mai nimic! Cum naiba reuşea să distingă ceva în întunericul acesta de păcură? Dar el era la un pas de statuie, iar eu eram la vreo şapte metri şi jumătate distanţă, înghesuit între doi sfinţi care mă lipseau de o perspectivă mulţumitoare.

Într-un târziu, s-a întors şi a aprins una din micile lămpi cu halogen ce semănau cu nişte gângănii din specia călugăriţelor. A orientat braţul din oţel negru în aşa fel, încât spotul luminos să cadă asupra feţei statuii. Acum, ambele chipuri îmi erau superb revelate.

Chicotea plin de încântare. Era o capodoperă! N-avea importanţă identitatea negustorului, uitase de uşa găsită deschisă, de presupusul pericol în care s-ar fi aflat. A repus arma în teacă, fără să se mai gândească la ea, şi s-a ridicat în vârful picioarelor, pentru a privi chipul încremenit în durere. Aripi cu pene, nu din cele reptiliene, acum puteam să văd asta. Un chip

clasic, robust, cu un nas prelung şi o bărbie... Şi totuşi, profilul iradia o oarecare senzaţie de ferocitate. Şi de ce ar fi fost statuia unui înger neagră? Poate că era doar o reprezentare a Arhanghelului Mihail, împingându-i pe diavoli înapoi în Iad, furios, o întruchipare a dreptăţii divine. Ba nu, părul îi era mult prea des şi încâlcit pentru a fi un înger al Domnului. Purta o armură, o apărătoare pe piept. Şi, desigur, detaliile cele mai elocvente — avea picioare şi copite de capră. Era un diavol.

Din nou, am tresărit, înfiorat. *Semăna cu Creatura ce mi se arătase.* Ba nu, era o tâmpenie! Nu simţeam deloc prezenţa urmăritorului meu. Nu eram dezorientat. Nu-mi era cu adevărat frică. Fusese doar un fior şi atât.

Am rămas nemişcat, în continuare. Nu te grăbi, mi-am spus. Gândeşte-te bine. Eşti la un pas de victima ta, iar statuia e doar o coincidenţă care sporeşte farmecul întregii situaţii.

El a mai aprins o lampă, îndreptându-i lumina spre statuie. O studia cu o curiozitate aproape erotică. Am zâmbit Propria-mi curiozitate îmi dădea aceeaşi senzaţie erotică. Aveam în faţă un bărbat de patruzeci şi şapte de ani, sănătos ca la douăzeci şi ucigaş prin vocaţie. A făcut un pas înapoi, dând uitării orice teamă sau ameninţare, admirându-şi noua achiziţie. De unde apăruse oare? Cine o adusese aici? Nu-l interesa preţul. Doar dacă Dora... Nu, Dorei n-avea să-i placă această creatură. Dora. Dora, care îi sfâşiase inima în noaptea aceasta, refuzându-i darul.

Întreaga sa atitudine s-a schimbat Nu, nu voia să se mai gândească la Dora şi la toate câte spusese ea în această seară — că ar trebui să renunţe la ceea ce făcea, că ea nu avea să mai accepte nici un sfanţ pentru biserică, fiindcă, în cazul în care el avea să fie prins, ea nu avea să-l poată ajuta, avea să sufere şi să se roage pentru el, că nu voia să primească giulgiul.

Care giulgiu? Era doar un fals, spusese el, dar era cel mai bun dintre cele pe care-i fusese dat să le vadă. Giulgiu? O scurtă explorare a minţii lui m-a făcut să-mi îndrept privirile spre o umbră nedefinită care atârna pe peretele opus, o bucăţică de pânză prinsă într-o ramă, un chip pictat al lui Hristos. Giulgiu. Giulgiul Veronicăi. Cu numai o oră în urmă, el îi spusese Dorei: A fost făcut în secolul al treisprezecelea, e atât de frumos, pentru numele lui Dumnezeu, Dora. Ia-l. Dacă nu-ţi voi putea lăsa ţie aceste lucruri, Dora..."

Aşadar, chipul lui Hristos să fi fost preţiosul lui dar?

"Nu vreau să le mai primesc, tată, ţi-am spus. Nu pot..."

Încercase să o convingă, spunându-i că acest giulgiu ar putea fi prezentat publicului, ca de altfel toate relicvele aduse de el. Astfel, ar putea strânge bani pentru biserică.

Ea începuse să plângă. Toate acestea se întâmplaseră acolo, la hotel, în timp ce eu şi David ne aflam la doar câţiva metri de ei.

"Să presupunem că ticăloşii vor reuşi să mă aresteze, din cine ştie ce neglijenţă de-a mea. Îmi spui că nu vei lua aceste lucruri? Ai prefera să le ia nişte străini?"

"Sunt furate, tată! Spusese ea. Sunt murdare. Sunt întinate."

Nu reuşea cu nici un chip să-şi înţeleagă fiica. Fusese un hoţ de când se ştia. New Orleans. Pensiunea, amestec ciudat de sărăcie şi eleganţă. Mama sa, beată mai tot timpul. Bătrânul Căpitan care îngrijea magazinul de antichităţi. Toate acestea i se învălmăşeau în minte. Bătrânul Căpitan închiriase camerele de la faţadă, iar el, victima mea, îi ducea în fiecare dimineaţă micul dejun pe tavă, înainte de a porni spre şcoală. Pensiunea, serviciile prestate, bătrâneii eleganţi, St. Charles Avenue. Era în vremea în care bărbaţii îşi petreceau serile privind pe geam, în timp ce femeile îşi etalau pălăriile extravagante. Acele dimineţi pe care n-aveam să le mai trăiesc niciodată.

Visare. Nu, Dorei nu i-ar plăcea statuia. Dintr-o dată, nici el nu mai era chiar atât de convins că îi plăcea. Câteodată, gusturile sale erau mai greu de explicat. A început să argumenteze în sinea sa, aşa cum i-ar fi explicat negustorului care îi adusese statuia: "Da, e frumoasă, însă e prea barocă! îi lipseşte acel element perturbator pe care îl caut mereu..."

Am zâmbit. Îmi plăcea mintea lui. Şi, desigur, aroma sângelui său... L-am adulmecat, anume pentru a-mi stârni instinctele de animal de pradă. Nu te grăbi, Lestat. Ai aşteptat luni întregi, nu strica totul chiar acum. El însuşi era un monstru. Împuşcase cu sânge rece, împlântase cuţite în inimile duşmanilor săi. Odinioară, într-o băcănie măruntă, îşi împuşcase inamicul şi pe nevasta proprietarului, cu aceeaşi nepăsare. Femeia îi stătuse în drum. Apoi ieşise din prăvălie, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Asta se întâmpla la New York, chiar la început, înainte de Miami şi de America de Sud. Îşi amintea perfect de acea crimă, dându-mi astfel şi mie prilejul să aflu

despre ea.

Se gândea adesea la nelegiuirile pe care le înfăptuise. Astfel, aflam eu însumi despre ele.

Acum studia copitele acestei creaturi, ale îngerului, ale diavolului, ale demonului. Am observat că aripile îi ajungeau până-n tavan. Din nou, nu mi-am putut stăpâni un fior. Mi-am regăsit brusc sângele rece. Eram cu picioarele pe pământ şi nimic din locul acesta nu venea de pe vreun alt tărâm.

Şi-a dezbrăcat haina, rămânând numai în cămaşă. Era mai mult decât puteam îndura. I-am văzut ceafa, când şi-a descheiat gulerul. Am văzut acel loc anume din spatele urechii, acea distanţă ce desparte lobul urechii de ceafă, care înseamnă atât de mult pentru frumuseţea unui bărbat.

La naiba, n-am inventat eu semnificaţia erotică a gâtului. Toată lumea ştie ce înseamnă un gât bine proporţionat. Îmi plăcea la nebunie fiecare părticică a trupului lui, dar mintea sa era cea care mă fascina cu adevărat. Frumuseţea lui asiatică şi toate celelalte, chiar şi aura lui strălucitoare, nu însemnau nimic pe lângă mintea concentrată acum asupra statuii, lăsând deoparte gândul la Dora, spre satisfacţia mea.

A întins mâna spre altă lampă cu halogen, încleştându-şi mâna pe metalul fierbinte, şi a îndreptat-o spre aripile demonului. Am putut vedea astfel cu ochii mei perfecţiunea care îi sărise în ochi, gustul baroc pentru detalii. Nu, el nu colecţiona astfel de opere. Era atras de grotesc, iar această statuie era grotescă doar întâmplător. Doamne, era de-a dreptul hidoasă! Avea o coamă uriaşă şi un rânjet pe chip ce-ar fi putut fi desenat de William Blake, şi ochi rotunzi, aţintiţi asupra lui cu o aparenţă de ură.

— Blake, într-adevăr! a exclamat el deodată, întorcându-se. Blake. Creatura asta blestemată seamănă cu una dintre lucrările lui Blake.

Mi-am dat seama că mă privea. Îmi proiectasem gândul asupra lui, cu o neglijenţă intenţionată. Am simţit şocul legăturii. Mă văzuse. Văzuse strălucirea luminii reflectată în ochelari sau pata luminoasă a părului meu.

Am păşit înainte cu o încetineală deliberată, cu mâinile în şolduri. Nu-mi doream din partea lui o reacţie vulgară, cum ar fi fost scoaterea revolverului din teacă. Mi-a răsplătit aşteptările. Nu a scos pistolul. S-a mulţumit să mă privească, orbit de

strălucirea lămpilor. Razele lămpii cu halogen întindeau umbra aripilor demonului pe tavan. M-am apropiat.

Nu a scos nici un cuvânt. Era înspăimântat. Sau, mai degrabă, era neliniştit, cu toate simţurile în alertă. Ba mai mult, era dincolo de neliniște. Presimţea că aceasta putea fi cea din urmă confruntare. Cineva reuşise să ajungă la el! Era prea târziu ca să mai scoată pistolul, prea târziu pentru a acţiona în vreun fel. Şi totuşi, nu-i era frică de mine, în adevăratul înţeles al cuvântului.

Al naibii să fiu dacă nu-şi dăduse seama că nu avea de-a face cu o fiinţă omenească.

M-am apropiat de el şi i-am cuprins, blând, faţa în palme. A început să tremure, năpădit de o sudoare îngheţată, reacţie absolut firească. Şi totuşi, a găsit resurse pentru a ridica braţul şi a-mi azvârli cât colo ochelarii.

— Ah, cât poate fi de minunat să fiu, în sfârşit, atât de aproape de tine! am şoptit.

Nu a reuşit să articuleze vreun răspuns. Nici un muritor pe care îl surprindeam astfel nu reuşea decât, cel mult, să rostească o rugăciune. Dar el nu ştia să se roage. M-a privit fix în ochi, apoi m-a cercetat fugar din cap până în picioare, cu chipul cuprins de palmele mele atât de reci, şi ştia. Nu avea de-a face cu o fiinţă omenească.

Reacţia era cum nu se poate mai stranie. Desigur, mi se mai întâmplase să fiu recunoscut drept ceea ce eram, pretutindeni în lume, dar recunoaşterea era de fiecare dată însoţită de o reacţie atavică, fie rugăciune, fie nebunie. Chiar şi europenii, mai înclinaţi să dea crezare legendei lui Nosferatu, urlau câte o rugăciune înainte să-mi înfig colţii în grumazul lor.

Curajul acestui criminal, de a mă privi sfidător în ochi, mi se părea însă uimitor.

— Vei muri aşa cum ai trăit, am murmurat.

Un gând l-a făcut să încremenească. *Dora!* A început să se zbată din răsputeri, agăţându-se de mine şi realizând tăria ca de stâncă a mâinilor mele. S-a zvârcolit, încercând să se elibereze, fără să-şi poată desprinde obrajii din menghina mâinilor mele.

M-a cuprins o milă inexplicabilă. Nu-l mai tortura astfel. Ştie prea multe. Înţelege prea multe. Doamne, l-ai urmărit vreme de luni întregi, n-are nici un rost să-i mai prelungeşti agonia! Pe de altă parte, când vei mai găsi oare o asemenea pradă!

În cele din urmă, foamea a învins judecata. Mai întâi, mi-am lipit fruntea de grumazul lui, mutându-mi mâna pe ceafa lui, l-am lăsat să-şi tragă răsuflarea şi să simtă atingerea pletelor mele, apoi am băut.

L-am posedat. Am simţit izbucnirea sângelui, apoi... El şi Bătrânul Căpitan în încăperea din faţă, în larma tramvaiului ce trecea pe stradă, iar el spunându-i Bătrânului Căpitan: "Dacă mi-o mai arăţi sau îmi mai ceri să o ating, îţi jur că n-am să mă mai apropii niciodată de tine." Iar Bătrânul Căpitan îi jurase că nu o va mai face niciodată. Bătrânul Căpitan, ducându-l la cinematograf şi la cină la Monteleone, apoi cu avionul la Atlanta, după ce-i jurase că nu avea să o mai facă niciodată. "Lasă-mă doar să-ţi fiu în preajmă, fiule. Lasă-mă să fiu lângă tine, îţi jur că n-am s-o mai fac!" Mama sa, beată criţă, pieptănându-se pe culoar. "Crezi că nu-ţi ştiu şmecheriile? Crezi că nu ştiu ce faci tu cu bătrânul? El ţi-a cumpărat hainele astea? Crezi că nu ştiu." Apoi Terry cu gaura de glonţ în mijlocul feţei, o fată blondă răsucindu-se şi prăbuşindu-se pe podea, a cincea crimă, şi a trebuit să fii tocmai tu, Terry, tocmai tu. El şi Dora se aflau în cabina camionetei. Iar Dora ştia. Dora avea doar şase ani şi ştia adevărul. Ştia că el o împuşcase pe Terry, pe mama ei. *Şi niciodată, absolut niciodată, nu schimbaseră vreun cuvânt despre asta.*

Cadavrul lui Terry într-un sac de plastic. Ah, Doamne, într-un sac de plastic... Iar el, spunând: "Mama s-a dus." Dora nu pusese nici o întrebare. La numai şase ani, ştia. Terry ţipând: "Crezi că-mi poţi lua fata, ticălosule, crezi că-mi poţi lua copilul? Plec la noapte, cu Jake, iar ea vine cu mine." Bang, eşti moartă, iubiţico. Oricum, nu te mai puteam suporta. Prăvălită grămadă la podea, tânăra de o frumuseţe comună, îmbrăcată destul de ţipător, cu un şort roz şi ciorapi cu dantelă, având unghii ovale de un roz palid şi un ruj care pare mereu proaspăt.

El şi Dora, gonind în noapte cu camioneta. Şi niciodată nu mai scoseseră vreun cuvânt despre asta.

Ce faci cu mine? Mă ucizi! Îmi sorbi sângele, dar lasă-mi sufletul, hoţule, eşti... Ce eşti, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cu mine vorbeşti? M-am retras, cu sângele picurându-mi de pe buze. Doamne, cu mine vorbea! Am muşcat din nou şi, de astă dată, i-am frânt gâtul, dar nu voia să se oprească.

Da, da, cine eşti? De ce, de ce atâta sânge? Spune-mi,

arde-ai în flăcările iadului! Fii blestemat!

Îi sfărâmasem oasele braţelor, îi răsucisem mâna, smulgându-i umărul din găoacea încheieturii, ultimele-i picături de sânge erau pe limba mea. Mi-am înfipt limba în rană, dă-mi, dă-mi, dă-mi...

Dar ce eşti tu, cum te numeşti, pentru numele lui Dumnezeu, cine eşti?

Era mort. Am lăsat trupul să cadă şi am făcut un pas înapoi. Îmi vorbise! Mi se adresase în timp ce-l ucideam? *Mă î*ntrebase cine sunt! Îndrăznise să rupă vraja!

— Ah, eşti plin de surprize, am şoptit, încercând să-mi limpezesc gândurile.

Mă simţeam fierbinte, plin de sânge. Îi simţeam gustul în gură. Mi-aş fi dorit să-l ridic, să-i sfâşii încheietura mâinii şi să sorb ultimele picături rămase, dar n-aveam puterea să o fac, ar fi fost greţos, nu mai voiam să-l ating! Am înghiţit şi mi-am lins colţii, pentru a-i simţi pentru ultima oară aroma. El şi Dora, în cabina camionetei, Dora doar de şase ani, mama moartă, împuşcată în cap, de-acum a lui tăticu' pentru totdeauna.

— A fost a cincea crimă! îmi spusese, cu glas tare, îl auzisem cu urechile mele. Cine eşti?

— Cu mine vorbeşti, ticălosule?

L-am privit, sângele lui mi se scurgea acum în vârfurile degetelor. Am închis ochii şi m-am gândit: Merită să trăiesc doar pentru asta, pentru a simţi gustul lui, pentru a trăi aceste clipe. Apoi mi-am amintit cuvintele pe care i le spusese Dorei, într-un bar elegant: "Mi-am vândut sufletul pentru a putea frecventa astfel de localuri."

— Oh, pentru Dumnezeu, mori odată! am rostit.

Îmi plăcea la nebunie arsura dulce a sângelui, dar mă săturasem de el, la naiba, şase luni e mai mult decât suficient pentru o poveste de dragoste între un muritor şi un vampir. Am ridicat privirea.

Creatura neagră nu era nicidecum o statuie. Era vie. Mă privea cercetător. Era vie, îi simţeam răsuflarea, în vreme ce mă privea, cu ochii adânciţi sub fruntea încruntată a furie. Mă privea.

— Nu, nu-i adevărat, am rostit, răspicat.

Am încercat să regăsesc calmul profund pe care mi-l induc, de regulă, pericolele. *Nu putea fi adevărat.*

Am dat un brânci cadavrului de pe podea, pentru a mă convinge că mă aflam în acelaşi loc şi că nu înnebunisem. Pradă dezorientării şi groazei, am urlat.

Am urlat ca un copil înspăimântat.

Apoi am fugit.

Am năvălit afară, am străbătut holul, am coborât treptele din pasaj şi am ajuns în aer liber, în noaptea fără margini.

M-am înălţat deasupra acoperişurilor şi, copleşit de oboseală, am lunecat pe o alee îngustă, rezemându-mă de un zid de cărămidă. Nu, nu putea să fi fost adevărat. Fusese doar o ultimă proiecţie a minţii victimei mele, o dulce răzbunare, o imagine azvârlită de dincolo de moarte. Făcuse ca statuia să-mi pară vie, o fiinţă întunecată cu aripi şi picioare sfârşite-n copite...

— Mda, am gâfâit, lingându-mi buzele.

Zăceam în zăpada murdară a unei alei. Erau oameni prin preajmă, dar totul în atitudinea lor părea să mă implore: Lasă-ne în pace! Nu mă interesau. Mi-am lins din nou buzele.

— Mda, răzbunare, am şoptit. Toată dragostea lui pentru lucrurile acumulate acolo a transformat-o în ură şi a îndreptat-o împotriva mea. Ştia. Ştia ce sunt. Ştia cum...

Şi-apoi, Creatura ce mă hăituia nu fusese niciodată atât de calmă, de tăcută, de gânditoare. Mereu mi se arătase din senin, înălţându-se ca un fum greu, în larmă de glasuri... Nu, nu văzusem decât o statuie.

M-am ridicat, furios pe mine însumi, furios că fugisem, lăsându-mă prins în capcana ultimei sale şmecherii. Eram îndeajuns de furios pentru a mă întoarce acolo şi a lovi până la epuizare cadavrul, pentru a răsturna statuia care, fără îndoială, se transformase din nou în granit în clipa în care ultima fărâmă de conştiinţă se evaporase din creierul muribund al proprietarului ei.

Îi sfărâmasem braţele şi umerii, Iar din grămada de carne însângerată, el reuşise să invoce acea creatură.

Dora avea să afle care îi fusese soarta. Braţele rupte şi umerii striviţi. Gâtul frânt.

Am ieşit pe Fifth Avenue şi am început să înaintez, ţinând piept viscolului.

Mi-am înfipt mâinile în buzunarele hainei de lână, mult prea subţire pentru a fi potrivită cu acest anotimp, şi-am început să

mă plimb fără ţintă. "La naiba, ştiai ce sunt şi, pentru o clipă, ai făcut ca statuia aceea să pară însufleţită."

M-am oprit, privind pe deasupra bulevardului circulat spre coroanele acoperite de zăpadă ale copacilor din Central Park.

"Dacă este vreo legătură cu cele întâmplate, vino şi mă ia." Acum nu-i mai vorbeam lui, ori statuii, ci Hăitaşului. Pur şi simplu, refuzam să-mi fie teamă. Parcă înnebunisem.

Oare unde era David? Vâna? Vâna... aşa cum îi plăcuse atât de mult, ca muritor, în junglele Indiei, vâna, căci făcusem din el, pentru totdeauna, vânătorul semenilor săi.

Am luat o hotărâre.

Aveam să mă întorc imediat la apartamentul pe care-l părăsisem în fugă. Aveam să privesc în ochi statuia blestemată, aveam să mă conving că era neânsufleţită, iar apoi aveam să fac ceea ce-i datoram Dorei — aveam să mă descotorosesc de cadavrul tatălui ei.

Mi-a trebuit doar câteva clipe pentru a ajunge acolo. Am urcat treptele pasajului îngust din dos şi am pătruns în apartament. Nu mai aveam răbdare, nu mai simţeam frica, eram doar furios, umilit şi uimit şi, ca întotdeauna în faţa necunoscutului, curios din cale-afară.

Miros de cadavru proaspăt. Duhoare de sânge irosit.

Nu auzeam şi nu percepeam nimic deosebit. Am intrat într-o încăpere minusculă care fusese odinioară o bucătărie, şi unde mai persistau semnele activităţii din vremea când acel tânăr care murise şi care fusese iubitul victimei mele, se îngrijea de casă. Am găsit ceea ce căutam chiar acolo unde mă aşteptasem: o cutie pitită sub ţevăria chiuvetei, conţinând pungi de plastic verzui, perfecte pentru transportarea cadavrului.

Brusc, mi-a venit în minte că şi el îşi înghesuise nevasta, pe Terry, într-un astfel de sac de plastic. Văzusem şi adulmecasem scena, în timp ce mă ospătam din sângele lui. Oh, la naiba! Aşadar, el însuşi îmi furnizase ideea.

Am găsit câteva cuţite, dar nici unul care să se preteze unei ciopârţiri artistice, de o precizie chirurgicală. L-am luat pe cel mai mare, care avea lama din oţel carbon, şi m-am dus în camera de zi. Am trecut fără şovăială pragul, m-am întors şi am privit spre statuia mamut.

Lămpile cu halogen rămăseseră aprinse: raze de lumină orbitoare în semiântunericul încăperii.

Statuia: un înger cu picioare de ţap.

Eşti un idiot, Lestat.

M-am apropiat de ea şi m-am proţăpit în faţa ei, studiindu-i calm detaliile. Nu cred că era din secolul al şaptesprezecelea. Era mai degrabă contemporană, executată de o mână de maestru. Chipul purta într-adevăr sublima expresie a la William Blake. Aveam în faţă o creatură rea, schimonosită, cu picioare de ţap, având ochii sfinţilor şi păcătoşilor lui Blake, plini de inocenţă şi de furie.

Brusc, mi-am dorit-o, am năzuit să o păstrez, să o transport, cumva, în casa mea din New Orleans, ca un memento al clipelor în care fusesem îngenuncheat, la un pas de nebunie şi moarte. Se înălţa în faţa mea, rece şi solemnă. Apoi mi-am dat seama că toate aceste relicve s-ar fi putut pierde, dacă nu acţionam în vreun fel. De îndată ce moartea sa avea să devină publică, toate aceste opere de artă aveau să fie confiscate. Asta încerca el să împiedice, implorând-o pe Dora, ca adevărata lui avere, tot ce se afla în aceste încăperi, să cadă în mâinile unor străini.

Dar Dora îi întorsese spatele şi începuse să plângă, o fecioară copleşită de durere, îngrozită şi căzută pradă celei mai cumplite neputinţe, aceea de a face pe plac celui pe care îl iubea mai presus de orice.

Am privit spre podea. Mă aflam chiar lângă trupul lui contorsionat. Cadavrul părea proaspăt, chiar şi acum, o epavă ciopârţită de un nepriceput. Părul lui negru şi moale era zburlit, ochii întredeschişi. Mânecile cămăşii albe erau pătate în rozul murdar al rămăşiţelor de sânge scurse din rănile pe care i le provocasem fără să vreau, strivindu-l. Torsul lui forma un unghi nefiresc, hidos, cu poziţia picioarelor. Îi frânsesem gâtul şi şira spinării.

Ei bine, aveam să-l scot de aici. Aveam să scap de cadavru şi, multă vreme, nimeni nu avea să ştie nimic. Nimeni nu avea să afle că murise. Anchetatorii nu aveau să o sâcâie pe Dora, făcând-o să sufere. Între timp, aveam să mă ocup de relicve, găsind poate o cale pentru ca ele să-i parvină fetei.

Am scos din buzunare actele de identitate. Toate erau false, nimic nu purta numele lui adevărat.

Îl chemase Roger.

Eu ştiusem asta de la bun început, dar Dora fusese singura care îl numea astfel. În relaţiile cu ceilalţi, folosea pseudonime

exotice, cu sonorităţi ciudate, medievale. Paşaportul pe care l-am găsit purta semnătura lui Frederick Wynken. Numele mi-a stârnit râsul. Frederick Wynken.

Am strâns toate actele şi mi le-am vârât în buzunar, urmând să le distrug mai târziu.

Am purces la treabă, cu cuţitul în mână. I-am tăiat mai întâi mâinile, uimit de delicateţea lor şi de manichiura îngrijită. Se vedea că se iubise mult. Ce-i drept, avusese motive din plin. Apoi i-am tăiat capul, folosindu-mă mai degrabă de forţa brută decât de vreo îndemânare de măcelar, apăsând cuţitul pe tendoane şi oase. Nu m-am obosit să-i închid ochii. Privirea morţilor e întru totul lipsită de mister. Buzele-i erau moi, lipsite de emoţie, iar pielea obrajilor fină, în ciuda încremenirii mortale. Nimic neobişnuit. Toate acestea — capul şi mâinile — le-am înghesuit în doi saci verzui, apoi m-am opintit pentru a plia ceea ce mai rămăsese din trup, vârându-l în cel de-al treilea sac.

Sângele se îmbibase în covor şi, ridicându-l, am realizat că acesta nu era decât primul din câteva straturi succesive de covoare, suprapuse ca-n bazarurile turceşti. Îmi părea rău de ele, dar important era că reuşisem să pregătesc cadavrul pentru evacuare. Mirosul lui, putrezind, nu avea să mai atragă atenţia muritorilor care locuiau deasupra şi dedesubt. Şi, fără cadavru, nimeni nu avea să ştie vreodată cu siguranţă ce se întâmplase. Era mai bine şi pentru Dora, care avea să fie scutită de imaginile măcelului pe care îl înfăptuisem.

Am privit pentru ultima oară trăsăturile schimonosite ale îngerului, diavolului sau ce va fi fost acea fiinţă cu o încruntătură feroce, buze superbe şi ochi uriaşi, lucioşi. Apoi, încărcându-mi în spinare cei trei saci, ca un Moş Crăciun, am purces să mă descotorosesc, bucată cu bucată, de Roger.

Nu era o bătaie de cap prea mare.

Aveam să am parte de o oră de gândire, în timp ce-mi târam picioarele pe străzile pustii, înzăpezite, în căutarea unor şantiere abandonate, a unor mormane de gunoi acumulate de o bună bucată de vreme, a unor locuri unde mizeria se acumulase de atâta timp, încât nimănui nu avea să-i treacă prin minte să caute ceva acolo prea curând şi, cu atât mai puţin, nimeni nu avea să facă ordine.

Sub un pasaj de autostradă, i-am lăsat mâinile, îngropate într-un morman uriaş de gunoaie. Cei câţiva vagabonzi

adăpostiţi acolo, înfăşuraţi în pături şi strânşi în jurul unui foc aprins într-o cutie de tablă, nu mi-au dat deloc atenţie. Am înfundat sacul de plastic atât de adânc în grămada de deşeuri, încât nimeni să nu le poată descoperi, nici măcar din întâmplare. Apoi m-am apropiat de muritorii adunaţi în jurul focului şi am lăsat să cadă câteva bancnote lângă cutia de tablă. Vântul a fost cât pe ce să le ia pe sus. O mână, o mână vie, desigur, mâna unuia dintre vagabonzi, s-a ivit în lumina flăcărilor şi a prins din zbor bancnotele, retrăgându-se în beznă.

— Mulţam, frate.

— Amin, am răspuns.

De cap am scăpat în acelaşi mod, la mare distanţă de primul loc, în ghena umedă din spatele unui restaurant. Puţea. N-am mai privit capul pentru ultima oară. Mă stânjenea, oarecum. Nu era un trofeu. N-aş păstra, în nici un caz, capul unei victime drept trofeu. Ideea însăşi mă dezgusta. Nu-mi plăcea senzaţia atingerii sacului de plastic, conţinând ceva tare. Dacă vreun flămând ce căuta prin gunoaie l-ar fi găsit, nu s-ar fi dus, cu siguranţă, să anunţe poliţia. Şi-apoi, flămânzii trecuseră ceva mai devreme să-şi ia porţia de resturi de spaghete, coji de pâine şi salată de lăptuci. Restaurantul se închisese în urmă cu câteva ore. Gunoiul era îngheţat. Cu mare greutate, am reuşit să strecor capul în adâncul ghenei.

M-am întors în oraş, plimbându-mă, având în spinare sacul ce conţinea trunchiul şi picioarele. Am luat-o înainte pe Fifth Avenue, am trecut de hotelul în care Dora dormea, extenuată de atâta plâns, de Catedrala St. Patrick, mai departe, dincolo de magazinele şic. Muritorii se grăbeau, adăpostiţi sub umbrele, taximetriştii claxonau furioşi limuzinele ce înaintau greoi.

Mi-am văzut de drum. Povara mă izbea în spinare, îi simţeam mirosul insuportabil şi mă uram pentru ceea ce făcusem. Însă, într-un fel, ospăţul fusese divin, încât cerea această ispăşire, această purificare.

Ceilalţi — Armand, Marius, toţi tovarăşii mei nemuritori, amanţi, prieteni sau duşmani — mă blestemau întruna fiindcă nu mă ocupam de "resturi". Ei bine, de astă dată Lestat avea să se comporte ca un vampir cuminte, făcând curăţenie.

Ajunsesem aproape de Greenwich Village când am găsit un al treilea loc potrivit, un depozit enorm, aparent abandonat, al cărui etaj superior avea pardoseala plină de cioburi, provenite

de la geamurile sparte. Înăuntru era plin de tot felul de deşeuri, acumulate în grămezi uriaşe. Am simţit mirosul de carne putrezită. Cineva murise aici în urmă cu câteva săptămâni. Doar frigul împiedicase mirosul să răzbată. Sau, la fel de posibil, nimănui nu-i păsa de duhoare.

Am înaintat în încăperea ca o peşteră . Mirosea a motorină, a metal, a cărămidă udă. Un munte de gunoi cât o piramidă mortuară se înălţa în centrul halei. Un camion fusese parcat la o distanţă periculos de mică de acesta. Motorul era cald încă, dar nu se vedea nici ţipenie de om.

În cea mai mare dintre grămezi putrezeau mai multe cadavre, am distins după miros cel puţin trei. Poate erau mai multe. Mirosul mă îngreţoşa la culme, aşa că n-am mai stat pe gânduri.

"E-n regulă, prietene, te-am adus într-un cimitir", am mormăit. Am înghesuit sacul cât am putut de adânc, printre sticlele sparte, fâşiile de carton ondulat, fructele strivite, bucăţile de lemn şi celelalte componente ale unui gunoi eterogen, fiind la un pas de a provoca o avalanşă. După câteva alunecări şi tasări, piramida s-a liniştit, recăpătându-şi forma iniţială. Singurele zgomote erau cele produse de şobolani. O sticlă de bere s-a rostogolit mai încolo, la câţiva paşi de monumentul funerar, şi a rămas locului, izolată şi lucitoare.

O vreme, am studiat camionul. Era un hârb anonim, având motorul cald şi purtând încă urmele mirosului ocupanţilor săi. De ce mi-ar fi păsat ce căutau aceştia aici? Cert este că nu pătrunseseră pentru prima oară prin porţile masive de metal, parcând lângă mormanul cu putreziciuni, ignorându-l ori, poate, îmbogăţindu-l periodic. Ba nu, mai degrabă îl ignorau. Cine-ar parca lângă victimele propriilor crime?

În metropolele dense ale vremurilor moderne, paradisuri ale criminalităţii — New York, Tokyo sau Hong Kong — întâlnisem cele mai ciudate activităţi ale muritorilor. Criminalitatea societăţii, prin multiplele-i faţete, ajunsese să mă fascineze. Aşa ajunsesem să-l descopăr şi pe el.

Pe Roger. Adio, Roger.

Am ieşit. Ninsoarea încetase. Peisajul ce mă înconjura era dezolant, trist. O saltea desfundată zăcea lângă peretele halei, acoperită de zăpadă. Felinarele aveau becurile sparte. Nu eram sigur unde anume mă aflam.

Am pornit către ţărm, către capătul insulei, şi-am descoperit una dintre acele biserici vechi, construite în vremea când Manhattan-ul era stăpânit de olandezi. Un gărduleţ de scânduri împrejmuia un mic cimitir în care pietrele de mormânt purtau date incredibile: 1704 ori chiar 1692.

Era o clădire superbă în stil gotic, o Catedrală St. Patrick în miniatură, poate chiar mai complexă din punct de vedere arhitectonic, mai plină de mister, o privelişte binevenită prin grija pentru detaliu ce vădea bună organizare şi credinţe nestrămutate în pustietatea păgână a marelui oraş.

M-am aşezat pe treptele bisericii, admirând curburile line ale arcadelor întrerupte, dorindu-mi să mă topesc în întunecimea ce învăluia pietrele sfinte.

Nu simţeam nicăieri în preajmă prezenţa Hăitaşului. Faptele mele din această noapte nu provocaseră nici o descindere de pe vreun alt tărâm. Nu auzisem înspăimântătorul zgomot de paşi. Uriaşa statuie de granit fusese neânsufleţită, mă speriasem degeaba. Actele lui Roger se aflau încă în buzunarul meu. Făcând ceea ce făcusem, îi oferisem Dorei câteva săptămâni, poate chiar luni, de linişte, înainte ca odihna minţii să-i fie tulburată de dispariţia tatălui ei. Iar detaliile nu aveau să-i fie cunoscute niciodată.

Cu asta, aventura mea se sfârşise. Mă simţeam bine, mult mai bine decât atunci când discutasem cu David. Hotărârea de a mă întoarce şi de a privi în ochi monstruoasa statuie fusese cea mai înţeleaptă.

Mă deranja doar mirosul lui Roger, de care nu reuşeam să scap. Roger. Când încetasem să-l numesc, simplu, "victima mea"? Acum, gândindu-mă la el, îl numeam Roger. Sfârşisem oare prin a mă îndrăgosti de el? Dora era cea care-i spunea Roger sau "tată", Roge ori "tăticul". "Iubito, sunt Roge, îi spunea el la telefon, sunând de la Istanbul. N-ai vrea să ne întâlnim în Florida, măcar pentru vreo câteva zile? Trebuie să stăm de vorbă..."

Am scos actele false din buzunar. Vântul bătea aspru, dar încetase să ningă, iar zăpada acumulată începuse să îngheţe. Nici un muritor nu s-ar fi aşezat aici, în umbra arcadei sparte a unei biserici, pe un frig ca acesta, dar mie îmi plăcea.

Am aruncat o privire în paşaportul fals. De fapt, ţineam în mână un set complet de documente de identitate false, dintre

care unele nici nu ştiam la ce foloseau. Paşaportul purta o viză egipteană. Cu siguranţă, făcuse contrabandă şi acolo. Numele ales, Wynken, m-a făcut din nou să zâmbesc. Era unul dintre acele nume care îi fac să râdă pe copii. Wynken, Blinken şi Nod... Cum suna poezioara aceea?

Nu mi-a fost greu deloc să rup hârtiile în bucăţele mici de tot, cărora le-am dat drumul în vânt. Ca o ploaie de confetti, ca un gheizer de cenuşă, s-au răspândit în toate direcţiile pe deasupra pietrelor de mormânt, de parcă identitatea lui ar fi fost arsă într-un crematoriu, în semn de ultim omagiu.

Mă simţeam obosit, sătul de sânge, satisfăcut şi niţel stânjenit de spaima cu care mă destăinuisem lui David. Pe drept cuvânt, David mă crezuse nebun. Dar, la urma urmei, ce reuşisem să dovedesc? Nimic mai mult decât că Hăitaşul care mă urmărea nu încerca să-l protejeze pe Roger, victima mea, sau, poate, nici măcar nu avusese nimic de-a face cu acesta. Dar oare nu ştiusem asta şi înainte? Faptul că îl ucisesem pe Roger, nepedepsit, nu însemna că Hăitaşul plecase. Însemna doar că Hăitaşul îşi alegea aşa cum voia momentele în care mi se înfăţişa şi că nu avea, se pare, nimic în comun cu ceea ce făcusem.

Am privit din nou, cu admiraţie, mica biserică. Frumuseţea şi complexitatea ei arhitectonică ar fi putut părea nelalocul lor, în contextul celorlalte clădiri din Manhattan. Dar nimic în acest oraş straniu nu e cu adevărat nepotrivit, tocmai din cauza amestecului pregnant dintre gotic şi modern, pe care îl poţi întâlni la tot pasul. O plăcuţă aflată în apropiere îi informa pe trecători că se aflau pe Wall Street. Aşadar, aici începea faimoasa stradă a marilor afaceri?

M-am rezemat de treptele de piatră şi am închis ochii. Aveam să stau de vorbă cu David în noaptea ce avea să urmeze. Ce se va întâmpla pe mai departe cu Dora? Dormea şi acum, ca un înger, în hotelul de peste drum de catedrală? O să mi-o iert vreodată, dacă aş fi cutezat să o pândesc în taină, neştiut, pentru ultima oară, înainte de a considera încheiată întreaga aventură? Nu, se sfârşise.

Era de preferat să o dau uitării pe fată, să uit silueta fragilă ce înainta cu lanterna în mână pe coridoarele pustii, cu tavan înalt, ale vechii mănăstiri din New Orleans. S-o dau uitării pe curajoasa Dora. Nu semăna deloc cu ultima muritoare de care

mă îndrăgostisem. Nu, trebuia să uit de ea. Uită de ea, Lestat, mă auzi?

Lumea e plină de victime potenţiale, dacă reuşeşti să priveşti oamenii din perspectiva cursului întregii lor vieţi, a ambianţei unei existenţe, a personalităţii lor depline, ca să zic aşa. Poate că mâine mă voi întoarce la Miami, dacă voi reuşi să-l conving pe David să mă însoţească. Mâine vom reuşi să stăm de vorbă pe îndelete.

Desigur, s-ar putea să se înfurie că, deşi îl trimisesem să găsească un refugiu pentru noi în Turnul Olimpic, eram acum gata să las totul baltă şi să mă îndrept spre sud. Dar, poate că nu vom porni într-acolo.

Mi-am dat seama că, dacă în acea clipă aş fi auzit paşii, dacă aş fi simţit prezenţa Hăitaşului, în noaptea următoare m-aş fi aflat, tremurând, în braţele lui David. Hăitaşului nu-i păsa încotro mă îndreptam. Iar Hăitaşul era cum nu se poate mai real.

Aripi negre, senzaţia unei acumulări de întuneric, fumul gros şi lumina orbitoare. Nu te mai gândi la asta. Nu ţi-au ajuns atâtea gânduri sinistre, într-o singură noapte?

Când aveam să mai întâlnesc un alt muritor asemeni lui Roger? Când aveam să mai dau peste o strălucire ca a sa? Ah, ticălosul, îndrăznise să-mi vorbească tocmai atunci, în timp ce savuram şuvoiul de sânge, rupând vraja! îndrăznise să-mi vorbească! Iar apoi, printr-un ultim efort telepatic, făcuse ca statuia să-mi pară vie. La naiba! Am clătinat din cap. Oare nu eu însumi declanşasem toate astea? Procedasem oare diferit faţă de alte dăţi?

Urmărindu-l vreme de luni întregi, ajunsesem oare să-l iubesc în asemenea măsură, încât glăsuisem eu însumi, în timp ce-l ucideam, exprimând astfel, din devotament, dezaprobarea inconştientă a faptelor pe care le comiteam? Nu. Mă mulţumisem să beau şi să-l iubesc astfel, absorbindu-l în mine. Roger, în mine...

O maşină s-a ivit lent din întuneric, oprind în dreptul meu. Erau nişte muritori care voiau să ştie dacă nu cumva aveam nevoie de adăpost. Am clătinat din cap, m-am întors, am traversat micul cimitir, călcând peste morminte, şi-am părăsit zona, ieşind spre Greenwich Village, cu mişcări atât de iuţi, încât, probabil, muritorii nici nu apucaseră să mă vadă plecând.

Imaginaţi-vă! Le e dat să vadă un tânăr blond, înveşmântat într-un costum elegant la două rânduri şi având la gât o eşarfă, aşezat pe treptele unei biserici. Apoi, dintr-o dată, silueta lui dispare fără urmă. Am izbucnit în râs, încântat de ecoul pe care-l stârneau hohotele mele de râs între zidurile de cărămidă. Acum auzeam muzică şi zvon de glasuri omeneşti, treceam printre oameni plimbându-se braţ la braţ, simţeam mirosuri apetisante de mâncare. Era plin de tineri în jur, tineri sănătoşi, cărora iarna plină de amărăciune li se părea amuzantă.

Frigul începuse să mă plictisească. Îl resimţeam acut, cu o percepţie aproape umană. Îmi doream să intru undeva, la căldură.

3

AM FĂCUT doar câţiva paşi, până când am dat de o uşă batantă, am împins-o şi am pătruns în holul unui local, un restaurant mi se pare. M-am aşezat la bar. Era exact aşa cum îmi dorisem: o sală întunecată pe jumătate goală, o atmosferă încălzită, sticle lucind dincolo de tejgheaua circulară din centrul încăperii şi o larmă reconfortantă răzbătând de dincolo de uşile deschise ale bucătăriei.

Mi-am rezemat coatele de tejgheaua barului, cu călcâiele agăţate de rama de alamă care îi dădea ocol. Am rămas tăcut, pe scaunul înalt, tremurând încă de frig, ascultând sporovăielile lipsite de sens ale muşteriilor, inevitabilele tâmpenii şi grosolănii ce pot fi mereu auzite într-un bar. Stăteam cu capul plecat, îmi lipseau ochelarii — la naiba, îmi pierdusem ochelarii violeţi! — şi mă gândeam că locul ăsta îmi plăcea, era drăguţ şi întunecat, bezna se insinua pretutindeni, sugerând o lentoare plăcută, potrivită cu ora târzie. Mă aflam oare într-un soi de club? Nu ştiam şi nici nu-mi păsa.

— Ceva de băut, domnule?

Barmanul avea o mutră leneşă şi arogantă.

Am cerut o apă minerală. De îndată ce barmanul mi-a aşezat paharul în faţă, mi-am înmuiat degetele în el şi mi le-am limpezit. Individul se îndepărtase deja, dar mă îndoiesc că i-ar fi păsat de ceea ce făceam, chiar de-aş fi început să botez

bebeluşi cu apa lui minerală. Ceilalţi clienţi erau răspândiţi pe la mesele abia vizibile în penumbră. La o masă dintr-un cotlon îndepărtat, o femeie plângea, în vreme ce un bărbat îi spunea pe un ton aspru că se făcea de râs, că toată lumea se uita numai la ea. N-avea dreptate. Nimănui nu-i păsa, nici cât negru sub unghie.

Mi-am şters gura cu un şerveţel muiat în pahar, apoi am împins într-o parte paharul cu apa murdară şi am mai cerut încă unul. Indolent, barmanul mi-a satisfăcut cererea şi s-a îndepărtat din nou. Tânăr, lipsit de personalitate şi de ambiţii.

Am auzit un chicotit în apropiere... Fusese bărbatul din dreapta mea, aşezat la două scaune distanţă. Îl remarcasem în treacăt la intrare, era tânăr şi lipsit de miros. Da, nu-i simţeam deloc mirosul, oricât mi-aş fi încordat simţurile, iar asta mi se părea din cale-afară de straniu.

Plictisit, m-am întors şi l-am privit.

— Ai de gând s-o iei din nou la sănătoasa? mi-a şoptit.

Era victima mea.

Era Roger, aşezat la două scaune distanţă, privindu-mă calm.

Nu era rănit, strivit sau mort. Era teafăr, mâinile şi capul erau la locul lor. Nu era acolo cu adevărat. Părea doar că e acolo, în carne şi oase, zâmbind tăcut, amuzat de groaza care mi se citea pe chip.

— Ce s-a întâmplat, Lestat? m-a întrebat, cu glasul pe care ajunsesem să-l îndrăgesc, în cele şase luni de când îl tot auzeam. În toate aceste veacuri, nu s-a întors nimeni să te bântuie, după ce l-ai ucis?

N-am răspuns. Nu era acolo cu adevărat. Nu, nu era acolo. Era o prezenţă materială, dar materialul din care era alcătuit era altul decât cel al lumii înconjurătoare. Cuvintele lui David. O ţesătură diferită. Am încremenit. Ba nu, eram împietrit, plin de furie şi neâncredere.

S-a ridicat şi a venit mai aproape, aşezându-se pe scaunul de lângă mine. Cu fiecare clipă ce trecea, prezenţa lui devenea tot mai concretă. Acum auzeam şi sunetul pe care îl emitea, un sunet viu, dar nu era răsuflarea unei fiinţe omeneşti.

— Peste câteva clipe, voi fi îndeajuns de puternic pentru a comanda o ţigară şi un pahar de vin, a rostit el.

A băgat mâna în buzunarul hainei, una dintre hainele lui

preferate, nu cea pe care o purta atunci când îl ucisesem, ci una pe care o cumpărase la Paris. A scos din buzunar bricheta lui dichisită, din aur, şi a scăpărat-o, aprinzând flăcăruia albastră, foarte periculoasă.

M-a privit. Părul negru, uşor ondulat, îi era pieptănat pe spate şi ochii îi străluceau limpezi. Roger cel chipeş. Glasul îi era la fel ca atunci când era viu. Nici un accent nu-i trăda originile. Se născuse la New Orleans şi călătorise în întreaga lume. Îi lipsea morga britanică şi lentoarea Sudului. Avea o voce precisă, iute.

— Vorbeam serios, a continuat el. În toţi aceşti ani, nici măcar una dintre victimele tale nu s-a întors pentru a-ţi bântui nopţile?

— Nu, am răspuns.

— Mă uimeşti. Chiar nu poţi suporta să-ţi fie frică, nici măcar o clipă?

Acum părea perfect material. Nu ştiu dacă şi alţii îl puteau vedea. N-aveam idee, însă presupuneam că da, era vizibil pentru oricine. Părea un individ ca oricare altul. Cămaşa îi era încheiată cu butoni, iar gulerul alb contrasta, la ceafă, cu pletele-i negre. I-am admirat, încă o dată, genele negre, extraordinar de lungi.

Barmanul s-a întors, aducându-mi încă un pahar cu apă, apoi a plecat fără să-l privească. Tot nu puteam fi sigur că ceilalţi nu-l vedeau. Puştiul era grosolan din fire, şi faptul că nu-l băgase în seamă pe Roger dovedea, cel mult, că ne aflam la New York, unde o asemenea impoliteţe era, dacă nu firească, cel puţin probabilă.

— Cum reuşeşti să faci asta? am vrut să aflu.

— Aşa cum o fac toate fantomele, a răspuns el. Sunt mort. Am murit acum o oră şi jumătate şi trebuie, neapărat, să-ţi vorbesc! Nu ştiu cât voi mai putea rămâne aici, când va trebui să plec... Dumnezeu ştie unde. Dar trebuie să mă asculţi.

— De ce? am întrebat.

— Nu fi nesuferit, a şoptit, părând jignit. Tu m-ai ucis.

— Dar tu? Câţi oameni ai ucis? N-ai ucis-o chiar şi pe mama Dorei? S-a întors vreodată pentru a-ţi solicita o audienţă?

— Ooh, ştiam eu. Ştiam! s-a văitat el, vizibil tulburat. Ştii despre Dora! Doamne din ceruri, du-mi sufletul în iad, dar nu-l lăsa să se atingă de Dora!

— Nu fi absurd. N-am să-i fac nici un rău Dorei. Pe tine te voiam. Te-am urmărit în jurul lumii. Dacă n-aş fi nutrit un respect trecător pentru Dora, te-aş fi ucis mai de mult.

Barmanul a reapărut. Asta a adus pe buzele interlocutorului meu un zâmbet extatic. L-a privit în ochi pe tânăr.

— Da, dragul meu, ia să vedem... Va fi ultima mea băutură, dacă nu mă înşel, să fie whisky. Am crescut în Sud. Ce feluri de whisky aveţi? Ba nu, ia stai! Fiule, adu-mi un Southern Comfort.

Râsul îi era vesel şi discret.

Barmanul şi-a văzut de drum, iar Roger şi-a întors privirea plină de furie spre mine.

— Ascultă-mă, orice-ai fi, vampir, diavol ori demon, nu-mi pasă. Să nu te atingi de fiica mea.

— N-am de gând să-i fac vreun rău, n-aş face-o niciodată. Vezi-ţi de drumul tău spre Iad, dacă asta te linişteşte. Noapte bună.

— Fiu de căţea. Cât crezi că mai aveam de trăit?

Picături de sudoare îi năpădiseră fruntea. Părul îi flutura în curentul ce se stârnise în încăpere.

— Nu mă interesează! i-am răspuns. Ai fost un ospăţ ce-a meritat atâta aşteptare.

— Eşti mândru de tine, nu-i aşa? mi-a aruncat el, pe un ton acid. Sunt convins însă că nu eşti chiar atât de superficial precum vrei să pari.

— Zău? Aşa crezi? Pune-mă la încercare. S-ar putea să descoperi că nu sunt decât "un sunet de tinichele".

Expresia mea l-a pus pe gânduri.

Eu însumi eram uimit. De unde-mi apăruseră în minte aceste cuvinte? Cum de le rostisem cu atâta uşurinţă? Nu obişnuiam să folosesc asemenea metafore.

El percepea îndoielile ce mă măcinau, îmi simţea neliniştea. Cum mă ghicise? Pălisem uşor, ca un muritor de rând, sau afişam o expresie confuză?

Barmanul i-a adus băutura cerută. Cu băgare de seamă, şi-a aşezat degetele în jurul paharului, încercând să-l ridice. A reuşit să-l ducă la buze şi a gustat. Era uimit şi recunoscător şi, dintr-o dată, cuprins de o asemenea spaimă, încât a fost cât pe-aici să se dezintegreze, ca un fum. Iluzia se risipise aproape cu totul.

S-a ţinut însă tare pe poziţii. Era, în toate, persoana pe care de-abia o ucisesem, o ciopârţisem şi o îngropasem în trei locuri

diferite din Manhattan. Privindu-l, am fost cuprins de greaţă. Mi-am dat seama că numai un singur lucru mă împiedica să cad pradă panicii. Ce anume spusese David odinioară, când încă mai era un muritor, despre discuţiile pe care le purta cu mine? Că n-ar putea ucide un vampir, căci un vampir i-ar putea vorbi de dincolo de moarte. Iar fantoma aceasta blestemată îmi vorbea.

— Trebuie să-ţi vorbesc despre Dora, a spus el.

— Ţi-am spus că n-aş putea să-i fac vreodată rău, ei sau oricui altcuiva care i-ar semăna, m-am răstit. Uite ce e, spune-mi ce cauţi aici?! Când ai apărut, habar n-aveai că ştiu de existenţa Dorei. Tot despre Dora voiai să-mi vorbeşti?

— Câtă profunzime! Am fost ucis de o fiinţă foarte profundă, ce noroc pe mine, m-a ucis cineva care a ştiut să-mi aprecieze moartea la justa-i valoare! A sorbit din băutura cu aromă dulceagă. Era băutura preferată a lui Janis Joplin, ştiai? a spus el, referindu-se la cântăreaţa mea preferată. Uite, nu-mi pasă, ascultă-mă măcar din curiozitate. Dar ascultă-mă. Lasă-mă să-ţi vorbesc despre mine şi despre Dora. Vreau să ştii cine-am fost cu adevărat, să nu mă judeci după aparenţe. Aş vrea să îi porţi de grijă Dorei. Şi ar mai fi ceva, la mine acasă, ceva ce-aş vrea să...

— Giulgiul înrămat al Veronicăi?

— Nu, acela e un rahat. Ştiu, e vechi de patru secole, dar, dacă ai destui bani, e o banalitate. Ai aruncat o privire în jur, nu-i aşa?

— De ce voiai să-i dai Dorei giulgiul? am întrebat.

Asta l-a făcut să redevină sobru.

— Ne-ai ascultat discuţiile?

— De nenumărate ori.

Făcea presupuneri, cântărea cele auzite. Părea, de-acum, un interlocutor rezonabil. Chipul lui asiatic exprima o sinceritate deplină, dublată de îngrijorare.

— Spuneai că ai vrea "să-i port de grijă Dorei"? Asta-mi cereai să fac? Să-i port de grijă? Zău că-i o propunere ciudată! Şi de ce ţii cu tot dinadinsul să-mi spui povestea vieţii tale? Dacă te crezi la judecata de apoi şi vrei să-ţi spovedeşti păcatele, să ştii că nu te-ai adresat celui în drept să te asculte. Nu-mi pasă cum ai ajuns ce ai ajuns. Lucrurile din apartamentul tău? De ce i-ar păsa unei fantome de ceea ce lasă în urmă?

Nu eram tocmai sincer în ceea ce-i spuneam. Exageram cu

sarcasmul meu, iar el ştia asta. Bineînţeles că-i păsa de ceea ce avea să se întâmple cu comorile pe care le adunase. Cea care îl readusese de dincolo de moarte fusese însă Dora.

Părul îi era acum şi mai negru, iar ţesătura hainei căpătase parcă mai multă consistenţă. Distingeam amestecul de caşmir şi mătase al fibrei. I-am remarcat unghiile fine, manichiura profesionist executată. Erau mâinile pe care le îndesasem într-un morman de gunoi ceva mai devreme. Nici unul dintre aceste detalii nu fusese vizibil adineauri.

— Iisuse! am exclamat în şoaptă.

— Eşti chiar mai speriat decât mine, a râs el.

— Unde te afli acum?

— Cum adică? s-a mirat el. Sunt aşezat lângă tine, ne aflăm într-un bar din Village. Cum adică, unde mă aflu? Dacă te referi cumva la trupul meu, ştim amândoi unde l-ai dosit, după ce l-ai făcut bucăţele.

— De-aceea mă urmăreşti?

— Nicidecum. Puţin îmi pasă ce s-a întâmplat cu trupul meu. Nu mi-a mai păsat de el din clipa în care l-am părăsit. Ştii prea bine!

— Nu, nu, vreau să ştiu pe ce tărâm te afli acum, cum e acolo, unde anume eşti, ce-ai văzut când ai ajuns acolo...

A clătinat din cap, afişând un zâmbet trist.

— Cunoşti răspunsul la aceste întrebări. Nu ştiu unde mă aflu. Ştiu însă că mă aşteaptă ceva, sunt sigur de asta. Mă aşteaptă ceva. Poate că am să mă risipesc, pur şi simplu, în beznă. Mai degrabă, însă, aş spune că mă aşteaptă cineva, şi ştiu că nu va aştepta la nesfârşit. Dar nu ştiu de unde anume ştiu toate astea.

De asemenea, nu ştiu de ce mi-a fost îngăduit să ajung la tine acum. E vorba fie de pură voinţă, voinţa mea adică, fie de o potrivire de moment... Nu ştiu! Am venit însă după tine. Te-am urmărit când ai fugit din apartament şi până când te-ai întors, te-am vegheat în timp ce te descotoroseai de cadavrul meu, apoi am venit aici, cu gând să stau de vorbă cu tine.

— Simţi că te aşteaptă cineva, am şoptit, repetând cu groază cuvintele lui. Dar, dacă, după ce vom sta de vorbă, nu te vei risipi în neant, unde anume te vei duce?

A clătinat din cap şi a privit la sticlele înşirate dincolo de tejghea, la revărsarea lor de lumină şi etichete multicolore.

— Încetează cu întrebările, a rostit el, tăios. Taci odată! Am tresărit. "Taci odată!" îmi poruncea să tac.

— Nu-i pot purta de grijă fiicei tale, am spus.

— Cum adică?

M-a privit furios, a sorbit ultimele picături de whisky din pahar şi i-a făcut semn barmanului să-i mai aducă unul.

— Ai de gând să te îmbeţi? m-am interesat.

— Nu cred c-aş putea. *Trebuie* să ai grijă de ea. Totul va ieşi la iveală, nu-ţi dai seama? Am duşmani care ar ucide-o, pentru simplul motiv că e fiica mea. Habar n-ai cât de precaut m-am străduit să fiu şi nu ştii cât e de nesăbuită, câtă credinţă are în pronia cerească. Şi-apoi, mai sunt şi copoii guvernului, care vor pune mâna pe lucrurile mele, pe relicve, pe cărţi!

Eram fascinat. Pentru o clipă, uitasem că stăteam de vorbă cu o fantomă. Dintr-o privire, nici n-aş fi putut spune care era diferenţa. Dar era lipsit de miros, iar zgomotul uşor al procesului vieţii care îmi parvenea dinspre el n-avea prea mult de-a face cu o activitate reală a inimii sau plămânilor.

— E-n regulă, am să fiu sincer, mi-a spus. Mi-e teamă pentru ea. Trebuie să scape de faima mea. Trebuie să treacă o vreme până când duşmanii mei o vor da uitării. Cei mai mulţi nu ştiu de existenţa ei. Dar s-ar putea să afle. Cineva ar putea să-i dea de urmă, aşa cum şi tu ai reuşit să o găseşti.

— Nu e neapărat nevoie. Eu nu sunt o fiinţă umană.

— Trebuie să veghezi asupra ei.

— Nu pot s-o fac şi nu o voi face.

— Lestat, de ce nu vrei să mă asculţi?

— Pentru că nu vreau. Vreau să pleci.

— Ştiu că asta vrei.

— Uite ce e, n-am vrut să te ucid, a fost o greşeală, îmi pare rău, ar fi trebuit să aleg pe altcineva...

Mâinile îmi tremurau. Cât de fascinante aveau să-mi pară toate acestea mai târziu, când aveam să le rememorez! Şi totuşi, acum îl imploram pe Dumnezeul tuturor fiinţelor: opreşte-l, fă-l să înceteze, fă ca toate astea să se termine odată.

— Ştii unde m-am născut, nu-i aşa? m-a întrebat. Cunoşti blocul acela din St. Charles, lângă Jackson?

Am încuviinţat

— Pensiunea? am pufnit Te rog, nu-mi istorisi povestea vieţii tale. N-are nici un rost, oricum s-a terminat Ai avut posibilitatea

să o aşterni pe hârtie cât mai erai încă în viaţă, la fel ca oricine altcineva. La ce mi-ar folosi, dacă aş cunoaşte-o?

— Vreau să-ţi atrag atenţia asupra lucrurilor care contează. Priveşte-mă! Uită-te la mine, te rog, încearcă să mă înţelegi, să mă iubeşti şi să o iubeşti pe Dora, în locul meu! Te implor.

Nu era nevoie să-i privesc chipul pentru a înţelege teribila-i suferinţă, acest strigăt de ajutor ce-mi era adresat. Există vreo altă suferinţă mai mare pe care ne e dat s-o îndurăm decât aceea de a asista la suferinţa copilului nostru? A celor iubiţi? A celor ce ne sunt apropiaţi? Dora, micuţa Dora, înaintând curajoasă prin noaptea mănăstirii celei vechi. Dora, pe ecranul televizorului, cu braţele deschise, cântând.

Am înghiţit în sec. Habar n-am cum am reacţionat. M-am cutremurat, poate. Vreme de o clipă, n-am fost în stare să-mi limpezesc gândurile, dar nu era nimic supranatural la mijloc, ci doar o enormă jale şi conştientizarea faptului că el era acolo, palpabil, vizibil, aşteptând ceva de la mine. Trecuse pragul cel mare, supravieţuise îndeajuns în acest înveliş efemer pentru a-mi smulge o promisiune.

— Ţii la mine, a şoptit el.

Părea liniştit şi intrigat în acelaşi timp. Era ceva dincolo de mulţumire.

— Patima, am murmurat. Patima ta a fost cea care m-a fermecat.

— Da, ştiu, şi sunt măgulit. N-am fost călcat de vreun camion sau împuşcat de vreun ucigaş plătit. Tu m-ai ucis! Tu, iar tu eşti, cu siguranţă, unul din cei mai buni dintre ei.

— Care ei?

— Stirpea ta, oricum s-ar numi ea. Nu eşti uman. Şi totuşi, eşti. Mi-ai supt sângele din trup, l-ai absorbit în sângele tău. Chiar acum, trupul tău se hrăneşte cu el. Sunt convins că nu eşti singurul. Şi-a întors privirea. Vampiri, a rostit el. Când eram copil, am văzut strigoi în casa noastră din New Orleans.

— Toată lumea vede strigoi în New Orleans.

A râs fără să fi avut intenţia, un râs discret, tăcut.

— Ştiu. Dar eu i-am văzut cu adevărat, şi nu numai acolo. N-am crezut însă niciodată în Dumnezeu sau Diavol, în îngeri, vampiri, vârcolaci sau alte asemenea lucruri. N-am crezut în soartă ori în schimbările ce-ar putea afecta ritmul aparent haotic ce guvernează universul.

— Dar acum crezi în Dumnezeu?

— Nu. Am bănuiala că voi exista atâta vreme cât îmi va fi cu putinţă în această formă — asemeni fantomelor pe care mi-a fost dat să le văd — după care voi începe să pălesc. Mă voi stinge, ca o lumină. Asta mă aşteaptă: uitarea. N-o spun din convingere. Pur şi simplu, simt asta, fiindcă mintea mea sau ce-a mai rămas din ea, ceea ce mă ţine încă legat de pământ, refuză să accepte altceva. Tu ce părere ai?

— Ambele variante mă înspăimântă.

Doar n-aveam să-i spun şi despre Hăitaş. *Nu* aveam să-l întreb despre statuie. Ştiam acum că nu contribuise cu nimic la însufleţirea statuii. În clipa aceea, el era mort, îşi părăsise deja trupul.

— Te înspăimântă? a întrebat el, respectuos. Ei bine, nu ţie ţi se întâmplă toate astea. Tu eşti cel care provoci moartea celor-lalţi. Să-ţi vorbesc despre Dora.

— E frumoasă. Voi încerca... Voi încerca să îi port de grijă.

— Nu. Are nevoie de ceva mai mult de la tine. Are nevoie de un miracol.

— Un miracol?

— Uite ce e, eşti viu, orice-ai fi, dar nu eşti uman. Poţi înfăptui un miracol, nu-i aşa? Poţi face asta pentru Dora, ar fi o nimica toată pentru o creatură cu puterile tale!

— Te referi la un simulacru de miracol de ordin religios?

— La ce altceva? Nu va salva niciodată lumea fără ajutorul unui miracol, şi ea ştie asta. Tu ai putea să-l înfăptuieşti!

— Ai rămas pe pământ ca să mă bântui, ai venit aici doar pentru a-mi face propunerea asta meschină? m-am înfuriat. Eşti incorigibil. Chiar mort, rămâi un şantajist şi un criminal. Îţi dai seama ce-mi ceri? Vrei să pun în scenă un spectacol, de dragul Dorei? Crezi că Dora ar fi de acord cu una ca asta?

Categoric, îl luasem prin surprindere, retezându-i tot elanul. Insulta era prea mare.

A aşezat paharul pe tejghea şi a rămas locului, calm, scrutând, în aparenţă, barul. Avea o înfăţişare demnă şi părea cu cel puţin zece ani mai tânăr decât fusese în momentul în care îl ucisesem. Mă îndoiesc că ar exista cineva dispus să se reântoarcă în lumea asta, ca o fantomă, altfel decât cu o înfăţişare frumoasă. Era un lucru firesc. Am simţit cum, inevitabil, fascinaţia mea faţă de el, victima mea, devenea mai

profundă. *Monsieur, sângele tău curge în vinele mele!*

S-a întors din nou spre mine.

— Ai dreptate, a şoptit el, plin de amărăciune. Ai perfectă dreptate. Nu pot să închei un târg cu tine pentru a înfăptui false miracole. Ar fi monstruos, iar ea m-ar urî pentru asta.

— Acum vorbeşti ca un pocăit, am spus.

A râs încă o dată, reţinut. Apoi, redevenit serios, a rostit plin de emoţie:

— Lestat, trebuie să ai grijă de ea... măcar o vreme.

Văzând că nu-i răspundeam, a reluat:

— Măcar un timp, până când reporterii se vor potoli, iar groaza celor întâmplate se va risipi. Până când credinţa nu-i va mai fi pusă la încercare, iar ea va redeveni Dora cea adevărată şi se va putea întoarce la viaţa ei. Nu merită să sufere din cauza mea, Lestat, n-ar fi cinstit.

— Cinstit?

— Spune-mi pe nume, mi-a cerut el. Priveşte-mă.

L-am privit, chipul îi era marcat de suferinţă. Era copleşit de durere. Nu ştiusem că un chip uman poate exprima atâta suferinţă. Acum ştiu.

— Mă cheamă Roger, a spus.

Acum părea şi mai tânăr decât înainte, de parcă ar fi călătorit înapoi în timp, în mintea sa sau, poate, ar fi redevenit inocent. De parcă morţii, atunci când mai bântuie o vreme pământul, după moarte, ar căpăta dreptul de a-şi reaminti inocenţa pierdută.

— Îţi ştiu numele, i-am răspuns. Ştiu totul despre tine, Roger. Roger Strigoiul. Ştiu că nu l-ai lăsat pe Bătrânul Căpitan să te atingă. I-ai îngăduit doar să te adore, să-ţi dea o educaţie, să te ducă pretutindeni şi să-ţi cumpere lucruri frumoase. Dar n-ai avut nici măcar bunul-simţ de a te culca cu el, măcar o dată.

Îi spuneam toate aceste lucruri pe care le aflasem în timp ce-i sorbeam sângele, dar nu era nici un pic de răutate în spusele mele. Îi vorbeam, uimit de răutatea de care suntem în stare uneori, de minciunile pe care ştim să le născocim.

O vreme, a tăcut.

Era copleşit. Suferinţa lui mă orbea şi mă simţeam cuprins de amărăciune şi de o groază profundă, oribilă, de tot ceea ce îi făcusem, lui şi altora, tuturor creaturilor vii pe care le ucisesem înaintea lui. Groază.

Care era mesajul pe care încerca să ni-l transmită Dora? Cum puteam să ne găsim mântuirea? Era oare acelaşi vechi refren, al adoraţiei?

Mă observa atent. Era tânăr, hotărât, o imitaţie magnifică a vieţii. Roger.

— E-n regulă, a glăsuit, într-un târziu, cu blândeţe şi răbdare în intonaţie. Ai dreptate, nu m-am culcat cu Bătrânul Căpitan, dar el nu şi-a dorit niciodată asta, cu adevărat. Vezi tu, n-a fost niciodată aşa, era mult prea bătrân. Nu ştii cum s-au întâmplat lucrurile în realitate. S-ar putea să ai idee despre vina pe care am resimţit-o. Dar nu ştii cât am regretat mai târziu că nu am făcut-o, că n-am făcut măcar atât pentru Bătrânul Căpitan. Nu asta m-a condus însă pe căi greşite. Nu decepţia sau furia, sau orice altceva îţi închipui că m-au făcut să devin ceea ce am fost. Îmi plăceau lucrurile pe care mi le arăta. Mă iubea. A trăit cu vreo doi, poate chiar trei ani mai mult, fiindcă m-a cunoscut. L-am iubit la fel de mult pe Wynken de Wilde. Poate că totul ar fi putut avea un alt sfârşit. Am fost la căpătâiul Bătrânului Căpitan când a murit. Nu l-am părăsit nici măcar o clipă. Ştiu să fiu credincios atunci când cei pe care-i iubesc au nevoie de mine.

— Da, aşa ai fost şi cu fosta ta nevastă, cu Terry, nu-i aşa? Era o cruzime din partea mea, dar vorbisem fără să gândesc, revăzând în minte chipul ei, atunci când o împuşcase. Iartă-mă, n-am vrut să spun asta, m-am grăbit să adaug. Dar cine Dumnezeu e Wynken de Wilde? Mă simţeam mizerabil. Doamne, tu ai venit să mă bântui, am rostit. Iar eu mă simt atât de laş, Doamne, atât de laş! De ce ai rostit acel nume straniu? Nici măcar nu vreau să ştiu. Nu, nu-mi spune... Mi-a fost de-ajuns. Am să plec. N-ai decât să bântui barul acesta până la judecata de apoi, nu-mi pasă. Găseşte-ţi un individ decent care să te asculte.

— Ascultă-mă, m-a implorat el. Ţii la mine. M-ai ales dintre atâţia... Lasă-mă să-ţi spun tot ce n-ai apucat să afli.

— Într-un fel sau altul, voi avea grijă de Dora, voi găsi o cale să o ajut, să fac ceva. Voi avea grijă de relicve, le voi scoate de acolo, le voi duce într-un loc sigur şi am să le păstrez pentru Dora, până când va simţi că le poate accepta.

— Da!?

— Iar acum, lasă-mă să plec.

— Nu te reţin, a răspuns el.

Da, îl iubeam. Voiam să-l privesc, voiam ca el să-mi spună totul, până la ultimul amănunt! Am întins mâna şi am atins-o pe a sa. Nu era viu, nu era carne omenească. Dar era plin de vitalitate. Era fierbinte şi mă excita.

El s-a mulţumit să zâmbească.

A întins mâna dreaptă, mi-a apucat încheietura şi m-a tras mai aproape. Îi simţeam părul atingându-mi fruntea, mângâindu-mi pielea, o mângâiere abia perceptibilă. Ochii lui negri erau aţintiţi într-ai mei.

— Ascultă-mă, a repetat el, şi i-am simţit răsuflarea lipsită de miros.

— Da, am să te ascult...

A început să povestească pe un ton scăzut, grăbit. A început să-mi spună povestea.

4

— E IMPORTANT de ştiut că Bătrânul Căpitan era un contrabandist, un colecţionar. Am petrecut o seamă de ani în preajma lui. Mama mă trimisese la Andover, apoi mă adusese din nou acasă, fiindcă nu putea să trăiască fără mine. Am urmat şcoala la iezuiţi, n-aveam nici un prieten, nu mă simţeam legat de nimeni şi de nimic, iar Bătrânul Căpitan s-a dovedit a fi omul potrivit. Treaba cu Wynken de Wilde a început după ce l-am cunoscut pe Bătrânul Căpitan. Vindea antichităţi în Cartierul Francez, lucruri mărunte, ce puteau fi transportate fără mari dificultăţi.

Am să-ţi spun din capul locului: Wynken de Wilde nu înseamnă nimic, absolut nimic, e doar un vis pe care l-am avut odinioară, un plan pervers. Ceea ce vreau să ştii este că Wynken de Wilde a fost singura pasiune a vieţii mele — cu excepţia Dorei, desigur — dar, dacă nu-ţi va păsa de el, după ce voi sfârşi ce am de spus, nimănui nu-i va mai păsa vreodată. Dorei nu-i pasă.

— Ce e cu acest Wynken de Wilde?

— E ceva legat de artă, Bineînţeles. De frumuseţe. Când aveam şaptesprezece ani, mi-a intrat în cap că voiam să pun bazele unei noi religii, unui nou cult — amor liber, dă tot ce ai

săracilor, nu ridica mâna împotriva aproapelui tău. Cred că-ţi dai seama, visam la un soi de comunitate Amish mai iubăreaţă. Asta se întâmpla în 1964, epoca copiilor din flori, a marijuanei, vremea când la radio nu-l auzeai decât pe Bob Dylan cântând despre etică şi compasiune. Îmi doream să înfiinţez o nouă Frăţie a Vieţii Simple, una care să fie în ton cu valorile sexualităţii moderne. Ai auzit de Frăţie?

— Da, misticismul popular, în Evul Mediu târziu, care afirma că oricine îl poate cunoaşte pe Dumnezeu.

— Exact. Ah, nu mă aşteptam să ştii atâtea.

— Preoţii şi călugării nu deţin monopolul credinţei, cam asta era ideea.

— Chiar aşa. Iar asta a stârnit invidie în rândul clerului. Concepţia mea, de tânăr exaltat, era însă impregnată de ideile lui Wynken, despre care ştiam că fusese influenţat de misticismul german şi de acele mişcări populare, de Meister Eckhart şi aşa mai departe, deşi muncise într-un scriptorium şi copiase cărţi de rugăciune dintre cele vechi, pe hârtie pergament. Cărţile lui Wynken erau întru totul diferite de ale celorlalţi copişti. Eram convins că, dacă aş fi reuşit să găsesc toate cărţile lui Wynken, bazele teoretice ale religiei mele ar fi fost justificate.

— De ce Wynken, ce avea el atât de diferit?

— Să-ţi povestesc în felul meu. Uite cum s-a întâmplat... Pensiunea mamei era dintre cele elegante, în sensul snob al cuvântului. Cunoşti genul... Mamei nu-i plăcea să-şi murdărească mâinile, cele trei fete în casă şi bătrânul servitor negru făceau toată treaba. Bătrânii chiriaşi erau oameni cu stare — venituri consistente, limuzine uriaşe parcate de jur împrejur, trei mese pe zi, covoare roşii pretutindeni. Cunoşti şi tu casa. A fost proiectată de Henry Howard, în stilul victorian târziu. Mama o moştenise de la mama ei.

— O ştiu, am văzut-o, te-am văzut parcându-ţi maşina în faţa ei. A cui e acum?

— Nu ştiu. Am lăsat-o să-mi scape, aşa cum am lăsat atâtea să-mi scape... Încearcă să-ţi închipui: e o după-amiază ploioasă de vară, am cincisprezece ani şi mă plictisesc. Bătrânul Căpitan mă invită înăuntru în apartamentul lui, a închiriat cele două saloane de la faţadă şi le-a transformat într-o ţară a minunilor plină de alămuri şi de alte obiecte de colecţie. Iar acolo, în cel

de-al doilea salon, pe o măsuţă...

— Da, cred că îmi pot închipui.

— ... Pe o măsuţă, văd cărţile, cărţi medievale! Cărţi mici de rugăciuni, din Evul Mediu. Fireşte, sunt în stare să recunosc o carte de rugăciune, atunci când o văd. În schimb, nu ştiu nimic despre codexurile medievale. Când eram foarte mic, stăteam mereu în altar, mergeam la biserică în fiecare duminică, împreună cu mama. Ştiam latina liturgică aşa cum se cuvenea. Unde voiam să ajung? Ei bine, în acel moment, îmi dau seama că acele cărţi sunt cărţi religioase foarte rare, pe care Bătrânul Căpitan le va vinde cu siguranţă.

"Ai voie să le atingi, dacă eşti foarte atent", îmi spune bătrânul. Timp de doi ani, m-a lăsat să vin la el şi să-i ascult vechile discuri cu muzică clasică. În acel moment, începusem să îl atrag din punct de vedere sexual, dar eu nu ştiam asta, şi faptul în sine nici nu are relevanţă, deocamdată, pentru ceea ce vreau să îţi povestesc.

În ziua aceea, bătrânul tocmai vorbea la telefon cu cineva despre unul dintre vapoarele aflate în rada portului.

Câteva minute mai târziu, am pornit spre chei, către vapor. Mergeam adesea în port cu Bătrânul Căpitan, urcam la bordul unor vapoare. Habar n-aveam, pe-atunci, de ce mergeam acolo. Acum îmi dau seama că nu putea fi vorba decât de contrabandă, îmi amintesc de Bătrânul Căpitan, aşezat la o masă rotundă împreună cu echipajul — erau olandezi din câte-mi aduc aminte — între timp, un ofiţer simpatic, cu un accent pronunţat, îmi arăta sala maşinilor, camera hărţilor şi cabina de radiocomunicaţii. Nu mă mai săturam. Iubeam la nebunie vapoarele. Pe-atunci, cheiurile din New Orleans erau animate, pline de mărfuri şi şobolani.

— Ştiu.

— Îţi mai aminteşti de frânghiile acelea lungi care legau vapoarele de chei? Erau prevăzute cu scuturi de oţel împotriva şobolanilor. Erau nişte discuri de oţel, bine ascuţite, menite să prevină accesul şobolanilor la bordul navelor.

— Mi-aduc aminte.

— În seara aceea, când ne-am întors acasă, în loc să merg la culcare, l-am rugat pe Bătrânul Căpitan să mă lase să intru la el şi să mă uit la cărţile acelea. Voiam să arunc şi eu o privire, înainte ca el să apuce să le vândă. Mama nu era în hol, aşa că

am presupus că se culcase deja.

Să-ţi mai spun câte ceva despre mama şi despre pensiunea ei. Ţi-am spus că era o clădire elegantă, nu-i aşa? Cred că îţi poţi imagina mobilierul, o imitaţie a renascentismului, piese finisate la strung, genul de mobile care au invadat conacele după 1880.

— Da, îmi amintesc.

— Imobilul avea o casă a scărilor superbă, treptele erau largi şi dominate de o oglindă uriaşă — Henry Howard trebuie să fi fost tare mândru de minunăţia aceea de casă a scărilor. Ei bine, chiar în capul scărilor, în antreu, trona uriaşa masă de toaletă a mamei mele. Imaginează-ţi, stătea în holul principal al clădirii, la masa ei de toaletă, şi se pieptăna întruna! Numai când îmi aduc aminte de asta, mă apucă durerile de cap. Mă rog, aşa păţeam când încă mai eram în viaţă... Era o imagine deplorabilă, iar eu ştiam asta, deşi crescusem văzând-o mereu, zi de zi. Am şi acum în faţa ochilor imaginea acelei mese de toaletă masive, cu tăblia de marmură, cu oglinda ornată de filigrane, în faţa căreia o femeie în vârstă, cu părul negru, se piaptănă. Ştiam, încă de-atunci, că aşa ceva nu avea ce să caute în holul unei clădiri elegante...

— Dar chiriaşii? Nu protestau? am întrebat

— Cum să protesteze? Fiecare îşi avea micile sale secrete ruşinoase, iar mama le ştia pe toate. Toţi! Bătrânul domn Bridey, cel care locuia în fostul hol al aripii servitorilor, domnişoara Stanton cea oarbă, care stătea în cămăruţa cea întunecată de la etaj! Patru dintre camerele închiriate făcuseră odinioară parte din apartamentele servitorilor. Dezordinea mă irită. În jurul meu vei găsi mereu ordine, chiar dacă vei avea impresia că, din punct de vedere al curăţeniei, sunt mai neglijent. Ai remarcat poate acest lucru în apartamentul în care m-ai ucis...

— Da, ai dreptate, am observat.

— Dacă ar fi să mai locuiesc acolo... Ah, dar asta n-are importanţă. Ceea ce vreau să subliniez este că am crezut mereu în ordine, iar când eram tânăr visam mereu la o casă ordonată.

Mi-aş fi dorit să devin sfânt, mă rog, un soi de sfânt laic. Dar să revin la cărţile Bătrânului Căpitan.

— Continuă.

— M-am repezit la cărţile de pe măsuţă. Una dintre ele avea chiar şi husa originală. Eram fermecat de micile ilustraţii. Le-am

examinat pe toate în acea noapte, plănuind ca, mai târziu, să le studiez mai în amănunt. Fireşte, nu eram în stare să citesc latina în care erau scrise.

— Erau prea dense. Prea multe întorsături de penel.

— Exact! De unde ştii atât de multe lucruri?

— Mă bucur că te pot şi eu surprinde, în anumite privinţe. Hai, spune mai departe.

— În săptămâna care a urmat, le-am studiat temeinic, una după alta. Chiuleam mereu de la şcoală. Mă plictiseam de moarte la cursuri. Eram primul în clasă şi îmi doream să fac ceva nemaivăzut. De exemplu, să comit o nelegiuire cât mai strigătoare la cer.

— Voiai să fii ori sfânt, ori criminal.

— Chiar aşa, deşi ştiu că multora li s-ar părea contradictoriu. Şi totuşi, exact asta îmi doream.

— Cred că înţeleg.

— Bătrânul Căpitan m-a învăţat o mulţime de lucruri despre cărţile vechi. Cartea învelită în husă era purtată la cingătoare. Călugării purtau mereu asupra lor astfel de cărţi. Cea despre care îţi vorbesc era o carte de rugăciuni. Alta, care mi s-a părut grozavă, era cea mai groasă dintre toate, un evangheliar. Desigur, mai era şi o Biblie latină. Bătrânul Căpitan mi-a povestit câte ceva despre fiecare dintre ele.

Nu ştiu de ce, cărţile acelea exercitau asupra mea o atracţie inexplicabilă. Dintotdeauna îmi plăcuseră lucrurile strălucitoare, vechi şi valoroase măcar în aparenţă. Acum aveam în faţa mea obiecte ce păreau a reprezenta o sinteză unică, miniaturală a tuturor acestor virtuţi.

Am zâmbit.

— Da, ştiu despre ce vorbeşti. Am avut şi eu astfel de re-velaţii.

— Paginile erau decorate cu auriu, cu purpură, cu cifre mici, bogat ornamentate. Am luat o lupă şi am început să le cercetez cu mai mare atenţie. Apoi am mers la vechea bibliotecă din Lee Circle — ţi-o mai aminteşti? — şi am citit tot ce am putut găsi despre acest subiect: cărţile medievale şi cum erau acestea multiplicate de către călugării benedictini. Ştiai că Dora locuieşte la o veche mănăstire? N-a fost construită după planurile Sfântului Gali, dar constituie echivalentul secolului al nouăsprezecelea al acestora.

— Am văzut mănăstirea, am văzut unde trăieşte. E curajoasă, nici nu-i pasă de singurătate şi întuneric.

— Crede în Providenţa Divină până la idioţenie şi, dacă nu va fi distrusă, va reuşi să devină cu adevărat cineva. Mai vreau de băut. Vorbesc prea repede, ştiu, dar n-am de ales.

I-am făcut semn barmanului să-i aducă de băut.

— Continuă, i-am cerut. Ce s-a mai întâmplat şi cine e Wynken de Wilde?

— Wynken de Wilde era autorul a două dintre acele cărţi nepreţuite pe care le avea Bătrânul Căpitan. Vreme de luni de zile, n-am ştiut asta. Examinam cu atenţie ilustraţiile şi, după un timp, m-am convins că două dintre copii fuseseră executate de acelaşi artist. Apoi, deşi Bătrânul Căpitan insista că nu aveam să găsesc nicăieri semnătura artistului, am reuşit să-i descopăr numele, caligrafiat în mai multe locuri, în ambele volume. După cum ţi-am spus, Bătrânul Căpitan făcea negoţ cu astfel de cărţi. Le valorifica prin intermediul unui anticar de pe Royal Street.

Am încuviinţat din cap.

— Ei bine, trăiam cu spaima că, într-o bună zi, avea să sfârşească prin a vinde şi acele cărţi! Crede-mă, nu erau ca toate celelalte. În primul rând, ilustraţiile erau extrem de minuţios executate. Pe una şi aceeaşi pagină, găseai motivul viţei înflorite, iar din flori, păsări desenate sorbeau arome. Petalele acelor flori erau împodobite cu siluete umane. În al doilea rând, volumele respective erau culegeri de psalmi. La o examinare superficială, aveai impresia că sunt psalmi obişnuiţi, cum sunt aceia din Biblia canonică...

— Dar...

— Dar nu erau. Erau psalmi care nu apăreau în nici o Biblie. Mi-am dat seama de asta destul de târziu, comparându-le cu alte ediţii tipărite din aproximativ aceeaşi perioadă, pe care le găsisem la bibliotecă. Aveam de a face cu un fel de operă originală. Cât despre ilustraţii, acestea nu reprezentau doar animale minuscule, copaci şi fructe, ci şi oameni, oameni goi care făceau tot felul de lucruri bizare!

— Bosch.

— Exact, la fel cu *Grădina deliciilor* a lui Bosch, exact acelaşi gen de ilustraţii paradisiace de o senzualitate extremă! Fireşte, pe-atunci încă nu văzusem tabloul lui Bosch, cel expus la Prado. Dar era acolo, în miniatură, în ilustraţiile cărţilor. Acestea erau

pline de siluete minuscule ce-şi făceau de cap prin vegetaţia abundentă. Bătrânul Căpitan le numea "Imagini din Grădina Edenului" şi spunea că erau o temă comună la copiştii din epoca dinaintea tiparului. Dar chiar atât de multe, două cărţi pline numai cu astfel de imagini? Nu, aşa ceva era neobişnuit Trebuia să pătrund misterul acelor cărţi, să cunosc traducerea fiecărui cuvinţel.

Apoi Bătrânul Căpitan a făcut un gest mai nobil decât făcuse vreodată cineva pentru mine, un gest care ar fi putut face din mine un mare conducător religios, şi poate că nu e prea târziu să facă din Dora aşa ceva, deşi credinţa ei e cu totul alta.

— Ţi-a dăruit cărţile.

— Da! Mi-a dăruit cărţile. Ba chiar mai mult. În vara aceea, m-a purtat prin întreaga ţară, pentru a-mi astâmpăra dorinţa de a studia volume manuscrise. Am fost împreună la Biblioteca Huntington din Pasadena, apoi la Biblioteca Newbury din Chicago şi, în sfârşit, la New York. Ar fi vrut să mă ia cu el în Anglia, dar mama s-a opus. Am văzut astfel tot felul de cărţi medievale şi am avut prilejul să constat că ale lui Wynken erau altfel decât celelalte. Cele ale lui Wynken erau blasfemiatoare şi profane. Nicăieri în bibliotecile vizitate n-am mai găsit volume scrise de Wynken de Wilde, dar numele lui era cunoscut!

Cu toate acestea, Bătrânul Căpitan mi-a îngăduit să păstrez cărţile. Am purces imediat la anevoioasa muncă de traducător. Bătrânul Căpitan a murit în camera lui cu vedere spre stradă, curând după ce începusem ultimul an de şcoală. N-am mers la cursuri decât după înmormântarea lui. Am refuzat să-l părăsesc. Am rămas lângă el neâncetat. La un moment dat, a intrat într-o comă profundă. După trei zile, era de nerecunoscut. Ochii îi erau mereu deschişi, iar gura-i forma un oval deformat, prin care răsuflarea trecea greoaie. Am stat la căpătâiul lui până în ultima clipă. De fapt, cred că am mai spus asta...

— Da, te cred.

— Ei bine, aveam în acel moment şaptesprezece ani, mama era foarte bolnavă. N-aveam bani pentru a urma colegiul de care vorbeau toţi ceilalţi colegi de la şcoala iezuită, viitorii absolvenţi. În ceea ce mă priveşte, visam la copiii din flori din Haight Ashbury, California, ascultam cântecele lui Joan Baez şi îmi doream să ajung la San Francisco, pentru a răspândi mesajul lui Wynken de Wilde, punând bazele unei noi religii.

Reuşisem să aflu câte ceva din traducerea operelor lui. În această privinţă mă ajutase o vreme un bătrân preot iezuit, unul dintre acei strălucitori latinişti, care era nevoit să-şi petreacă jumătate din timp dăscălind o haită de băieţi neastâmpăraţi. Mă ajutase cu bucurie la traducere, sperând într-un plus de atenţie din partea mea, căci petreceam ore întregi împreună.

— Aşadar, erai din nou dispus să te vinzi, deşi Bătrânul Căpitan încă nu murise?

— Nu. Nu a fost chiar aşa, să nu-ţi închipui cine ştie ce... Mă rog. Preotul ăsta era un celibatar adevărat, irlandez de origine, în ziua de azi nu mai întâlneşti astfel de oameni. Cred că nici măcar nu se masturbase vreodată. Pentru el, activitatea sexuală însemna să stea în preajma băieţilor şi să răsufle mai greu din când în când. În ziua de azi, viaţa religioasă nu-i mai atrage pe indivizii robuşti, şi deplin inhibaţi, de acest gen. Un astfel de om n-ar fi fost în stare să se atingă de un copil, aşa cum n-ar fi fost în stare să urce în altar în timpul slujbei şi să înceapă să ţipe.

— Nici măcar nu ştia că simte ceva pentru tine, nu realiza că îţi făcea o favoare.

— Chiar aşa. A petrecut ore lungi traducându-l pe Wynken pentru mine. Datorită lui n-am înnebunit atunci. Trecea mereu să mă vadă, în vreme ce îl vegheam pe Bătrânul Căpitan. Dacă Bătrânul Căpitan ar fi fost catolic, părintele Kevin ar fi fost cel care i-ar fi dat ultima împărtăşanie. Încearcă să înţelegi, te rog. Nu poţi judeca oameni ca Bătrânul Căpitan şi părintele Kevin după criteriile cu care îi judeci pe oamenii de rând.

— Tot aşa cum nu poţi judeca nici un băiat cum erai tu...

— De vreun an de zile, mama avea un prieten nou, un adevărat dezastru. Era o caricatură de gentleman, unul dintre indivizii care vorbesc surprinzător de cursiv, au ochi strălucitori şi sunt putrezi până în măduva oaselor. Provenea dintr-un mediu dubios. Avea prea multe riduri pe chipul altminteri tânăr, chipul lui părea năpădit de fisuri. Fuma ţigări du Maurier şi spera să se însoare cu mama pentru a moşteni casa. Mă urmăreşti?

— Desigur. Aşadar, după moartea Bătrânului Căpitan, singurul tău sprijin a rămas preotul.

— Aşa e. Începi să înţelegi. Împreună cu părintele Kevin, lucram mult acolo, la pensiune. Îi plăcea acolo. Venea cu maşina, parca pe Philip Street, ocolea casa şi urca la mine. Camera mea era situată la etajul al doilea, la faţadă. Aveam

parte de o privelişte superbă la parăzile de Mardi Gras. Am crescut considerând că era normal ca un oraş întreg să o ia razna timp de două săptămâni pe an. Am petrecut acolo una dintre nopţile parăzilor, ignorând-o suveran, cum numai localnicii o pot ignora. Odată ce-ai văzut-o...

— Ţi se părea prea frivolă.

— Ai pus punctul pe i, a spus, şi s-a oprit, privind lung la băutura ce-i fusese adusă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, alarmat de atitudinea lui neliniştită. Roger, priveşte-mă. Să nu începi să te destrami, continuă-ţi povestea. Ce conţineau traducerile din Wynken? Erau scrieri profane? Roger, vorbeşte-mi!

Şi-a întrerupt, în sfârşit, nemişcarea contemplatoare. A ridicat paharul şi a sorbit jumătate din conţinut, dintr-o înghiţitură.

— E dezgustător, şi totuşi, îmi place. Southern Comfort a fost prima băutură pe care am gustat-o când eram puşti.

M-a privit drept în ochi.

— Nu mă destram, m-a liniştit el. Am avut însă senzaţia că mă aflam din nou acasă. Ştii? Am simţit mirosul camerelor acelora locuite de oameni în vârstă, genul de încăperi în care se moare de bătrâneţe. Era însă atât de frumos. Unde rămăsesem? Ah, da, era în timpul uneia dintre parăzile nocturne, când părintele Kevin a reuşit să descifreze un lucru extraordinar: cele două cărţi fuseseră dedicate de Wynken de Wilde lui Blanche de Wilde, stăpâna inimii lui, care, în mod evident, era soţia fratelui său, Damien. Dedicaţiile erau disimulate în desenele din primele pagini. Această revelaţie arunca o cu totul altă lumină asupra psalmilor. Psalmii erau plini de invitaţii şi sugestii lascive, ba chiar am crezut că întrevăd un anumit cod secret pentru întâlnirile lor clandestine. Iar şi iar, descopeream reprezentări ale aceleiaşi grădini — ia aminte, vorbim despre ilustraţii miniaturale...

— Am văzut multe de acest fel.

— În micile imagini ale grădinii apăreau mereu o siluetă a unui bărbat gol şi cinci siluete feminine, dansând în jurul unei fântâni, între zidurile unui castel medieval. La o mărire de numai cinci ori, detaliile se distingeau perfect. Părintele Kevin se distra de minune.

"Nu mă mir că nu găsim nici măcar o scenă sfântă ori biblică în versurile acestea, îmi spunea, printre hohote de râs. Wynken

de Wilde al tău a fost un eretic de mâna-ntâi, fie vrăjitor, fie adorator al diavolului! în plus, mai era şi îndrăgostit de femeia asta, de Blanche." Nu era atât şocat, pe cât era de amuzat.

"Vezi tu, Roger, îmi spunea, dacă ai contacta o casă de licitaţii şi ai vinde cărţile, ţi-ai putea asigura şcolarizarea de la un capăt la altul fie la Loyola, fie la Tulane. Să nici nu te gândeşti să le vinzi aici. Ar fi de preferat să încerci la New York, la Butterfield and Butterfield sau la Sotheby's."

În cei doi ani care trecuseră, copiase de mână, în engleză, aproximativ treizeci şi cinci dintre poeme, în cea mai lesnicioasă dintre traducerile din latină, cea în proză. Acum începuserăm să le aprofundăm, urmărind repetiţiile şi imaginile metaforice. Încetul cu încetul, o imagine de ansamblu începea să se contureze.

În primul rând, ne-am dat seama că existaseră mult mai multe cărţi de acest fel. Noi le aveam în faţă pe prima şi a treia. La cea de-a treia, în psalmi nu se mai reflecta simpla adoraţie pentru Blanche, comparată mereu cu Fecioara Maria, prin puritate şi strălucire, ci regăseam răspunsuri la un fel de corespondenţă, despre ceea ce doamna avea de suportat din partea soţului ei. Era o stratagemă ingenioasă. Trebuie să citeşti şi tu cărţile astea. Trebuie să te întorci în apartamentul unde m-ai ucis şi să le iei!

— Aşadar, nu le-ai vândut ca să urmezi Loyola sau Tulane?

— Bineînţeles că nu. Wynken, punând la cale orgii, cu Blanche şi cele patru prietene ale ei! Eram fascinat. Wynken era un sfânt pentru mine, în virtutea talentului său, iar sexualitatea era religia mea, fiindcă fusese crezul lui Wynken care, în fiecare din pildele lui filozofice, codase plăcerile trupului. Cred că îţi dai seama că, în realitate, nu nutream nici un fel de credinţă ortodoxă, n-am crezut niciodată cu adevărat. Eram convins că Biserica Catolică era pe moarte. Cât despre protestantism, îl consideram a fi o glumă. Au trecut ani buni până când am înţeles că demersul protestant era fundamental mistic, că protestanţii ţintesc spre unitatea cu Dumnezeu pe care o propovăduise Meister Eckhart şi despre care scrisese şi Wynken.

— Eşti destul de generos în ceea ce priveşte abordarea protestantă. Şi spui că Wynken a scris *într-adevăr* despre unitatea cu Dumnezeu?

— Da, prin unirea cu trupul femeii! Era precaut, dar limpede în fond. "În braţele tale am cunoscut Treimea mai adevărat

decât o pot cunoaşte oamenii." Cam aşa ceva. Da, aceasta era calea cea nouă, eram convins de asta. Pe-atunci însă, protestantismul însemna pentru mine doar materialism, sterilitate şi turişti baptişti care se îmbătau pe Bourbon Street fiindcă nu îndrăzneau să o facă la ei acasă.

— Când ţi-ai schimbat părerile?

— Acum încerc să-ţi redau ideile mele doar în linii mari. Vreau să spun că, la vremea aceea, nu credeam că vreuna dintre religiile Occidentului avea vreo speranţă. Dora crede şi ea cam acelaşi lucru. Dar la Dora voi reveni ceva mai târziu.

— Ai terminat traducerile?

— Da, chiar înainte ca părintele Kevin să fi fost transferat. Nu l-am mai revăzut de-atunci. Mai târziu, mi-a scris, dar între timp fugisem de-acasă. Eram la San Francisco. Plecasem fără să capăt încuviinţarea mamei, cu un autobuz al Companiei Trailways Bus, fiindcă drumul era mai ieftin cu câţiva cenţi decât cu Greyhound. Aveam în buzunar mai puţin de şaptezeci şi cinci de dolari. Risipisem tot ce-mi rămăsese de la Bătrânul Căpitan. Iar la moartea lui, rudele lui din Jackson, Mississippi, luaseră tot din casă! Absolut tot Dintotdeauna îmi închipuisem că Bătrânul Căpitan avea să-mi lase ceva moştenire. Dar nu mi-a păsat. Cărţile fuseseră darul său cel mai mare, la fel ca şi cina aceea memorabilă de la Monteleone, când am comandat gumbo[1] şi el mi-a dat voie să-mi înmoi grisine în sos, până ce l-am făcut să arate ca un terci. Mă înnebuneam după aşa ceva.

Ce spuneam? Aha! Mi-am cumpărat aşadar, un bilet până în California, şi mi-a rămas destul cât să-mi cumpăr câte-o plăcintă şi o cafea la fiecare oprire. S-a întâmplat ceva ciudat. La un moment dat mi-am dat seama că nu mă mai puteam întoarce din drum. Trecând printr-un orăşel din Texas, mi-am dat seama că, chiar de-aş fi vrut, nu mai aveam destui bani pentru a-mi cumpăra biletul de întoarcere. Era miezul nopţii. Cred că eram în El Paso. Oricum, am ştiut în acea clipă că nu aveam să mă mai întorc.

Mă apropiam însă de San Francisco şi de Haight Asbury, unde aveam să pun temeliile unei religii bazate pe învăţămintele lui Wynken, propovăduind iubirea şi unitatea şi susţinând că uniunea sexuală era unitatea divină căutată. Aveam să le arăt discipolilor mei cărţile. Acesta mi-era visul,

[1] Tocană de pui cu bame

deşi, să-ţi spun drept, nu mă încerca nici un sentiment aparte în privinţa lui Dumnezeu.

Trei luni mai târziu, aflasem că nobilul meu crez nu era câtuşi de puţin unic. Oraşul era plin de hippioţi care credeau în amorul liber şi, deşi le ţineam prietenilor mei lungi conferinţe despre Wynken, arătându-le cărţile şi recitându-le psalmii. Acestea sunt cu adevărat aţâţătoare, crede-mă...

— Îmi închipui.

— ...îndeletnicirea mea de bază era aceea de manager şi şef a trei cântăreţi de rock care visau să devină celebri, dar erau prea drogaţi ca să-şi ţină socotelile ori să îşi adune încasările de la intrarea în sălile de concert sau în cluburi. Unul dintre ei, căruia îi spuneam Blue, cânta bine de tot. Avea o voce de tenor şi o gamă destul de largă. Formaţia avea un sunet al ei sau, cel puţin, aşa ni se părea nouă pe atunci. Scrisoarea părintelui Kevin mi-a parvenit pe când locuiam în podul conacului Spreckles din Buena Vista Park. Ştii clădirea?

— Da, cred că o ştiu. E un hotel acum, nu-i aşa?

— Exact. Pe vremea aceea era o proprietate privată. Mansarda era o încăpere unică, mare cât o sală de bal, prevăzută cu o baie şi o bucătărioară. Asta se întâmpla cu mult înainte ca imobilul să fi fost restaurat. Închiriasem, aşadar, mansarda, iar muzicienii mei repetau acolo, şi foloseam în comun baia şi bucătăria. Peste zi, câtă vreme ei dormeau, lungiţi pe podele, eu visam la Wynken. Mă gândeam mereu la el şi mă întrebam cum aş fi putut să aflu mai multe: cine fusese acest om şi ce semnificaţie aveau poemele lui de dragoste? Aveam o mulţime de fantezii pe tema asta.

Încerc să-mi amintesc cum arăta podul acela. Avea, din câte-mi aduc aminte, ferestre orientate spre trei dintre cele patru puncte cardinale şi canapele aşezate în faţa fiecăreia dintre ele, cu perne moi de catifea uzată. De acolo, puteai vedea în toate direcţiile, cu excepţia estului, dacă nu mă înşel, o panoramă superbă asupra întregului San Francisco. Stăteam ore întregi pe canapele şi sporovăiam întruna. Prietenilor mei le plăcea la nebunie să le povestesc despre Wynken. Ne propuseserăm să compunem o serie de cântece, pornind de la poemele lui. Dar asta nu s-a mai întâmplat.

— Erai obsedat.

— Pe deplin. Lestat, trebuie să te întorci şi să iei cărţile,

indiferent ce anume vei crede despre mine atunci când voi termina de vorbit. Le vei găsi pe toate, în apartamentul meu. Toate cărţile pe care le-a scris vreodată Wynken. Obţinerea lor a fost ţelul pe care l-am urmărit în viaţă. Am intrat în afacerile cu droguri pentru a mi le procura. Chiar de-atunci, de când locuiam în Haight...

Începusem să-ţi spun de părintele Kevin. Mi-a scris o scrisoare, anunţându-mă că cercetase o serie de manuscrise, încercând să dea de urma lui Wynken de Wilde. Aflase astfel că Wynken fusese executat sub acuzaţia de conducere a unui cult eretic. Discipolii săi fuseseră în exclusivitate femei, iar scrierile sale au fost oficial anatemizate de biserică. Părintele Kevin îmi scria că întreaga poveste era de domeniul trecutului şi mă sfătuia să vând cărţile. Avea să-mi scrie, mai pe larg, ceva mai târziu. N-a mai făcut-o. Două luni mai târziu, mânat de un impuls de moment, am comis o crimă multiplă, iar asta mi-a schimbat cursul vieţii.

— S-a întâmplat din cauza drogurilor pe care le vindeai?

— Da, oarecum, deşi nu de la mine a pornit totul. Blue lucra în stil mult mai mare decât mine. Căra "iarba" cu valizele. Eu lucram doar cu punguţe, cu cantităţi mici, ştii tu... Câştigam din asta cam tot atât cât câştigam cu muzica formaţiei mele. Blue însă lucra en-gros, şi s-a întâmplat să piardă două kilograme de "marfă". N-am aflat niciodată cum s-a întâmplat. Am ajuns la concluzia că îşi uitase valiza într-un taxi, dar n-am ştiut niciodată sigur.

Pe-atunci, în branşă se învârteau o mulţime de copii tâmpiţi. Se înghesuiau să intre în "afaceri", fără să-şi dea seama că toată marfa venea de la un tip cu adevărat vicios, pentru care a împuşca pe cineva în cap era floare la ureche. Blue era convins că avea să reuşească să scape cu faţa curată, găsind o explicaţie plauzibilă, cum că-l jupuiseră prietenii, sau ceva de genul ăsta. Cei care îl aprovizionau aveau încredere în el, susţinea Blue, îi dăduseră chiar şi un pistol.

Arma era ascunsă într-un sertar din bucătărie, îi spuseseră că s-ar putea să fie nevoit să o folosească într-o bună zi, dar, desigur, el n-ar fi făcut una ca asta, nici în ruptul capului. Cred că, atunci când eşti drogat, îţi închipui că toţi ceilalţi sunt drogaţi la rândul lor. Indivizii ăştia, spunea el, erau de-ai noştri, nu trebuia să ne facem griji, totul fusese aranjat. Curând, aveam

să devenim cu toţii celebri, precum Big Brother, Holding Company şi Janis Joplin.

Au venit după el ziua în amiaza mare. Eram doar noi doi acasă. El era în sala cea mare de bal, în pragul uşii, trăgându-le bărbi celor doi. Pe mine n-aveau cum să mă vadă, eram în bucătărie, abia dacă îi auzeam, citeam din Wynken, mi se pare. Oricum, am reuşit să-mi dau seama despre ce se discuta în camera mare.

Cei doi veniseră să-l ucidă pe Blue. Îl ameţeau întruna, cu glas scăzut, că totul avea să se rezolve, că era destul să-i însoţească şi totul avea să se lămurească, trebuia să plece, nu-i aşa, iar Blue trebuia neapărat să-i însoţească. Apoi l-am auzit pe unul dintre ei scrâşnind: "Hai odată, omule!" Şi, pentru întâia oară, Blue a încetat să-şi debiteze platitudinile hippiote de genul hai că totul se va aranja, hai că n-am făcut nimic rău şi aşa mai departe. Brusc, s-a făcut linişte şi am ştiut că vor să-l ia cu ei pe Blue, să-l omoare şi să-l facă uitat în vreun gang. Li se întâmplase şi altora, citisem destule poveşti asemănătoare prin ziare. Am simţit cum mi se făcea părul măciucă. Mi-am dat seama că Blue n-avea nici o scăpare.

N-am stat pe gânduri nici o clipă. Am uitat cu totul de pistolul din sertarul din bucătărie. Cuprins de un puseu de energie, am năvălit în cameră. Cei doi erau mai în vârstă, aveau figuri ca de piatră, nu erau hippioţi, n-aveau nimic boem. Nu erau nici măcar motociclişti din clanurile Îngerilor Morţii. Erau ucigaşi, pur şi simplu. Amândoi au tresărit vizibil, văzând că în calea planului lor de a-l atrage pe prietenul meu afară apăruse un obstacol.

Mă cunoşti, cred, şi ştii că sunt la fel de vanitos precum cred că eşti şi tu. Eram pe deplin convins că mă aştepta un destin aparte. Am pornit, tunând şi fulgerând, către cei doi, gesticulând larg, cu paşi de uriaş. În minte aveam un singur lucru: dacă Blue poate să moară, pot să mor şi eu. Iar atunci nu puteam să cred că mie mi se putea întâmpla una ca asta, pricepi?

— Cred că da.

— Am început să le vorbesc celor doi foarte repede, folosind cuvinte pretenţioase, înşirându-le verzi şi uscate, ca un filozof psihedelic. Mă apropiam de ei în tot acest timp, scuipând cuvinte din patru silabe şi ţinându-le conferinţe despre violenţă, mustrându-i că-mi tulburaseră meditaţia, "mie şi celorlalţi", care eram adunaţi în bucătărie. Chipurile, "eu şi ceilalţi" tocmai

ţineam un curs.

Deodată, unul din ei a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos revolverul. Cred că s-a gândit că are să mă sperie. Îmi aduc aminte perfect. A scos arma şi a îndreptat-o spre mine. N-a apucat să mă ia la ochi, căci i-am smuls pistolul cu ambele mâini, l-am pocnit cât am putut de tare, apoi am tras şi i-am ucis pe amândoi.

Roger a tăcut o clipă.

N-am scos nici un cuvânt. Îmi venea să zâmbesc. Îmi plăcea. M-am mulţumit să dau din cap. Sigur că da, aşa începuse totul pentru el, cum de nu-mi dădusem seama? Nu fusese din naştere un criminal. Nu m-ar mai fi interesat, dacă acesta ar fi fost cazul.

— Uite-aşa, am devenit un ucigaş, a continuat el. Într-o secundă. Şi, încă de la prima lovitură, avusesem un succes nebun.

A sorbit încă o dată din băutură şi a privit în gol, confruntându-se cu amintirea. Acum părea perfect integrat în trupu-i fantomatic, ca un strung în pardoseală.

— Ce-ai făcut după aceea? am întrebat.

— Ei bine, în acest punct s-a petrecut schimbarea. Mai întâi, am fost gata să chem poliţia ori vreun preot. Simţeam că mă ia dracu', voiam să-i telefonez mamei, părintelui Kevin, viaţa mea se terminase. Trebuia să scăpăm de droguri, viaţa mea era terminată, îmi venea să urlu după ajutor pe la vecini, toate astea îmi treceau prin minte cu o viteză nebună.

M-am mulţumit să închid uşa şi, împreună cu Blue, ne-am aşezat şi-am stat de vorbă vreme de un ceas. Mai exact, Blue tăcea, iar eu vorbeam. Între timp, în sinea mea, mă rugam ca cei doi să nu fi fost aşteptaţi de nimeni jos, în vreo maşină. Eram însă pregătit şi pentru o atare eventualitate. Dacă aveam să aud o bătaie în uşă, ştiam ce-mi rămânea de făcut: eram aşezat cu faţa către uşă şi aveam în mână arma tipului, cu o grămadă de gloanţe la îndemână.

Şi, în timp ce vorbeam şi aşteptam, şi mă uitam la cele două cadavre care se răceau acolo, în faţa noastră, Blue se mulţumea să privească în gol, ca şi cum toată tărăşenia n-ar fi fost decât o experienţă cu LSD care mersese prost. Am reuşit să mă conving că era cazul s-o ştergem. De ce să-mi sfârşesc zilele în puşcărie, pentru doi ticăloşi? Mi-a trebuit cam o oră până să reâncep să

gândesc logic.

Am şters-o imediat, luând cu noi tot ce aveam. I-am sunat pe ceilalţi doi colegi din formaţie, dându-le întâlnire într-o staţie de autobuz, ca să-şi ia lucrurile. Le-am spus că se aştepta o razie a brigăzii antidrog. N-au aflat niciodată ce se întâmplase, de fapt. Încăperea era atât de plină de amprente, după numeroasele petreceri, orgii şi reuniuni pentru consum de marijuana care se prelungeau până noaptea târziu, încât eram convins că nimeni n-avea să ne dibuiască vreodată. Nici unul dintre noi nu avea cazier şi, la urma urmei, luasem cu mine arma.

Mai luasem şi altceva: banii indivizilor. Blue n-a vrut să primească nimic, eu însă aveam nevoie de bani ca s-o şterg.

Ne-am despărţit. De-atunci, nu l-am mai revăzut pe Blue, nici pe Ollie şi Ted, ceilalţi doi. Cred că au pornit spre Los Angeles, ca să devină celebri acolo. Blue a devenit, probabil, un drogat irecuperabil. Habar n-am. Eu mi-am văzut de drum. Mă schimbasem întru totul din clipa în care se întâmplase. De-atunci, n-am mai fost acelaşi.

— Ce anume te-a schimbat? am vrut să aflu. Care a fost sursa schimbării tale, de ce a fost ea declanşată? De faptul că îţi făcuse plăcere să ucizi?

— Nu, nicidecum. Nu mi-a făcut plăcere. A fost un succes neaşteptat, recunosc, dar nu mi-a făcut plăcere. Niciodată nu mi-a făcut plăcere să ucid. Să ucizi oameni e o meserie, o meserie grea. Pentru tine, să ucizi e o plăcere, dar tu nu eşti uman. Nu, n-a fost asta. Faptul că reuşisem să o fac, că-mi fusese de-ajuns să mă apropii de ticălosul ăla şi să fac gestul la care el se aştepta cel mai puţin, asta m-a schimbat. I-am smuls arma, fiindcă el nu se aştepta ca eu să fac asta, apoi i-am ucis pe amândoi, fără să şovăi. Cred că moartea i-a surprins pe nepregătite.

— Vă credeau copii.

— Ne credeau visători! Iar eu chiar eram un visător. Tot drumul până la New York, m-am gândit că mă aştepta un destin măreţ. Aveam să devin cineva, iar puterea, puterea de a ucide, pur şi simplu, doi oameni, fusese un semn al forţei de care dispuneam.

— Un semn divin.

— Nu, un semn al destinului, al sorţii. Ţi-am spus că n-am crezut niciodată în Dumnezeu. Catolicii spun că, dacă nu simţi

credinţă faţă de Sfânta Fecioară Maria, e cazul să te temi pentru sufletul tău. Ei bine, eu n-am crezut niciodată în Sfânta Fecioară. N-am crezut în nimeni, fie acela om, sfânt sau Dumnezeu. N-am simţit nimic. Iată de ce m-a surprins atât de mult evoluţia Dorei, faptul că ea crede cu o asemenea fervoare. Dar să mă întorc unde-am rămas... Când am ajuns la New York, ştiam că religia mea avea să fie o religie pământeană. Ştii la ce mă refer... Mii de credincioşi, putere, extravaganţă, confort şi toate bogăţiile pământului la picioarele mele...

— Înţeleg.

— Aceasta fusese revelaţia lui Wynken. Wynken o comunicase şi discipolelor sale, le spusese că nu avea nici un rost să aştepte viaţa de apoi. Totul trebuia făcut pe loc, clipa trebuia trăită, nimic nu era un păcat... Acesta era, prin definiţie, crezul ereticilor, nu-i aşa?

— Da, unul dintre ele. Cel puţin, aşa susţineau duşmanii acestora.

— Următoarea crimă am comis-o, pur şi simplu, pentru bani. A fost un contract. Eram cel mai ambiţios tânăr din oraş. Eram din nou managerul unei formaţii de rock, o gaşcă de nenorociţi, treaba nu mergea cum ar fi trebuit, deşi erau o mulţime asemeni lor care reuşiseră să ajungă în vârf peste noapte. Mă vârâsem din nou în afaceri cu droguri, dar devenisem mult mai priceput şi îmi impuneam o disciplină de fier, fără să consum nimic din marfa pe care o vindeam. Aceasta se întâmpla la începutul perioadei de glorie, când "iarba" era adusă peste graniţă de avioane mici şi totul semăna cu o aventură din Vestul Sălbatic.

La un moment dat, s-a zvonit că individul cu pricina ajunsese pe lista neagră a unuia dintre marii traficanţi locali care era dispus să plătească, oricui l-ar fi ucis, treizeci de mii de dolari. Tipul era dat naibii de ticălos, toţi se temeau de el. Se ştia urmărit, dar ieşea în lume, ziua în amiaza mare, şi nimeni nu îndrăznea să mişte în front.

Cred că toată lumea şi-a zis că, până la urmă, tot avea s-o facă cineva. Cât de legaţi erau indivizii şi de cine anume, habar n-aveam. Ştiam doar că tipul era vânat, înţelegi? M-am asigurat că aşa era, apoi m-am gândit la o modalitate simplă de a face treaba.

Pe-atunci aveam nouăsprezece ani. M-am îmbrăcat ca un

puşti de la colegiu, cu o flanelă şi un sacou, m-am tuns în stil Princeton şi am luat cu mine câteva cărţi. Am aflat unde anume în Long Island locuia tipul şi m-am dus ţintă spre el, în timp ce-şi parca maşina într-o seară, pe aleea din spatele casei. L-am împuşcat de la un metru şi jumătate distanţă, în timp ce, în sufragerie, nevastă-sa şi copiii luau cina.

S-a oprit din nou, apoi a continuat, plin de seriozitate:

— Trebuie să aparţii unei specii aparte de animale, pentru a face ceva atât de pervers, fără a simţi nici un fel de remuşcări.

— Nu l-ai torturat, aşa cum te-am torturat eu pe tine, am rostit, cu blândeţe. Eşti perfect conştient de tot ce-ai făcut, nu-i aşa? Înţelegi cu adevărat! Eu n-am reuşit să capăt o imagine de ansamblu, în timp ce te urmăream. Mi-am imaginat că aveai o minte perversă, că te complăceai în propria-ţi legendă romantică. Te credeam un înger decăzut, mândru de sine.

— M-ai torturat? M-a întrebat, vădit uimit. Eu nu-mi amintesc să fi simţit vreo durere, ci doar o furie cumplită fiindcă urma să mor. Mă rog... Aşadar, l-am ucis pe tipul din Long Island pentru bani. Pentru mine, n-a însemnat nimic altceva. N-am simţit nici o uşurare după aceea, ci doar o senzaţie de putere, înţelegi? O senzaţie de împlinire, pe care mi-am dorit să o retrăiesc cât mai curând.

— Şi astfel, ai pornit pe un anume drum.

— Categoric. Îmi creasem chiar un stil propriu. Zvonul s-a răspândit repede. "Dacă ceva pare imposibil de realizat, cheamă-l pe Roger!" Eram în stare să pătrund într-un spital, îmbrăcat ca un tânăr doctor, purtând un ecuson pe piept şi o mapă în mână, pentru a ucide un individ în patul lui, înainte ca oricine să îşi fi dat seama de şmecherie. De fapt, chiar am făcut-o.

Trebuie însă să înţelegi că nu mi-am câştigat averea ca ucigaş plătit. Cei mai mulţi bani i-am făcut din traficul de heroină, apoi de cocaină. Afacerile cu cocaina m-au readus în mediul din care pornisem. Am şi întâlnit pe câţiva dintre acei cowboy ai începuturilor, cei care treceau cocaina peste graniţă cu avionul, după vechile metode, urmând aceleaşi rute, cu aceleaşi aparate de zbor. Cunoşti povestea. Azi, toată lumea o cunoaşte. Primii traficanţi de droguri foloseau metode primitive. Totul părea un joc de-a "hoţii şi vardiştii" cu oamenii guvernului. Avioanele lor se luau la întrecere cu avioanele guvernului şi,

când aterizau, erau uneori atât de pline cu cocaină, încât pilotul nici nu avea pe unde să coboare din cabină. Noi dădeam fuga, luam marfa, o încărcam rapid în maşinile cu care venisem şi o ştergeam cât mai repede cu putinţă.

— Da, cam aşa ceva am auzit şi eu.

— Acum, în afacerile cu droguri lucrează genii, oameni care se pricep să folosească telefoanele celulare, computerele şi tehnici de spălare a banilor pe care nimeni nu e în stare să le dibuiască. Atunci? Atunci, geniul traficanţilor eram eu însumi!

Uneori, toată afacerea devenea mai plictisitoare chiar decât un banal mutat de mobilă. Eu am pătruns în această lume, începând să-mi organizez o reţea, alegându-mi cu grijă oamenii de încredere şi "catârii" — cei care transportau drogurile peste graniţă. Înainte chiar ca cocaina să fi devenit drogul oamenilor de pe stradă, făceam afaceri pe picior mare la New York şi Los Angeles, cu cei bogaţi, genul de indivizi cărora trebuie să le livrezi marfa la domiciliu. Nu-şi părăseau niciodată palatele. Dădeau un telefon. Eu îmi făceam apariţia. Marfa mea era de bună calitate, mă plăceau. Am fost însă nevoit să-mi schimb profilul. Nu voiam să devin dependent de acest unic segment al pieţei.

M-am grăbit. Am făcut câteva afaceri cu proprietăţi, aşa, ca să mă dau grozav, şi m-am trezit cu o grămadă de bani în mână, într-un moment în care inflaţia era de-a dreptul drăcească. Am fost aproape ruinat.

— Dar cum ai cunoscut-o pe Terry? Cum s-a născut Dora?

— A fost o întâmplare. Sau, dacă vrei, un capriciu al destinului. Cine poate şti? M-am întors acasă, la New Orleans, pentru a-mi revedea mama. Am întâlnit-o pe Terry, ne-am făcut de cap, iar ea a rămas însărcinată. Ce nebunie!

Aveam atunci douăzeci şi doi de ani şi, de astă dată, mama era cu adevărat pe moarte. M-a implorat, la telefon: "Roger, vino acasă!" Prietenul ei cel antipatic, cel cu mutra plină de crăpături, murise de curând. Era singură. Bineînţeles, între timp îi trimisesem mereu o mulţime de bani.

Pensiunea era acum reşedinţa ei personală. Avea două servitoare şi un şofer care o plimba prin oraş într-un Cadillac ori de câte ori avea chef. Se bucura enorm de toate astea şi nu-mi punea nici o întrebare despre provenienţa fondurilor. Fireşte, continuam să-mi îmbogăţesc colecţia de opere ale lui Wynken.

La vremea aceea, făcusem rost de încă două cărţi şi cumpărasem deja apartamentul de la New York, în care îmi depozitam comorile. Dar voi reveni mai târziu la toate astea, important e să nu uiţi de Wynken.

De fapt, mama nu-mi ceruse niciodată nimic. Acum, dormitorul cel mare de la etaj îi aparţinea. Îmi spunea că stătuse de vorbă cu toţi cei ce i-o luaseră înainte, sărmanul ei frate mai vârstnic, Mickey, mort de mult, sora ei, Alice, moartă şi ea, şi cu mama ei, servitoarea de origine irlandeză — fondatoarea familiei noastre, ca să zic aşa — cea care moştenise casa de la bătrâna ei stăpână care înnebunise. Mama vorbea mult şi cu Micuţul Richard, un frate de-al ei care murise la vârsta de patru ani. Micuţul Richard îi dădea mereu târcoale, spunea ea, şi o anunţa că venise timpul să li se alăture.

Voia însă ca eu să mă întorc acasă. Voia să fiu lângă ea, să mă ştie acolo. Ştiam şi o înţelegeam. Stătuse adesea la căpătâiul chiriaşilor ei muribunzi. Şi eu stătusem la căpătâiul unora dintre ei, alţii decât Bătrânul Căpitan. Aşadar, m-am întors acasă.

Nimeni nu ştia încotro mergeam, nici care-mi era numele adevărat, nici de unde aterizasem la New York. Prin urmare, nu mi-a fost deloc greu să o şterg. Am ajuns acasă, pe St. Charles Avenue, şi m-am instalat lângă ea, în camera în care zăcea bolnavă. Îi ţineam ligheanul să vomite, îi ştergeam bărbia şi o ajutam cu plosca atunci când cei de la agenţie n-aveau nici o infirmieră disponibilă. Desigur, mai erau şi servitoarele, dar ea nici nu voia să audă de ele. Nu voia să fie atinsă de o fată de negrotei, spunea ea. Şi nici nu voia s-o vadă pe infirmiera aceea oribilă. Am făcut atunci o descoperire uimitoare: lucrurile astea nu mă dezgustau chiar atât de mult cum îmi închipuisem. Am spălat o mulţime de cearşafuri. Sigur, aveam o maşină de spălat, dar eram nevoit să o schimb mereu, la intervale incredibil de scurte. Nu-mi păsa. Poate că nu era o atitudine normală. Firesc ar fi fost să-mi fie greaţă. Oricum, făceam tot ceea ce era de făcut. I-am limpezit plosca de o mie de ori, am şters-o şi-am împrăştiat pudră înăuntru-i, înaintea de a o aşeza la îndemână, pe marginea patului. Îmi repetam mereu că nu există miros care să nu se risipească, până la urmă.

— Nu în lumea asta, cel puţin, am murmurat şi, mulţumesc lui Dumnezeu, nu m-a auzit.

— Rutina asta s-a prelungit timp de două săptămâni. Nu voia să fie dusă la spital. Angajam în permanenţă infirmiere, pentru siguranţă, ca să-i poată măsura tensiunea, atunci când mi se părea slăbită şi mă speriam. Îi cântam la pian, îi recitam rozariul cu glas tare, mă rog, toate scenele obişnuite la căpătâiul unui muribund. Între două şi patru după-amiaza, era dispusă să primească vizitatori. Veneau tot soiul de verişori mai vârstnici. "Unde-i Roger?" întrebau ei. Nu mă lăsam văzut.

— Suferinţa ei nu te descumpănise.

— Nu mă doborâse, asta-i cert. Cancerul ei intrase în metastază şi nici măcar toţi banii din lume n-ar fi putut-o salva. Aş fi vrut să se însănătoşească, şi nu suportam s-o văd cum se chinuie, dar am avut dintotdeauna o latură nemiloasă, care-mi şoptea: Fă ce ai de făcut. Aşa că am petrecut în camera ei zile şi nopţi întregi de nesomn, până când a murit.

Vorbea mult cu fantomele trecutului ei, dar nu le-am auzit şi nu le-am văzut. În sinea mea, le rugam: "Micuţule Richard, vino şi ia-o! Unchiule Mickey, dacă nu mai există cale de întoarcere, ia-o cu tine!"

Înainte de sfârşit, a apărut Terry. Era infirmieră practicantă, aşa-i spuneau cei de la agenţie. Era chemată să ajute atunci când nu aveau la dispoziţie infirmiere calificate, fiind foarte solicitaţi. Terry, înaltă de un metru şaptezeci, blondă, era cea mai ieftină şi cea mai aţâţătoare bucăţică ce-mi ieşise vreodată înaintea ochilor. Totul se potrivea de minune. Fata era un exemplar perfect de gunoi strălucitor.

— Unghii roz şi un ruj rozaliu umed, am spus, zâmbind, revăzând imaginea pe care mi-o transmisese chiar el.

— Fiecare lucru era la locul lui, la puştoaica asta. Gumă de mestecat, o brăţară de aur la gleznă, unghii vopsite la picioare, un decolteu care se adâncea la fiecare unduire a halatului alb de nylon. Şi, desigur, ochii cu pleoape grele, machiaţi cu rimel şi dermatograf Maybelline. Îşi făcea unghiile în faţa mea, fără pic de jenă. Îţi spun, nu mai văzusem niciodată un exemplar atât de perfect, de finisat, de... Ah, ce-aş putea spune? Era o capodoperă.

Am izbucnit în râs, Roger la fel, dar a continuat să povestească.

— Mi se părea irezistibilă. Era ca un animal micuţ, lipsit de blană. O făceam împreună ori de câte ori ni se ivea prilejul.

Când mama dormea, o făceam în baia alăturată, în picioare. O dată sau de două ori, ne-am dus într-unul dintre dormitoarele de la capătul culoarului. Niciodată nu dura mai mult de douăzeci de minute! Am cronometrat! Nici măcar nu se dezbrăca, se mulţumea să-şi coboare ciorapii roz până la glezne. Mirosea întotdeauna a parfum Blue Waltz.

Am râs uşor.

— Dacă te-ai auzi pe ce ton o spui, am râs. Şi, între timp, tu te îndrăgostiseşi de ea şi îţi dădeai seama de asta.

— Ei bine, eram la trei mii cinci sute de kilometri de fetele mele din New York şi de băieţii de-acolo, de toate nebuniile care merg mână-n mână atunci când te scalzi în bani proveniţi din traficul de droguri: gărzi de corp care se reped să-ţi deschidă portiera, fete care îţi şoptesc la ureche că te iubesc, pe bancheta din spate a limuzinei, excitate fiindcă au auzit că, în urmă cu o noapte, ai ucis un om. Avusesem parte de atâta sex, încât, chiar şi-n timpul celei mai plăcute felaţii, nu mă puteam împiedica să nu-mi zboare mintea la altceva.

— Semănăm mai mult decât aş fi crezut. Eu însumi am trăit în minciună, cu toate puterile de care am avut parte.

— La ce te referi? a vrut el să afle.

— N-avem timp de asta. Nu-ţi va folosi la nimic să ştii mai multe despre mine. Mai spune-mi despre Terry. Cum s-a născut Dora?

— Terry a rămas gravidă, deşi lua anticoncepţionale. Era convinsă că eram putred de bogat! Pentru ea nu conta dacă o iubeam sau dacă ea mă iubea. De fapt, Terry era una dintre cele mai proaste şi mai naive fiinţe pe care mi-a fost dat să le cunosc. Mă întreb dacă te-ai hrănit vreodată cu fiinţe atât de limitate şi de ignorante...

— Iar copilul născut a fost Dora...

— Da. Terry era hotărâtă să se descotorosească de copil, în cazul în care refuzam să o iau de nevastă. Am făcut un târg: o sută de mii de dolari în momentul în care urma să ne căsătorim şi încă o sută de mii la naşterea copilului. Am folosit, din fericire, un nume fals, ceea ce face ca, între mine şi Dora, să nu existe nici o legătură oficială. După naştere, urma să îmi dau acordul pentru divorţ, în schimbul fetiţei mele.

"Fetiţa noastră", m-a corectat ea. "Sigur că da, fetiţa noastră", m-am grăbit să-i dau dreptate. Ce nebunie din partea

mea! Ceea ce nu mi-am închipuit nici o clipă, deşi era evident şi firesc, a fost că femeia aceasta, cu unghiile vopsite, cu veşnica-i gumă de mestecat, infirmiera machiată tot timpul ce purta pantofi cu tocuri de cauciuc, cea care îmi ceruse un inel de logodnă cu diamante, avea să se ataşeze de propriul copil. Era proastă, e drept, dar, ca orice mamifer, refuza să lase pe oricine să îi ia copilul. O încurcasem. Am reuşit să obţin măcar dreptul de a o vizita pe fetiţă de câte ori puteam.

Timp de şase ani, am zburat la New Orleans de câte ori mi s-a ivit ocazia, pentru a o ţine în braţe pe Dora, pentru a-i vorbi, pentru a face lungi plimbări împreună. Înţelege-mă, copilul era al meu! Era carne din carnea mea, de la bun început. Îmi ieşea în întâmpinare, fugind, încă din clipa în care mă vedea la capătul străzii, şi-mi sărea în braţe.

Obişnuiam să luăm un taxi până în Cartierul Francez şi să-l străbatem, plimbându-ne. Desigur, ne opream de fiecare dată la catedrală. Apoi mâncam muffaletas la Central Grocery, ştii tu, sandvişurile acelea uriaşe cu măsline...

— Ştiu.

— Îmi povestea de-a fir a păr tot ce se întâmplase în săptămâna care trecuse de când ne văzuserăm ultima oară. Dansam pe străzi, ţinându-ne de mână. Îi cântam. Doamne, ce voce minunată avea, încă de-atunci! Eu n-am avut niciodată o voce grozavă. Ea semăna însă cu mama şi cu Terry, care aveau auz muzical şi voce plăcută. Copila le moştenise talentul. Îi mergea mintea. Traversam fluviul cu feribotul, în ambele sensuri, cântând cât ne ţinea gura. Mergeam împreună la cumpărături la D.H.Holmes şi-i cumpăram haine frumoase. Mama ei nu se supăra niciodată când o aduceam acasă îmbrăcată frumos, căci, de fiecare dată, eram îndeajuns de inspirat pentru a-i cumpăra şi lui Terry câte ceva: un sutien cu danteluţe, o trusă de farduri de la Paris ori vreun parfum scump, cu o sută de dolari flaconul. Orice, în afară de Blue Waltz! Cu Dora însă, ne distram de minune. Câteodată mă gândeam că aş fi în stare să îndur orice, cu condiţia să o pot vedea pe Dora o dată la câteva zile.

— Era vorbăreaţă şi plină de imaginaţie, ca şi tine.

— Chiar aşa, era plină de vise şi idei îndrăzneţe. Să n-o crezi naivă pe Dora. Dora e pasionată de teologie. Aceasta m-a uimit. Dorinţa de a întreprinde ceva spectaculos a moştenit-o de la

mine, dar pasiunea pentru teologie, credinţa în Dumnezeu? De unde-ar fi putut veni toate astea?

Teologie. Cuvântul acesta m-a pus pe gânduri.

— Între timp, eu şi Terry am început să ne urâm. O dată cu vremea, înainte ca Dora să meargă la şcoală, au început şi certurile. Eu aş fi vrut pentru Dora o şcoală cu renume, lecţii de dans şi de muzică, mi-ar fi plăcut s-o iau cu mine în Europa, pentru două săptămâni. Terry s-a făcut foc. Nu voia ca eu să-i transform fiica într-o fandosită. Între timp, hotărâse că nu-i mai plăcea casa din St. Charles Avenue, pe care o numea "o ruină bântuită". S-a hotărât să cumpere o coşmelie împuţită, o aşa-zisă "clădire modernă" în stil ranch, pe o stradă aproape pustie, de la periferie. Aşadar, fiica mea fusese smulsă din paradisul colorat al Garden District-ului şi strămutată într-un loc unde cea mai îndrăzneaţă curiozitate arhitecturală era supermagazinul local.

Deveneam din ce în ce mai disperat, iar Dora începuse să crească, era de-acum destul de mare pentru a fi răpită de lângă mama ei, pe care fetiţa o iubea totuşi, într-un fel oarecum protector. Ce-i drept, Terry era mândră nevoie mare de Dora.

— Tocmai atunci, şi-a făcut apariţia acel prieten al lui Terry...

— Exact. Dacă aş fi ajuns în oraş cu numai o zi întârziere, fiica mea şi soţia mea ar fi dispărut. Nu-mi venea să cred. Voise să fugă de mine! Puţin îi păsa de cecurile consistente pe care i le trimiteam, prefera s-o şteargă în Florida, în compania unui electrician lefter!

Dora nu ştia nimic despre toate astea. Era în curte, se juca, în timp ce maică-sa făcea bagajele! I-am împuşcat pe Terry şi pe prietenul ei chiar acolo, în căsuţa aceea oribilă din Metairie în care Terry hotărâse să-şi crească fiica mai degrabă decât pe St. Charles Avenue. I-am împuşcat pe loc. Am umplut de sânge mocheta de poliester şi mobila de bucătărie cu furnir de plastic.

— Îmi imaginez scena.

— I-am aruncat în mlaştină. Trecuse mult de când nu mă mai ocupasem personal de detaliile murdare ale unei astfel de afaceri, dar nu conta, nu era ceva imposibil de realizat. Camioneta electricianului era în garaj. I-am băgat în saci de plastic şi i-am încărcat în camionetă. I-am dus destul de departe, dincolo de Jefferson Highway, nici măcar nu mai ştiu unde anume m-am descotorosit de ei. Ba nu, greşesc, era pe undeva pe lângă Chef

Menteur. Da, Chef Menteur. I-am aruncat în preajma unuia dintre forturile în ruine de pe malul râului Rigules. Noroiul i-a înghiţit numaidecât.

— Ştiu cum e. Am fost eu însumi aruncat, drept mort, în mlaştini.

Dar Roger era prea aprins pentru a-mi asculta bâiguielile. Şi-a continuat istorisirea, fără să mă bage în seamă.

— Apoi m-am întors să o iau pe Dora. Stătea aşezată pe trepte, cu coatele sprijinite pe genunchi, mirată că nu era nimeni acasă şi că uşa era închisă. De cum m-a văzut, a început să strige: "Tată, tată, ştiam c-ai să te întorci să mă iei!" N-am vrut să risc să intru în casă ca să-i iau hainele, nu voiam ca ea să vadă sângele. Am urcat în camioneta amicului lui Terry şi am pornit la drum. Am plecat din New Orleans, iar camioneta am abandonat-o la Seattle, Washington. Am pornit într-o adevărată odisee de-a curmezişul ţării.

Un drum atât de lung, curată nebunie. Vorbeam întruna. Cred că încercam s-o învăţ pe Dora tot ce învăţasem eu însumi. Nimic rău sau autodistructiv, nimic care-ar fi putut să-i întunece, fie şi pentru o clipă, viziunile, doar lucrurile bune, tot ce învăţasem despre virtuţi şi cinste, despre adevăratele valori şi despre ce anume îi corupe pe oameni.

"Nu se poate să treci prin viaţă fără să laşi o urmă, Dora, îi spuneam. Nu poţi lăsa lumea neschimbată după trecerea ta." I-am povestit chiar şi visul meu din tinereţe, acela de a deveni un conducător religios. I-am explicat că în prezent colecţionam lucruri frumoase, obiecte de artă religioasă din Europa şi din Orient. Făceam comerţ cu ele, pentru a putea păstra acele obiecte care-mi erau dragi. Am reuşit să o conving, desigur, că aşa mă îmbogăţisem şi, lucru ciudat, la momentul respectiv, nici măcar nu mai era o minciună.

— Şi, în tot acest timp, ea ştia că tu ai omorât-o pe Terry.

— Nu. În privinţa asta, greşeşti. Într-adevăr, mi-au trecut astfel de gânduri prin minte, în timp ce te hrăneai cu sângele meu. Dar n-a fost aşa. Ştia că mă descotorosisem de Terry, că o eliberasem din ghearele ei şi că, de acum înainte, avea să fie mereu alături de tăticul şi avea să zboare împreună cu tăticul. Dar asta nu însemna nicidecum că ar fi ştiut că "tăticul" o omorâse pe Terry. N-a aflat nici până în ziua de azi. La un moment dat, când împlinise vreo doisprezece ani, mi-a telefonat, suspinând şi mi-a

spus: "Tată, te rog spune-mi unde-i mama, unde anume în Florida a plecat ea atunci, împreună cu tipul acela?" Am jucat teatru, i-am explicat că nu voisem să-i spun că Terry murise între timp. Mulţumesc lui Dumnezeu, conversaţia avea loc la telefon. La telefon mă descurc întotdeauna de minune, dacă nu trebuie să o privesc în ochi.

Să revenim însă la momentul în care Dora avea şase ani. Tăticul a dus-o pe Dora la New York, unde a închiriat un apartament la Hotelul Piaza. Din acel moment, Dora a avut parte de tot ce-i putea cumpăra tăticul.

— Se întâmpla să plângă după mama ei chiar şi pe-atunci?

— Da. Probabil a fost singura persoană care a plâns vreodată după Terry. Înainte de căsătorie, soacra mea mi-a spus că Terry era o târfă. Nu se puteau suporta. Tatăl lui Terry fusese poliţist. Era un tip de treabă, dar nici el nu reuşise să se înţeleagă cu fiica sa. Terry nu era o persoană simpatică. Era rea din fire, nu era genul de om cu care să-ţi placă să te întâlneşti pe stradă, cu atât mai puţin ţi-ai fi dorit să o cunoşti îndeaproape sau să o ţii în braţe.

Familia ei a crezut că o ştersese în Florida, lăsând-o pe fetiţă în grija mea. N-au mai aflat nimic, până în ziua morţii lor, sărmanii părinţi ai lui Terry. Desigur, i-au mai rămas câteva rude îndepărtate, care mai cred şi acum acelaşi lucru. Dar nu ştiu cine sunt eu cu adevărat, mi-ar fi fost destul de greu să le explic. Desigur, între timp s-ar putea să fi văzut ceea ce-a scris presa despre mine. Habar n-am, dar n-are nici o importanţă. Da, Dorei îi era dor de mama ei. Însă, după uriaşa minciună pe care i-am spus-o atunci când a împlinit doisprezece ani, nu m-a mai întrebat niciodată despre ea.

Un lucru e sigur: grija pe care Terry i-a purtat-o fetiţei a fost desăvârşită, precum aceea a oricărei mame din ordinul mamiferelor! O grijă instinctivă, antiseptică, un devotament de infirmieră. Când era bebeluş, o hrănea ca la carte. O îmbrăca în haine curate şi impecabil călcate, o ducea la lecţiile de dans şi aştepta, sporovăind cu celelalte mămici, până când cursurile luau sfârşit. Era mândră de Dora. Dar aducea rareori vorba despre ea. Cred că treceau zile întregi, fără ca privirile lor să se întâlnească. Îţi spun, era o dragoste instinctivă, de mamifer. Iar pentru Terry, toate erau aşa.

— Mi se pare ciudat că te-ai încurcat cu o femeie ca ea.

— Nu, nu e nimic ciudat. Pur şi simplu, aşa a hotărât destinul. Am creat-o împreună pe Dora. Ea i-a dăruit glasul minunat şi frumuseţea. De asemenea, Dora a mai moştenit de la Terry şi tăria, ba nu, e un cuvânt prea dur. Dora e o combinaţie între noi, între ceea ce aveam mai bun fiecare dintre noi.

— Ei, frumuseţea a moştenit-o şi de la tine...

— Da, dar prin combinarea genelor a luat naştere ceva mult mai interesant. Mi-ai văzut fata. E fotogenică şi, dincolo de strălucirea şi ţinuta pe care le-a moştenit de la mine, de la Terry a moştenit încăpăţânarea. Reuşeşte să convertească oameni, pe calea undelor! "Care este adevăratul mesaj al lui Iisus? întreabă ea, privind direct spre camerele de luat vederi. Iisus e în fiecare străin pe care îl întâlniţi, în fiecare om sărman, flămând sau bolnav, în vecinul dumneavoastră de alături!" Iar publicul o crede.

— I-am urmărit emisiunile. Am văzut-o. Are toate şansele să ajungă departe.

El a oftat.

— Am trimis-o la şcoală. Între timp, intrasem serios în afaceri. Nimeni nu trebuia să afle că ea era fiica mea. Dora a schimbat trei şcoli până la absolvire. Nu i-a fost uşor, dar nu mi-a pus niciodată întrebări în privinţa acestor manevre bizare sau a secretului care marca fiecare dintre întâlnirile noastre. Am reuşit să o conving că eram mereu chemat de urgenţă, ca să salvez o frescă din Florenţa, ameninţată cu distrugerea de nişte idioţi, ori ca să explorez o catacombă recent descoperită la Roma.

Când Dora a început să se intereseze mai îndeaproape de religie, această pasiune a ei mi s-a părut elegantă, de bon ton. Mi-am închipuit că vasta mea colecţie, aflată în continuă expansiune, fusese cea care îi inspirase interesul. Apoi, la optsprezece ani, când m-a anunţat că fusese admisă la Harvard şi că intenţiona să studieze religiile comparate, am fost amuzat. Fără să-i spun, am avut reacţia tipic sexistă a unui bărbat: "N-ai decât să studiezi ce vrei, important e să-ţi găseşti un soţ cât mai bogat Iar acum, hai să-ţi arăt ultima icoană pe care am cumpărat-o!"

Dar înclinaţia Dorei pentru teologie şi credinţa ei se dezvoltau mult peste ceea ce trăisem eu odinioară. Dora a călătorit pentru întâia oară în Ţara Sfântă când avea nouăsprezece ani. De atunci, s-a întors acolo de două ori, până când a absolvit.

Următorii doi ani i-a petrecut studiind religiile din întreaga lume. Apoi i-a venit ideea emisiunii televizate: voia să vorbească oamenilor. Televiziunea prin cablu făcuse posibilă înfiinţarea posturilor TV consacrate religiei. Publicul avea posibilitatea să îşi aleagă cutare sau cutare pastor ori să asculte o predică rostită de un preot catolic.

"Vorbeşti serios?" am întrebat-o. Nu eram convins că ea credea cu adevărat. Însă ea îşi fixase o serie de idealuri pe care, deşi nu le înţelesesem niciodată pe deplin, le moştenise, oarecum, de la mine.

"Tată, obţine-mi o oră de emisie de trei ori pe săptămână şi dă-mi banii necesari pentru a o utiliza aşa cum cred de cuviinţă, şi vei vedea ce are să se întâmple!" A început să îmi vorbească despre tot felul de probleme etice, despre modul în care ne-am putea asigura mântuirea în lumea de azi. Intenţiona să includă în program scurte predici sau lecturi, punctate de secvenţe de dans extatic şi de cântări. De exemplu, în chestiunea avorturilor avea pregătit un discurs lipsit de patimă, în care explica de ce, în felul ei, fiecare dintre tabere avea dreptate: viaţa e sfântă, e limpede, dar o femeie trebuie să hotărască singură ce anume vrea să facă cu trupul ei.

— Am văzut emisiunea aceea.

— Nu mai puţin de şaptezeci şi cinci de reţele de televiziune au preluat-o în direct! Îţi dai seama ce-ar însemna aflarea veştii morţii mele, pentru fiica mea, pentru biserica ei?

S-a oprit o clipă, gânditor, apoi a reluat, în acelaşi ritm neobosit.

— Ştii, nu cred că am avut cu adevărat vreodată aspiraţii religioase, care să nu fi fost înecate în vise materialiste glorioase. Înţelegi ce vreau să spun?

— Desigur.

— În cazul Dorei, e cu totul altceva. Dorei nu-i pasă deloc de chestiunile materiale. Relicvele, icoanele, toate acestea nu înseamnă nimic pentru ea. În ciuda atâtor piedici de ordin psihologic şi intelectual, ea este convinsă că Dumnezeu există.

S-a oprit din nou, clătinând din cap, plin de regrete.

— Ai avut dreptate mai devreme. Sunt un şarlatan materialist. Chiar şi pentru iubitul meu Wynken, mi-am alcătuit un plan ambiţios. Dora nu-mi seamănă însă în această privinţă.

Mi-am amintit cuvintele lui, rostite odinioară într-un bar:

"Mi-am vândut sufletul, pentru a avea posibilitatea să pot veni în astfel de locuri." Atunci, îl înţelesesem. Îl înţelegeam şi acum.

— Să revin la povestea mea. Precum ţi-am spus, renunţasem foarte curând la ideea de a întemeia o nouă religie laică. În clipa în care Dora a început să fie preocupată de chestiunile religioase, nu mă mai gândisem de ani de zile la ambiţiile mele tinereşti. O avusesem pe Dora şi-l avusesem pe Wynken drept obsesie. Găsisem mai multe cărţi ale lui Wynken şi, prin oamenii mei de legătură, pusesem mâna pe cinci scrisori diferite din epocă, în care existau referiri la Wynken de Wilde, la Blanche de Wilde şi chiar la soţul acesteia, Damien. O serie de cercetători americani şi europeni lucrau pentru mine, studiind scrierile misticii germane.

Cercetătorii mei au găsit un rezumat al poveştii lui Wynken în două texte germane. Se vorbea acolo despre femei care practicau ritualurile păgâne ale Dianei şi vrăjitoria. Wynken fusese alungat din mănăstire şi acuzat în public. Cu toate acestea, lipseau mărturiile despre proces.

Fuseseră distruse în Cel de-al Doilea Război Mondial. Dar, în alte părţi, existau documente, pasaje din scrisori. De îndată ce cunoşteai cuvântul cheie — Wynken — de îndată ce ştiai unde anume să cauţi, te aflai pe calea cea bună.

Când aveam câte o oră liberă, mă aşezam comod în fotoliu şi admiram omuleţii goi desenaţi de Wynken sau îi memoram poemele de dragoste. Îi ştiam pe de rost toate poemele, le-aş fi putut cânta. Când, în week-end-uri, mă întâlneam cu Dora — ne vedeam cât mai des cu putinţă — i le recitam şi îi arătam noile mele descoperiri.

Ea îmi tolera "acest amestec hippiot de amor liber şi misticism", cum îl numea ea. "Te iubesc, Roge, îmi spunea. Eşti însă foarte naiv, dacă ai impresia că acest preot nedemn a fost vreun soi de sfânt. Nu făcea decât să se culce cu toate femeile acelea, nu-i aşa? Iar cărţile erau modalitatea prin care le comunica celorlalţi... când şi unde să se întâlnească."

"Dar, Dora, nu vei găsi nici un cuvânt urât sau obscen în opera lui Wynken de Wilde. Poţi constata asta, citindu-le!" Până atunci, adunasem şase cărţi. Toate vorbeau numai despre dragoste. Traducătorul pe care-l angajasem, un profesor de la Universitatea Columbia, era uimit de misticismul ce se degaja din poezii, de amestecul dintre iubirea de Dumnezeu şi cea tru-

pească. Dorei însă nu-i spuneau nimic toate astea. Avea deja propriile-i obsesii în materie de religie. Citea operele lui Paul Tillich, William James şi Erasmus, precum şi o mulţime de cărţi despre starea lumii de azi. Aceasta e obsesia Dorei: starea prezentă a lumii.

— Aşadar, Dorei nu-i va păsa de cărţile lui Wynken, chiar dacă am să reuşesc să i le dau.

— Nu, va refuza să se atingă de *oricare* dintre obiectele din colecţia mea, cel puţin deocamdată.

— Şi totuşi, vrei ca *eu* să am grijă ca ele să nu se piardă.

— S-a întâmplat în urmă cu doi ani, a oftat el. În presă au apărut două articole despre mine. Nu era nimic care să facă legătura dintre mine şi ea, însă, cred că înţelegi, în ceea ce o priveşte, minciuna mea fusese spulberată pentru totdeauna. Ea bănuise câte ceva. Era inevitabil ca banii mei să provină din surse dubioase, mi-a spus mai târziu.

Surse dubioase, a repetat el, clătinând din cap, apoi a continuat: Ultimul lucru pe care m-a lăsat să i-l cumpăr a fost mănăstirea. Clădirea m-a costat un milion şi încă un milion a fost necesar pentru a îndepărta toate profanările modernităţii, până când totul a redevenit ca pe vremea călugăriţelor din 1880. Capela, refectoriul, dormitoarele vaste şi coridoarele pustii...

Chiar şi acestea le-a primit cu destulă reticenţă. Cât despre obiecte de artă, nici pomeneală. N-ar accepta niciodată ca eu să-i ofer banii de care ar avea nevoie pentru a-şi educa discipolii din ordinul pe care ea, în calitate de teleevanghelistă, şi i-ar putea strânge. Dar emisiunea ei de la televiziune n-ar însemna nimic în comparaţie cu ceea ce i-aş putea oferi eu, transformând mănăstirea într-un sediu adecvat. Întreaga mea colecţie, statuile, icoanele, imaginează-ţi... "Aş putea face din tine un lider religios cel puţin de talia lui Billy Graham sau Jerry Falwell, iubito, i-am spus. Nu poţi renunţa la posibilităţile nemărginite pe care ţi le-ar oferi banii mei, pentru numele lui Dumnezeu!"

A clătinat din cap, copleşit de disperare.

— Acum se întâlneşte cu mine doar din compasiune, iar din acest sentiment, fiica mea dispune de resurse nelimitate. Uneori, acceptă câte un dar. În seara asta, n-a vrut să-l primească. La un moment dat, când programul ei a fost pe punctul de a falimenta, a acceptat ajutorul meu, dar numai în

măsura în care banii mei au ajutat-o să depăşească dificultăţile. Nu vrea însă să se atingă de sfinţii şi de îngerii mei. Nici nu se uită la cărţile mele, la toate comorile pe care le-am adunat.

Desigur, amândoi am fost conştienţi de ameninţarea care plana asupra reputaţiei ei. Eliminându-mă, ne-ai fost de ajutor. Dar, cât de curând, vestea dispariţiei mele se va răspândi. "Teleevanghelistă finanţată de un rege al cocainei." Cât ar putea dura până când vălul secretului ar fi sfâşiat? Taina trebuie să rămână intactă şi după moartea mea, iar Dora trebuie să treacă cu bine de această încercare. Mă auzi, Lestat? Cu orice preţ, trebuie să o ajuţi!

— Te ascult, Roger, aud fiecare cuvânt pe care-l rosteşti. Dar te asigur, deocamdată nimeni n-a reuşit să afle despre ea.

— Duşmanii mei nu ştiu de glumă. Iar guvernul... cine poate şti ce face şi cine este, de fapt, guvernul?

— Ea se teme de scandal?

— Nu. I-ar frânge inima, da, dar nu i-ar fi niciodată teamă. Va accepta orice i-ar aduce destinul. Ea îşi dorea doar ca eu să renunţ. Acesta i-a devenit scopul. Nu-i păsa de faptul că lumea întreagă ar fi putut afla că este fiica mea. Nu-şi dorea decât ca eu să renunţ la afacerile mele. Se temea pentru mine, aşa cum se teme o fiică sau o soţie de gangster.

"Lasă-mă să-ţi construiesc biserica! insistam eu. Acceptă banii!" Spectacolele televizate au dovedit că ar fi putut să aibă succes. Nimic mai mult, însă... De locuit, locuieşte într-o ruină. Ea nu trăieşte decât pentru cele trei ore de program săptămânale. Vrea să urce de una singură scara către cer. Se *bazează* pe publicul ei, pentru a strânge milioanele de care ar avea nevoie.

Ai auzit de teoloagele pe care le citează, ai auzit-o citindu-le operele, în cadrul emisiunilor? Ai auzit de Hildegard de Bingen, Julian din Norwich sau Teresa din Avila? Ai citit vreo scriere de-a lor?

— Le-am citit întreaga operă, am încuviinţat.

— Femei inteligente care vor să se facă auzite de femeile inteligente. Dar Dora nu s-a limitat la atât. Discursul ei atrage pe toată lumea. Nu poţi reuşi în lumea de azi, dacă te adresezi cu predilecţie unuia dintre sexe. E imposibil, pur şi simplu. Chiar şi eu ştiu asta, omul de afaceri din mine, geniul de pe Wall Street care sunt, nu are nici o îndoială în această privinţă. Oh, de-aş fi

avut încă doi ani la dispoziţie, aş fi putut să-i pun pe picioare biserica, fără ca ea să o ştie...

— Priveşti lucrurile dintr-o perspectivă greşită. Nu mai regreta. Dacă te-ai fi implicat în înălţarea bisericii ei, ai fi precipitat descoperirea identităţii tale şi scandalul.

— Nu, din momentul în care biserica ar fi fost destul de puternică, scandalul n-ar mai fi contat. Aici e cuiul. Ea a refuzat să lucreze în stil mare, iar când eşti mic, scandalul te poate doborî.

A clătinat din cap, furios. Începea să devină prea agitat, dar asta nu făcea decât să-i sporească şi mai mult consistenţa.

— Nu pot îngădui distrugerea Dorei... Glasul i s-a stins din nou. S-a cutremurat şi a ridicat privirea spre mine. Ce crezi că se va întâmpla, Lestat? m-a întrebat.

— Dora trebuie să supravieţuiască, i-am răspuns. Va trebui să se agaţe cu toată puterea de credinţa ei, în momentul în care moartea ta va fi descoperită.

— Da. Eu sunt duşmanul ei cel mai înverşunat, fie viu, fie mort. Biserica pe care vrea să o edifice se află într-un echilibru fragil, pe o coardă prea întinsă. Fiica mea nu e nicidecum puritană, îl consideră pe Wynken un eretic, dar nu ştie cât de mult înţelegerea pe care o manifestă ea pentru necesităţile trupeşti se apropie de ideile lui Wynken.

— Înţeleg. Dar ce se va întâmpla cu Wynken? Trebuie să-l salvez şi pe el? Ce-ar trebui să fac cu Wynken?

— Dora e, în felul ei, genială, a continuat el, ignorându-mi întrebarea. La acest lucru mă referem, când vorbeam despre ea ca despre o teoloagă. A reuşit un lucru aproape imposibil, să înveţe greaca, latina şi ebraica, deşi n-a cunoscut în copilărie decât limba-i maternă. Ştii cât de greu este în astfel de cazuri.

— Da. Din fericire, nu e şi cazul nostru...

M-am oprit. Un gând cumplit mă izbise în plin.

Gândul acesta mă făcuse să dau uitării orice altceva.

Era prea târziu ca să mai pot face din Roger un nemuritor. Era mort!

Cât timp stătuserăm de vorbă şi el îşi depănase povestea, nu realizasem nici măcar pentru o clipă că presupusesem, în mod firesc, că aş fi putut, dacă voiam să-l păstrez alături de mine, să-l împiedic să plece, să se destrame. Şi, dintr-o dată, cu un şoc nemilos, îmi amintisem că nu puteam, că Roger era o fantomă. Stăteam de vorbă cu un om care murise deja.

Situaţia era atât de dureroasă şi de frustrantă, încât mă simţeam ca lovit de-un trăsnet şi, dacă nu m-aş fi abţinut din dorinţa ca el să continue, poate c-aş fi început să urlu de furie şi de neputinţă.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat, observându-mi frământarea.

— Nimic. Vorbeşte-mi despre Dora. Spune-mi care sunt lucrurile despre care vorbeşte ea.

— Vorbeşte despre sterilitatea prezentului, despre nevoia de inefabil a oamenilor. Atrage atenţia asupra creşterii criminalităţii şi a debusolării tinerei generaţii. Intenţia ei este de a crea o religie în care nimeni să nu fie tentat să facă vreun rău celorlalţi, o întruchipare a "visului american". Cunoaşte Scripturile pe de rost, a studiat Pseudepigrafa, Apocrifele, scrierile lui Augustin, Marcian, Moses Maimonides, e convinsă că prohibiţia sexuală e cea care a distrus creştinismul, o idee deloc originală, desigur, dar care le atrage pe femeile care o ascultă...

— Da, înţeleg toate astea, dar nu văd de ce n-a fost deloc atrasă de Wynken de Wilde.

— Pentru ea, cărţile lui Wynken n-au fost o serie de revelaţii, cum au fost pentru mine.

— Aha!

— Apropo de cărţile lui Wynken... Ele nu sunt doar perfecte în felul lor, ci sunt unice prin concepţie. Wynken şi-a scris opera în ultimii treizeci şi cinci de ani dinaintea apariţiei tiparniţei lui Gutenberg. Cu toate astea, el a făcut totul de unul singur, spre deosebire de contemporanii săi. El însuşi a fost copistul, caligraful, dar şi miniaturistul care a adăugat manuscrisului imaginile cu oameni goi hălăduind în Eden şi chenarele cu viţă de vie ce ornează fiecare pagină. A parcurs fiecare etapă într-o perioadă în care, în scriptorium-uri, acestea erau împărţite între indivizi specializaţi. Ţi-e mintea la Dora, nu-i aşa? Dă-mi voie să termin mai întâi ce am de spus despre Wynken. Lestat, trebuie să recuperezi cărţile.

— Mda, am spus, uşor dezamăgit.

— Dă-mi voie să te aduc în prezent. Chiar dacă Dorei nu-i vor trebui niciodată cărţile, ţie îţi vor plăcea, sunt convins. Am toate cele douăsprezece cărţi ale sale. El a fost un catolic din ţinutul Rinului, obligat să intre în Ordinul Benedictin când era tânăr. S-a întâmplat însă să se îndrăgostească de Blanche de Wynken, soţia fratelui său. Ea a fost cea care a poruncit ca aceste cărţi să

fie realizate în scriptorium şi, uite-aşa, a început legătura tainică dintre ea şi cumnatul ei, călugărul. Am reuşit să găsesc o serie de scrisori pe care Blanche le-a scris verişoarei sale, Eleanor. Alte câteva întâmplări le-am dedus din conţinutul poemelor.

Cele mai triste sunt însă scrisorile pe care Blanche le-a scris lui Eleanor după ce Wynken a fost osândit. Blanche şi-a trimis scrisorile pe ascuns, iar Eleanor le-a transmis, mai departe, Dianei. A mai existat şi o a patra femeie în această stranie relaţie, dar fragmentele interesante, aflate în posesia acesteia, sunt puţine la număr.

Din aceste scrisori, am reconstituit cum s-au întâmplat, de fapt, toate. Se întâlneau în grădina castelului De Wilde pentru a-şi pune în aplicare ritualurile, şi nicidecum în grădina mănăstirii, aşa cum am presupus iniţial. Cum anume ajungea Wynken acolo, nu ştiu, dar există câteva menţiuni în unele scrisori care par să indice faptul că acesta se strecura, pur şi simplu, afară din mănăstire şi urma o cărare secretă până la reşedinţa fratelui său.

Da, ipoteza pare plauzibilă. Aşteptau până când Damien de Wilde pleca cu treburi — acele treburi de care se ocupau nobilii de felul său — după care se întâlneau, dansau în jurul fântânii şi făceau dragoste. Wynken se culca pe rând cu toate femeile, alteori, celebrau diferite ritualuri. Toate acestea sunt descrise, mai mult sau mai puţin, în cărţi. În cele din urmă, au fost prinşi. Damien l-a castrat şi apoi l-a înjunghiat pe Wynken, în faţa femeilor, pe care le-a închis. A păstrat însă rămăşiţele păminteşti ale fratelui său. După mai multe zile de interogatorii, femeile înspăimântate au fost silite să-şi mărturisească dragostea pentru Wynken şi au dezvăluit modul în care comunicau, prin intermediul cărţilor. Damien a luat cărţile, toate cele douăsprezece cărţi ale lui Wynken, tot ceea ce artistul crease de-a lungul existenţei sale, îţi dai seama?...

— Nemurirea lui, am şoptit.

— Exact, nemurirea lui, garanţia posterităţii, cărţile! Damien le-a îngropat, împreună cu cadavrul lui Wynken, în grădina castelului, lângă fântâna care e înfăţişată în toate ilustraţiile. Blanche era astfel condamnată să privească, de la fereastră, locul în care Wynken se odihnea în ţărână. N-a fost nici un proces, nici o condamnare pentru erezie, nici o execuţie, nimic de felul acesta. Damien şi-a ucis fratele, şi gata. Probabil a plătit

ulterior mănăstirii mari sume de bani, sau, poate, nici măcar n-a trebuit s-o facă. Îl iubeau oare călugării pe Wynken? Mănăstirea e acum o ruină, vizitată de turiştii dornici de fotografii pitoreşti. Cât despre castel, acesta a fost dărâmat în cursul bombardamentelor din Primul Război Mondial.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea? Cum au fost scoase cărţile din mormânt? Sau cele aflate în posesia ta sunt nişte copii? Vorbeşti cumva despre...

— Nu, posed originalele. Am întâlnit şi copii, destul de primitiv realizate, făcute la cererea lui Eleanor, verişoara şi confidenta lui Blanche. Însă, din câte ştiu, la un moment dat au încetat să mai facă copii. Au existat în total numai douăsprezece cărţi. Nu ştiu cum anume au ajuns la suprafaţă. Pot doar să fac presupuneri.

— Şi care ar fi aceste presupuneri?

— Eu cred că Blanche, împreună cu celelalte femei, au ieşit noaptea, pe ascuns, au dezgropat sicriul — sau în ce o fi fost îngropat sărmanul Wynken — au scos cărţile şi au îngropat la loc sicriul, lăsând locul aşa cum îl găsiseră.

— Crezi că ar fi putut face asta?

— Da, cred că au făcut-o. Mi le şi imaginez săpând, cinci femei îndurerate, la lumina unei lumânări. Nu-ţi poţi închipui o asemenea scenă.

— Ba da.

— Cred că au făcut-o, fiindcă simţeau acelaşi lucru ca şi mine. Iubeau frumuseţea şi perfecţiunea acelor cărţi. Lestat, ştiau că acestea erau nişte comori. Obsesia şi dragostea te călăuzesc în astfel de împrejurări. Şi, cine ştie, poate că voiau oasele lui Wynken. Poate că şi-au împărţit între ele oasele, cine poate şti?

Imaginea descrisă de Roger mi s-a părut, deodată, din cale-afară de dezgustătoare şi mi-a readus în minte, fără nici o clipă de ezitare, mâinile lui, pe care le ciopârţisem cu cuţitul de bucătărie şi le aruncasem apoi, înfăşurate în sacul de plastic. Am rămas cu ochii holbaţi la aceleaşi mâini, aşezate acum pe tejgheaua barului, ce se jucau cu un pahar, lovind nervos cu el în tăblia de lemn.

— Cât de departe în timp ai reuşit să reconstitui traseul cărţilor?

— Nu prea departe. Dar nu e deloc un lucru neobişnuit în

meseria de negustor de antichităţi. Cărţile au apărut una câte una, cel mult câte două, din colecţii private, iar în două dintre cazuri, din colecţiile unor muzee bombardate în timpul războiului. De vreo două ori le-am achiziţionat pentru o nimica toată. Am ştiut ce erau din clipa în care mi-au ajuns sub ochi. Altcineva nu reuşise până atunci să le identifice. Şi, ia aminte, oriunde m-am dus, am pus câte-un cercetător să caute astfel de volume medievale. Sunt un adevărat expert în domeniu. Cunosc limbajul artistului medieval. Trebuie să-mi salvezi comorile, Lestat. Nu-l poţi lăsa pe Wynken să se piardă din nou în uitare. Îţi las misiunea de a te îngriji de moştenirea mea.

— Se pare că nu am de ales. Dar ce se va întâmpla cu toate acestea, cu cărţile şi cu celelalte relicve, dacă Dora n-are să le vrea?

— Dora e tânără. Se va schimba o dată cu trecerea timpului. Vezi tu, mă obsedează gândul că undeva, în colecţia mea — lăsându-l deoparte pe Wynken — printre statui şi relicve, se află un anume artefact care ar putea să-i fie de ajutor Dorei în edificarea noii ei credinţe. Poţi evalua valoarea obiectelor de artă pe care le-ai văzut în apartament? Trebuie să o determini pe Dora să atingă din nou acele lucruri, să le examineze, să le simtă parfumul! Trebuie să o convingi de enormul potenţial pe care-l reprezintă statuile şi tablourile. Sunt expresii ale căutării adevărului de către oameni, aceeaşi căutare care o obsedează şi pe ea. Dar ea n-o ştie încă, atâta tot...

— Dar mi-ai spus că pe Dora n-au interesat-o niciodată tablourile şi statuile.

— Fă-o să-i pese de ele.

— Cum? Pot avea grijă de toate acestea, desigur, dar cum aş putea s-o fac pe Dora să aprecieze o operă de artă? Nu înţeleg de ce îmi ceri aşa ceva. Vreau să spun... de ce îndrăzneşti să-mi sugerezi să o întâlnesc pe preaiubita ta fiică?

— O vei iubi pe fiica mea, a murmurat el.

— Ce-ai spus?

— Găseşte ceva miraculos în colecţia mea, de dragul ei.

— Giulgiul din Torino?

— Ah, îmi placi. Zău că-mi placi. Da, găseşte ceva semnificativ, ceva care să o transforme, ceva la care eu, tatăl ei, să fi ţinut, ceva care ar putea să o ajute.

— Eşti la fel de nebun mort, precum ai fost şi în viaţă, ştiai?

Încerci şi acum să pui la cale un şantaj, să-ţi cumperi nuhruirea cu o bucată de marmură ori vreun vechi pergament? Sau crezi cu adevărat în sfinţenia obiectelor pe care le-ai adunat?

— Bineînţeles că sunt convins de asta. E *singurul lucru în* care cred! Nu înţelegi, tocmai asta încercam să-ţi spun? Nici tu nu crezi în altceva... Contează doar strălucirea şi aurul.

— Chiar că-mi tai răsuflarea.

— Tocmai de aceea m-ai ucis acolo, printre comori. Uite, trebuie să ne grăbim. Nu ştim cât timp avem la dispoziţie. Să ne întoarcem la felul în care o vei convinge pe fiica mea. În cazul ei, pârghia cea mai sensibilă e ambiţia.

Şi-a dorit acea mănăstire pentru a-şi pregăti misionarele, pentru a-şi alcătui propriul Ordin. Scopul lui ar fi, desigur, să-i înveţe pe oameni ce înseamnă iubirea, cu aceeaşi fervoare pe care au avut-o dintotdeauna misionarii. Ea şi-ar trimite femeile misionare în cartierele sărace, în ghetouri şi în cartierele muncitoreşti, pentru a propovădui necesitatea ca o mişcare a iubirii de semeni să se nască din însăşi inima poporului, urmând să ajungă, în cele din urmă, până la guvernele aflate pretutindeni la putere, făcând astfel ca toate nedreptăţile să înceteze.

— Şi ce anume le-ar deosebi pe aceste femei de alte ordine misionare, de franciscani ori de alte soiuri de predicatori...?

— Ei bine, în primul rând, ar fi femei, predicatoare! Călugăriţele au fost până acum surori medicale, învăţătoare ori educatoare, slujnice sau mai ştiu eu ce, atunci când n-au fost, pur şi simplu, închise în mănăstiri, pentru a behăi la Dumnezeu, ca tot atâtea oi plicticoase. Femeile Dorei vor fi tămăduitoarele bisericii, mă înţelegi? Predicatoare. Vor pune masele în mişcare prin propria lor fervoare, se vor adresa femeilor, celor defavorizate şi lipsite de putere, şi le vor ajuta să schimbe faţa lumii.

— O viziune feministă a religiei.

— Care are şansa de a reuşi, o şansă egală cu a oricărei alte mişcări de acest gen. Cine poate şti de ce un călugăr din secolul al treisprezecelea înnebunea, în vreme ce altul căpăta acces la sfinţenie? Dora se pricepe să arate oamenilor cum să gândească. Nu ştiu! Va trebui să găseşti o cale pentru a o ajuta.

— Şi, între timp, să am grijă de ornamentele viitoarei biserici, am completat eu.

— Da, până când va consimţi să le primească ori să le transforme în ceva ce-i va fi de folos. Asta ar putea fi o cale de a o

convinge. Vorbeşte-i despre foloasele pe care le-ar putea aduce.

— Aşa încerci să convingi pe toată lumea, am rostit, plin de tristeţe. Aşa m-ai convins şi pe mine.

— Şi o vei face, nu-i aşa? Dora crede că am urmat o cale greşită. Mi-a spus: "Să nu crezi că vei căpăta mântuirea, dacă-mi vei dărui toate aceste obiecte pentru biserică!"

— Te iubeşte, am spus. I-am citit-o în ochi de fiecare dată când v-am văzut împreună.

— Ştiu. N-am nevoie de dovezi în acest sens. N-avem timp să ne contrazicem pe această temă. Aminteşte-ţi însă, viziunea Dorei este măreaţă. Acum e singură, dar vrea să schimbe cu adevărat lumea. Spre deosebire de mine, nu se va mulţumi să întemeieze o sectă, să devină un guru şi să se retragă undeva, urmată de adoratorii ei. Vrea cu adevărat să schimbe lumea. Crede că lumea are nevoie de o schimbare.

— Nu asta cred toţi cei care au de-a face cu religia?

— Nu. Nu oricine visează să devină Mahomed sau Zoroastru.

— Spre deosebire de Dora.

— Dora ştie că asta trebuie să facă.

A clătinat din cap, a sorbit din nou puţină băutură şi şi-a rotit privirea peste încăperea pe jumătate goală. Apoi s-a încruntat, ca şi cum ar fi fost cuprins de îndoieli.

— Ştii ce mi-a spus? "Tată, religia nu vine din texte şi relicve. Ele sunt expresia materială a religiei." Uite-aşa o tot ţinea. După ce studiase atâta vreme Scripturile, susţinea că miracolul interior e cel care contează. Ascultând-o, mă apuca somnul. Să nu râzi de mine!

— Pentru nimic în lume.

— Ce se va întâmpla cu fiica mea? a şoptit el, cuprins de disperare, fără să mă privească. Uită-te la mine! Semăn mult cu fiica mea. Am devenit fanatic, extremist, gotic şi nebun. Nu-ţi pot spune câte biserici am vizitat împreună cu Dora, câte crucifixuri nepreţuite i-am arătat, înainte de a le vinde. Am petrecut ore nenumărate admirând împreună tavanele baroce ale bisericilor din Germania. I-am dăruit Dorei relicve superbe, bucăţi din adevărata cruce, încrustate cu rubine şi safire. I-am cumpărat mai multe giulgiuri ale Veronicăi, lucrări superbe ce-ţi vor tăia răsuflarea. Doamne...

— Dora n-a simţit niciodată un sentiment nelămurit, de vină, de neâmplinire?

— Fiindcă a acceptat fără nici o explicaţie dispariţia lui Terry, fără să pună nici o întrebare vreme de câţiva ani? M-am gândit şi eu la asta. Dar, dacă la început a existat aşa ceva, Dora a depăşit de multă vreme momentul. Dora e convinsă că lumea are nevoie de o nouă revelaţie. De un profet al timpurilor moderne. Dar nimeni nu devine profet peste noapte. Ea afirmă că transformarea trebuie să fie rezultatul observaţiei şi al trăirii, iar nu o revelaţie din senin.

— Misticii nu cred niciodată în revelaţiile din senin.

— Bineînţeles că nu.

— Aşadar, Dora e o persoană mistică. Asta vrei să spui?

— Chiar nu ştii? Ai urmărit-o, ai pândit-o. Nu, Dora n-a văzut chipul lui Dumnezeu şi nici nu l-a auzit glasul, şi n-ar minţi niciodată în această privinţă, dacă la aşa ceva te refereai. Dar Dora aşteaptă clipa aceea, aşteaptă un miracol, o revelaţie!

— Aşteaptă ca îngerul să se pogoare asupra ei.

— Da, chiar aşa.

Am tăcut amândoi deodată. Roger se gândea probabil la propunerea sa iniţială, ca eu să falsific un miracol, de dragul fiicei sale, eu, demonul cel rău care adusesem o călugăriţă catolică dincolo de pragul nebuniei, pe care întâlnirea noastră o stigmatizase pe vecie.

Într-un târziu, s-a hotărât să continue, şi l-am ascultat, răsuflând uşurat.

— Viaţa mea a fost îndeajuns de plină de bogăţie, aşa că, la un moment dat, a încetat să-mi mai pese de schimbarea lumii, dacă o dorisem vreodată cu adevărat. Mi-am văzut de viaţa mea, orânduindu-mi propria mea lume. În schimb, Dora şi-a deschis sufletul către... către ceva foarte complicat. Sufletul meu e mort.

— Nu-i chiar aşa, am încercat să-l îmbunez.

Gândul că, mai devreme sau mai târziu, avea să dispară, că trebuia să dispară, devenea, cu trecerea fiecărei clipe, de nesuportat pentru mine, mai înspăimântător chiar decât fusese prezenţa lui la început.

— Să lăsăm parantezele. Încep să devin neliniştit..., a rostit el.

— De ce?

— Taci şi ascultă-mă. Am pus deoparte o sumă de bani pentru Dora, bani a căror legătură cu mine nu poate fi făcută.

Guvernul nu se poate atinge de ei, de altfel, nu se poate atinge de nici un sfanţ din averea mea, în lipsa unei sentinţe judecătoreşti împotriva mea. Iar tu vei avea grijă să nu se întâmple una ca asta. Vei găsi toate informaţiile în apartamentul meu, în mapele negre din fişet, amestecate cu certificatele de proprietate asupra tablourilor şi statuilor. Va trebui să pui la adăpost toate acestea, pentru Dora. E munca mea de-o viaţă, întreaga mea moştenire. O las în mâinile tale, pentru ea. Poţi să o faci, nu-i aşa? Ştii prea bine, nu va trebui să te grăbeşti, ai avut grijă să scapi de mine în cel mai inteligent mod cu putinţă.

— Aşa e. Îmi cer să fiu îngerul păzitor al Dorei, să am grijă ca ea să-şi primească neştirbită moştenirea...

— Da, prietene, te implor să faci asta. Ştiu că o poţi face! Şi nu uita de Wynken! Dacă ea va refuza să primească acele cărţi, păstrează-le!

Mi-a atins pieptul cu mâna, ca o bătaie în uşa inimii mele.

— în clipa în care numele meu va înceta să mai apară în ziare, dacă FBI-ul va permite ca vestea morţii mele să devină publică, ai grijă ca banii să ajungă la Dora. Banii mai pot salva biserica ei. Dora posedă magnetismul necesar, Dora e capabilă să-şi împlinească visul de una singură, dacă va dispune de fondurile necesare. Mă înţelegi? Poate să devină la fel de cunoscută precum au fost Pavel şi Francisc ori chiar Iisus. Dacă îndoielile ei teologice n-ar fi ţinut-o în frâu, ar fi devenit de mult o celebritate charismatică. Are tot ce-i trebuie pentru asta, dar gândeşte prea mult. Preocupările ei teologice au întârziat clipa revelaţiei.

A răsuflat adânc. Vorbea repede şi am simţit cum mă cuprindea un tremur nervos. Simţeam frica emanând dinspre el. *Frică de ce anume?*

— Permite-mi să-ţi dau un citat, mi-a spus ea, noaptea trecută. Am citit amândoi o carte de Bryan Appleyard, tipul semnează editoriale în presa engleză, ai auzit de el? A scris o carte intitulată *Să înţelegem prezentul.* Dora mi-a dăruit-o. E vorba de lucruri în care fiica mea crede, între altele, că am suferi de pe urma unei "sărăcii spirituale".

— De acord.

— Appleyard mai spunea însă ceva, referindu-se la dilema noastră... poţi inventa teologii nenumărate, dar, pentru ca ele să fie valabile, ele trebuie să izvorască din adâncul fiinţei. Dora

mi-a repetat cuvintele lui... Vorbea despre "o sumă a experienţei umane".

S-a oprit. Ceva îi distrăsese atenţia.

Disperat, m-am grăbit să-l asigur că înţelegeam la ce se referea.

— De fapt, asta caută Dora. Ea se deschide către o atare experienţă.

Mi-am dat seama că se agăţase de mine cu aceeaşi forţă cu care mă agăţam eu însumi de el.

Privea dincolo de mine.

Mă copleşise o tristeţe cumplită, ce mă împiedica să mai scot vreun cuvânt. Eu îl ucisesem pe acest om! De ce o făcusem oare? Da, era interesant, prin răutatea lui, dar Iisuse, cum putusem oare să...? Oare n-ar fi putut rămâne alături de mine, în starea în care se afla acum? Da, ar fi putut să-mi fie prieten.

Era un gând copilăresc şi egoist, o ştiam. Acum, subiectul discuţiei noastre era Dora şi pasiunea ei pentru teologie. Sigur că înţelesesem ce voia să spună Appleyard. *Să înţelegem prezentul.* Îmi aminteam cartea, aveam să mă întorc după ea. Mi-am notat în memoria mea supranaturală: de citit, imediat.

El încremenise, tăcut.

— De ce anume ţi-e teamă? l-am întrebat Să nu mă părăseşti! M-am agăţat de el, simţindu-mă crud şi meschin, gata să

izbucnesc în plâns. Eu eram cel care-l ucisese, care-i curmase viaţa, iar acum nu-mi doream decât să rămân alături de spiritul lui.

Nu mi-a răspuns. Pe faţă i se citea spaima.

Nu eram ceea ce crezusem, nu eram un monstru cu inima împietrită. Primejdia de a deveni imun la suferinţa omenească nu mă păştea deloc. Dimpotrivă, mă lăsam călăuzit de blestemata empatie!

— Roger? Priveşte-mă. Vorbeşte-mi.

A murmurat ceva despre Dora, care avea toate şansele să găsească ceea ce el nu reuşise niciodată să găsească.

— Ce anume? am vrut să aflu.

— Teofania, a şoptit el. Apropierea de Dumnezeu.

Ah, ce cuvânt frumos! Cu numai câteva ore în urmă, îl auzisem rostit de către David. Acum, buzele lui îl articulaseră, la rândul lor.

— Priveşte, a sosit timpul, a exclamat el deodată.

A făcut ochii mari. Acum nu mai părea speriat, ci uimit. Asculta ceva. Ceva ce începusem eu însumi să percep.

— Aminteşte-ţi de moartea mea, mi s-a adresat, brusc, de parcă tocmai l-ar fi străfulgerat un gând. Spune-i cum am murit. Convinge-o că moartea mea a spălat murdăria banilor! Mă înţelegi? Aceasta e calea de urmat! Am plătit cu moartea, iar banii nu mai sunt de-acum murdari. Cărţile lui Wynken, totul, totul e curat. Înfrumuseţează lucrurile. Sângele meu a răscumpărat păcatele săvârşite de mine. Lestat, ştii prea bine cum să-ţi foloseşti iscusinţa limbii. Spune-i!

Paşii aceia.

Ritmul distinct a Ceva ce se apropia, păşind fără grabă... Murmurul glasurilor, zvonul unei incantaţii, sporovăială. M-a cuprins ameţeala. Aveam să cad. M-am agăţat de el şi de marginea tejghelei.

— Roger! am urlat şi sunt convins că am fost auzit de toţi cei aflaţi în bar.

Mă privea, împăcat, iar chipul îi părea, pe neaşteptate, lipsit de viaţă. Părea descumpănit, pradă uimirii...

Am văzut cum aripile s-au înălţat deasupra noastră. Am văzut cum întunericul atotcuprinzător izbucnea, ca dintr-o falie vulcanică deschisă în inima pământului, urmat apoi de lumină. Lumina superbă, orbitoare.

— Roger! am strigat iar.

Zgomotul era asurzitor, glasurile şi incantaţia mă împresurau, iar silueta se apropia, tot mai mare.

— Nu-l lua, e doar vina mea.

M-am răzvrătit împotriva Creaturii, aveam să o sfâşii în bucăţi dacă îndrăznea să-l atingă, aveam să o determin să-i dea drumul! Dar încetasem să mai văd limpede. Nu mai ştiam unde mă aflam. Creatura s-a năpustit, ca un fum gros, puternică, de nestăvilit. În vreme ce negura îl învăluia, iar el începuse să se risipească, am văzut chipul acela, strălucind deasupră-mi, chipul statuii de granit, i-am văzut ochii, rămaşi singurul lucru vizibil, ochii...

— Dă-i drumul!

Barul încetase să mai existe, o dată cu cartierul, cu oraşul cu lumea. Nu mai existau decât ei.

Dar poate că incantaţia nu fusese decât sunetul unui pahar

ce se spărsese.

A urmat întunericul. Nemişcarea.

Aşa mi s-a părut, că o vreme am zăcut, inconştient, într-un loc cufundat în linişte.

M-am trezit afară, în stradă.

Barmanul era lângă mine, tremurând, întrebându-mă descumpănit, cu vocea-i nazală:

— Ţi-ai revenit, omule?

Avea zăpadă pe umerii vestei negre şi pe mânecile albe ale cămăşii.

Am încuviinţat din cap şi m-am ridicat, sperând că avea să mă lase în pace şi avea să plece. Haina-mi era încheiată, iar cravata era la locul ei. Mâinile îmi erau curate, iar haina îmi era plină de zăpadă.

Zăpada, mai frumoasă decât oricând, se aşternea tăcută, de jur împrejurul meu.

Am revenit, împingând uşa pivotantă, în pragul barului. Vedeam cu ochii mei locul în care stătuserăm până în urmă cu câteva clipe, îi vedeam paharul. Atmosfera localului rămăsese neschimbată. Barmanul stătea de vorbă cu cineva, explicându-i plictisit ce se întâmplase, cum mă văzuse împleticindu-mă către ieşire.

Fiecare fibră a fiinţei mele îmi striga: Fugi! Dar încotro să fug? Să-mi iau zborul, să mă înalţ? M-ar fi p
utut ajunge din urmă într-o clipită. Nu, era de preferat să păstrez contactul cu pământul îngheţat.

L-ai luat peRoger! De aceea mă urmăreai? Cine eşti?!

Barmanul a ridicat ochii şi m-a privit, nedumerit. Făcusem sau spusesem ceva, fără să-mi dau seama? Ba nu, mă mulţumisem să bolborosesc. Un bărbat, plângând în pragul uşii, o imagine stupidă. Dar, fiind vorba despre mine, lacrimile erau de sânge. Venise timpul să mă fac nevăzut.

M-am întors şi am ieşit din nou afară, în viscol. În curând, avea să se facă dimineaţă, nu-i aşa? N-avea nici un rost să hoinăresc prin frig până în zori, ca o pedeapsă. De ce n-aş fi găsit un adăpost chiar acum? De ce să nu mă cufund în somnul aducător de uitare?

— Roger! Plângeam, ştergându-mi lacrimile cu dosul mânecii. M-am oprit şi am strigat, glasu-mi stârnind ecouri printre blocuri. Ce eşti, blestemat să fii? Cine eşti? Fii blestemat!

Amintirile m-au năpădit, vocile m-au învăluit din nou şi, oricât mă luptam, nu reuşeam să scap de ele. Chipul acela... Creatura avea chip! *O gândire plină de neodihnă şi o personalitate mereu nesătulă.* Nu te lăsa pradă ameţelii, nu încerca să-ţi aminteşti. Cineva, într-una din clădirile învecinate, a deschis fereastra şi a urlat la mine, cerându-mi să-mi văd de drum. "Termină cu urletele!" Nu încerca să reconstitui cele întâmplate. Dacă o faci, îţi vei pierde din nou cunoştinţa.

M-am gândit la Dora şi mi-am spus că, din clipă în clipă, aveam să mă prăbuşesc acolo unde mă aflam, tremurând neajutorat şi bolborosind cuvinte fără înţeles pentru oricine s-ar fi apropiat să vadă ce era cu mine.

Era groaznic, era înfiorător, era, pur şi simplu, dezastruos!

Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemnase oare expresia finală ce se aşternuse pe chipul lui Roger? Fusese cu adevărat o exprimare a sentimentelor sale? Fusese împăcare, calm şi înţelegere sau fusese doar ultima sclipire a unui duh ce se risipea, a unei fantome ce-şi pierdea consistenţa?

Ah! Din nou, urlasem. O mulţime de muritori, ieşiţi la ferestre în puterea nopţii, în întunericul de deasupra mea, îmi cereau să tac.

Mi-am văzut de drum, fără ţintă.

Eram singur, plângeam fără zgomot. Strada era pustie, n-avea cine să mă audă.

M-am târât, frânt în două, plângând. Nimeni nu s-a oprit pentru a mă privi, nimeni nu m-a auzit, am trecut neobservat. Îmi doream arzător să-mi reamintesc ce se întâmplase, dar mi-era teamă că, dacă aş fi încercat, m-aş fi trezit din nou aruncat la pământ, fără cunoştinţă. Roger, Roger... Doamne, în monstruosu-mi egoism, voiam să alerg la Dora, să cad în genunchi în faţa ei şi să-i mărturisesc: iată ce-am făcut, am ucis, am...

Eram undeva în centru, aşa cred. Blănuri, într-o vitrină. Zăpada îmi mângâia, tandră, pleoapele. Mi-am scos eşarfa cravată de la gât şi mi-am şters sângele lacrimilor de pe faţă.

Apoi m-am împleticit dincolo de pragul unui hotel bine luminat.

Am plătit pentru o cameră, cu bani gheaţă, lăsând un bacşiş consistent şi instrucţiuni să nu fiu deranjat în următoarele douăzeci şi patru de ore. Am urcat, am încuiat uşa, am tras

draperiile, am oprit încălzirea ce răspândea un miros greţos şi m-am târât sub pat, lăsându-mă pradă somnului.

Mai erau câteva ore bune până la răsăritul soarelui, răgaz destul pentru visare. Ultimul gând ce mi-a fulgerat prin minte, înainte de a adormi, a fost că David avea să se înfurie din cauza celor întâmplate, spre deosebire de Dora, care... Era posibil ca Dora să mă creadă şi să mă înţeleagă.

Am dormit buştean câteva ceasuri, ignorând zgomotele mărunte ale nopţii de iarnă.

Când m-am trezit, cerul începuse să se lumineze. Noaptea era pe sfârşite, de-acum urma uitarea, somnul cel greu. Eram bucuros, căci nu-mi mai rămânea timp să mă gândesc. Aveam să mă reântorc la somnul vampiric, mort laolaltă cu ceilalţi morţi vii, oriunde se aflau, ascunzându-se de lumina zorilor ce se apropiau.

Am tresărit, auzind limpede un glas.

— Nu va fi chiar atât de simplu.

M-am ridicat dintr-un salt, răsturnând patul, în picioare, am privit în direcţia din care auzisem vocea. Camera de hotel mă împresura ca o capcană.

Într-un colţ stătea un bărbat, un om obişnuit. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeş ca Roger, nici elegant cum eram eu. Nu era nici tânăr, nici foarte bătrân, era un bărbat ca oricare altul. Plăcut la vedere, stătea cu braţele încrucişate, picior peste picior, şi mă privea.

Soarele tocmai se ivise de după acoperişuri. Flacăra lui atinsese ferestrele, incendiindu-le cu razele sale. Orbit, n-am mai văzut nimic.

M-am prăbuşit pe podea, niţel pârlit, lovindu-mă. Am tras patul deasupra mea, încercând să mă apăr.

Asta a fost tot. Oricine sau orice o fi fost omul acela, eram lipsit de putere de îndată ce soarele se înălţa, oricât de gros ar fi fost giulgiul alb de neguri al iernii.

5

— FOARTE bine, a spus David. Stai naibii jos, încetează să te mai plimbi încoace şi-ncolo! Vreau să recapitulăm împreună

fiecare detaliu. Dacă trebuie să te hrăneşti înainte să o facem, putem ieşi...

— Ţi-am mai spus, am depăşit acest stadiu! Nu simt nevoia de sânge. Îmi place la nebunie gustul lui, îl ador, dar acum nu simt nevoia să beau sânge. M-am ospătat din Roger noaptea trecută, cu o lăcomie monstruoasă. Încetează să-mi mai vorbeşti de sânge.

— N-ai vrea să te aşezi aici, la masă?

Mi-a indicat locul de vizavi de el.

Eu eram în picioare lângă peretele de sticlă, privind în jos spre acoperişul Catedralei St. Patrick.

Obţinuse exact camerele potrivite în Turnul Olimpic, aşa că ne aflam chiar la nivelul turlelor bisericii. Apartamentul era imens, cu mult mai mare decât ar fi fost nevoie, dar era domiciliul perfect. Apropierea de catedrală mi se părea esenţială. De la fereastră, vedeam crucea din vârful turlelor zvelte, avântate spre cer. Păreau foarte ascuţite, ca nişte ţepe îndreptate spre cer, gata să-şi primească osânditul. Ca şi în noaptea trecută, cerul era un puhoi tăcut şi mătăsos de fulgi de zăpadă.

Am oftat.

— Uite ce e... Îmi pare rău, dar n-am deloc chef să recapitulez ce s-a întâmplat. Nu pot. Fie accepţi tot ce ţi-am povestit, fie... cred c-am să înnebunesc.

M-a privit cu calm, fără să se ridice de la masă. Apartamentul îi fusese livrat "la cheie", gata mobilat. Stilul era cel masiv, atât de răspândit în lumea afacerilor: mahon şi piele, nuanţe de bej, suprafeţe băiţuite şi decoraţiuni aurii, presupuse a fi pe gustul majorităţii. Şi, firesc, era plin de flori. David avusese grijă ca încăperea vastă să fie încărcată de mireasma proaspătă a florilor.

Masa şi fotoliile erau asortate cu restul mobilierului, având însă, în acelaşi timp, un uşor aer oriental, chinezesc mai exact, atât de la modă. Remarcasem şi vreo câteva urne pictate, decorul obişnuit în astfel de încăperi.

Dedesubt se întindea Fifty-first Street, pe o latură a Catedralei St. Patrick. La intrarea dinspre Fifth Avenue, oamenii urcau şi coborau treptele înzăpezite. Omătul învăluia totul, cu mantia-i liniştitoare.

— N-avem timp de aşa ceva, am argumentat. Trebuie să mergem în centru, trebuie să mă asigur că apartamentul e în

siguranţă sau, dacă nu, să mutăm toate obiectele de valoare altundeva. Nu pot îngădui ca moştenirea Dorei să păţească ceva.

— O vom face, desigur. Însă, înainte de a pleca, aş vrea să mă lămureşti într-o privinţă. Descrie-mi-l din nou pe bărbatul acela. Nu, nu mă refer la fantoma lui Roger, nici la statuia vie sau la Creatura înaripată, ci la bărbatul care se afla în colţul camerei tale de hotel, la răsărit.

— Un om obişnuit, aşa cum ţi-am spus. Anglo-saxon? Probabil. Trăsături distincte, nordice sau irlandeze? Nu. Un om obişnuit. Nicidecum un franţuz, n-aş crede. Nu, părea un american de rând. Îndeajuns de înalt, cam ca mine, dar nicidecum uriaş, cum eşti tu. Nu cred că l-am putut vedea mai mult de cinci secunde. Soarele răsărea. Eram prins în capcană, în încăperea aceea. N-am putut să fug. Mi-am pierdut cunoştinţa. Am apucat doar să mă adăpostesc sub pat, iar când m-am trezit, bărbatul dispăruse. Ca şi cum n-ar fi fost decât o închipuire. Dar, ţi-o jur, n-a fost doar un capriciu al imaginaţiei!

— Îţi mulţumesc. Cum avea părul?

— Blond-cenuşiu, aproape cărunt. Cunoşti genul... Blondul-cenuşiu poate fi lesne confundat cu un castaniu încărunţit ori cu vreun soi de cenuşiu mai intens.

Printr-un gest, mi-a confirmat faptul că înţelesese.

M-am rezemat cu mare băgare de seamă de geamul gros. Cu puterile mele, ar fi fost o nimica toată să sfărâm peretele de sticlă, din cauza unei clipe de neatenţie. La momentul respectiv, o gafă era tot ce-mi lipsea.

Categoric, David aştepta şi alte amănunte de la mine, iar eu mă străduiam din răsputeri să-mi amintesc. Din fericire, reţinusem îndeajuns de limpede înfăţişarea bărbatului.

— Avea un chip plăcut la vedere, chiar foarte agreabil. Era genul de om care nu impresionează prin statură sau fizic, ci prin isteţime, prin inteligenţă. Părea un individ interesant.

— Hainele?

— Nimic demn de luat în seamă. Erau negre, mi se pare, poate chiar niţel prăfuite. Mi-aş fi amintit dacă ar fi fost negru strălucitor, o nuanţă mai aparte sau ceva mai dichisit.

— I-ai văzut ochii? Ce culoare aveau?

— Am remarcat doar sclipirea inteligenţei. Nu erau ochi mari, nici culoarea lor nu era intensă. Părea un tip normal, cu

inteligenţă peste medie. Avea sprâncene negre, dar nu erau din cale-afară de dese. Fruntea îi era destul de înaltă, părul îi era des şi pieptănat îngrijit, fără însă un aranjament aparte, cum e părul meu sau al tău.

— Eşti convins că el a fost cel care ţi-a vorbit?

— Da, sunt sigur de asta. L-am auzit limpede. Am sărit în picioare, eram pe deplin treaz, mă înţelegi? Eram treaz. Am văzut soarele. Priveşte-mi mâna.

Nu îmi recăpătasem paloarea dinaintea călătoriei în deşertul Gobi, când încercasem să mă sinucid, lăsându-mă pradă razelor solare. Locul în care soarele îmi arsese mâna se vedea însă foarte distinct. Şi, deşi îmi întorsesem la timp capul şi nu exista nici o urmă vizibilă, simţeam usturimea arsurii pe obrazul drept.

— Când te-ai trezit, te aflai sub pat, iar patul era răvăşit, ca şi cum ar fi fost răsturnat, iar apoi readus în poziţia iniţială?

— În privinţa asta, nu pot exista dubii. Ca dovadă, am găsit lampa de pe noptieră răsturnată. Crede-mă, n-a fost un vis, aşa cum nici cele întâmplate cu Roger nu le-am visat. Uite, ce-ar fi să mă însoţeşti până în centru? Vreau să vezi şi tu locul acela, apartamentul lui Roger.

— De-abia aştept, a rostit el, ridicându-se. N-aş pierde această ocazie pentru nimic în lume. Voiam doar să te las să răsufli puţin, să te relaxezi, să...

— Să ce? Să mă liniştesc? După ce-am stat de vorbă cu fantoma uneia dintre victimele mele? După ce l-am văzut pe bărbatul acela ivindu-se de nicăieri în camera mea? După ce-am văzut Creatura aceea, monstrul care m-a urmărit de-a lungul şi de-a latul lumii, luându-l pe Roger? Acel vestitor al nebuniei, acel...

— Dar nu l-ai văzut cu adevărat cum l-a luat pe Roger, nu-i aşa?

M-am gândit o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Nu sunt sigur. Nu sunt convins că imaginea lui Roger mai era însufleţită în acel moment. Părea mult prea calm. Imaginea lui s-a estompat, iar apoi... Apoi, chipul monstrului, sau ce o fi fost acea creatură, a devenit vizibil, vreme de o clipă. În acel moment, eram pierdut cu totul — nu mai ştiam unde mă aflu. Nu-mi dau seama dacă Roger s-a făcut nevăzut în vreme ce Creatura îl învăluia sau a urmat-o de bunăvoie.

— Lestat, nu ştii cum s-a întâmplat, de fapt. Ştii doar că fan-

toma lui Roger a dispărut de îndată ce Creatura şi-a făcut apariţia. Asta-i tot ce ştii.

— Cred că ai dreptate.

— Ia gândeşte-te. Poate că Hăitaşul şi-a ales această modalitate pentru a se manifesta, distrugându-l pe fantomaticul tău tovarăş.

— Nu. Dispariţia lui Roger are o legătură cu apariţia lui. Roger i-a simţit prezenţa cu mult înainte ca eu să-i fi auzit paşii. Îi sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru un singur lucru.

— Care?

— Că nu-ţi pot transmite frica. Că nu te pot face să simţi cât a fost de rău. Mă crezi, iar asta mi-e de-ajuns, dar, dacă ai şti cu adevărat cum mă simt, mă îndoiesc că ai mai fi la fel de calm şi ţi-ai pierde cumpătul de gentleman englez perfect.

— Nu fi chiar atât de sigur. Să mergem. Abia aştept să văd şi eu casa comorilor. Şi eu sunt de părere că nu trebuie să îngăduim, cu nici un chip, ca moştenirea fetei să se piardă.

— Nu e o fată, e o tânără femeie.

— Cred, de asemenea, că ar trebui să aflăm unde este în acest moment.

— Am avut eu grijă de asta, venind încoace.

— În starea în care erai?

— Am reuşit să mă abţin îndeajuns de mult pentru a intra în hotel şi a mă asigura că a plecat. Trebuia să ştiu măcar atât. O limuzină a dus-o azi-dimineaţă la ora nouă la Aeroportul La Guardia. A ajuns la New Orleans azi după-amiază. Habar n-am însă cum am putea să o contactăm la mănăstire. Nici măcar nu sunt convins că şi-a instalat telefonul acolo. Oricum, e în siguranţă acum, ca atunci când Roger mai era încă în viaţă.

UNEORI, frica e un avertisment. Ca şi cum cineva ţi-ar pune mâna pe umăr şi ţi-ar spune: Nu merge mai departe!

Când am pătruns în apartament am încercat vreme de câteva secunde, exact această senzaţie. *Nu merge mai departe!*

Eram însă prea orgolios pentru a-mi arăta teama, iar David prea curios. A luat-o înainte pe coridor, remarcând, aşa cum observasem şi eu, lipsa totală a oricărei urme de viaţă. Ca şi mine, adulmeca mirosul recent al morţii. M-am întrebat dacă şi pentru el mirosul era la fel de insuportabil, câtă vreme nu fusese

prada lui.

Roger! În mintea mea, cadavrul stâlcit şi fantoma lui Roger se amestecau, alcătuind o imagine ce îmi izbea conştiinţa cu forţa unei lovituri de pumn.

David a parcurs coridorul în direcţia camerei de zi. Am rămas în urmă, şovăind, şi am privit îngerul uriaş de marmură ce ţinea în mâini scoica destinată apei sfinţite, gândindu-mă cât de mult semăna acesta cu statuia de granit negru. Blake... William Blake ştiuse. Văzuse îngeri şi diavoli şi le redase corect proporţiile. Aş fi putut sta de vorbă cu Roger despre Blake...

Dar toate acestea se sfârşiseră. Mă aflam aici, în mijlocul coridorului.

Gândul că trebuia să îmi continuu înaintarea, pas cu pas, până în camera de zi, şi să privesc din nou statuia de granit mi s-a părut, deodată, mai mult decât puteam suporta.

— Nu e aici, a rostit David.

Nu-mi citise gândurile. Pur şi simplu, dedusese un lucru evident. Mă privea din camera de zi, de la vreo cincisprezece metri distanţă. Scăldat în lumina zgârcită a lămpilor cu halogen, a repetat:

— Aici nu se află nici o statuie de granit.

Am oftat, apoi am şoptit:

— Mă va înghiţi Iadul...

Deşi nici un muritor n-ar fi fost în stare, în ceea ce mă privea, îl vedeam perfect pe David. Era ascuns în umbră. Părea înalt şi foarte puternic, aşa cum stătea acolo, întorcând spatele luminii slabe ce venea de afară. Butonii de aramă îi sclipeau în lumina lămpilor.

— Sângele?

— Sângele şi ochelarii tăi violeţi sunt aici. O dovadă perfectă.

— Dovada a ce?

Mă comportam prosteşte, încremenit în prag, vorbindu-i de la distanţă. Am parcurs holul cu entuziasmul condamnatului ce se apropie de eşafod şi am pătruns în încăpere.

În locul unde se aflase statuia nu se vedea acum decât un spaţiu gol. Nici măcar nu eram sigur că statuia ar fi putut încăpea acolo. Sfinţi de ghips, icoane, unele dintre ele atât de vechi, încât fusese nevoie să fie protejate cu sticlă — în noaptea trecută nu observasem că erau chiar atât de multe — umplând pereţii, smulse întunericului de spoturile luminoase.

— De necrezut! a şoptit David.

— Ştiam că are să îţi placă, am rostit, plin de tristeţe.

Eu însumi aş fi fost în culmea încântării, dacă n-aş fi fost atât de înspăimântat.

David studia obiectele de artă, plimbându-şi ochii de la statui la icoane.

— Colecţia aceasta e de-a dreptul magnifică! a exclamat. Ştii ce sunt astea?

— Oarecum, i-am răspuns. Nu sunt chiar analfabet, în ceea ce priveşte arta.

— Vezi seria aceea de tablouri? m-a întrebat, arătându-mi un şir de icoane, cele mai fragile din întreaga colecţie.

— Acelea? Nu cred că ştiu...

— Giulgiul Veronicăi, a spus el. Sunt primele copii ale faimosului original, care se presupune a fi dispărut în urmă cu secole, probabil în timpul celei de-a Patra Cruciade. Aceasta e rusească, fără îndoială. Aceea e italiană, cu siguranţă. Iar colo, în teancurile de pe podea, sunt adunate reproduceri ale Drumului Crucii.

— Era obsedat de găsirea relicvelor, de dragul Dorei. În plus, îi plăceau şi lui aceste obiecte. Acela, giulgiul rusesc al Veronicăi, a fost adus de curând de la New York. Ieri noapte, a vrut să i-l dăruiască Dorei, dar ea l-a refuzat, în ciuda rugăminţilor lui.

Era deosebit de frumos, chiar aşa cum îl descrisese Roger Dorei. Doamne, aveam impresia că îl ştiam dintotdeauna, aşa cum cunoşteam în amănunt fiecare operă de artă. Obiectele posedau, pentru mine, semnificaţiile ascunse pe care Roger le desluşise în ele.

Drumul Crucii. Cunoşteam, desigur, acest ritual religios — care copil catolic nu-l ştie? În copilărie, urmasem şi eu calea cu paisprezece opriri urmată de Hristos spre Golgota, prin biserica învăluită în întuneric, oprindu-ne, în genunchi, în faţa fiecărei icoane pentru a rosti rugăciunile cuvenite. Alteori, preotul şi copiii din suita lui erau cei care parcurgeau procesiunea, în timp ce enoriaşii recitau, într-un glas, meditaţiile referitoare la suferinţele îndurate de Iisus la fiecare pas. La cea de-a şasea oprire, Veronica îi ştersese faţa lui Iisus, de sudoare şi de sânge, cu vălul ei.

David se plimba de la un obiect la altul.

— Crucifixul acesta e antic, descoperirea lui de către specialişti şi public ar constitui o adevărată senzaţie.

— Nu poţi afirma acelaşi lucru despre toate obiectele?

— Ba da, cum să nu. Nu mă refer însă acum la Dora şi la religia ei, ci le privesc din punctul de vedere estetic. Acestea sunt adevărate capodopere. Ai dreptate, nu le putem lăsa la voia întâmplării. Uite, statuia aceasta pare a fi de origine celtică, din secolul al nouălea. E incredibil de valoroasă. Cât despre cea de colo, a fost, probabil, adusă de la Kremlin.

A tăcut, acaparat de o icoană reprezentând Fecioara cu Pruncul. Desenul era puternic stilizat, precum cel al tuturor icoanelor. Imaginea era familiară: pruncul Iisus îşi pierdea una dintre sandale alergând în braţele mamei sale, în timp ce îngerii îl chinuiau, arătându-i simbolurile viitoarei sale pătimiri. Capul Fecioarei era înclinat înspre cel al fiului ei, cu o expresie tandră. Aureolele celor doi se întrepătrundeau. Micul Iisus se refugia în îmbrăţişarea proteguitoare a mamei sale, fugind din calea sorţii neiertătoare.

— Cunoşti principiul fundamental al icoanelor, nu-i aşa? a vrut să afle David.

— Sunt inspirate de harul divin.

— Nu sunt create de mâinile omeneşti, m-a corectat David. Se presupune că ar fi imprimate direct pe pânză de către însuşi Dumnezeu.

— Aşa cum chipul lui Iisus s-a întipărit pe vălul Veronicăi?

— Exact. În vechime, se credea că toate icoanele erau opera lui Dumnezeu. O revelaţie materializată. Unele icoane ar fi fost create prin simpla suprapunere a unei ţesături peste original, un transfer magic având loc în acea clipă.

— Înţeleg. Potrivit acestei credinţe, nici o icoană n-ar avea autor concret.

— Chiar aşa. Ia priveşte! Ăsta e un fragment din Sfânta Cruce, încrustat cu pietre preţioase. Cât despre această carte... Doamne, nu se poate... Ba nu, e o carte de rugăciuni celebră, pierdută la Berlin la Finele Celui de-al Doilea Război Mondial.

— David, ne vom putea încheia inventarul mai târziu, în linişte. De acord? întrebarea este, ce vom face acum?

Mă scuturasem oarecum de spaima de la început, dar continuam să îmi întorc mereu privirea spre locul în care se aflase diavolul de granit.

Căci, ştiam, acela fusese Diavolul. Dacă nu treceam cât mai curând la treabă, spaima avea să mă copleşească din nou.

— Cum am putea pune la adăpost toate acestea, pentru Dora. Şi, mai ales, unde? s-a întrebat David. Vino! m-a îndemnat. Să aruncăm o privire prin dosare şi agende şi să căutăm cărţile lui Wynken de Wilde. Apoi vom alcătui un plan şi vom lua notările.

— Nici să nu te gândeşti să îi implici pe aliaţii tăi muritori în această afacere, am izbucnit, bănuitor şi — trebuie să recunosc — cu o oarecare rea-voinţă.

— Te referi la Talamasca? m-a întrebat.

A ridicat privirea. Ţinea în mâini preţioasa carte de rugăciuni ce avea coperta fragilă precum coaja unei plăcinte rumene.

— Totul îi aparţine Dorei, am continuat. Trebuie să salvăm aceste obiecte pentru ea. Iar, dacă nu va vrea să le primească, cărţile lui Wynken îmi vor rămâne mie.

— Bineînţeles, aşa e şi firesc, m-a aprobat David. Doamne, Lestat, chiar crezi că mai ţin legătura cu cei din Talamasca? E drept, în această privinţă ar fi demni de încredere, dar eu nu vreau să mai am de-a face cu aliaţii mei muritori, cum i-ai numit. Nu i-am contactat deloc de când m-ai făcut vampir. Nu vreau să-mi văd numele pe un dosar din arhivă, aşa cum ţi-ai dorit tu. Mai ţii minte? "Vampirul Lestat!" Vreau ca ei să-şi aducă aminte de mine doar ca de un fost Superior General care a murit de bătrâneţe. Haidem!

În glasul lui se putea ghici un dram de lehamite, dar şi o nuanţă de suferinţă. Mi-am amintit că moartea lui Aaron Lightner, vechiul său prieten, tăiase şi ultima punte dintre el şi Ordinul Talamasca. Un anume mister înconjurase împrejurările morţii lui Lightner, dar nu-mi mai aminteam detalii în această privinţă.

Fişetul se afla în încăperea ce preceda salonul, iar alături erau înşirate cutii pline de documente de tot felul. Am găsit imediat hârtiile legate de chestiunile financiare şi m-am apucat să le studiez, în vreme ce David cerceta conţinutul celorlalte cutii.

Având eu însumi nenumărate proprietăţi, nu eram tocmai un neofit în ceea ce priveşte hăţişul legislativ şi şmecheriile bancare internaţionale. Curând, a devenit evident că moştenirea Dorei era, într-adevăr, impecabil orânduită, şi nu putea fi atinsă, cu nici un chip, de cei ce-ar fi încercat să profite de moartea lui

Roger. Totul fusese trecut pe numele ei, Theodora Flynn, nume ce se lega, probabil, de numele pe care îl purtase tatăl ei în momentul întocmirii certificatului de căsătorie.

Era prea multă hârţogărie de cercetat, aşa că mi-ar fi fost greu să estimez, fie şi aproximativ, valoarea reală la care se ridicase, o dată cu trecerea timpului, totalitatea moştenirii. În aparenţă, Dora ar fi putut porni, dacă voia, o nouă cruciadă, pentru a smulge Istanbulul din mâinile turcilor. Am dat şi peste câteva scrisori. Aveam acum posibilitatea de a stabili cu exactitate data la care, cu doi ani în urmă, Dora refuzase definitiv să mai primească ajutoare din partea celor două fonduri băneşti de care avea cunoştinţă. Cât despre celelalte, mă întreb dacă fata avea câtuşi de puţin idee la ce i-ar fi putut folosi.

Scopul este totul, atunci când e vorba de bani. Imaginaţia şi scopul. Dacă îţi lipseşte ori una, ori alta, nu ai puterea de a lua decizii morale. Aşa am crezut mereu. Pare o banalitate la prima vedere, dar nu este, dacă vă gândiţi mai bine. Banii înseamnă puterea de a-i hrăni pe cei flămânzi, de a-i îmbrăca pe cei goi. Dar ştiţi cu siguranţă toate astea. Dora avea la dispoziţie fonduri aproape nelimitate, ba chiar şi unele a căror unică menire era aceea de a plăti impozitele cuvenite pentru restul fondurilor.

Cu o tresărire îndurerată, mi-am amintit cum avusesem de gând să o ajut pe iubita mea Gretchen — sora Marguerite — şi cum simpla mea apariţie fusese de-ajuns pentru a strica totul. Mă retrăsesem din viaţa ei, iar banii şi aurul se aflau şi acum în cufere. Şi oare nu acesta e întotdeauna sfârşitul? Nu sunt un sfânt. Nu mă pricep să-i hrănesc pe cei flămânzi.

Dar Dora! Gândul m-a izbit, cu o claritate înspăimântătoare — Dora devenise, de-acum, fiica mea! Devenise micuţa mea sfântă, aşa cum fusese, înainte, micuţa sfântă a lui Roger. De-acum, avea un alt tată, la fel de bogat. Mă avea pe mine.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat David, alarmat, ridicând privirea din cutia de carton în care scotocea. Ai văzut din nou vreun strigoi?

Vreme de o clipă, am fost la un pas de a mă lăsa pradă deznădejdii, dar m-am ţinut tare şi am reuşit să-mi revin. N-am scos o vorbă, dar am reuşit să văd mai limpede totul.

Ai grijă de Dora! Bineînţeles, aveam să-i port de grijă Dorei şi, într-un fel sau altul, aveam să o conving să accepte ceea ce îi

aparţinea de drept. Poate că Roger nu alesese cele mai bune argumente, în pledoariile sale. În plus, Roger era acum un martir ce murise apărându-şi comorile. Da, ultimele lui cuvinte exprimaseră o idee valabilă... Poate că Dora, dacă aveam să îi explic îndeajuns de convingător...

Gândurile îmi zburau aiurea. Cele douăsprezece cărţi erau acolo, în faţa mea. Îmbrăcate fiecare cu o peliculă fină de plastic, erau aliniate pe o poliţă scundă, chiar lângă fişetul metalic. Le-am recunoscut din prima clipă. Fiecare purta pe cotor o etichetă minusculă pe care Roger însemnase, cu scrisu-i dichisit, iniţialele: "W de W".

— Priveşte, mi s-a adresat David, ridicându-se şi ştergându-şi genunchii de praf. Toate acestea sunt acte legalizate privind achiziţiile. Totul e curat, în aparenţă, sau a fost "albit". Sunt zeci de chitanţe şi certificate de autentificare. Aş zice să luăm toate acestea cu noi.

— Da, dar cum? Şi unde să le ducem?

— Gândeşte-te, care ar fi locul cel mai sigur? Categoric, camerele tale din New Orleans nu sunt un loc sigur. Însă, într-un oraş cum e New York-ul, nu putem avea încredere în vreun depozit.

— Ai dreptate. Am închiriat un apartament într-un hotel, de cealaltă parte a parcului, însă...

— Da, îmi amintesc. E locul în care te-a urmărit Hoţul de Trupuri. Aşadar, n-ai renunţat la acea adresă?

— Oricum, n-are rost să o luăm în considerare. Lucrurile astea n-ar încăpea acolo.

— Spre deosebire de apartamentul din Turnul Olimpic, care ar fi un adăpost ideal, a ripostat el.

— Vorbeşti serios?

— Sigur că da. Unde ar fi lucrurile astea mai în siguranţă decât acolo? Va trebui să găsim însă o modalitate de a le transporta. Nu putem implica nici un muritor în această afacere. Va trebui să ne transformăm în cărăuşi.

— Puah! am exclamat, dezgustat. Vrei să spui că va trebui să împachetăm toate astea şi să le cărăm noi înşine?

A izbucnit în râs.

— Chiar aşa! Hercule şi îngerii au avut de îndeplinit astfel de corvezi. Cum crezi că s-a simţit arhanghelul Mihail atunci când a aflat că trebuie să treacă din casă în casă, în întregul Egipt, pen-

tru a-l ucide pe fiecare întâi născut? Ei, haide! Habar n-ai cât de uşor e să protejezi astfel de obiecte cu folie de plastic! Eu aş zice să mutăm totul chiar noi. Va fi floare la ureche. Am putea călători peste acoperişuri.

— Doamne, nimic nu e mai enervant decât energia unui vampir novice, am rostit, plictisit.

Ştiam însă că avea dreptate. Puterile noastre erau, oricum, înzecite faţă de cele ale unui simplu muritor. Dacă puneam umărul, puteam termina treaba chiar în acea noapte.

Ce noapte!

Retrospectiv, constat că munca fizică e cel mai sigur antidot împotriva deznădejdii şi neliniştii, a spaimei că, din clipă în clipă, Diavolul te-ar putea apuca de gât, pentru a te târî în puţu-i fără fund!

Am făcut rost de o cantitate considerabilă de material izolator — folii de plastic cu bule de aer — care putea învălui oricare dintre relicve, oricât de fragilă, într-o îmbrăţişare nevătămătoare. Mai întâi, am transferat hârţogăria şi cărţile lui Wynken, examinându-le în prealabil bucată cu bucată, pentru a mă convinge că luasem ceea ce trebuia. Apoi am purces la treaba de salahori.

Am procedat conform sugestiei lui David, transportând sacii încărcaţi cu artefactele mai mărunte pe deasupra acoperişurilor, departe de privirile curioase ale muritorilor, două siluete fantomatice zburând pe deasupra oraşului adormit, ca vrăjitoarele ce se îndreaptă spre Sabat.

Cu obiectele mai mari a fost ceva mai delicat, fiecare din noi fiind silit să ia în braţe câte unul, de fiecare dată, ca într-o îmbrăţişare plină de dragoste. Am evitat, cu bună ştiinţă, îngerul uriaş de marmură albă. David se îndrăgostise însă de statuie, şi-mi vorbise despre ea tot drumul. Toată încărcătura a fost transportată în siguranţa camerelor din Turnul Olimpic, fără nici o problemă, pe scările de serviciu, în ritmul obligatoriu lent al muritorilor.

Coboram cu viteza fulgerului din înalturi, adoptând ţinuta unor tineri gentlemeni excentrici ce-şi mobilau apartamentul cu obiecte de valoare împachetate corect în folii de plastic.

Curând, încăperile curate, aşternute cu mochete noi, ale apartamentului ce domina Catedrala St. Patrick adăposteau o junglă de siluete ambalate, cu aspect fantomatic, multe dintre

ele semănând izbitor cu nişte mumii, ori chiar cu nişte cadavre îmbălsămate cu grijă. Îngerul de marmură albă, ce purta în mâini scoica pentru apă sfinţită, era, probabil, cel mai masiv dintre toate. Cărţile lui Wynken, împachetate şi legate, se odihneau pe măsuţa orientală. Nu avusesem încă prilejul să le cercetez cu atenţie, dar nu sosise încă momentul potrivit pentru aşa ceva.

M-am prăbuşit într-un fotoliu din încăperea de la faţadă, copleşit de plictiseala şi urâtul induse de necesitatea prestării unei munci atât de meschine. David, în schimb, jubila.

— Aici, siguranţa e fără cusur, a declarat el, plin de entuziasm.

Trupul lui tânăr, masculin, părea înflăcărat de personalitatea-i puternică. Privindu-l, aveam uneori impresia că îi văd pe amândoi, jucându-mi în faţa ochilor: David cel vârstnic şi tânărul anglo-indian al cărui trup îl ocupa spiritul acestuia. Însă, în majoritatea timpului, cei doi se contopeau, pentru a alcătui o fiinţă, pur şi simplu, perfectă. Era, fără putinţă de îndoială, cel mai puternic vampir pe care-l zămislisem vreodată.

Acest lucru nu se datora doar forţei conţinute în sângele pe care i-l dădusem, după atâtea aventuri prin care trecusem, înainte de a-l transforma. Îi dădusem însă cu mult mai mult sânge decât le dăruisem celorlalţi, riscându-mi propria supravieţuire. Dar asta n-avea nici o importanţă...

Stăteam acolo, pierdut în admiraţia propriei mele realizări, plin de praf.

Avuseserăm grijă de tot ce trebuia. În cele din urmă, luaserăm cu noi şi covorul îmbibat încă de sângele lui Roger. Asta era tot ce mai rămăsese din el, ultima relicvă a celui mai recent dintre martiri. Pe Dora aveam să o scutesc de aceste detalii sordide.

— Trebuie să pornesc la vânătoare, a şoptit David, trezindu-mă din reverie.

Nu i-am răspuns.

— Vrei să vii cu mine?

— Tu vrei să vin? am replicat.

A rămas locului, privindu-mă ciudat, cu chipul său întunecat, lipsit de orice urmă de dezgust sau reproş.

— De ce nu? Nu-ţi face plăcere să asişti, chiar dacă nu simţi nevoia să bei sânge?

Am încuviinţat. Nu sperasem, nici măcar pentru o clipă, că avea să mă lase să îl urmăresc în plină acţiune. Louis nu suporta să îl privesc. Când, în urmă cu un an, fuseserăm toţi trei împreună, David fusese mult prea reticent şi suspicios pentru a-mi sugera una ca asta.

Am coborât în bezna năpădită de omăt din Central Park. Pretutindeni, dacă ascultai cu atenţie, se puteau auzi zgomotele vieţii nocturne a parcului: sforăiturile celor fără adăpost, mormăituri, crâmpeie de conversaţie. Aceştia erau indivizi puternici, obişnuiţi să se descurce în jungla din inima unui oraş ce li se pare celor slabi a fi el însuşi o junglă.

David a găsit repede ceea ce căuta — un tânăr cu ţeasta acoperită de o caschetă, cu degetele butucănoase iţindu-se prin bombeurile sparte, un hoinar în noapte, singur, drogat şi indiferent la frig, adresându-se cu glas tare trecătorilor răzleţi ce se fereau din calea lui.

M-am retras sub un copac, fără să-mi pese de umezeala zăpezii ce-mi pătrundea până la piele. David a atins umărul tânărului, atrăgându-l blând către sine şi îmbrăţişându-l. O abordare clasică. În vreme ce David se apleca pentru a-i sorbi sângele, tânărul a izbucnit în râs şi a început să vorbească. Apoi a amuţit, înmărmurit, până când David i-a aşezat cu infinită grijă trupul lipsit de viaţă la poalele unui copac desfrunzit.

Zgârie-norii New York-ului străluceau la sud de noi, în vreme ce luminiţele din East şi West Side clipeau, ispititoare. David păstra tăcerea. La ce s-o fi gândind, oare? m-am întrebat.

Părea că-şi pierduse puterea de mişcare. M-am apropiat de el. În acea clipă, încetase a mai fi arhivistul calm şi erudit. Suferea.

— Ce e? am întrebat.

— Ştii prea bine, a şoptit el. N-am să pot supravieţui astfel.

— Vorbeşti serios? Cu toate puterile pe care ţi le-am dăruit...

— Sssst... Ne-am obişnuit să ne spunem lucruri pe care le ştim inacceptabile pentru celălalt. Ar trebui să încetăm.

— Şi să nu mai spunem decât adevărul? E-n regulă. Iată care-i adevărul. Acum, te simţi de parcă n-ai putea supravieţui în felul acesta. Asta simţi acum, când sângele lui se prelinge fierbinte prin vinele tale. E firesc. Dar nu vei simţi mereu acest lucru. Aici e cheia. Nu vreau să mai vorbesc acum despre supravieţuire. Am făcut încercarea supremă pentru a-mi lua

viaţa. N-a mers. În plus, trebuie să mă gândesc la altceva, la acea Creatură care mă urmăreşte şi la felul în care aş putea să o ajut pe Dora, înainte de a fi încolţit.

Cuvintele mele i-au tăiat orice replică.

Am pornit la plimbare, ca nişte muritori de rând, prin parcul cufundat în beznă. Paşii scârţâiau în zăpada înaltă. Străbăteam crângurile desfrunzite, împingeam deoparte crengile umede, fără să scăpăm din ochi clădirile luminate din centrul oraşului.

Zgomotul paşilor mă scotea din sărite. Eram iritat, şi un gând nu-mi dădea pace: monstruoasa creatură ce mi se înfăţişase, Diavolul însuşi sau cine o fi fost, îl urmărise de fapt pe Roger...

Dacă aşa stăteau lucrurile, cum rămânea cu bărbatul acela, acel om perfect anonim, prin nimic ieşit din comun? Omul obişnuit pe care îl zărisem vreme de o clipă înaintea zorilor nu-mi ieşea din minte.

Luminile din Central Park South străluceau acum aproape, clădirile enorme se înălţau deasupra noastră cu o aroganţă pe care nici Babilonul n-o azvârlise, sfidător, în obrazul cerului. În acelaşi timp însă, auzeam zgomotele liniştitoare ale activităţii umane ce nu încetează niciodată, nesfârşitul du-te-vino al taxiurilor.

David tăcea, sumbru.

Într-un târziu, am rupt tăcerea:

— Dacă ai fi văzut ce mi-a fost dat mie să văd, nu te-ai grăbi chiar atât de tare să ajungi pe lumea cealaltă.

Am oftat. N-avea nici un rost să-i mai descriu — pentru a câta oară?— Creatura înaripată, căci simplul gând îmi dădea fiori.

— Sincer să fiu, ideea de a o întâlni mi se pare tentantă, a mărturisit el. Sunt convins că nu-ţi poţi imagina asta.

— Te ispiteşte gândul de a ajunge în Iad? Alături de un astfel de diavol?

— Ai simţit tu că venea din Infern? Ai perceput prezenţa răului? Te-am mai întrebat, ştiu. Ai simţit răul din el, atunci când l-a luat pe Roger? A arătat Roger vreun semn de suferinţă?

Aveam impresia că despica firul în patru, fără rost, cu întrebările lui.

— Nu fi chiar atât de optimist în prezenţa morţii, i-am spus. Ascultă-mi avertismentul. Am început să-mi schimb ideile.

Ateismul şi nihilismul din tinereţea mea mi se par acum copilăreşti, curată făţărnicie.

A zâmbit îngăduitor, aşa cum o făcea pe vremea când era un simplu muritor încununat de laurii bătrâneţii înţelepte.

— Ai citit povestirile lui Hawthorne? m-a întrebat, cu blândeţe în glas.

Ajunseserăm în stradă. Am traversat şi-am început să ne plimbăm în jurul artezienei, ocolind piaţa.

— Da, am răspuns. Le-am citit la un moment dat.

— Îţi mai aminteşti de personajul lui Hawthorne, Ethan Brand, aflat în căutarea păcatului de neiertat?

— Cred că da. A pornit în căutarea acestui păcat ce nu poate fi iertat şi a lăsat în urmă tovărăşia oamenilor.

Parcurgeam acum Fifth Avenue, un bulevard ce nu e niciodată pe deplin pustiu ori întunecat.

— Aş vrea să-ţi aminteşti de un fragment, a continuat David şi a început să-mi citeze: "Scăpase din mână lanţul magnetic ce îl lega de umanitate. Încetase a mai fi un membru al frăţiei oamenilor, ce deschide porţile firii noastre comune cu ajutorul cheii veşnicei simpatii, căpătând astfel acces la toate secretele. Devenise acum un observator rece, privind omenirea ca pe un subiect al experimentului său, transformând bărbatul şi femeia în marionete, ale căror sfori le trăgea după bunu-i plac, ca ei să săvârşească acele crime ce-i erau utile cercetării sale."

Nu i-am răspuns. Simţeam nevoia să protestez, dar n-ar fi fost cinstit din partea mea. Aş fi vrut să-i spun că niciodată nu aveam să îi consider pe oameni simple marionete. Nu făcusem decât să-l urmăresc pe Roger şi — la naiba! — pe Gretchen, în jungla ei. Nu îi mânuisem, nu trăsesem sforile. Onestitatea fusese cea care desfăcuse legătura dintre noi. Însă nu la mine se refereau cuvintele lui. Vorbea despre sine, despre distanţa care îl separa acum de umanitate. Simţea că este pe cale de a deveni asemeni lui Ethan Brand.

— Dă-mi voie să continuu citatul, mi-a cerut el, respectuos, apoi a continuat: "Din acest moment, Ethan Brand devenise un monstru. A început să fie un monstru din clipa în care firea sa morală a încetat a mai ţine pasul cu dezvoltarea sa intelectuală..." David a tăcut, iar eu l-am imitat. Ăsta ne este blestemul, a şoptit el. Înnoirea noastră morală s-a sfârşit, în vreme ce, din punct de vedere intelectual, progresăm în salturi

spectaculoase.

Am continuat să tac. Ce-aş mai fi putut spune? Disperarea era un sentiment familiar pentru mine. Frumuseţea unui manechin, într-o vitrină, era însă de-ajuns pentru a o risipi. Vraja neagră putea fi destrămată de spectacolul luminilor, în jurul unui turn. Silueta fantomatică a măreţei Catedrale St. Patrick o reducea la neant. Dar disperarea revenea mereu, omniprezentă. *N-are nici un rost,* am fost la un pas de a spune, dar cuvintele ce mi-au ieşit dintre buze au fost cu totul altele.

— Trebuie să mă gândesc la Dora, am rostit.

Dora...

— Da, a încuviinţat David. Mulţumită ţie, de-acum va trebui şi eu să mă gândesc la Dora, nu-i aşa?

6

CUM, CÂND şi ce anume să-i spun Dorei? Aceasta era întrebarea. Am sosit la New Orleans în seara următoare, devreme.

N-am găsit nici o urmă a lui Louis în casa din Rue Royale, dar acest lucru nu avea nimic neobişnuit în sine. Louis hoinărea tot mai adesea. La un moment dat, David îl întâlnise la Paris, în tovărăşia lui Armand. Casa era imaculată, ca un vis din afara timpului, plină de mobilierul Ludovic al XV-lea, care îmi era drag, de cele mai fine covoare pe care le puteai găsi, iar tapetul era bogat ornamentat.

Firește, David cunoştea locul, deşi nu mai fusese aici de mai bine de un an. Într-unul din dormitoarele ce aveau perfecţiunea unor tablouri, printre scrinuri şi mese scunde turceşti ce contrastau cu mătăsurile de culoarea şofranului, se mai afla şi acum sicriul în care se odihnise în cursul primei sale vizite aici, când era un novice abia iniţiat într-ale nemuririi.

Bineînţeles, sicriul era mascat cu iscusinţă. Ca toţi novicii, în afara celor nomazi din fire, David insistase ca sicriul să fie unul adevărat. Louis îl disimulase însă într-un cufăr greu de bronz, un obiect dreptunghiular fără nici o deschizătură aparentă, dar al cărui capac se deschidea imediat, dacă ştiai unde anume să apeşi.

Aşa cum îmi propusesem atunci când începusem să restaurez această clădire în care locuisem odinioară împreună cu Claudia şi Louis, locul meu de odihnă fusese anume proiectat.

Renunţasem la vechiul meu dormitor, care adăpostea acum o sufragerie, şi construisem o celulă din marmură şi metal, în pod, chiar sub acoperiş.

Pe scurt, dispuneam acum de o bază de operaţiuni confortabilă şi eram, sincer, uşurat că Louis nu era aici, pentru a-mi spune că nu credea o iotă din lucrurile pe care i le-aş fi povestit. Camerele lui erau într-o ordine perfectă. Apăruseră câteva cărţi noi şi un tablou nou, ţipător, semnat de Matisse. În rest, totul era neschimbat.

De îndată ce ne-am instalat, ne-am asigurat că nu ne pândea nici un pericol, aşa cum fac întotdeauna cei nemuritori, deşi le repugnă să facă lucruri pe care muritorii le consideră fireşti. Apoi am hotărât că era timpul să plec, singur, să văd ce mai făcea Dora.

Nu-l mai văzusem sau auzisem pe Hăitaş şi, bineînţeles, nici pe Omul Obişnuit.

Am ajuns la concluzia că oricare din ei ar fi putut să apară în orice clipă.

Cu toate acestea, m-am despărţit de David, lăsându-l să exploreze în voie oraşul.

Înainte de a părăsi Cartierul Francez, îndreptându-mă spre centru, i-am făcut o vizită lui Mojo, câinele meu. Dacă nu-l cunoaşteţi pe Mojo din *Povestea Hoţului de Trupuri,* n-am să vă spun mai mult decât e nevoie să ştiţi. E un ciobănesc german uriaş, pe care l-am lăsat în grija unei doamne cumsecade care locuieşte într-una din clădirile pe care le posed. Mojo mă iubeşte, iar eu îl găsesc irezistibil. E un câine, nici mai mult, nici mai puţin, dar e imens, are o blană stufoasă, şi nu pot sta multă vreme departe de el.

Am petrecut o oră sau două cu Mojo, tăvălindu-ne prin iarba din grădina din spatele casei. I-am vorbit despre toate cele întâmplate şi m-am întrebat dacă era sau nu cazul să-l iau cu mine în centru. Figura lui prelungă, de lup aparent feroce, era plină de obişnuita blândeţe şi înţelegere cvasiumană. Doamne, de ce nu ne-ai făcut pe toţi câini?

De fapt, prezenţa lui Mojo îmi dădea o senzaţie de siguranţă. Dacă Diavolul ar fi venit când Mojo era în preajma mea... Ce

idee absurdă! Aveam să mă împotrivesc Iadului cu ajutorul unui câine din carne şi sânge? Ei bine, de când lumea, oamenii au crezut în lucruri şi mai stranii.

Chiar înainte de a mă despărţi de David, l-am întrebat:

— Ce crezi că s-a întâmplat, de fapt, ce-o fi cu Hăitaşul şi cu acest straniu Om Obişnuit?

David mi-a răspuns fără ezitare:

— Amândoi sunt produsul imaginaţiei tale. Fără să-ţi dai seama, încerci să te pedepseşti. E singura modalitate pe care ai găsit-o pentru a te distra în continuare.

Ar fi trebuit să mă simt jignit. Dar nu eram.

Dora era cât se poate de reală.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că trebuia să mă despart de Mojo. Aveam de gând să o spionez pe Dora şi, pentru aceasta, trebuia să fiu liber de orice constrângeri. L-am sărutat pe Mojo şi am plecat. Mai târziu, aveam să ne plimbăm pe maidanele noastre preferate de lângă River Bridge, prin iarba crescută printre gunoaie. Atâta vreme cât natura avea să ne-o permită, aveam să stau cât mai mult cu dragul meu Mojo. Deocamdată însă, Mojo mai putea aştepta.

Din nou, gândurile mi s-au îndreptat spre Dora.

Desigur, fata n-avea de unde să fi aflat de moartea lui Roger. Doar dacă, nu cumva, Roger i se înfăţişase şi ei. Dar el nu îmi dăduse de înţeles că acest lucru ar fi fost cu putinţă. Apariţia sa în faţa mea îi consumase, se pare, întreaga energie. Şi, la urma urmei, îl ştiam mult prea preocupat de soarta Dorei, pentru a o tulbura cu bună ştiinţă, bântuind în preajma ei.

Ce ştiam eu însă despre fantome? Cu excepţia unor apariţii fugare, nu întâlnisem nici una până la apariţia lui Roger, cu atât mai puţin nu stătusem de vorbă cu vreuna.

Avea să-mi rămână veşnic întipărită în minte dragostea lui pentru Dora şi straniul amestec de conştiinţă şi încredere nemăsurată în sine care îl caracteriza. Privind retrospectiv, chiar şi apariţia lui mi se părea o dovadă supremă a extraordinarei sale stăpâniri de sine. Faptul că mi se arătase după moarte nu mi se părea atât de neobişnuit, căci auzisem destule poveşti cu stafii demne de a fi crezute. Dar el îmi vorbise, mi se destăinuise, iar acest lucru nu putea să fie făcut decât de cineva cu o personalitate din cale-afară de puternică.

Am pornit spre centru pe jos, ca un muritor de rând, trăgând

în piept aerul proaspăt încărcat de miresmele fluviului. Mă bucuram să revăd coroanele dese ale stejarilor, casele slab luminate din New Orleans şi omniprezenta insinuare a ierbii, florilor şi lăstarilor de viţă din New Orleans, eram acasă.

Am ajuns prea curând în dreptul clădirii de cărămidă roşie de pe Napoleon Avenue, vechea mănăstire în care locuia Dora. Napoleon Avenue e din cale-afară de frumoasă, chiar şi în contextul unui oraş pitoresc cum este New Orleans. E neobişnuit de largă, iar pe axa mediană, pe unde odinioară circulau tramvaiele, au fost acum plantaţi copaci umbroşi, asemeni celor ce înconjoară mănăstirea.

Zona victoriană a oraşului e plină de astfel de paradisuri ale frunzelor.

M-am apropiat încet de clădire, întipărindu-mi în memorie fiecare detaliu al ei. Cât de mult mă schimbasem, de când o pândisem ultima oară pe Dora!

Mănăstirea purta amprenta arhitecturii Celui de-al Doilea Imperiu, cu acoperişu-i mansardat care acoperea atât faţada, cât şi aripile prelungi ale clădirii. Ici şi colo, ţiglele alunecaseră de pe scheletul acoperişului. În porţiunea centrală, panta era concavă, lucru deloc obişnuit. Ferestrele arcuite rotund, cărămida lustruită de patina timpului, intrarea străjuită de coloane albe înalte cât două niveluri, treptele cu balustrade de fier forjat, ca la conacele de pe plantaţii — toate acestea aminteau o vagă influenţă italiană, inteligent proporţionată însă. Streşini vechi din aramă atârnau la baza acoperişului. Ferestrele nu aveau obloane, dar acestea existaseră, cu siguranţă, odinioară.

Ferestrele, vopsite într-un alb uzat de intemperii şi rotunjite în partea superioară, erau numeroase, mai cu seamă la cel de-al doilea şi al treilea cat.

O grădină vastă se întindea în faţa clădirii, aşa cum o vedeam de pe bulevard, desigur, ştiam de existenţa imensei curţi interioare. Întreaga vecinătate era dominată de acest mic univers în care călugăriţele, orfanii şi tinerele novice se adăpostiseră odinioară. Stejari seculari umbreau trotuarele. Latura dinspre sud a clădirii era străjuită de mălini bătrâni.

Ocolind clădirea, nu scăpam din ochi ferestrele cu vitralii ale capelei cu două caturi. Am observat o lucire difuză înăuntru, de parcă lumina divină ar fi fost cu adevărat prezentă în acest lăcaş

divin — un lucru de care nu eram cu adevărat convins. Ajuns în spatele mănăstirii, am sărit zidul înalt

Nu erau prea multe uşi zăvorâte în clădire. Imensitatea ei era cufundată în tăcere. Deşi frigul iernii blânde din New Orleans era cât se poate de real, răcoarea dinăuntru era mai pătrunzătoare.

Am pătruns cu infinite precauţii pe culoarul de la parter şi, imediat, m-am îndrăgostit de locul acesta, de proporţiile sale, de vastitatea încăperilor. Percepeam mirosul pereţilor recent dezgoliţi de tencuială, în amestec cu cel al podelelor din lemn de pin. Totul era lipsit de finisare, având acea frumuseţe brută care place artiştilor ce locuiesc în hale uriaşe, vechi depozite lipsite de pereţi despărţitori.

Aici nu mă aflam însă într-un depozit. Cândva se locuise aici, încăperile păstrau ceva din puritatea celor pe care le adăpostiseră, şi am simţit-o de îndată ce am intrat. Am înaintat încet pe coridorul lung şi pustiu, îndreptându-mă către treptele ce duceau în aripa nord-vestică. Dora se instalase undeva deasupra, în turnul nord-vestic, dar spaţiul locuit de ea nu începea decât de la al treilea etaj.

Nu simţeam nici o prezenţă în aceste încăperi. Nu simţeam mirosul Dorei şi nici nu auzeam vreun sunet. Auzeam doar foşnetele insectelor şi ale şobolanilor, vânzoleala unui raton care se hrănea pe undeva prin pod. Şi, desigur, percepeam vag existenţa elementalilor, cum îi numea David — duhuri sau fenomene poltergeist, cum prefer eu să îi denumesc.

Am rămas locului, cu ochii închişi. Ascultam. Din liniştea ce mă înconjura păreau a se desprinde slabe emanaţii ale unor personalităţi, însă mult prea îndepărtate şi difuze pentru a mă impresiona ori a trezi fie şi o frântură de gând. Da, erau fantome aici... dar nu simţeam nici o turbulenţă spirituală, nici o tragedie nerezolvată sau vreo nedreptate rămasă nepedepsită. Dimpotrivă, domnea un calm absolut.

Casa era un întreg, posedând parcă propriul sine.

Cred că duhul acestei clădiri se bucurase atunci când aceasta fusese readusă la înfăţişarea ei din veacul al nouăsprezecelea. Chiar şi tavanele, deşi nu fuseseră proiectate pentru a rămâne astfel expuse, erau frumoase fără tencuială, lemnul înnegrit de vreme al grinzilor nu prezenta nici cea mai măruntă denivelare, pe atunci, tâmplăria era o artă.

Treptele erau la fel ca la începuturi. Urcasem mii de astfel de scări în New Orleans. În această clădire existau cel puţin cinci astfel de case ale scărilor. Curbura treptelor, uzate de paşii copiilor, atingerea mătăsoasă a balustradei lustruite de nenumărate ori în decursul unui secol, toate acestea îmi păreau familiare. Palierul intermediar tăia în două o fereastră exterioară, ignorându-i existenţa, secţionând revărsarea de lumină care răzbătea din stradă.

Ajungând la etajul superior, mi-am dat seama că ajunsesem în pragul intrării în capelă. De afară, aceasta nu mi se păruse chiar atât de vastă.

De fapt, capela era la fel de încăpătoare ca orice altă biserică. Douăzeci de rânduri de bănci erau aliniate de o parte şi de alta a culoarului central. Tavanul tencuit era boltit, împodobit fiind cu ornamente de ipsos. Medalioane vechi fixate în pereţi marcau locurile unde, odinioară, atârnaseră lămpile cu gaz. Vitraliile ferestrelor, deşi nu conţineau figuri umane, erau executate cu migală şi puse în valoare de luminile felinarelor de afară. Numele sfinţilor patroni ai bisericii erau încrustate cu litere superb caligrafiate pe pervazele inferioare ale fiecărei ferestre. Nu exista un loc de închinăciune propriu-zis, ci doar o statuie încoronată a Sfintei Fecioare, la picioarele căreia erau aşezate câteva lumânări.

Locul acesta nu se schimbase prea mult din vremea când călugăriţele plecaseră şi clădirea fusese vândută. Chiar şi vasul cu apă sfinţită era încă de faţă, deşi nu exista nici un înger uriaş care să îl ofere credincioşilor. Era un simplu vas de marmură aşezat pe un piedestal.

Intrând, am trecut pe sub loja corului, uimit întrucâtva de puritatea şi simetria ce se vădea în arhitectura clădirii. Oare ce însemna să locuieşti într-o clădire în care să ai parte şi de o capelă proprie? Cu două sute de ani în urmă, îngenuncheasem nu o dată în capela din castelul tatălui meu. Dar aceea nu era decât o cămăruţă de piatră într-un cotlon al castelului. Şi totuşi, această încăpere vastă, cu ventilatoare electrice antice ce atârnau din tavan, menite să risipească arşiţa zilelor de vară, nu părea cu nimic mai puţin sacră decât fusese micuţa capelă a tatei.

Aceasta era o capelă pentru cei de rang regal şi, dintr-o dată, întreaga mănăstire mi-a părut a fi un palat, iar nu o

clădirea unei instituţii. Mi-am imaginat că locuiam aici, dar nu în condiţiile care i-ar fi convenit Dorei, ci în lux, având în faţă kilometri întregi de suprafeţe lustruite, în fiecare seară, în vreme ce m-aş fi îndreptat spre uriaşul sanctuar pentru a-mi rosti rugăciunile.

Locul îmi plăcea. Mintea mea construia ipoteze aiurite. Cumpără o mănăstire, fă din ea propriul tău palat, trăieşte în siguranţă şi grandoare la adăpostul zidurilor ei groase, departe de zarva marilor oraşe, în inima lor, totodată! Mă simţeam copleşit, iar respectul meu pentru Dora crescuse simţitor.

Nenumăraţi europeni mai locuiau şi în ziua de azi în astfel de reşedinţe cu multe etaje, cu aripi aşezate faţă în faţă, deschizându-se spre imense curţi interioare. Desigur, Parisul număra destule astfel de conace. Însă aici, în America, ideea de a trăi în belşug într-o astfel de clădire era cu atât mai seducătoare.

Nu acesta fusese însă şi visul Dorei. Dora voia să-şi adune aici discipolele, predicatoarele care aveau să propovăduiască Cuvântul Domnului cu fervoarea Sfântului Francisc sau a lui Bonaventura.

Ei bine, dacă moartea lui Roger avea să-i spulbere brusc orice fel de credinţă, îi rămânea totuşi alternativa traiului luxos în acest loc minunat.

Aveam oare puterea de a schimba visul Dorei? A cui dorinţă s-ar fi împlinit, dacă aş fi făcut în aşa fel, încât ea să accepte enorma avere a tatălui ei, transformându-se în prinţesa acestui palat? Aş fi făcut astfel fericită o fiinţă umană, salvând-o din mizeria pe care religia o poate genera cu atâta uşurinţă?

La urma urmei, nu era o idee rea. De-a dreptul tipică pentru gândirea mea. Imaginea unui Paradis pe pământ, proaspăt zugrăvit în culori pastelate, pardosit cu marmură fină şi dotat cu încălzire centrală.

Eşti groaznic, Lestat.

Ce drept aveam să pun la cale astfel de lucruri? Dar de ce nu? Am fi putut trăi regeşte aici, Dora şi cu mine, precum Frumoasa şi Bestia din poveste. Am râs sonor. Un fior mi-a străbătut şira spinării, dar n-am auzit zgomotul de paşi.

Deodată, m-am simţit teribil de singur. Am ascultat cu atenţie, încruntându-mă.

— Să nu îndrăzneşti să te apropii acum de mine, i-am şoptit

Hăitaşului care nu era acolo. Mă aflu într-o capelă. Sunt în siguranţă! La fel de în siguranţă ca şi cum m-aş afla în catedrală.

Mă întrebam dacă Hăitaşul râdea de mine acum: *Lestat, n-a fost decât închipuirea ta.*

N-avea importanţă. Am înaintat pe pardoseala de marmură până la treapta împărtăşaniei. Da, aceasta mai exista şi acum. Priveşte înainte, la ceea ce vezi, nu-ţi lăsa gândurile să o ia razna.

Vocea precipitată a lui Roger mi-a răsunat în auz. Dar Dora îmi era dragă, nu-i aşa? Mă aflam aici, aveam să întreprind ceva. Nu mă grăbeam însă, nu mă grăbeam deloc.

Paşii mei stârneau ecouri în vasta încăpere pustie. Nu-mi păsa. Drumul Crucii, înfăţişat în basoreliefuri de ghips fixate între ferestrele cu vitralii, dădea ocol bisericii. Altarul dispăruse din nişa adâncă, arcuită, în locul său fusese instalat un Iisus uriaş, răstignit pe cruce.

Crucifixurile m-au fascinat dintotdeauna. Există nenumărate moduri de a reprezenta detaliile răstignirii, iar acestea umplu destule muzee ale lumii, precum şi nenumărate biserici şi catedrale transformate în muzee. Cea pe care o aveam în faţă era însă tulburătoare, chiar şi pentru mine. Era uriaşă şi uşor atinsă de patina timpului, fiind executată în stilul realist al sfârşitului veacului al nouăsprezecelea: ţesătura din jurul şoldurilor lui Hristos flutura în vânt, iar chipul îi era tras şi exprima un chin nemărginit.

Era, cu siguranţă, una dintre descoperirile lui Roger. În primul rând, era prea masivă pentru dimensiunile nişei altarului, şi fusese executată de o mână de maestru, în vreme ce restul sfinţilor rămaşi pe piedestaluri — Sfânta Tereza din Lisieux, drăguţă în roba-i de carmelită, ţinând în mâini o cruce şi un buchet de trandafiri, Sfântul Iosif, cu o ramură de măslin, şi chiar Sfânta Fecioară cu coroana-i bogat ornamentată, aşezată lângă altar — erau, mai mult sau mai puţin, artefacte de serie. Executaţi în mărime naturală, pictaţi cu migală, nu erau cu adevărat opere de artă.

Hristosul Răstignit părea să îndemne privitorul să ia o hotărâre în privinţa sentimentelor contradictorii care îl încercau: fie ceva în genul "Urăsc creştinătatea cu detaliile-i greţos de sângeroase", fie o altă senzaţie, mai dureroasă, destinată celor aflaţi la vârsta tinereţii, când fiecare îşi imaginează ce-ar

însemna ca mâinile să-i fie străpunse lent de cuiele acelea uriaşe. Meditaţie. Biserică. Vocea preotului intonând cuvintele: *Tatăl nostru.*

Am simţit, concomitent, scârba şi durerea. Apropiindu-mă în penumbră, privind sclipirile luminii de afară ce răzbătea prin vitralii, percepeam vecinătatea unor amintiri din vremea în care eram eu însumi un puşti sau le permiteam să mă asalteze. Apoi m-am gândit la dragostea lui Roger pentru fiica sa, şi amintirile s-au risipit, în mintea mea rămânând doar iubirea. Am urcat treptele care duceau odinioară în tabernacol şi în altar. Am întins mâna şi am atins piciorul siluetei crucificate. Lemn vechi. Zvon de imnuri, palid şi tainic. Am privit chipul şi n-am văzut trăsături schimonosite de agonia durerii, ci un chip înţelept şi calm, aflat poate în ultimele clipe dinaintea morţii.

Un zgomot puternic a stârnit ecouri, undeva în necuprinsul clădirii. Am făcut iute un pas înapoi, m-am împiedicat prosteşte şi m-am trezit cu faţa spre intrare. Cineva pătrunsese în clădire, cineva înainta cu paşi egali, fără grabă, la etajul inferior, îndreptându-se spre treptele pe care le urcasem eu însumi mai devreme.

M-am strecurat, fără zgomot, spre intrare. Nu auzeam glasuri şi nu simţeam nici un miros! Nici un miros. Inima mi-a tresărit.

— N-am să accept una ca asta! am şoptit.

Tremuram. Dar unele mirosuri ale muritorilor nu răzbat chiar atât de uşor, mai erau de luat în considerare şi curenţii ce se stârneau în aceste locuri pustii...

O siluetă urca scările.

M-am aplecat pe după uşa capelei în aşa fel, încât să-i văd chipul în clipa în care avea să dea colţul scărilor. Dacă Dora era cea care urca, aveam să mă fac imediat nevăzut

Dar nu era Dora. Urca treptele cu o asemenea repeziciune şi uşurinţă, îndreptându-se ţintă către mine, încât mi-am dat seama cine era de-abia în clipa în care s-a oprit în faţa mea

Era Omul Obişnuit.

Am încremenit, privindu-l. Era ceva mai scund şi nu atât de bine făcut ca şi mine, obişnuit, în toate privinţele, aşa cum mi-l aminteam. Lipsit de miros? Nicidecum. Dar mirosul lui avea ceva ciudat, era amestecat cu miros de sânge, de sudoare, de sare, şi auzeam o uşoară bătaie de inimă...

— Nu-ţi chinui mintea, mi s-a adresat el, cu o voce politicoasă, pe un ton plin de diplomaţie. Stau pe gânduri. Să-ţi fac acum oferta, sau înainte de a sta de vorbă cu Dora? Nu sunt sigur care-ar fi varianta cea mai bună.

Mă despărţea de el cel mult un metru şi jumătate.

M-am rezemat nonşalant de uşa vestibulului, încrucişându-mi braţele. Capela întunecată se afla chiar în spatele meu. Păream oare înspăimântat? Mi-era frică? Aveam să mor chiar acum, de spaimă?

— Ai de gând să-mi spui cine eşti şi ce vrei? l-am întrebat. Sau aştepţi să-ţi pun mii de întrebări, până când te vei hotărî să vorbeşti?

— Ştii prea bine cine sunt, mi-a răspuns, pe acelaşi ton lipsit de patimă.

Ceva anume în înfăţişarea lui m-a izbit. Proporţiile feţei şi ale siluetei sale erau uimitoare, o întruchipare a normalităţii. Era, ca să zic aşa, o imagine tipică a omului de rând.

— Exact, a zâmbit el. Aceasta e înfăţişarea pe care am preferat-o mereu, în orice timp şi în orice loc, fiindcă nu atrage atenţia nimănui. Să te plimbi încoace şi încolo cu o pereche de aripi negre şi picioare ca de ţap e o modalitate sigură de a-i înspăimânta pe muritori.

— Vreau să pleci dracului de-aici înainte de venirea Dorei! am izbucnit, spumegând de furie.

S-a răsucit, izbindu-şi şoldurile cu palmele şi a izbucnit într-un râs nestăpânit.

— Eşti incorigibil, Lestat, a rostit el cu vocea-i liniştită, deloc impunătoare. Tovarăşii tăi aveau perfectă dreptate. Nu-mi poţi porunci.

— Nu văd de ce n-aş face-o. Dacă te-aş arunca afară?

— Vrei să încerci? Vrei să îmi recapăt adevărata înfăţişare? Vrei să-mi las aripile...

Am auzit zvonul de glasuri, şi privirea mi s-a înceţoşat.

— Nu! am strigat.

— E-n regulă, fie cum vrei tu.

Transformarea a încetat. Praful stârnit s-a aşezat din nou pe podele. Îmi simţeam inima bătând, gata să-mi sară din piept.

— Am să-ţi spun ce voi face, a zis el. Te voi lăsa să-ţi rezolvi treburile cu Dora, câtă vreme acestea par să te obsedeze. Oricum, n-aş fi în stare să-ţi distrag pe deplin atenţia. Când vei

termina cu toate astea, cu fata şi cu visurile tale, noi doi vom putea discuta în linişte.

— Despre ce anume?

— Despre sufletul tău, desigur.

— Sunt gata să te urmez în Iad, am scrâşnit, minţindu-l şi minţindu-mă. Dar nu cred că eşti ceea ce pretinzi a fi. Eşti ceva neobişnuit, o fiinţă pentru a cărei existenţă, ca şi pentru a mea, nu există explicaţii ştiinţifice, dar, dincolo de toate acestea, există un miez al faptelor simple care, o dată dezvăluite, ar lăsa totul dezgolit, explicat, chiar şi penele negre ale aripilor tale...

S-a încruntat uşor, fără a se înfuria însă.

— Nu vom continua în felul acesta, te asigur, a spus el. Deocamdată însă, te voi lăsa să te gândeşti la Dora. Fata e în drum spre casă. Maşina ei tocmai a tras în curte. Voi pleca chiar acum, fără să grăbesc pasul, aşa cum am venit. Şi, pentru binele nostru, al amândurora, îţi voi da un sfat.

— Care-ar fi acesta? am întrebat.

— Las-o în pace pe Dora, definitiv. Lasă-i pe avocaţii muritori să se ocupe de afacerile ei. Pleacă de aici. Avem lucruri mult mai importante de discutat, iar toate acestea nu fac decât să te tulbure.

A plecat, paşii lui au răsunat sec pe trepte. A ieşit pe una din uşile laterale. Am auzit-o deschizându-se, apoi închizându-se la loc.

Imediat după aceea, am auzit-o pe Dora intrând prin uşa principală din corpul central al clădirii, aşa cum intrasem şi eu şi cum obişnuia ea să intre. A pornit de-a lungul coridorului.

Cânta pentru sine sau, mai exact, fredona o melodie. Aroma dulce a sângelui emana dinspre ea. Era în perioada menstruală, înnebunitoare, aceasta amplifica mirosul ispititor al copilei care se îndrepta spre mine.

M-am retras în umbra vestibulului. N-avea să mă zărească acolo şi nu voiam să ştie de prezenţa mea, câtă vreme urca treptele spre dormitorul ei de la următorul etaj.

Urca câte două trepte o dată, când a ajuns la etajul la care mă aflam. Pe umăr îi atârna o sacoşă. Purta o rochie de modă veche, largă şi drăguţă, din bumbac înflorat, cu mâneci lungi de dantelă albă.

S-a întors pentru a purcede urcarea treptelor către etajul superior, când, deodată, s-a oprit. S-a răsucit în direcţia în care

mă aflam. Am îngheţat. Nu avea cum să mă vadă, în lumina aceasta.

Apoi a pornit ţintă către mine. A întins mâna. I-am văzut degetele albe atingând ceva pe perete, era un întrerupător. Un întrerupător alb, din plastic şi, brusc, un potop de lumină s-a revărsat dinspre tavan.

Imaginaţi-vă: un intrus blond, cu ochii ascunşi în spatele unor ochelari de soare violeţi — acum curaţi, strălucitori, fără nici o urmă din sângele tatălui ei — îmbrăcat într-un costum negru din stofă de lână.

Am întins mâinile, de parcă i-aş fi spus: "Nu-ţi fac nici un rău, nu te teme!" Rămăsesem fără glas.

Apoi m-am făcut nevăzut.

De fapt, am trecut pe lângă ea cu o asemenea repeziciune, încât n-a apucat să mă vadă dispărând, ca o pală de vânt iscată din senin. Asta a fost tot Din două salturi, am ajuns în pod şi, printr-o uşă deschisă, m-am strecurat în spaţiul întunecat de deasupra capelei, unde numai cele câteva geamlâcuri din acoperiş lăsau să pătrundă lumina slabă a străzii. Unul dintre acestea era spart, o cale sigură de scăpare. N-am folosit-o. Am rămas locului. M-am aşezat, păstrând tăcerea, într-un colţ. M-am ghemuit acolo, cu genunchii la piept, mi-am ridicat ochelarii de pe nas şi am privit în lungul podului spre uşa prin care intrasem.

Nu auzeam ţipete. Nu auzeam nimic. Nu făcuse o criză de isterie, nu o rupsese la fugă înnebunită. Nu apăsase vreun buton de alarmă. Era liniştită, neânfricată, deşi văzuse un intrus, un bărbat necunoscut. Vreau să spun, în afară de un vampir, ce-ar putea fi o ameninţare mai mare pentru o femeie singură, dacă nu un bărbat tânăr?

Mi-am dat seama că dinţii îmi clănţăneau. Mi-am izbit palma dreaptă cu pumnul stâng. Diavol, om, ce vei fi fost tu, cel ce mă aşteptai, spunându-mi că nu trebuie să-i vorbesc fetei, ce pui oare la cale? Să nu-i vorbesc fetei? N-am avut nici o clipă intenţia de a-i vorbi. Roger, ce să mă fac acum? Nu voiam ca ea să mă vadă aşa!

N-ar fi trebuit să vin aici fără David. Aveam nevoie de un martor. Omul Obişnuit ar fi îndrăznit oare să mi se arate şi în prezenţa lui David? Doamne, îl uram! Eram prins într-un vârtej. N-aveam să scap cu viaţă.

Ce însemna asta? Ce anume urma să mă ucidă?

Deodată, mi-am dat seama că ea urca scările. De astă dată, înainta încet, fără nici un zgomot. Un muritor n-ar fi fost în stare să o audă. Avea în mână o lanternă. N-o observasem adineauri. Acum însă, raza ei de lumină răzbătea prin uşa deschisă a podului, smulgând întunericului scândurile prăfuite ale acoperişului.

A trecut pragul şi a stins lanterna. A privit în jur cu băgare de seamă, încercând să-şi adapteze ochii la lumina slabă care venea de afară. Datorită ferestrelor rotunde şi a felinarelor de pe stradă, aflate foarte aproape de acestea, nu era deloc greu să distingi ce se afla în jur.

Apoi privirea ei pătrunzătoare m-a găsit. Ochii ei erau aţintiţi asupra colţului în care mă pitisem.

— De ce ţi-e teamă? m-a întrebat, cu o voce blândă.

Mi-am dat seama că mă făcusem mic acolo în colţ, cu genunchii strânşi lângă bărbie, şi că priveam spre ea, în sus.

— Îmi... Îmi pare rău... am îngăimat Mi-era teamă... că te-am speriat. Mi-era ruşine că te-am tulburat. M-am simţit teribil de neândemânatic.

A păşit spre mine, fără pic de teamă. Mirosul ei a umplut încet podul, precum fumul de tămâie.

Era înaltă şi zveltă în rochia înflorată de bumbac, cu dantela-i strânsă la încheieturile mâinilor. Păru-i scurt, negru, îi acoperea creştetul, ca o căciuliţă, iar două bucle adorabile îi mângâiau obrajii. Avea ochi mari, negri, ce-mi aduceau aminte de Roger.

Avea o privire de-a dreptul spectaculoasă. Expresia din ochii ei l-ar fi dezarmat pe cel mai feroce dintre prădători, o rază de lumină îi reliefa pometii, iar gura îi vădea relaxarea, lipsa oricărei emoţii.

— Dacă vrei, pot să plec chiar acum, am rostit, cu glas tremurat. Pur şi simplu, am să ies de-aici foarte încet şi am să plec, fără să-ţi fac vreun rău. Ţi-o jur. Nu trebuie să-ţi fie teamă.

— De ce tocmai tu?

— Nu cred că am înţeles această întrebare, am bâiguit. Plângeam? Sau doar tremuram, înfiorat. Cum adică, de ce tocmai eu?

S-a apropiat şi a privit în jos, spre mine. Acum o vedeam mai limpede decât oricând.

Ea nu vedea, probabil, decât o claie de păr blond, o sclipire de lumină reflectată de ochelari şi o alură tinerească.

Îi vedeam genele curbate, bărbia mică şi voluntară şi umerii pe care rochia largă cădea atât de abrupt, încât părea că nici nu are umeri: o fată trestie, un vis devenit femeie. Trunchiul ei, invizibil în faldurile rochiei, n-ar fi însemnat mai nimic în braţele mele puternice.

Prezenţa ei avea ceva ce mă înfiora. Nu era nici rece şi nicidecum înspăimântătoare, şi totuşi, era ca şi cum aşa ar fi fost. Sfinţenia era oare de vină? M-am întrebat dacă mă aflasem vreodată în prezenţa cuiva cu adevărat sfânt. Cunoşteam adevăratul sens al cuvântului, nu-i aşa?

— De ce ai venit chiar *tu* să mă anunţi? a întrebat, cu glasu-i blând.

— Ce anume să-ţi spun, scumpa mea? am întrebat, uimit.

— Despre Roger. Ai venit să îmi spui că e mort. Şi-a ridicat încet privirea. De aceea ai venit, nu-i aşa? Am ştiut-o de cum te-am văzut. Am ştiut că Roger a murit. Dar de ce ai venit tocmai *tu?*

A îngenuncheat în faţa mea.

Am gemut sonor. Aşadar, îmi citise gândurile! Marele meu secret. Marea mea hotărâre. Să-i vorbesc? Să o conving? Să o spionez? Să-i sucesc minţile? Să o sfătuiesc? Fără să-mi dau seama, mintea mea o pălmuise brusc cu vestea cea mare: Noroc drăguţă, Roger e mort!

S-a apropiat de mine. S-a apropiat chiar prea mult. N-ar fi trebuit. Peste o clipă, aveam să o aud ţipând. A ridicat lanterna.

— Nu aprinde lanterna! am avertizat-o.

— De ce nu vrei să o aprind? N-am s-o îndrept asupra feţei tale. Vreau doar să te văd.

— Nu.

— Uite ce e, nu mă sperii, dacă de asta ţi-e teamă, a răspuns ea, simplu, fără a fi deloc tulburată, cu gândurile aglomerându-i-se sălbatic îndărătul cuvintelor, în vreme ce mintea ei îmbrăţişa fiecare detaliu perceput de privire.

— Cum aşa?

— Fiindcă Dumnezeu n-ar îngădui ca o fiinţă ca tine să îmi facă vreun rău. Ştiu asta. Eşti un diavol ori un duh rău. Sau, poate, unul bun. Nu ştiu. N-am de unde să ştiu asta. Dacă aş face semnul crucii, poate că ai dispărea ca un fum. Dar mă îndoiesc. Vreau însă să ştiu un singur lucru: de ce ţi-e atât de teamă de mine? Cu siguranţă, nu e vorba de virtuţile mele, nu-i

aşa?

— Ia stai, stai aşa! Vrei să spui că ştii că nu sunt o fiinţă umană?

— Da. Am văzut-o, am simţit acest lucru. Am mai văzut şi alţii, asemeni ţie. I-am văzut în treacăt, în mulţime, în marile oraşe. Am văzut multe. N-am să afirm că mi-e milă de tine, ar fi o prostie, dar nu-mi e teamă de tine. Eşti o fiinţă pământeană, nu-i aşa?

— Categoric, am răspuns. Şi aşa intenţionez să rămân, cât va fi cu putinţă. N-am vrut să te iau pe nepregătite cu vestea aceasta. L-am iubit pe tatăl tău.

— L-ai iubit?

— Da. Iar el... el te-a iubit enorm. Voia ca eu să-ţi spun unele lucruri. Dar, mai presus de orice, voia ca eu să am grijă de tine.

— Nu-mi pari a fi în stare de asta. Parc-ai fi un spiriduş îngrozit. Uită-te la tine!

— Nu de tine mă tem, Dora! am spus, cuprins brusc de nerăbdare. Nu ştiu ce se întâmplă! Da, sunt o fiinţă pământeană, e drept. Iar eu... Eu l-am ucis pe tatăl tău. I-am luat viaţa. Eu am făcut-o. Iar după aceea, el mi-a vorbit. Mi-a spus: "Ai grijă de Dora!" A venit la mine şi mi-a spus să am grijă de tine. Nu tu mă înspăimânţi. Situaţia e de vină, n-am mai fost niciodată pus într-o asemenea situaţie, n-am fost niciodată nevoit să fac ceea ce fac acum.

— Înţeleg!

Era înmărmurită. Chipul ei palid strălucea, ca năpădit de sudoare. Inima îi bătea nebuneşte. Şi-a plecat privirea. Nu-i puteam citi gândurile, mintea ei era cu totul ferecată pentru mine. Era însă copleşită de durere, oricine ar fi putut vedea asta, iar obrajii i se umpluseră de lacrimi. Nu puteam suporta una ca asta.

— Oh, Doamne, aş prefera să mă aflu în Iad, am murmurat. N-ar fi trebuit să-l ucid. Am făcut-o... Am făcut-o mânat de un motiv foarte simplu. Pur şi simplu... mi-a ieşit în cale. A fost o greşeală groaznică. Dar apoi a venit la mine. Dora, am petrecut ore întregi împreună cu fantoma lui. Mi-a spus totul despre tine şi despre relicve, şi despre Wynken.

— Despre Wynken? a zis ea, privindu-mă mirată.

— Da, despre Wynken de Wilde şi despre cele douăsprezece cărţi ale sale. Uite ce e, Dora, dacă am să te iau de mână pentru

a încerca să te consolez, poate c-am să reuşesc. Dar n-aş vrea să ţipi.

— De ce l-ai ucis pe tata? m-a întrebat.

Întrebarea ei însemna însă mai mult decât reuşeau să exprime cuvintele. De fapt, mă întreba: "De ce ar face una ca asta o fiinţă care vorbeşte aşa cum vorbeşti tu?"

— Voiam sângele lui. Mă hrănesc cu sângele celorlalţi. Astfel, reuşesc să rămân veşnic tânăr. Crezi în îngeri? Atunci va trebui să crezi şi în vampiri. Să crezi în mine. Există lucruri mult mai rele pe faţa pământului.

Uimirea de pe chipul ei era cât se poate de firească.

— Da, sunt un vampir, am rostit, blând. Nosferatu. Verdilak. Lamia. O fiinţă pământeană. Am ridicat din umeri şi-am clătinat din cap. Mă simţeam din cale-afară de neajutorat. Există fel de fel de fiinţe ciudate. Dar sufletul lui Roger mi s-a înfăţişat ca o fantomă, după moarte, şi mi-a vorbit despre tine.

A început să tremure şi a izbucnit în plâns. Dar nu fusese cuprinsă de nebunie. Ochii i s-au micşorat, plini de lacrimi, iar faţa îi exprima o nemărginită tristeţe.

— Dora, nu ţi-aş face rău pentru nimic în lume, îţi jur. N-am să îţi fac nici un rău...

— Tata a murit cu adevărat, nu-i aşa? a întrebat şi, brusc, s-a prăbuşit, copleşită, cu faţa în mâini, cu umerii cutremuraţi de suspine. Doamne Dumnezeule, ajută-mă! a şoptit. Roger! a hohotit ea. Roger!

Apoi şi-a făcut semnul crucii şi a rămas locului, suspinând, fără nici o urmă de spaimă.

Am aşteptat. Durerea şi lacrimile ei se hrăneau cu ele însele. Copleşitoare, tristeţea o învăluia. S-a aplecat şi s-a prăbuşit pe podeaua de scânduri. Nu-i era absolut deloc frică de mine. Pentru ea, parcă nici n-aş fi fost acolo.

Încetişor, m-am strecurat afară din colţ. Podul era înalt, permiţând unui om de statura mea să stea în picioare fără nici o problemă. Am ocolit-o şi am întins mâna, cuprinzându-i umerii. Din nou, nu a opus nici un fel de rezistenţă. Suspina, clătinându-şi capul ca într-o beţie a durerii. Întindea mâinile, încercând parcă să apuce un obiect absent.

— Doamne, Doamne, Doamne, a strigat. Dumnezeule... Roger!

Am ridicat-o. Era uşoară, aşa cum mi-o închipuisem, dar ast-

fel de lucruri nu aveau nici o importanţă pentru cineva care poseda puterile mele. Am părăsit podul. Capul ei s-a prăbuşit pe pieptul meu.

— Am ştiut, am ştiut atunci când m-a sărutat, a rostit, printre suspine. Am ştiut că n-am să-l mai văd niciodată. Am ştiut...

Cuvintele ei erau abia inteligibile. Era atât de micuţă, atât de fragilă, trebuia să fiu foarte atent. Capul i-a căzut pe spate, iar expresia din ochii ei ar fi făcut şi un diavol să izbucnească în plâns.

Am coborât până la uşa camerei ei. Se rezema de pieptul meu, ca o păpuşă de cîrpă, fără să mi se împotrivească. Simţeam căldura ce emana din camera ei. Am deschis uşa.

Odinioară fusese o sală de clasă ori, poate, un dormitor comun. Încăperea era largă şi, fiind amplasată în colţul clădirii, avea ferestre largi pe doi pereţi, iar lumina străzii o umplea de strălucirile traficului.

I-am văzut patul în colţul opus al camerei, un pat vechi de fier, îngust, ce fusese poate odată un pat de mănăstire. Un schelet de metal era menit să susţină o plasă împotriva ţânţarilor, acum inexistentă. Vopseaua albă de pe barele de metal era scorojită. Am văzut rafturile pline de cărţi, teancuri de cărţi pretutindeni, cărţi deschise ori însemnate cu semne de carte, şi relicve cu sutele, tablouri şi statuete, unele dintre ele dăruite de Roger pe vremea când ea nu ştia încă adevărul despre el. Ramele de lemn ale uşii şi ferestrelor erau pline de inscripţii cu litere cursive, cu cerneală neagră.

M-am apropiat de pat şi am întins-o. Recunoscătoare, s-a cuibărit pe salteaua moale, înfundându-şi faţa în pernă. Aşternuturile erau curate şi albe, apretate, iar aroma lor dădea o senzaţie limpede de prospeţime, făcându-le să arate ca noi, deşi fuseseră spălate de nenumărate ori.

I-am întins batista mea de mătase. A luat-o, a privit-o şi a spus:

— Dar e mult prea fină...

— Ia-o, te rog, foloseşte-o. Am sute.

M-a privit în tăcere, apoi a început să-şi şteargă faţa. Ritmul bătăilor inimii ei se mai încetinise, dar mirosul îi devenise mai pronunţat din cauza emoţiilor.

Era la ciclu. Sângele era colectat fără greş de un tampon de vată ascuns între picioare. Mi-aduc aminte şi acum de mirosul

ei, fiindcă era în perioada maximă a ciclului, iar aroma ei de femeie mă copleşea, delicioasă. Gândul de a-i linge sângele nu-mi dădea pace. Nu era doar sânge, e drept, dar sângele era vehiculul scurgerilor ei, şi am simţit fireasca ispită de a face ceea ce vampirii fac în astfel de împrejurări: să ling sângele de pe buzele cărnoase dintre picioarele ei, o cale de a mă hrăni fără a-i face vreun rău.

Însă, în împrejurările date, chiar şi gândul acesta era jignitor, iar fapta imposibilă.

Au trecut clipe lungi, de tăcere.

M-am aşezat pe un scaun simplu, de lemn. O ştiam acolo, lângă mine. Se ridicase în capul oaselor, cu picioarele încrucişate, spre mulţumirea ei, găsise o cutie cu batiste de hârtie şi acum îşi sufla nasul conştiincioasă, ţinând încă în pumnul încleştat batista mea.

Prezenţa mea o intriga la culme, dar tot nu-i era frică. Era mult prea marcată de durerea pierderii pe care o suferise pentru a se bucura de revelaţia confirmării unei credinţe. Alături de ea se afla o prezenţă non-umană, o fiinţă care vorbea şi arăta, cu toate acestea, ca un om. Nu-şi îngăduia să zăbovească prea mult asupra acestui gând, dar nici nu-i venea să-l dea cu totul uitării. Absenţa fricii se datora unui curaj nemaivăzut, nu prostiei. Era atât de departe de frică, încât un laş n-ar fi putut nici o clipă să conceapă măcar o asemenea senzaţie.

Ar fi fost o nebunie să o consider fatalistă. Nu era aşa. Era capabilă să privească în perspectivă şi, prin aceasta, izgonea orice urmă de panică. Unii muritori trăiesc această senzaţie în clipele dinaintea morţii, când totul s-a sfârşit şi ultimele cuvinte de adio au fost rostite. Ea privea totul din această perspectivă fatală, tragică şi nestrămutată.

Mi-am aţintit privirea în podea. Nu, nu te îndrăgosti de ea.

Scândurile galbene de pin fuseseră curăţate, lăcuite şi apoi lustruite. Aveau culoarea ambrei. Erau foarte frumoase. Într-o zi, întregul palat ar fi putut arăta astfel. Frumoasa şi Bestia. Iar dintre bestii, sunt, cu siguranţă, cel mai bun.

M-am urât fiindcă mă simţeam atât de bine în astfel de clipe, gândindu-mă cum aş fi dansat cu ea în braţe pe coridoarele clădirii. M-am gândit la Roger şi asta m-a readus la realitate, o dată cu gândul la Omul Obişnuit, acel monstru care mă pândea, aşteptând.

I-am privit biroul: două telefoane, computerul, alte teancuri de cărţi şi, undeva într-un colţ, un televizor micuţ, cu o diagonală nu mai mare de cincisprezece centimetri, legat însă de un cablu lung şi negru care, ştiam, era legătura ei cu întreaga lume.

Am văzut, de asemenea, o serie de alte aparate electronice, cu luminiţe care clipeau. Nu era nicidecum chilia unei călugăriţe. Cuvintele înscrise pe ramele albe ale ferestrelor şi uşii alcătuiau, la o examinare mai atentă, fraze: "Misterul e opusul Teologiei",

"Stranietatea uimeşte" şi, mai presus de orice, "Fiinţă a întunericului, te ascult."

Da, m-am gândit, misterul e opusul teologiei, asta încerca să-mi explice Roger. Ea nu se lăsase fermecată de ceea ce i-ar fi putut oferi el, fiindcă mistica şi teologia erau amestecate în mintea ei, iar el nu-i oferea magia cea potrivită. Roger subliniase în repetate rânduri că ea era o teoloagă. Iar el îşi considera relicvele drept misterioase, aşa cum şi erau, de fapt.

O nouă amintire înceţoşată din copilărie mi-a revenit în minte. Văzusem crucifixul din biserica satului nostru din Auvergne şi fusesem îngrozit de sângele pictat ce se scurgea din cuiele înfipte în braţele lui Hristos. Eram, probabil, foarte mic pe-atunci. La cincisprezece ani, mă culcam cu fetele din sat în spatele bisericii — pe-atunci, asta făcea să fiu considerat un fel de copil minune, dar — în acele vremuri, odrasla boierului juca, de drept, rolul de taur comunal. Iar asta nu mira pe nimeni. Fraţii mei, o şleahtă de bigoţi, infirmaseră mitologia locală fiind până peste poate de bine crescuţi. E de mirare că fondul genetic local nu avusese de suferit de pe urma virtuţii lor înverşunate. Am zâmbit. Ei bine, eu reuşisem să compensez, din plin, virtutea lor. Atunci când văzusem pentru întâia oară crucifixul trebuie să fi avut nu mai mult de cinci sau şase ani. Strigasem atunci: "Ce moarte cumplită!" Mama izbucnise în râs auzindu-mă, iar tata se simţise din cale-afară de umilit.

Circulaţia de pe Napoleon Avenue îşi trimitea până la noi zgomotele estompate, previzibile şi — cel puţin în ceea ce mă privea — întrucâtva reconfortante.

Am auzit-o pe Dora oftând. Apoi am simţit atingerea mâinii ei pe umăr, încordată şi delicată în acelaşi timp, degetele-i apăsând armura hainelor, căutând să discearnă consistenţa trupului de dedesubt.

I-am simţit degetele mângâindu-mi obrazul.

Din cine ştie ce motiv, muritorii procedează aşa când vor să se convingă de existenţa noastră. Încovoaie degetele în pumn şi îşi trec falangele peste obrajii noştri. Este aceasta o cale de a atinge, fără a avea senzaţia că eşti atins tu însuţi? Presupun că o atingere cu podul palmei sau cu buricele degetelor ar părea prea intime.

Nu m-am mişcat. Am lăsat-o să mă atingă de parcă aş fi avut de-a face cu o nevăzătoare căreia i-aş fi făcut favoarea de a-mi lăsa explorat chipul. I-am simţit apoi degetele răsfirându-mi părul. Ştiam că în încăpere era destulă lumină ca pletele-mi bogate să arate bine. Chiar aşa dezorientat cum eram, mă încercau cu neruşinare sentimente de vanitate egoistă.

Şi-a făcut din nou cruce, deşi nu fusese nici măcar o clipă înspăimântată. Presupun că încerca să-şi confirme o bănuială. Care anume, n-aş putea afirma cu certitudine. Se ruga în gând.

— Şi eu pot să fac asta, am rostit, şi-am făcut-o: în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Apoi am repetat întreaga performanţă, de astă dată în latină.

M-a privit cu o expresie de uimire mută, apoi a lăsat să-i scape un chicot uşor.

Am surâs, la rândul meu. Stăteam aproape unul de celălalt, într-un colţ al încăperii: ea, pe pat, iar eu, pe scaun. Deasupra umărului ei se afla o fereastră, iar în spatele meu, alta. Ferestre, ferestre, întregul palat părea alcătuit doar din ferestre. Grinzile înnegrite ale tavanului se aflau la mai bine de cincisprezece metri deasupra noastră. Îmi plăcea la nebunie scara la care fuseseră construite toate. E destul să vă spun că îmi dădea senzaţia că mă aflam în Europa, totul mi se părea absolut firesc. Nici o concesie nu fusese îngăduită proporţiilor moderne.

— Ştii, prima oară când am intrat în Notre Dame, după ce am fost preschimbat în ceea ce sunt, adică într-un vampir... Să ştii, n-am dorit asta, eram pe-atunci o fiinţă umană ca oricare alta, eram mai tânăr chiar decât eşti tu acum, şi schimbarea s-a petrecut împotriva voinţei mele. Nu-mi aduc aminte exact dacă m-am rugat, dar m-am împotrivit din răsputeri, păstrez o amintire vie acelei lupte şi am aşternut-o şi în scris. Dar... aşa cum îţi spuneam mai devreme, prima oară când am intrat în Notre Dame, m-am întrebat de ce anume Dumnezeu nu mă strivea cu un fulger?

— Probabil deţii locul tău bine definit în ordinea lucrurilor.

— Crezi? Chiar crezi asta?

— Da. Nu m-am aşteptat niciodată să ajung faţă în faţă cu cineva asemeni ţie, dar faptul nu mi s-a părut deloc improbabil sau imposibil. Toţi aceşti ani, am aşteptat un semn, o confirmare. Mi-aş fi putut continua viaţa până la capăt şi în absenţa acestui semn... dar ceva din mine mi-a spus că, odată şi odată, el avea să vină.

Vocea-i era delicată, tipic feminină, dar vorbea cu o încredere în sine de-a dreptul dătătoare de fiori, iar spusele ei păreau pline de autoritate, ca acelea ale unui bărbat.

— Iar acum mi te înfăţişezi tu, aducându-mi vestea că l-ai ucis pe tatăl meu... Şi îmi spui că el ţi-a vorbit după moarte. Nu, nu fac parte dintre cei care ar respinge aprioric o astfel de afirmaţie. Ceea ce-mi spui are coerenţă, iar tu istoriseşti cu har. Ştii, la început, când eram copilă, am crezut în Biblie fiindcă tot ce se spunea acolo era atât de frumos povestit! De-atunci, am început să întrevăd anumite sensuri în viaţă. Am să-ţi destăinui un secret: Într-o zi, când eram mică de tot, mi-am dorit ca mama să fi murit, în aceeaşi zi, ea a dispărut pentru totdeauna din viaţa mea. Ţi-aş putea spune multe lucruri de felul acesta. Ceea ce vreau ca tu să înţelegi este că sunt convinsă că aş avea multe lucruri de învăţat de la tine. Spui că ai intrat în Catedrala Notre Dame şi Dumnezeu nu te-a ucis.

— Am să-ţi povestesc ceva ce mi s-a părut dintotdeauna amuzant, i-am spus. S-a întâmplat acum două sute de ani, la Paris, înaintea Revoluţiei. Pe-atunci, la Paris trăia un clan de vampiri, în cimitirul Les Innocents, cimitirul nu mai există de mult. Vampirii îşi făcuseră sălaş în catacombele de sub morminte şi se temeau să intre în Notre Dame. Când au văzut că eu îndrăznisem să o fac, şi-au închipuit şi ei că Dumnezeu avea să mă trăznească.

Mă privea, oarecum sceptică.

— Le-am spulberat credinţa, am continuat. Credinţa lor în Dumnezeu şi în Diavol. Nu uita, erau vampiri. Fiinţe pământene, pe jumătate demoni, pe jumătate oameni, proşti şi neândemânatici, şi totuşi, erau convinşi că Dumnezeu i-ar pedepsi.

— Înainte de apariţia ta, credeau cu adevărat?

— Da. Îşi creaseră o întreagă religie, am răspuns. Se credeau

slujitori ai Diavolului. Credeau că există o deosebire. Trăiau ca nişte vampiri, dar existenţa lor era mizerabilă şi, deliberat, o transformaseră într-o continuă penitenţă. În ceea ce mă priveşte, eram, ca să zic aşa, un prinţ. Bântuiam Parisul înveşmântat într-o mantie roşie căptuşită cu blănuri de lup. Dar mantia o moştenisem din cealaltă viaţă a mea, din cea de muritor. Nu ţi se pare impresionant faptul că şi vampirii pot avea o credinţă? Pentru ei, eu am fost cel care-a adus schimbarea. Nu cred că acei dintre ei care mai supravieţuiesc şi azi m-au iertat, nici măcar acum. Între noi fie vorba, nu suntem chiar atât de mulţi.

— Opreşte-te o clipă, a intervenit ea. Vreau să te ascult, dar, mai întâi, trebuie să-ţi pun o întrebare.

— Spune.

— Cum s-a întâmplat cu tata, a fost o moarte rapidă sau...?

— A fost întru totul lipsită de dureri, te asigur, i-am răspuns, întorcându-mă cu faţa spre ea. Mi-a spus-o el însuşi. N-a simţit nici o durere.

Cu chipul ei alb şi ochii mari, negri, părea o bufniţă. Ea însăşi avea o înfăţişare îndeajuns de înspăimântătoare. Vreau să spun că, pentru orice muritor, imaginea chipului ei, care părea că emană o forţă enormă, ar fi fost, cu siguranţă, dătătoare de fiori.

— Tatăl tău şi-a dat sufletul fără să-şi dea seama că moare, am răspuns. Pentru el, a fost o senzaţie extatică, plină de felurite imagini, urmată de pierderea cunoştinţei. Spiritul său părăsise trupul înainte ca inima-i să-şi fi încetat bătăile. Cât despre durerea fizică, n-a simţit-o nici o clipă, o dată ce sângele îi e absorbit, după ce... Nu, n-a suferit deloc.

Am privit-o în ochi. Îşi trăsese picioarele sub ea, scoţându-şi la iveală genunchii albi.

— Am stat de vorbă cu Roger vreme de două ceasuri după aceea, am zis. Da, două ceasuri. S-a întors cu un singur scop: să mă convingă să-ţi port de grijă. Să îi împiedic pe duşmanii lui, pe agenţii guvernului şi pe toţi cei care, dintr-un motiv sau altul, îl urmăreau, să îţi dea de urmă şi, totodată, să veghez ca nu cumva moartea lui... să te facă să suferi mai mult decât ar trebui.

— De ce-ar îngădui Dumnezeu una ca asta? a murmurat ea.

— Ce-are a face Dumnezeu cu toate astea? Ascultă-mă, draga mea, nu ştiu nimic despre Dumnezeu. Ţi-am mai spus-o.

Am intrat în Notre Dame şi nu s-a întâmplat nimic, niciodată nu...

Era o minciună, nu-i aşa? Cum rămânea atunci cu *El?* Cel care venise aici sub înfăţişarea Omului Obişnuit şi plecase trântind uşa, fără să-i pese de nimic. Cum îndrăznise, ticălos arogant?

— Cum ar putea fi toate acestea în planul lui Dumnezeu? a întrebat ea.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa? Uite ce e, ţi-aş putea spune destule poveşti. Vreau să spun că aceea de la Paris, cu vampirii credincioşi, nu e decât începutul. Uite, ar mai fi şi... şi...

M-am oprit.

— Ce s-a întâmplat?

Sunetul acela. Paşii deloc grăbiţi, măsuraţi! De îndată ce mă gândisem la el, insultându-l în sinea mea, cuprins de furie, paşii se auzeau din nou.

— Voiam să spun că... am încercat să continuu, ignorându-l.

Paşii se auzeau tot mai aproape. Sunetul era estompat de distanţă, dar era, fără îndoială, mersul Creaturii înaripate, care îmi dădea de înţeles că nu uitase de mine, pas greu după pas greu, stârnind ecouri într-o încăpere uriaşă în care existam independent de prezenţa mea în camera Dorei.

— Dora, trebuie să plec.

— Ce s-a întâmplat?

Paşii se apropiau.

— Îndrăzneşti să vii aici, cât sunt împreună cu ea! am strigat, ridicându-mă în picioare.

Dora se ridicase în genunchi pe pat. M-am retras către uşă şi am întins mâna pentru a o deschide. Paşii se auzeau acum mai slab, de parcă s-ar fi îndepărtat.

— Blestemat să fii pe veci în Iad! am şoptit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a zis ea. Te vei întoarce? Mă părăseşti acum pentru totdeauna?

— Nu, nicidecum. Mă aflu aici pentru a te ajuta. Ascultă-mă, Dora. Dacă vreodată vei simţi că ai nevoie de mine, cheamă-mă. Mi-am dus degetul la tâmplă. Cheamă-mă, cheamă-mă mereu! Ca într-o rugăciune. Nu va fi o manifestare idolatră, Dora, nu sunt un zeu al răului. Cheamă-mă. Acum însă trebuie să plec.

— Cum te numeşti?

Paşii se apropiau, îndepărtaţi, dar răsunători, fără a fi locali-

zaţi undeva anume în imensa clădire, dar urmărindu-mă, obsedanţi.

— Lestat. Mi-am pronunţat numele cât am putut de limpede, pentru ea — Le-stat , accentuând cea de-a doua silabă şi rostind distinct "t"-ul final. Ascultă-mă! Nimeni n-a aflat încă despre moartea tatălui tău. O vreme, nimeni nu va şti. Am făcut tot ceea ce mi-a cerut Relicvele lui sunt în siguranţă, la mine.

— Cărţile lui Wynken?

— Toate, tot ceea ce el considera sacru... O avere pentru tine, tot ceea ce-a avut el şi a vrut ca tu să moşteneşti. Trebuie să plec. Se stingea oare zgomotul de paşi? Nu eram sigur de asta. Dar nu-mi puteam asuma riscul de a rămâne. Voi reveni cât voi putea de curând. Crezi în Dumnezeu? Agaţă-te de credinţa ta, Dora, căci s-ar putea să ai dreptate în privinţa lui Dumnezeu, s-ar putea să ai absolută dreptate!

Am ieşit de-acolo cu viteza luminii, am urcat ca un fulger scările şi am trecut prin geamul spart din pod, în sus, pe acoperiş, mişcându-mă îndeajuns de repede, încât să nu aud paşii. Dedesubt, oraşul se preschimbase într-un vârtej ameţitor de lumini.

7

CÂTEVA CLIPE mai târziu, mă aflam în curtea din spatele casei mele de pe Rue Royale, în Cartierul Francez, privind spre ferestrele luminate ale casei care îmi aparţinea de atâta vreme, sperând şi rugându-mă ca David să fie acasă, temându-mă însă că nu avea să fie aşa.

Ah, cât uram să fug de această Creatură! Trebuia să rămân pe loc câteva clipe, pentru a-mi domoli furia. De ce o luasem la goană? O făcusem oare fiindcă nu voiam să fiu umilit în faţa Dorei, fiindcă nu voiam ca ea să mă vadă îngrozit, tăvălit la pământ de către ticăloasa Creatură?

Poate că Dora ar fi putut să o vadă!

Instinctul îmi spunea că făcusem bine pierind, păstrând astfel distanţa între Dora şi Creatură. Eu eram cel urmărit. Trebuia să o protejez pe Dora. Acum aveam o motivaţie foarte puternică pentru a lupta, pentru a mă împotrivi, pentru binele

ei, nu al meu.

De-abia acum, bunătatea fundamentală a Dorei începea să prindă contur, de-abia acum reuşeam să mă gândesc la ea, lăsând la o parte mirosul ademenitor ce emana dintre picioarele ei şi chipul de bufniţă care mă privea. Muritorii se împiedică mereu în viaţă, din leagăn şi până-n mormânt. Doar o dată la un secol sau poate chiar două, ne e dat nouă, nemuritorilor, să ne iasă în cale o fiinţă ca Dora. O inteligenţă elegantă şi o întrupare a bunătăţii, precum şi altceva, ceva ce Roger se străduise din răsputeri să îmi descrie, un magnetism care, până în prezent, nu se dezlănţuise din capcana scripturii şi credinţei.

Noaptea era caldă şi primitoare.

Bananierii din grădină nu fuseseră afectaţi de îngheţul iernii şi se înălţau, semeţi, lângă zidul de cărămidă. Plantele străluceau, crescute peste măsură, iar arteziana îngâna un cântec cristalin, răspândind stropi de apă din cornul heruvimului ei de piatră.

New Orleans, aroma Cartierului Francez.

Am urcat treptele de piatră către uşa din spate.

Am intrat, tropăind pe culoar, pradă unei confuzii uşor de detectat. O umbră traversa camera de zi.

— David!

— Nu e aici.

Am încremenit în prag.

Era Omul Obişnuit.

Stătea rezemat de biroul lui Louis, încadrat de cele două ferestre, cu braţele încrucişate relaxat, cu faţa exprimând răbdare şi o ironie de nezdruncinat.

— Să nu o iei din nou la goană, mi s-a adresat el, fără nici o urmă de resentiment. De astă dată, te-aş urmări. Te-am rugat s-o laşi în pace pe fată, nu-i aşa? Încercam doar să scurtez aşteptarea.

— N-am fugit de tine! am ripostat, fără a fi însă prea sigur de ceea ce spuneam, dar hotărât ca, din acea clipă, acesta să fie adevărul. N-a fost chiar aşa! Nu te voiam în preajma Dorei. Aşadar, ce vrei de la mine?

— Tu ce crezi?

Mi-am adunat toate puterile pentru a-i răspunde şi am rostit:

— Ţi-am mai spus, dacă ai venit să mă iei cu tine, sunt gata să te urmez în Iad.

— Eşti scăldat în sudoare de sânge, mi-a spus. Uită-te la tine, eşti foarte speriat. Glasul îi era calm, uşor de ascultat. Asta mă ajută de fiecare dată când am de-a face cu cineva ca tine. Ce s-ar fi întâmplat dac-ai fi fost un muritor de rând? a întrebat el, retoric. Ar fi fost de-ajuns să apar o singură dată şi să spun ceea ce aveam de spus. Cu tine însă e altfel, tu ai trecut prea multe etape, ai prea multe atuuri de partea ta şi, tocmai de aceea, eşti acum atât de valoros pentru mine.

— Atuuri? Vrei să-mi spui că aş putea să scap de tine? Nu vom merge în Iad? Există posibilitatea unei judecăţi, oricare ar fi ea? Crezi că aş putea găsi un Daniel Webster modern care să pledeze în favoarea mea?

În spusele mele se amestecau ironia şi nerăbdarea, şi totuşi, întrebarea mea era logică, una care aştepta un răspuns la fel de logic.

A făcut un pas spre mine, lăsându-şi braţele pe lângă trup, şi mi s-a adresat cu liniştea-i caracteristică:

— Lestat, totul a început cu viziunea lui David din cafenea. Mai ţii minte istorioara aceea? *Eu* sunt Diavolul. Şi am nevoie de tine. N-am venit aici pentru a te obliga să mă urmezi în Iad şi, oricum, tu habar nu ai ce înseamnă, de fapt, Iadul. Iadul nu e aşa cum îţi închipui tu. Am venit aici pentru a-ţi cere ajutorul! Sunt obosit şi am nevoie de tine. Sunt pe cale de a câştiga bătălia, e o luptă decisivă pe care nu-mi pot permite să o pierd.

Am rămas stupefiat.

Vreme îndelungată, m-a privit şi apoi, intenţionat, a început să se transforme, silueta lui părea a creşte şi a se întuneca, aripile s-au înălţat din nou, ca un fum şerpuind spre tavan, iar zvonul de glasuri s-a făcut auzit, devenind curând asurzitor, în vreme ce o lumină puternică se aprindea îndărătul lui. Am văzut picioarele-i păroase de ţap înaintând spre mine. N-aveam loc, nu-l puteam atinge decât pe el şi am început să urlu. Vedeam strălucirea penelor negre şi arcul aripilor înălţându-se din ce în ce mai sus. Larma se preschimbase acum într-un cor nedefinit, şi totuşi, sublim.

— Nu, de astă dată n-am să fug! am strigat şi m-am repezit la el.

Am întins mâna, încercând să-l apuc, şi degetele mele s-au încleştat pe încheietura mâinii lui negre ca noaptea. Am privit drept spre chipul lui imens, chipul acelei statui de granit, de

astă dată animat şi extraordinar de expresiv, înspăimântătoarea larmă a incantaţiei acoperindu-mi cuvintele, înecându-le. I-am văzut gura deschisă, sprâncenele încruntându-se, ochii săi migdalaţi, uriaşi, inocenţi, deschizându-se larg şi umplându-se de lumină.

I-am ţinut piept, mâna mea stângă încătuşându-i braţul puternic. Încerca să se desprindă de mine şi nu putea. Aha! Nu putea! Apoi l-am izbit în faţă cu pumnul drept. I-am simţit tăria de granit, supranaturală, şi am avut senzaţia că loveam un semen de-al meu. Dar nu, de astă dată nu aveam de-a face cu consistenţa pietroasă a unui vampir.

Silueta clipi, trecând în defensivă, imaginea s-a recompus şi s-a redresat, apoi a început să crească din nou, l-am izbit pentru ultima oară în piept cu toată puterea de care dispuneam, degetele mele au lovit armura-i neagră, strălucitoare, care îi apăra toracele — în acea clipă, eram atât de aproape de el, încât am distins literele încrustate în metalul platoşei — apoi aripile au bătut deasupra mea, ca şi cum ar fi vrut să mă îngrozească. Brusc, a fost departe de mine, uriaş, e drept, dar reuşisem să-l resping, să-l arunc cât colo, blestemat să fie! Fusese o lovitură straşnică. Am slobozit un strigăt războinic, fără să vreau, şi m-am repezit în zbor asupră-i, deşi n-aş putea spune de ce anume mă sprijinisem pentru a-mi lua avânt.

A urmat un vârtej de pene negre, prelungi, strălucitoare, apoi m-am trezit căzând. N-am ţipat, puţin îmi păsa, nu voiam să strig. Cădeam.

Mă prăbuşeam într-un hău cum numai în coşmare este posibil. Un gol atât de perfect, încât mi-e imposibil să-l descriu. Cădeam cu o viteză enormă.

Doar Lumina rămăsese. Lumina orbitoare ascundea orice obiect vizibil şi era atât de frumoasă, încât, brusc, nu mi-am mai simţit membrele şi nici organele din care sunt alcătuit. Nu mai aveam nici formă, nici greutate. Doar senzaţia căderii rămăsese, îngrozitoare, de parcă forţa gravitaţiei s-ar fi vrut o garanţie a iremediabilei prăbuşiri. Glasurile au izbucnit, la unison.

— Îi aud *cântând!* am strigat.

Apoi am rămas nemişcat.

Încetişor, am devenit conştient de podeaua aflată sub mine. Suprafaţa uşor aspră a covorului. Miros de praf şi de ceară de parchet, mirosul familiar al casei mele. Am ştiut imediat că nu

părăsisem nici o clipă încăperea.

Se aşezase la birou, pe scaunul lui Louis, iar eu zăceam pe spate, zgâindu-mă la tavan, cu pieptul pârjolit de durere.

M-am ridicat, mi-am încrucişat picioarele şi l-am privit sfidător.

El părea oarecum intrigat.

— Ei bine, se pare că am avut dreptate, a rostit, într-un târziu.

— În ce privinţă?

— Eşti la fel de puternic ca oricare dintre noi.

— Nu, nu tocmai, l-am contrazis, înfuriat. Mie nu-mi cresc aripi, şi nu sunt în stare să creez muzica aceea.

— Ba da, poţi şi tu să faci asta. Ai creat şi altădată imagini, pentru muritori. Ştii foarte bine că poţi. Poţi să-i învălui în vrăjile tale. Eşti la fel de puternic ca şi noi. Ai atins un stadiu interesant în dezvoltarea ta. Am ştiut de la bun început că nu m-am înşelat, în ceea ce te priveşte. Te invidiez.

— Mă invidiezi? îmi invidiezi independenţa? Uite ce e, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Satana, sau cum te vei fi numind.

— Nu folosi numele acela, îl detest.

— Asta mă îndeamnă să-l folosesc mai des, spre a-mi condimenta discursurile.

— Numele meu e Memnoch, a rostit el calm, cu un gest rugător. Sunt Diavolul Memnoch. Vreau să ţii minte acest lucru.

— Diavolul Memnoch.

— Chiar aşa, a încuviinţat el. Aşa mă iscălesc, atunci când trebuie să o fac.

— Aşadar, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Maiestatea ta, rege al beznei. N-am să te ajut cu nimic! N-am să-ţi slujesc!

— Cred că voi fi în stare să te determin să te răzgândeşti. Cred că, în cele din urmă, vei fi în stare să priveşti lucrurile din punctul meu de vedere.

Deodată, m-am simţit pe deplin epuizat, cuprins de disperare, la capătul puterilor.

O senzaţie tipică.

M-am rostogolit pe burtă, mi-am cuprins faţa în palme şi-am început să plâng ca un copil. Eram sfârşit. Eram extenuat şi suferind, iar plânsul îmi făcea un bine enorm. N-aş fi fost în stare de nimic altceva. M-am lăsat în voia plânsului. Simţeam acea uşurare care îi cuprinde pe cei doborâţi atunci când dau frâu

liber durerii. Nu-mi păsa dacă mă auzea sau mă vedea cineva. Plângeam fără răgaz.

Ştiţi ce cred eu despre plâns? Cred că unii nu ştiu să plângă, şi ar trebui să înveţe cum să o facă. Însă, o dată ce-ai învăţat, o dată ce ştii cum să plângi cu adevărat, nimic nu se poate compara cu plânsul. Îi compătimesc sincer pe cei care nu ştiu această şmecherie. E la fel ca şi în cazul fluieratului sau al mersului pe bicicletă.

Oricum, de astă dată, eram prea dărâmat pentru a mă consola prin senzaţia plăcută pe care mi-o dădea gustul sărat al lacrimilor de sânge.

Mă gândeam la clipa aceea, petrecută cu atâţia ani în urmă, când am intrat în Catedrala Notre Dame, iar acei vampiri meschini care mă duşmăneau, slujitori ai Satanei, rămăseseră uimiţi de îndrăzneala mea, mă gândeam la muritorul care fusesem, mă gândeam la Dora, mă gândeam la Armand cel din acele zile, băieţandrul vampir ce conducea Clanul Vampirilor de sub cimitir, care devenise un sfânt întunecat, trimiţându-şi hoarda zdrenţăroasă să îi terorizeze pe muritori, să împrăştie moartea, să aducă spaima ca pe o ciumă. Hohotele de plâns mă înecau.

— Nu e adevărat! cred că am îngăimat. Nu există Diavol şi nu există Dumnezeu. Nu-i adevărat.

Nu mi-a răspuns. M-am întors şi m-am ridicat în capul oaselor. Mi-am şters faţa cu mâneca. Nu mai aveam batista, rămăsese la Dora. Un vag parfum al Dorei se întipărise în hainele mele, atunci când ea mi se rezemase de piept, un parfum dulce, de sânge. N-ar fi trebuit să o las singură pe Dora, pradă unei asemenea dureri. Doamne, doar aveam misiunea de a veghea asupra ei! La naiba.

Am ridicat privirea spre el.

Era tot acolo, cu braţul odihnindu-se pe spătarul jilţului lui Louis, mulţumindu-se să mă privească.

Am oftat.

— N-ai de gând să-mi dai pace, nu-i aşa?

Îl luasem oarecum prin surprindere. A râs. Chipul i se transformase miraculos, avea acum o expresie mai degrabă prietenoasă, nu neutră.

— Nu, sigur că nu, mi-a răspuns pe un ton scăzut, ca şi cum s-ar fi temut să nu mă descumpănească iar. Lestat, am aşteptat vreme de secole apariţia cuiva asemeni ţie, te urmăresc *pe tine*

de câteva secole. Nu, mă tem că n-am să pot să te las în pace. Dar nu vreau să te fac să suferi. Ce anume te-ar putea liniști și convinge să mă asculți? Un dar, un mic miracol, orice, numai să putem începe odată...

— Și cum naiba ai vrea să începem?

— Îți voi spune totul, iar atunci vei înțelege de ce trebuie să învinge, a răspuns el, ridicând ușor din umeri.

— Vrei să spui că... pot să refuz cooperarea cu tine?

— Categoric. Nu mă poate ajuta decât cineva care a ales, de bunăvoie, să o facă. Iar eu sunt obosit. M-am săturat de ceea ce fac, am nevoie de ajutorul cuiva. Prietenul tău David a înțeles corect partea aceasta, în cursul scurtei sale viziuni întâmplătoare.

— Viziunea lui David a fost cu-adevărat o întâmplare? Mi s-a părut că am înțeles altceva. Nu-mi mai amintesc formularea exactă. Așadar, David n-ar fi trebuit să asiste la discuția dintre tine și Dumnezeu?

— Mi-e greu să explic ce anume s-a întâmplat atunci.

— V-am stricat vreun plan, făcând din David unul asemeni mie?

— Da și nu. Important e însă că David a înțeles corect partea respectivă a discuției. Sarcina mea e grea, iar eu m-am săturat! în ceea ce privește restul ideilor lui David despre acea scurtă viziune, ei bine... A clătinat din cap. Acum însă te vreau pe tine, și e teribil de important ca tu să vezi totul, înainte de a te hotărî.

— Sunt chiar atât de rău, nu-i așa? am șoptit, cu buzele tremurând. Eram gata să izbucnesc din nou în plâns. Din toată această lume, cu tot ce-au făptuit oamenii, cu toate grozăviile pe care le-au comis împotriva semenilor lor, cu toată suferința pe care omenirea le-a impus-o atâtor femei și copii, tu mă vrei pe mine? N-ai găsit pe nimeni altul mai rău decât mine? Presupun că David era prea bun, de aceea nu l-ai ales pe el. N-ar fi fost dispus să înfăptuiască răul pe care-l doreai? Nu-i așa?

— Nu, Bineînțeles că nu ești chiar atât de rău, mi-a răspuns el cu blândețe. Tocmai asta e, a adăugat apoi, oftând.

Începeam să disting mai exact detaliile înfățișării lui, nu fiindcă acestea ar fi devenit mai accentuate, cum se întâmplase în cazul lui Roger, ci fiindcă începeam să mă liniștesc. Părul lui era blond-cenușiu, moale și ușor ondulat. Sprâncenele aveau

aceeaşi nuanţă, nu erau chiar negre, uşor ridicate, dădeau chipului său o expresie întru totul lipsită de aroganţă şi vanitate. Desigur, asta nu înseamnă că părea lipsit de inteligenţă. Hainele îi erau banale, nici nu ştiu dacă erau cu adevărat haine. Aveau o consistenţă materială, dar sacoul nu avea nasturi, iar cămaşa era oarecum prea simplă.

— Vezi tu, a continuat el, tu ţi-ai păstrat mereu conştiinţa. Iar eu tocmai asta caut, nu înţelegi? Conştiinţă, raţiune, un ţel, o motivaţie. Doamne, nu aveam cum să te ocolesc. Şi-am să-ţi mai spun ceva: de fapt, e ca şi cum m-ai fi chemat tu însuţi.

— N-am făcut-o niciodată.

— Ei, haide, gândeşte-te la provocările pe care le-ai adresat Diavolului de atâtea ori.

— Au fost provocări retorice, bravadă, depinde din ce unghi de vedere le priveşti.

— Nu-i chiar aşa. Gândeşte-te la vârstnica Akasha, pe care ai trezit-o şi ai fost la un pas de a-i da drumul în lume, a râs el. De parcă evoluţia n-ar fi creat destui monştri. Apoi a fost aventura cu Hoţul de Trupuri. Te-ai reântrupat ca muritor, ai avut această şansă, şi ai respins-o pentru a redeveni ceea ce erai înainte. Ştiai că prietena ta Gretchen e considerată o sfântă, acolo în junglă?

— Da, ştiam. Am citit câte ceva prin ziare.

Gretchen, draga mea călugăriţă, iubita mea în scurtul răstimp cât fusesem muritor, nu mai rostise nici un cuvânt din noaptea aceea cumplită în care fugise de mine, căzând în genunchi în faţa crucifixului din capela misiunii. De-atunci, îşi petrecea timpul în continuă rugăciune, zi şi noapte, abia acceptând câte ceva de mâncare. În fiecare vineri, sute de oameni luau drumul anevoios al junglei, venind uneori chiar de la Caracas şi Buenos Aires, pentru a-i vedea palmele şi tălpile însângerate. Aşa sfârşise Gretchen, pentru unica vină de a mă fi iubit.

În acea clipă, din noianul de gânduri s-a desprins, pentru întâia oară, ca o revelaţie, unul anume: dacă Gretchen era, cu adevărat, noul Hristos?

— Nu, nu cred, am rostit cu voce tare, cu răceală în glas. Gretchen şi-a pierdut minţile, a încremenit într-o stare de prostraţie isterică, iar vina îmi aparţine în întregime. Şi ce dacă lumea a mai câştigat un mistic ce poartă stigmatele lui Hristos.

Au fost mii, înaintea ei.

— N-am să rostesc vreo judecată în privinţa acelui incident, a spus el. Aş vrea însă să ne întoarcem la discuţia noastră. Îţi spuneam că ai făcut totul, în afară de a mă chema în mod explicit! Ai sfidat orice formă de autoritate, ai încercat orice experienţă ai considerat tu că merita. Te-ai îngropat de viu de două ori şi, la un moment dat, te-ai înălţat spre soare, cu gând să te faci scrum. Ce ţi-ar mai fi rămas de făcut, în afară de a mă chema pe mine? E ca şi cum ai fi întrebat tu însuţi: "Memnoch, ce mi-a mai rămas de făcut?"

— I-ai vorbit lui Dumnezeu despre toate astea? am întrebat plin de răceală, refuzând să mă las atras în capcana lui, refuzând să cad pradă curiozităţii şi entuziasmului.

— Da, desigur, a răspuns el.

Eram prea surprins pentru a-i riposta.

Nu-mi venea în minte nici o replică inteligentă. Mici uragane teologice se dezlănţuiau în mintea mea, şi întrebări agasante de genul "Cum se face că Dumnezeu nu ştia nimic despre mine?" nu-mi dădeau pace. Însă, în mod evident, trecuserăm deja de acest stadiu al conversaţiei.

Trebuia să gândesc, să mă concentrez asupra a ceea ce îmi spuneau simţurile.

— Tu şi Descartes, a pufnit el. Tu şi Kant.

— Nu mă confunda, i-am replicat. Sunt Vampirul Lestat, unicul.

— Mie-mi spui? a surâs el.

— Câţi semeni de-ai mei, vampiri adică, există acum în întreaga lume? Nu mă refer la alte soiuri de nemuritori, monştri, duhuri rele şi alte creaturi, cum ai fi şi tu, de pildă, ci la vampiri. Nu sunt nici o sută şi nici unul dintre ei nu e exact ca mine, Lestat.

— Sunt întru totul de acord. Te vreau. Vreau să-mi fii alături.

— Nu te deranjează deloc faptul că nu te respect câtuşi de puţin, că nu cred în tine, că nu mă tem deloc, nici măcar acum? Că ne aflăm în apartamentul meu şi că eu îmi bat joc de tine? Nu cred că Satana ar suporta aşa ceva. Eu n-aş suporta, şi-am fost adesea comparat cu tine, să ştii. Lucifer, fiul dimineţii. Le-am spus duşmanilor mei şi celor care m-au blamat că sunt eu însumi Diavolul ori că, dacă însuşi Satana mi-ar ieşi în cale, l-aş trimite la plimbare.

— Memnoch, m-a corectat el. Nu folosi numele de Satana. Te rog. Nu folosi nici unul dintre numele care urmează: Lucifer, Belzebut, Azazel, Sammael, Marduk, Mefistofel şi aşa mai departe. Numele meu e Memnoch. Vei descoperi foarte curând că celelalte nu sunt decât felurite compromisuri scriitoriceşti sau populare. Memnoch este şi a fost dintotdeauna numele meu. Mi se potriveşte şi îmi place. Diavolul Memnoch. Să nu-l cauţi în vreo carte, căci n-ai să-l găseşti nicăieri.

Nu i-am răspuns. Căutam să-mi pun ordine în gânduri. Era capabil să-şi schimbe forma, dar trebuia să existe o anumită esenţă a sa, invizibilă, poate. Mă confruntasem oare cu forţa acelei esenţe invizibile, atunci când îl izbisem cu pumnul în faţă? Nu simţisem cu adevărat o consistenţă, ci o forţă care mi se împotrivise. Şi oare, dacă l-aş fi lovit acum, această formă umană ar fi fost îndeajuns de pătrunsă de acea esenţă, încât să mi se împotrivească cu o forţă egală cu cea a îngerului întunecat?

— Da, a venit imediat răspunsul. Imaginează-ţi cum ar fi să încerc să conving un muritor de aceste adevăruri. Dar nu acesta a fost motivul pentru care te-am ales. Nu te-am ales fiindcă ţi-ar fi cu mult mai uşor să înţelegi ce sunt, ci fiindcă eşti potrivit pentru această însărcinare.

— Aceea de-ai fi de ajutor Diavolului.

— Da, de a-mi fi mâna dreaptă, ca să zic aşa, de a-mi ţine locul atunci când sunt ostenit. Ai fi prinţul meu.

— Cum de nu-ţi dai seama cât te înşeli? Chinurile la care-mi supun conştiinţa ţi se par amuzante? Crezi că îmi face plăcere să fac rău? Că pot să mă gândesc la rău, când privesc frumuseţea chipului Dorei?

— Nu, nu cred că eşti rău, a răspuns el. Aşa cum nici eu însumi nu sunt.

— Tu nu eşti rău, am repetat, privindu-l pieziş.

— Dispreţuiesc răul. Şi, dacă nu mă ajuţi, dacă îl laşi pe Dumnezeu să-şi facă mendrele în felul Lui, Răul — care nu înseamnă, de fapt, nimic — ar putea să distrugă lumea.

— Voinţa lui Dumnezeu e ca lumea să fie distrusă? am întrebat încet.

— Cine poate şti? a întrebat el retoric. Dar nu cred că Dumnezeu va mişca măcar un deget pentru a împiedica acest lucru. Eu nu mi-o doresc, asta-i sigur. Dar căile mele sunt cele

drepte, în vreme ce căile lui Dumnezeu sunt sângeroase, deşarte şi exagerat de primejdioase. Ştii bine că aşa e. Trebuie să mă ajuţi. Sunt pe cale de a învinge, ţi-am spus-o. Dar acest din urmă veac a fost de nesuportat pentru noi toţi

— Aşadar, încerci să mă convingi că tu nu eşti Răul întrupat..

— Exact. Aminteşte-ţi. Care a fost întrebarea pusă de prietenul tău, David? A vrut să ştie dacă ai simţit ceva rău în prezenţa mea, iar răspunsul tău a fost negativ.

— Diavolul este un mincinos faimos.

— Duşmanii mei se pricep de minune la defăimări. Nici eu, nici Dumnezeu nu minţim niciodată. Uite ce e, nu îţi cer să mă crezi pe cuvânt. N-am venit aici ca să te conving de adevărul spuselor mele, printr-o simplă conversaţie. Te voi purta prin Rai şi Iad, dacă vrei, vei putea sta de vorbă cu Dumnezeu, atâta timp cât el ţi-o va îngădui, şi dacă tu vei dori acest lucru. Nu te gândi la Dumnezeu Tatăl, la *En Sof,* dar... Ei bine, toate acestea se vor limpezi până la urmă. Dar nimic nu va căpăta vreun sens atâta vreme cât nu am să fiu sigur de dorinţa ta de a şti adevărul, câtă vreme nu vei fi dispus, de bunăvoie, să-ţi preschimbi viaţa lipsită de ţeluri şi semnificaţii într-o bătălie crucială pentru soarta lumii.

Am tăcut. Nu prea ştiam ce i-aş fi putut răspunde. Eram la ani lumină de punctul în care începuserăm această discuţie.

— Să văd Raiul? am şoptit, realizând încet cele spuse de el mai devreme. Să văd Iadul?

— Desigur, a încuviinţat el, răbdător.

— Vreau o noapte întreagă pentru a mă gândi la tot ce mi-ai spus.

— Cum?!

— Spuneam că vreau o noapte de gândire.

— Nu mă crezi. Vrei un semn.

— Nu, am început să-ţi dau crezare. Iată de ce vreau să mă gândesc. Trebuie să cântăresc un timp lucrurile.

— Sunt dispus să-ţi răspund la orice întrebare, să-ţi arăt orice doreşti, chiar acum, pe loc.

— Atunci, lasă-mă singur două nopţi. Noaptea aceasta şi noaptea zilei de mâine. E o cerere destul de rezonabilă, nu-i aşa? Lasă-mă singur.

Categoric, răspunsul meu l-a dezamăgit întrucâtva, trezindu-i poate şi unele bănuieli. Dar vorbisem foarte serios. Nu

i-aş fi putut răspunde altceva. Am ştiut-o din clipa în care îi răspunsesem, într-atât de rapid se împleteau, în mintea mea, gândul şi cuvintele.

— Aş putea să te refuz? am vrut să aflu.

— Desigur, a venit răspunsul. Mă pot baza doar pe proprii-le-mi puteri, aşa cum şi tu contezi doar pe forţele tale. Ai putea să fii dezamăgit. Sau, la fel, s-ar putea ca eu însumi să fiu dezamăgit.

— Şi Dumnezeu?

— Ah! a exclamat el, dezgustat. Dacă ai şti cât de lipsită de importanţă e această chestiune. Nu-ţi dai seama câtă nevoie am de tine. Sunt ostenit, a repetat el, cuprins de o uşoară tulburare. Dumnezeu... Dumnezeu nu poate fi dezamăgit, el e mai presus de aceste lucruri, e tot ce pot să-ţi spun. Am să-ţi acord noaptea aceasta şi cea de mâine. N-am să te deranjez, n-am să te hăituiesc, cum spui tu. Dar îmi dai voie să te întreb ce ai de gând să faci?

— De ce vrei să ştii? Fie îmi acorzi cele două nopţi, fie nu!

— Eşti cu adevărat imprevizibil, a rostit el, zâmbindu-mi larg.

Chipul lui căpătase o înfăţişare foarte plăcută. Şi încă un lucru m-a izbit: Nu doar proporţiile chipului său erau perfecte, ci întreaga-i înfăţişare, era prototipul Omului Obişnuit.

Nu a reacţionat la această reflecţie a mea, fie că-mi citise sau nu gândurile. S-a mulţumit să îmi aştepte răspunsul, politicos.

— Dora, am spus într-un târziu. Trebuie să mă întorc la Dora.

— De ce?

— Refuz să îţi dau alte explicaţii.

Din nou, răspunsul meu l-a luat prin surprindere.

— Intenţionezi să o ajuţi să treacă peste confuzia creată de moartea tatălui ei? De ce ai refuza să îmi explici un lucru atât de simplu? Voiam doar să ştiu cât de mult intenţionezi să te implici, cât de mult intenţionezi să-i dezvălui acestei femei. Mă gândesc la urzeala lucrurilor, cum ar spune David. Adică, ce se va întâmpla cu femeia aceasta, după ce mă vei urma?

N-am dat nici un răspuns întrebării sale.

El a oftat.

— Fie, doar te-am aşteptat secole de-a rândul. Ce-ar mai însemna, în acest caz, două nopţi în plus? De fapt, e vorba doar de noaptea zilei de mâine, nu-i aşa? în amurgul zilei următoare,

voi veni după tine, chiar aici.

— Exact.

— Am să-ţi ofer un mic dar care să te ajute să crezi în mine. Pentru mine, nu e chiar atât de uşor precum ar putea părea să îţi determin nivelul de înţelegere. Eşti plin de paradoxuri şi contradicţii. Dă-mi voie, aşadar, să-ţi fac un cadou mai puţin obişnuit.

— De acord.

— Iată darul meu — poţi să-l numeşti un semn. Întreab-o pe Dora despre ochiul unchiului Mickey. Cere-i să-ţi spună adevărul pe care Roger nu l-a aflat niciodată.

— Parc-ar fi o şaradă dintr-un salon de spiritism.

— Crezi? Întreab-o.

— Fie. Adevărul despre ochiul unchiului Mickey. Acum am să-ţi pun o ultimă întrebare. Eşti Diavolul. Şi totuşi, afirmi că nu iubeşti Răul. De ce?

— E o întrebare lipsită de sens. Sau, dacă vrei, am să-ţi răspund într-un mod ceva mai misterios. Pentru mine, n-ar avea nici un rost să fiu rău. Vei vedea. Oh, e atât de frustrant, căci ai avea atât de multe de văzut.

— Dar te opui lui Dumnezeu!

— Ah, categoric, e duşmanul meu înverşunat! Lestat, când vei vedea tot ceea ce am să-ţi arăt, şi vei auzi tot ce am să-ţi spun, când vei sta de vorbă cu Dumnezeu şi vei putea privi lucrurile atât din perspectiva Lui, cât şi din a mea, mi te vei alătura, devenind adversarul Său. Sunt sigur că aşa va fi. S-a ridicat în picioare. Plec. Vrei să te ajut să te ridici?

— N-ar avea nici un rost, i-am răspuns, muşcător. Ai să-mi lipseşti, am adăugat apoi, şi cuvintele care-mi ieşiseră din gură m-au uimit.

— Ştiu, a spus el.

— Ţine minte, noaptea de mâine îmi aparţine.

— Nu-ţi dai seama că, dacă m-ai urma acum, n-ar mai exista nici noapte, nici zi?

— Da, e, într-adevăr, ispititor, am încuviinţat. Dar diavolii se pricep cel mai bine la asta: ştiu să ispitească. Trebuie să mă gândesc la ceea ce mi-ai propus şi să cer şi sfatul altora.

— Sfatul altora?

Părea cu adevărat uimit.

— N-am să-l urmez pe Diavol fără a spune nimănui acest

lucru, i-am replicat. Eşti Diavolul! La naiba, de ce-aş avea încredere în Diavol? E absurd! Joci conform unor reguli, regulile trasate de cineva. Întotdeauna există reguli ale jocului. De astă dată, eu nu le cunosc. Ei bine, m-ai lăsat să aleg, aceasta e alegerea mea. Ne revedem peste două nopţi, nu mai devreme. Promite-mi că mă vei lăsa în pace.

— De ce? m-a întrebat el îngăduitor, ca şi cum ar fi avut în faţă un copil răsfăţat. Ţi-e teamă că-mi vei auzi paşii?

— Poate.

— La ce bun o promisiune, câtă vreme nu vrei să accepţi adevărul spuselor mele? a spus el, clătinând din cap, ca şi cum comportamentul meu ar fi fost o dovadă de omenească nebunie.

— Eşti sau nu în stare să îţi ţii o promisiune?

— Ai cuvântul meu, a rostit el, cu mâna pe inimă — sau, mă rog, în locul în care ar fi trebuit să se afle inima. Desigur, o spun cu toată sinceritatea.

— Mulţumesc, asta mă face să mă simt cu mult mai bine, am râs.

— David nu va crede o iotă, m-a avertizat el.

— Ştiu, am răspuns.

— În cea de-a treia noapte, mă voi întoarce aici după tine, a rostit el emfatic, cu o înclinare a capului. Sau, dacă nu vei fi aici, te voi găsi oriunde te vei afla.

Şi, cu un ultim zâmbet, mai luminos chiar decât cel de mai înainte, a dispărut

Nu s-a făcut nevăzut, aşa cum o făceam eu, mişcându-mă cu o asemenea repeziciune, încât nici o fiinţă umană nu mă putea urmări.

Pur şi simplu, a dispărut.

8

M-AM RIDICAT tremurând, mi-am scuturat veşmintele de praf şi am observat, deloc surprins, că încăperea nu suferise nici o schimbare din clipa în care intrasem aici. În mod evident, bătălia fusese purtată pe un alt tărâm. Dar care o fi fost acela?

Oh, măcar de l-aş fi putut găsi pe David. Aveam mai puţin de

trei ore până la venirea zorilor zilei de iarnă, aşa că am purces imediat în căutarea lui.

Nefiind în stare să citesc gândurile lui David şi nici să îl chem, n-aveam decât un singur instrument telepatic la îndemână pentru a-l găsi, şi anume să caut la întâmplare prin minţile muritorilor care l-ar fi putut vedea trecând printr-un loc uşor de recunoscut.

Nu parcursesem nici măcar cale de vreo trei cvartale, când mi-am dat seama că percepeam o imagine foarte limpede a lui David şi, mai mult chiar, că aceasta îmi era transmisă de mintea unui alt vampir.

Am închis ochii şi am încercat din răsputeri să stabilesc un contact cât mai elocvent. Câteva secunde mai târziu, David mi-a răspuns prin mijlocirea interlocutorului meu, care se afla chiar alături de el, şi am recunoscut imediat locul în care se aflau.

Odinioară, Bayou Road trecea pe acolo, în drum spre suburbiile semirurale şi, nu departe de acel loc, fusesem abandonat în mlaştini de Louis şi Claudia, care credeau că mă omorâseră.

Acum, zona se transformase într-un parc uriaş, un crâng umbros, plin în timpul zilei de mămici cu odraslele lor, în mijlocul căruia era amplasat un muzeu ce oferea iubitorilor de artă expoziţii de pictură adesea interesante. Peste noapte însă, parcul redevenea pădurea de nepătruns de odinioară.

Unii dintre cei mai bătrâni stejari din New Orleans creşteau aici, pe malul unei lagune şerpuitoare ce părea fără sfârşit, deosebit de pitorească, peste care oamenii aruncaseră un pod zvelt.

Acolo i-am descoperit pe cei doi vampiri aflaţi în comuniune mentală, departe de cărările bătătorite. David arăta aşa cum mă aşteptasem, impecabil ca întotdeauna.

Vederea celuilalt m-a luat însă prin surprindere.

Era Armand.

Era aşezat pe o bancă de piatră, un băieţandru nepăsător şi plin de praf, cu păru-i lung şi castaniu preschimbat într-o claie de bucle încâlcite, privindu-mă cu o previzibilă inocenţă.

Era îmbrăcat într-un costum gros de blugi, alcătuit din pantaloni strimţi şi o jachetă cu fermoar. Categoric, aspectul său exterior ar fi putut părea cel al unui om de rând, vagabond, poate, dacă n-ar fi fost chipu-i alb ca pergamentul, mai neted parcă decât îmi păruse a fi la ultima noastră întâlnire.

Aducea oarecum cu o păpuşă cu ochi de sticlă roşcat-maronii, o păpuşă găsită într-un pod. Îmi venea să-l umplu de sărutări, să-l curăţ de praful peregrinărilor sale, să-l fac şi mai strălucitor decât era.

— Asta ţi-ai dorit mereu, a rostit el cu blândeţe.

Glasul lui m-a şocat. Dacă îi rămăsese cumva vreo urmă de accent franţuzesc ori italian, eu n-o percepeam. Tonul îi era melancolic şi cu totul lipsit de răutate.

— Când m-ai găsit sub Les Innocents, ai vrut să mă scalzi în parfum şi să mă îmbraci în catifea cu mâneci brodate, a continuat el.

— Da, şi să îţi împletesc părul, părul tău cel atât de frumos, am completat, ca şi cum m-aş fi înfuriat. Arăţi bine, drăcuşor blestemat, numai bun de strâns în braţe şi de iubit.

Ne-am privit în ochi o vreme. Apoi Armand m-a luat prin surprindere, ridicându-se şi apropiindu-se de mine, exact în clipa în care mă repezeam să-l cuprind în braţe. Gestul lui nu era unul obişnuit, dar era extrem de blând. Altul, în locul meu, ar fi dat poate înapoi. N-am făcut-o. Am rămas un timp îmbrăţişaţi, răceala îmbrăţişând răceala, tăria de stâncă strângând în braţe tăria de stâncă.

— Micul meu heruvim, am şoptit.

Apoi am făcut un lucru îndrăzneţ, sfidător chiar. I-am zburlit coama încâlcită.

E mai scund decât mine, dar nu s-a arătat deranjat de acest gest uşor ironic.

Ba chiar a zâmbit, a clătinat din cap, după care şi-a trecut mâna prin păr, netezindu-şi-l. Şi-a umflat obrajii, gura i s-a lăţit într-un râs provocator, a ridicat pumnul drept şi m-a izbit în coşul pieptului, ca din joacă.

Lovise însă cu toată puterea. Încerca să-mi demonstreze cât era de puternic. A fost rândul meu să zâmbesc şi am făcut-o.

— Nu-mi amintesc să fi existat ceva rău între noi, am spus.

— Îţi vei aminti, mi-a răspuns. Şi, cu siguranţă, îmi voi aminti şi eu. Dar ce importanţă mai au amintirile?

— Da, important e că suntem aici, împreună, am încuviinţat.

A râs cu poftă, deşi foarte discret, şi a clătinat din cap, aruncând o privire complice către David, ce semnifica în mod evident că amândoi ştiau, ştiau chiar prea bine. Asta nu-mi convenea defel. David era David al meu, iar Armand era Armand al

meu. Nu-mi plăcea să amestec planurile.

M-am aşezat pe bancă.

— Aşadar, David ţi-a spus toată povestea, am zis, privind spre Armand şi apoi spre David.

David a clătinat din cap, în semn că nu.

— N-aş fi făcut-o fără încuviinţarea ta, prinţ rebel, a spus David, uşor ironic. Nu mi-aş fi permis una ca asta. Armand a venit aici adus de grija pentru tine.

— Chiar aşa? am spus, ridicând din sprâncene. Ei?

— Ştii foarte bine că aşa e, a replicat Armand.

Întreaga lui atitudine era relaxată. Se pare că mai învăţase câte ceva, hoinărind prin lume. Nu mai avea înfăţişarea unei icoane. Îşi ţinea mâinile în buzunare, ca un tip dur.

— Iar cauţi necazurile cu lumânarea, a continuat el, tot fără grabă, furie sau răutate în glas. Întreaga lume nu-i de-ajuns de mare pentru tine şi n-are să fie niciodată. De astă dată, am sperat să pot să-ţi vorbesc înainte ca roata să se întoarcă.

— Eşti cel mai grijuliu dintre îngerii păzitori, i-am aruncat, cu sarcasm.

— Da, sunt, a rostit el, fără să clipească. Aşadar, ce-ai de gând să faci, vrei să-mi spui şi mie?

— Haideţi să ne plimbăm puţin, le-am propus.

Am luat-o înainte şi ei m-au urmat. Cu paşi măsuraţi, am pătruns într-un lăstăriş de stejari cu iarbă înaltă, crescută la voia întâmplării, unde nici cel mai disperat vagabond nu s-ar fi încumetat să caute adăpost.

Ne-am croit un mic luminiş, cuibărindu-ne în iarba uscată, printre rădăcinile negre ce izbucneau vulcanic din solul îngheţat. Briza ce adia dinspre lac era tăioasă şi curată şi, vreme de o clipă, am simţit mirosul oraşului. Eram laolaltă, toţi trei, şi Armand m-a întrebat din nou:

— Ai de gând să-mi spui ce vrei să faci?

S-a aplecat şi, pe neaşteptate, m-a sărutat, un gest copilăresc, care nu era chiar atât de neobişnuit, venind din partea unui european. Ai intrat într-un bucluc, se vede de la o poştă.

Nasturii de oţel ai jachetei lui erau reci ca gheaţa, de parcă s-ar fi teleportat aici dintr-un loc în care bântuia o iarnă mult mai cumplită.

Niciodată nu ştim cu adevărat cât de mari sunt puterile

celuilalt. E un joc perpetuu. N-aveam de gând să-l întreb când ajunsese aici ori în ce fel, aşa cum n-aş fi întrebat un muritor în ce fel făcuse dragoste cu soţia sa ultima oară.

L-am privit lung, conştient că David se aşezase pe iarbă, rezemat într-un cot, şi ne privea amuzat.

Într-un târziu, am rupt tăcerea:

— Diavolul a venit la mine şi mi-a cerut să-l urmez, să îmi arate Raiul şi Iadul.

Armand nu a scos un cuvânt, mulţumindu-se să se încrunte uşor.

— E vorba de acelaşi diavol în care ţi-am spus că nu cred, cu veacuri în urmă, când tu credeai în el, am zis. Ai avut însă dreptate, măcar într-o privinţă. Există, l-am întâlnit. Am ridicat privirea spre David. Vrea să-i fiu aghiotant. Mi-a acordat noaptea aceasta şi noaptea zilei de mâine, pentru a cere sfatul celor ce-mi sunt apropiaţi. Mă va purta prin Iad şi prin Rai. Pretinde că detestă Răul.

David şi-a întors privirea, uitându-se în gol, în bezna ce ne înconjura. Armand continua să mă privească în tăcere.

Am continuat. Le-am spus totul. Am repetat pentru Armand povestea lui Roger şi cea a fantomei sale, apoi le-am relatat amândurora vizita mea inopinată la Dora, discuţiile pe care le purtasem cu ea şi felul în care o părăsisem, istorisindu-le, în cele din urmă, confruntarea cu diavolul care mă urmărea de atâta vreme.

N-am omis nici un detaliu. Mi-am deschis mintea, lăsând deoparte orice mascaradă, permiţându-i lui Armand să o exploreze în voie.

Într-un târziu, m-am lăsat pe spate, aşteptând.

— Să nu-mi spuneţi lucruri care m-ar umili, i-am implorat. Nu mă întrebaţi de ce am fugit de lângă Dora şi nici de ce i-am dezvăluit totul despre moartea tatălui ei. Nu pot să uit nici o clipă de Roger, de prietenia pe care mi-a arătat-o, de dragostea sa pentru fiica lui. Cât despre diavolul Memnoch, pare a fi un individ rezonabil, politicos şi foarte convingător. În ceea ce priveşte bătălia, nu ştiu cum s-a petrecut totul, dar ştiu că am reuşit să-l pun pe gânduri. Peste două nopţi, se va întoarce şi, dacă nu mă înşală memoria — şi ştiu precis că nu mă înşală — mi-a spus că mă va găsi oriunde m-aş afla.

— Da, e limpede, a rostit Armand cu voce scăzută.

— Nu te bucuri de necazul meu, nu-i aşa? am oftat, recunoscându-mi înfrângerea.

— Nu, Bineînţeles că nu, s-a grăbit Armand să-mi răspundă. Însă, ca de fiecare dată, nu pari a fi trist din cauza bucluculuí în care ai intrat. Te afli în pragul unei aventuri şi eşti doar cu puţin mai precaut decât atunci când i-ai luat trupul acelui muritor, lăsându-l pe el să dispară cu al tău.

— Nu, nu sunt mai precaut. Sunt îngrozit. Cred cu adevărat că această Creatură, acest Memnoch, este diavolul. Dacă ai fi avut viziunile mele, ai crede şi tu acelaşi lucru. Nu m-a fermecat, Armand, n-a fost numai atât. Tu ai fost cel care m-a fermecat. Am luptat cu această Creatură, aşa că am ajuns să o cunosc cât de cât. Posedă o esenţă care poate să creeze corpuri reale! Poate exista independent de acestea, de asta sunt convins. În rest? Poate că n-au fost decât simple vrăji. Susţinea că e în stare să facă vrăji, dar afirma că şi eu aş fi în stare de aceleaşi lucruri.

— Creatura pe care o descrii e un înger, a rostit David, descumpănit. Acesta susţine însă a fi un înger decăzut.

— Diavolul însuşi, a declamat Armand. Şi ce vrei de la noi, Lestat? Ne ceri sfatul? Dacă aş fi în locul tău, nu l-aş urma pe acest duh rău.

— Ce te face să spui asta? a întrebat David, înainte ca eu să fi apucat să deschid gura.

— Uite ce e, ştim cu toţii că există creaturi pământene pe care nici măcar noi nu suntem în stare să le clasificăm, să le localizăm ori controlăm, a explicat Armand. Ştim că există specii de nemuritori, precum şi soiuri de mamifere, care au înfăţişare umană, fără a fi totuşi oameni. Această Creatură ar putea fi oricare dintre ele. În plus, există ceva deosebit de ciudat în felul în care îţi face curte... viziunile de coşmar, urmate de o politeţe fără cusur.

— Aceasta ar putea fi o variantă, a încuviinţat David. Dar, la fel de simplu, ar putea spune adevărul. Aşadar, el ar fi cu adevărat diavolul, ar fi perfect rezonabil, aşa cum ai susţinut încă de la începuturi — nu un idiot moral — ci un înger adevărat, care îţi cere ajutorul. Nu vrea să te silească să faci nimic. A folosit forţa doar ca pe un soi de preambul.

— Eu nu l-aş crede, a decretat Armand. Cum adică, vrea să îl ajuţi? Asta înseamnă că ai începe să trăieşti simultan atât în Iad,

cât şi pe pământ? Nu, eu m-aş teme de el doar pentru imaginile pe care le descrie, pentru vocabularul pe care îl are. Pentru numele cu care se recomandă. Memnoch. Are o sonoritate rea.

— Toate acestea sunt lucruri pe care ţi le-am spus eu însumi odinioară.

— Nu l-am văzut niciodată cu ochii mei pe Prinţul întunericului, a zis Armand. Am trăit veacuri întregi de superstiţii şi am asistat la miracolele făcute de creaturi demonice ca noi înşine. Tu ai văzut câte ceva în plus. Dar ai dreptate. Mi-ai spus toate astea mai de mult, iar eu ţi le repet. Nu crede în Diavol, nu eşti copilul lui. Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Louis, când a venit la mine căutând explicaţii despre Dumnezeu şi univers. Nu cred în nici un fel de diavol. Aşadar, îţi reamintesc şi ţie. Nu-l crede. Întoarce-i spatele.

— Cât despre Dora, a completat David, ai acţionat cu nesăbuinţă, dar s-ar putea ca şocul întâmplărilor supranaturale să-i fi fost de folos.

— Nu cred.

— De ce? a întrebat el.

— Daţi-mi voie să vă întreb... credeţi ceea ce v-am spus?

— Ştiu că spui adevărul, a recunoscut Armand. Însă, aşa cum ţi-am zis, nu cred că această fiinţă este diavolul însuşi şi nici că te va purta prin Rai şi Iad. Şi, sincer să fiu, chiar de-ar fi adevărat... cu atât mai mult te-aş sfătui să nu-l urmezi.

L-am cercetat o vreme, luptând împotriva întunericului pe care eu însumi îl dorisem, încercând să-i smulg o impresie asupra adevăratei sale păreri, şi mi-am dat seama că era sincer în ceea ce-mi spunea. Nu percepeam în mintea lui invidie ori vreo ranchiună mai veche îndreptată împotriva mea. Nu voia să mă rănească şi nici să mă tragă pe sfoară. Trecuse de această fază, dacă ea existase vreodată. Poate că nu fusese decât o închipuire de-a mea.

— Poate, admise el, răspunzând gândurilor mele. Dar ai dreptate, îţi spun adevărul, sunt sincer şi, crede-mă, eu n-aş avea încredere în această Creatură şi în propunerea pe care ţi-ar face-o, de a colabora.

— Este conceptul medieval al pactului, a precizat David.

— Şi-asta înseamnă ceva anume? m-am răstit, ca apoi să-mi pară rău.

Nu voisem să fiu grosolan.

— Un pact cu diavolul, a explicat David. Să cazi la înţelegere cu el. Asta încearcă Armand să te convingă să nu accepţi. Nu face un pact cu Diavolul.

— Exact, a întărit Armand. Faptul că încearcă să transforme înţelegerea voastră într-o chestiune morală îmi trezeşte cele mai negre presimţiri.

Chipul său de adolescent era vizibil tulburat şi, vreme de-o clipă, ochii i-au lucit limpezi, în întuneric.

— De ce trebuie să i te supui?

— Nu ştiu dacă pune aşa ceva la cale, i-am răspuns, descumpănit. Dar ai dreptate. Eu însumi i-am spus ceva de genul ăsta, despre un joc care se joacă conform unor anume reguli.

— Vreau să-ţi vorbesc despre Dora, a rostit David, cu glas scăzut. Trebuie să repari ceea ce ai făcut cu ea, cât mai curând sau, cel puţin, să ne promiţi că...

— Nu pot să-ţi promit nimic în ceea ce o priveşte pe Dora. Nu pot, am replicat.

— Lestat, n-o distruge pe această tânără muritoare! a ridicat David tonul. Dacă există cu adevărat un alt tărâm, dacă spiritele celor morţi ne pot vorbi, înseamnă că, poate, ne pot face şi mult rău. Te-ai gândit vreodată la asta? David s-a ridicat în picioare, scos din fire, înfuriat, adorabila sa nuanţă britanică din glas luptând din răsputeri pentru a menţine un ton decent. Nu-i face rău acestei muritoare. Tatăl ei ţi-a cerut să-i fii un soi de înger păzitor, nu să-i zgudui din temelii credinţele.

— David, n-are rost să-ţi continui discursul. Ştiu ce vrei să-mi spui. Dar, ţi-o spun de pe-acum, toate acestea mă privesc numai pe mine. Doar pe mine. Sunt singur în faţa acestui diavol Memnoch. Voi, amândoi, îmi sunteţi prieteni, îmi sunteţi, ca să zic aşa, rude de sânge. Dar nu cred că oricare din voi m-ar putea sfătui ce anume să fac, doar Dora poate.

— Dora!

David a rămas fără replică.

— Ai de gând să-i spui toată povestea? a întrebat Armand, timid.

— Da. Exact asta am de gând să fac. Dora e singura care crede în existenţa Diavolului. Doamne, acum am nevoie de cineva care crede, am nevoie de un sfânt, şi s-ar putea să am nevoie de un teolog. Aşadar, mă voi adresa Dorei.

— Eşti pervers, încăpăţânat şi înclinat din naştere spre dis-

trugere! a strigat David, cu intonaţia unui blestem. N-ai decât să faci ce vrei!

Se înfuriase, era limpede. Motivele pentru care mă dispreţuia erau nutrite de convingeri intime, şi nu aveam ce să invoc în apărarea mea.

— Aşteaptă, l-a domolit Armand, cu blândeţe. Lestat, e o nebunie. Parcă ai consulta un oracol. Vrei ca fata să fie sibila ta, să-ţi spună ea, o tânără muritoare, ce crede că ar trebui să faci?

— Nu e o simplă muritoare. Ea e altfel. Nu s-a temut deloc de mine. Deloc. Nu se teme de nimic. Parcă ar aparţine unei alte specii, şi totuşi, e o fiinţă umană. E asemeni unei sfinte, Armand. E aşa cum, probabil, a fost Ioana d'Arc, când îşi călăuzea oştirea. Ştie ceva despre diavol şi Dumnezeu, ceva ce eu nu ştiu.

— Vorbeşti despre credinţă, şi ceea ce spui pare foarte promiţător, a recunoscut David. Dar la fel s-a întâmplat şi cu iubita ta, Gretchen, iar acum e nebună de legat

— O nebunie mută, am răspuns. Nu scoate nici un cuvânt în afara rugăciunilor, sau, cel puţin, aşa scriu ziarele. Dar, înainte de apariţia mea, Gretchen nu credea cu adevărat în Dumnezeu, nu uita asta. Pentru ea, credinţa şi nebunia sunt unul şi acelaşi lucru.

— N-ai să te-nveţi minte niciodată! a spus David.

— Ce să învăţ? am întrebat. David, voi merge la Dora. E singura persoană la care m-aş putea duce. Şi apoi, nu pot lăsa lucrurile aşa cum sunt acum. Trebuie să mă întorc la ea şi mă voi întoarce. Acum, mă voi adresa ţie, Armand. Această fată, Dora, se află sub protecţia mea. Nici unul dintre ai noştri nu trebuie să se atingă de ea.

— E de la sine înţeles. Nu i-aş face rău nici în ruptul capului micuţei tale prietene. Mă jigneşti, a zis el, aparent sincer.

— Iartă-mă, am spus. Ştiu. Dar ştiu ce înseamnă sângele şi cât de ispititoare poate fi nevinovăţia. Ştiu cât de ispitit am fost eu însumi.

— Înseamnă că tu eşti cel care trebuie să-şi pună frâu poftelor! a spus Armand, tăios. Ştii foarte bine că nu eu îmi aleg victimele. Mi se întâmplă să trec prin faţa unei case, iar din pragul uşii să-mi năvălească-n braţe cei care vor să moară în braţele mele. Bineînţeles că nu-i voi face nici un rău. Tu eşti cel care nu vrea să uite trecutul. Nu vrei să înţelegi că m-am

schimbat, că mă schimb pe măsură ce vremurile se schimbă, în măsura în care îmi stă în putinţă. Dar cum ţi-ar putea spune Dora ceea ce vrei să afli?

— Nu ştiu, am răspuns. Dar voi merge direct la ea, mâine noapte. Dac-aş mai avea destul timp, aş pleca chiar acum. David, dacă mi se va întâmpla ceva, dacă am să dispar, dacă... tu ştii ce să faci cu moştenirea Dorei.

El a încuviinţat.

— Îţi dau cuvântul că voi face totul pentru binele fetei, dar promite-mi că n-ai să mergi la ea!

— Lestat, dacă ai nevoie de mine... a intervenit Armand. Dacă acea Creatură încearcă să te silească să o urmezi!

— De ce-ţi pasă de mine? l-am întrebat. După toate relele pe care ţi le-am pricinuit. De ce?

— Ah, nu te prosti, m-a implorat el, zâmbind. M-ai convins cu mult timp în urmă că lumea e o Grădină Sălbatică. Îţi mai aminteşti de vechile-ţi metafore? Spuneai că singurele legi adevărate sunt cele ale esteticii, că acestea sunt singurele pe care poţi conta cu adevărat.

— Da, mi-aduc aminte de toate astea. Dintotdeauna m-am temut că ceea ce spuneam, bravând, ar putea fi adevărat. Mi-a fost teamă de acest lucru de când eram copil. M-am trezit, într-o bună dimineaţă, că nu mai credeam în nimic.

— Ei bine, prietene, în Grădina Sălbatică tu străluceşti orbitor, a spus Armand. O bântui de parc-ar fi doar a ta şi ai putea face orice ţi-ar trece prin minte în ea. Şi eu, oricât aş hoinări, mă voi întoarce mereu la tine. Mă voi întoarce pentru a admira nuanţele grădinii în umbra ta ori reflectate în ochii tăi şi, Bineînţeles, pentru a asculta ultimele-ţi nebunii şi obsesii uluitoare. Şi-apoi, suntem fraţi, nu-i aşa?

— De ce nu m-ai ajutat ultima oară, când am avut nevoie de tine, când mă aflam într-o situaţie disperată, după ce-mi schimbasem trupul cu un muritor?

— N-ai să vrei să mă ierţi, dacă-ţi voi spune, a şoptit el.

— Spune-mi.

— N-am făcut-o, fiindcă speram şi mă rugam ca tu să rămâi în trupul acelui muritor, mântuindu-ţi astfel sufletul. Am crezut că nu putea să existe vreun dar mai de preţ decât acela de a fi din nou om. Te-am invidiat din adâncul inimii pentru triumful tău! Nu puteam să mă amestec. N-am fost în stare să o fac.

— Eşti copilăros şi nebun, aşa cum ai fost dintotdeauna.

El a ridicat din umeri.

— Ei bine, se pare că din nou ţi-a fost dată încă o şansă de a face *ceva* cu sufletul tău. De astă dată însă, Lestat, ar fi mai indicat să fii din cale-afară de înţelept şi de îndemânatic. Acest Memnoch nu-mi inspiră deloc încredere, este mai periculos decât orice duşman uman pe care l-ai înfruntat pe vremea în care erai prins în capcana unui trup omenesc. Memnoch al tău nu-mi pare deloc o fiinţă demnă să intre în Rai. De ce te-ar lăsa, aşadar, să intri acolo, însoţit de el?

— Iată o întrebare excelentă.

— Lestat, nu te duce la Dora, a intervenit din nou David. Aminteşte-ţi că, dacă data trecută mi-ai fi ascultat sfaturile, ai fi evitat o mulţime de neplăceri!

Oh, în privinţa asta am fi putut să ne certăm până în zori. Dacă i-aş fi ascultat sfatul, el n-ar mai fi fost ceea ce era acum, n-ar fi căpătat această minunată înfăţişare. Iar eu n-aveam să regret niciodată acea aventură, datorită căreia îl aveam azi alături, n-avea să-mi pară niciodată rău că el câştigase trofeul cărnii Hoţului de Trupuri. Nu, nu puteam. Pur şi simplu, nu puteam regreta.

— Nu mă mir că diavolul te vrea atât de tare, a spus Armand.

— De ce? am întrebat.

— Te rog, n-o căuta pe Dora, a insistat David, pe acelaşi ton plin de gravitate.

— Trebuie. S-a făcut aproape dimineaţă. Vă iubesc.

Mă priveau amândoi, bănuitori, nesiguri, descumpăniţi.

Am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Am plecat.

9

ÎN NOAPTEA următoare mi-am părăsit ascunzătoarea din podul casei şi-am pornit, fără să mai stau pe gânduri, în căutarea Dorei. Nu voiam să-i mai întâlnesc pe Armand şi David, nu voiam să-i mai ascult. Ştiam că nu mă puteau împiedica să fac ceea ce simţeam că trebuia să fac.

Mă chinuia doar o singură întrebare: cum să fac ceea ce

aveam de făcut? Cei doi reuşiseră, fără să ştie, să mă convingă de un lucru: nu înnebunisem încă de tot. Ceea ce se întâmpla în jurul meu nu era doar o închipuire. Poate că îmi imaginasem o parte, dar, cu siguranţă, nu toate erau simple plăsmuiri ale minţii mele.

Lăsând la o parte toate aceste gânduri, m-am hotărât să acţionez direct, într-un mod pe care, fără îndoială, nici David şi nici Armand nu l-ar fi aprobat.

Ştiind destule despre obiceiurile Dorei şi despre locurile prin care umbla, am abordat-o chiar când părăsea studioul de televiziune de pe Chartres Street, în Cartierul Francez. Îşi petrecuse întreaga după-amiază înregistrând o emisiune de o oră şi stând de vorbă cu cei care alcătuiau publicul. Am aşteptat-o în pragul unei prăvălii din apropiere, câtă vreme şi-a luat rămas-bun de la "surorile" ei care o priveau cu veneraţie. Erau tinere, dar nu tocmai fetişcane, credeau cu tărie că, alături de Dora, aveau să schimbe lumea, iar înfăţişarea le era nonconformistă, uşor neglijentă.

S-au despărţit, iar Dora a luat-o în sens opus, traversând scuarul, spre maşina ei. Purta o haină lungă şi neagră, de lână, şi cizme cu tocuri foarte înalte, vestimentaţia ei preferată pentru dansurile pe care le executa în timpul emisiunii. Cu părul ei tuns scurt, ca o capă neagră, părea extrem de fragilă şi de vulnerabilă într-o lume a bărbaţilor.

Am cuprins-o pe după mijloc şi, înainte ca ea să fi apucat să-şi dea seama ce se întâmplă, ne înălţam cu o asemenea repeziciune, încât, cu siguranţă, ea nu putea să vadă şi să înţeleagă nimic. I-am şoptit:

— Eşti cu mine, eşti în siguranţă.

Apoi am cuprins-o strâns în braţe, ca să nu simtă vântul rece şi nici viteza cu care călătoream. Am urcat sus de tot, până la limita la care am îndrăznit să mă avânt cu ea în braţe, căci ea era vulnerabilă şi depindea întru totul de mine. Ignorând şuieratul vântului, pândeam sunetele funcţionării corecte a plămânilor şi inimii ei.

Am simţit-o relaxându-se în braţele mele sau, mai exact, păstrându-şi încrederea. Reacţia fetei fusese la fel de surprinzătoare ca şi tot ce avusese până atunci legătură cu ea. Îşi îngropase faţa în haina mea, ca şi cum ar fi fost prea înspăimântată pentru a îndrăzni să privească în jur, dar acţiunea

ei fusese cum nu se poate mai practică, având în vedere frigul ce ne înconjura. La un moment dat, mi-am descheiat haina şi am învelit-o, apoi ne-am continuat drumul.

Călătoria a durat mai mult decât îmi închipuisem. Nu-mi puteam permite să pun la încercare rezistenţa unei fiinţe muritoare atât de fragile. Cu toate astea, pentru ea, zborul nostru nu era nici pe departe la fel de primejdios cum ar fi fost o călătorie cu un avion cu reacţie, propulsat de un combustibil puturos şi cu un potenţial exploziv uriaş.

În mai puţin de o oră, ne aflam dincolo de uşile de sticlă ale Turnului Olimpic. Dora s-a dezmeticit, ca trezită dintr-un somn adânc. Mi-am dat seama că, lucru inevitabil, îşi pierduse cunoştinţa, datorită unei serii întregi de motive de ordin psihic şi fizic. Şi-a revenit însă imediat ce tocurile cizmelor ei au atins pardoseala şi m-a privit cu ochii ei uriaşi, ca de bufniţă. Apoi şi-a întors privirea spre Catedrala St. Patrick, ce se înălţa în toată splendoarea-i impunătoare, de cealaltă parte a străzii.

— Vino, am invitat-o. Te voi duce la lucrurile tatălui tău.

Am pornit împreună spre ascensoare.

S-a grăbit să mă urmeze, nerăbdătoare, de parcă toate cele întâmplate n-ar fi fost prin nimic ieşite din comun şi n-ar fi avut nici un motiv să fie înspăimântată, aşa cum vampirii visează dintotdeauna că vor face muritorii, deşi visul lor nu se împlineşte niciodată.

— N-am prea mult timp la dispoziţie, i-am spus, în vreme ce ne aflam în lift, gonind cu o viteză ameţitoare în sus. Sunt urmărit şi nu ştiu ce vrea de la mine cel care mă urmăreşte. Trebuia însă să te aduc aici. Şi, desigur, voi avea grijă să ajungi acasă în siguranţă.

I-am explicat apoi că nu cunoşteam nici o cale de acces în această clădire dinspre acoperiş. Într-adevăr, locul acesta era cu totul nou pentru mine, căci altfel aş fi găsit o altă cale de a intra. I-am explicat toate astea, stânjenit că, după ce traversaserăm un întreg continent în mai puţin de o oră, eram acum nevoit să recurg la un ascensor care bâzâia şi se cutremura în răstimpuri, dar a cărui viteză de ascensiune era aproape la fel de miraculoasă precum darul zborului meu vampiric.

Uşile ascensorului s-au deschis la etajul potrivit. I-am întins cheia şi am condus-o spre intrarea apartamentului.

— Deschide tu uşa, tot ce se află înăuntru îţi aparţine.

M-a privit lung, uşor încruntată, apoi şi-a trecut mâna prin părul răvăşit de vânt, a introdus cheia în broască şi a descuiat uşa

— Sunt lucrurile lui Roger, a rostit ea, de îndată ce a tras în piept, pentru întâia oară, aerul din apartament.

Recunoscuse după miros icoanele şi relicvele, cu instinctul unui bun anticar. Apoi a văzut îngerul de marmură, aşezat pe coridor, în faţa peretelui de sticlă, şi am crezut că avea să leşine în braţele mele.

S-a împleticit, făcând un pas înapoi, ca şi cum ar fi fost convinsă că aveam să o prind, să o sprijin. Am prins-o cu vârfurile degetelor, mai temător decât oricând să nu cumva să o învineţesc, fără să vreau, cu mâinile-mi puternice.

— Doamne, a şoptit ea. Inima îi bătea nebuneşte, dar era puternică şi capabilă de a suporta neânchipuit de multe. Suntem cu adevărat aici, şi tot ce mi-ai spus e adevărat.

S-a desprins din braţele mele, înainte ca eu să apuc să-i răspund, şi a trecut, cu paşi vioi, pe lângă îngerul de granit, pătrunzând în încăperea mai largă, de la faţadă. Turlele Catedralei St. Patrick se înălţau până la nivelul ferestrelor. Întreaga încăpere era ticsită de pachete înfăşurate în folie de plastic, din a căror formă se putea deduce că ascundeau un crucifix ori statuia vreunui sfânt. Cărţile lui Wynken se aflau pe masă, la vedere, dar nu era momentul să o sâcâi vorbindu-i despre ele.

S-a întors cu faţa spre mine, şi am simţit că mă studia, încercând să ghicească ce se afla dincolo de învelişul înfăţişării mele. Sunt atât de sensibil la acest gen de admiraţie, încât, uneori, am impresia că vanitatea e o componentă a fiecărei celule a trupului meu.

A murmurat câteva cuvinte latineşti, dar nu le-am înţeles, şi în mintea mea nu a apărut imediat traducerea lor automată.

— Ce-ai spus?

— Lucifer, Fiul Dimineţii, a şoptit ea, privindu-mă cu admiraţie sinceră.

Apoi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu capitonat. Era unul dintre obiectele de mobilier comune în astfel de locuri, ocupate de regulă de oamenii de afaceri, banal dar nu mai puţin confortabil. Privirea ei a rămas aţintită asupra mea.

— Nu, nu sunt Lucifer, i-am răspuns. Sunt doar ceea ce ţi-am spus, atât şi nimic mai mult. Dar el este cel care mă urmăreşte.

— Diavolul?

— Da. Acum, am să-ţi povestesc totul, iar tu va trebui să îmi dai un sfat. Mai întâi, însă... am rostit, întorcându-mă şi văzând fişetul. Toată moştenirea ta, o mulţime de bani despre a căror existenţă nu ştiai, dar pentru care au fost plătite impozitele, toate acestea îţi aparţin şi sunt explicate în detaliu în mapele negre din dosarele aflate în fişetul acela. Tatăl tău a murit dorindu-şi ca tu să foloseşti această avere în folosul bisericii tale. Nu fi convinsă că, dacă îi vei întoarce spatele, vei împlini voia Domnului. Aminteşte-ţi, tatăl tău a murit. Sângele lui a spălat aceşti bani. Credeam cu adevărat ceea ce-i spuneam? Oricum, Roger însuşi îmi ceruse să-i spun aceste cuvinte. Roger mi-a cerut să-ţi spun toate astea, am adăugat cu glas tare, încercând să par sigur pe mine.

— Te înţeleg, a spus ea. Îţi faci griji în privinţa unui fapt care nu are cu adevărat importanţă acum. Te rog, vino lângă mine. Dă-mi voie să te cuprind în braţe. Tremuri.

— Tremur?!

— E cald aici, dar tu nu pari s-o simţi. Vino.

Am îngenuncheat în faţa ei şi am strâns-o în braţe, aşa cum îl cuprinsesem pe Armand. Mi-am rezemat capul de fruntea ei. Era rece, dar n-avea să fie nici măcar în ziua înmormântării ei la fel de rece cum eram eu însumi, nici o fiinţă umană n-ar putea fi la fel de rece ca un vampir. Absorbisem frigul iernii de afară, ca un burete de marmură.

— Dora, Dora, Dora, am şoptit. Cât de mult te-a iubit şi cât de mult şi-a dorit ca totul să fie bine pentru tine.

Mirosul ei ademenitor era puternic, dar la fel era şi voinţa mea.

— Lestat, spune-mi mai multe despre Diavol, m-a îndemnat ea.

M-am aşezat pe covor în aşa fel, încât să o pot privi. Se ghemuise pe marginea fotoliului, haina neagră se desfăcuse, dezvăluindu-i genunchii albi şi eşarfa aurie neglijent înnodată. Chipul îi era palid, şi totuşi părea că radiază o energie fermecată, dându-i o înfăţişare nu cu mult mai umană decât a mea.

— Oricât ar fi încercat, tatăl tău n-ar fi reuşit să-ţi descrie cu adevărat frumuseţea, am spus. Fecioară din templu, nimfă a pădurilor.

— Tatăl meu ţi-a spus cuvintele astea?

— Da. În ceea ce-l priveşte însă pe Diavol, acesta mi-a cerut să-ţi pun o întrebare. Mi-a cerut să te întreb adevărul despre ochiul unchiului Mickey!

Tocmai îmi amintisem de aşa-zisul lui dar. Uitasem să-l menţionez în conversaţia pe care o avusesem cu Armand şi David, dar asta n-avea nici o importanţă, nu-i aşa?

Cuvintele mele au luat-o prin surprindere şi, în mod evident, au tulburat-o. S-a lăsat pe spate în fotoliu.

— Diavolul ţi-a cerut să mă întrebi una ca asta?

— Mi-a spus-o ca pe un dar. Vrea ca eu să îl ajut. Afirmă că nu iubeşte Răul. Spune că Dumnezeu îi este adversar. Îţi voi povesti totul, dar, mai întâi, răspunde-mi la întrebare. El o consideră un dar, menit să mă convingă că este cu adevărat ceea ce se pretinde a fi.

Ea mi-a răspuns printr-un gest confuz, ducându-şi mâna la tâmplă, în vreme ce clătina din cap.

— Aşteaptă. Adevărul despre ochiul unchiului Mickey, eşti sigur că asta a spus? Tatăl meu nu ţi-a vorbit despre unchiul Mickey?

— Nu, şi nici n-am perceput, în cursul discuţiei cu el, vreo imagine legată de acesta. Diavolul spunea că Roger nu cunoştea adevărul. Ce vrea să însemne asta?

— Într-adevăr, tata nu ştia nimic, a răspuns ea. N-a ştiut niciodată adevărul. Unchiul Mickey era, de fapt, unchiul său, fratele bunicii mele. Iar cei care mi-au povestit ce s-a întâmplat cu el au fost părinţii mamei mele. Mama tatălui meu era bogată şi avea o casă frumoasă pe St Charles Avenue.

— Cunosc casa şi ştiu totul despre ea. Roger a întâlnit-o pe Terry în casa aceea.

— Aşa e. Bunica fusese însă săracă în tinereţe. Mama ei fusese fată în casă în Garden District, ca multe alte tinere irlandeze. Cât despre unchiul lui Roger, Mickey, acesta era unul dintre acei indivizi nepăsători care nu valorează mare lucru în ochii nimănui. Tata n-a ştiut nimic despre adevărata viaţă a unchiului Mickey. Bunica din partea mamei mi-a povestit despre el, pentru a-mi arăta că, în ciuda aerelor pe care şi le dădea, tata avea o origine socială foarte umilă.

— Înţeleg.

— Tata îl iubise mult pe unchiul Mickey. Acesta murise când

tata era mic. Avusese gura strâmbă şi un ochi de sticlă, şi-mi amintesc că tata îmi arătase poze cu el şi-mi povestise cum anume îşi pierduse unchiul Mickey ochiul. Unchiul Mickey, îmi spunea tata, iubea foarte mult artificiile. O dată, se jucase cu nişte pocnitori, una dintre acestea explodase într-o cutie de tablă şi o schijă îl lovise pe unchiul Mickey în ochi. Aceasta era versiunea pe care o aflasem despre cel pe care nu-l cunoşteam decât din poze, căci şi el, şi bunica muriseră înainte ca eu să mă fi născut.

— Aşa. Iar părinţii mamei tale ţi-au povestit cu totul altceva.

— Bunicul meu din partea mamei fusese poliţist. Ştia totul despre familia lui Roger, despre tatăl acestuia, care fusese un beţivan, la fel ca şi unchiul Mickey. Într-o vreme, unchiul Mickey lucrase pentru un agent de pariuri, în tinereţe. La un moment dat, a omis intenţionat să plaseze un pariu la o cursă, gândind să păstreze banii, fără ştirea şefului său. Spre ghinionul său, calul respectiv a câştigat cursa.

— Aha!

— Unchiul Mickey, tânăr pe-atunci şi foarte speriat, se refugiase în Barul Corona din Irish Channel.

— Pe Magazine Street, am completat eu. Barul acela există de zeci de ani, poate chiar de-un veac.

— Da. Ei bine, gorilele agentului de pariuri s-au năpustit în bar şi l-au târât pe unchiul Mickey într-una dintre camerele din dos. Tatăl mamei mele a asistat la întreaga scenă, dar n-a putut face nimic. Nimeni n-ar fi putut face nimic, căci nimeni nu îndrăznea să intervină în astfel de cazuri. Dar iată ce-a văzut bunicul. Oamenii aceia l-au luat la bătaie pe unchiul Mickey. Ei au fost cei care l-au lovit, sfărâmându-i cerul gurii, aşa că n-a mai vorbit niciodată ca lumea. Apoi l-au lovit în ochi, când era căzut la podea. Ochiul i-a ieşit din orbită. De fiecare dată când îmi povestea, bunicul folosea aceleaşi cuvinte pentru a-mi descrie scena: "Ochiul ar fi putut fi salvat, Dora, dar ticăloşii aceia l-au călcat în picioare. L-au strivit intenţionat, cu bombeurile lor ascuţite."

A tăcut.

— Iar Roger n-a aflat niciodată adevărul.

— Nimeni dintre cei care au cunoscut adevărul nu se mai află în viaţă, a spus ea. Cu excepţia mea, desigur. Bunicul a murit şi, din câte ştiu, nici unul dintre cei care au fost atunci de

faţă nu mai poate fi în viaţă. Unchiul Mickey a murit la începutul anilor cincizeci. Roger mă ducea adesea la cimitir, la mormântul lui. Îl iubise mult pe unchiul Mickey, cu vocea lui dogită şi ochiul lui de sticlă. De fapt, din câte-mi povestea Roger, toată lumea îl îndrăgea. Chiar şi părinţii mamei spuneau că era un om de treabă. Înainte de a muri, lucrase ca paznic de noapte. Locuia cu chirie într-o cameră de deasupra Brutăriei Baer, de pe Magazine Street. A murit de pneumonie, fără ca vreunul dintre cunoscuţii săi să-şi fi dat seama că se îmbolnăvise. Iar Roger n-a aflat niciodată adevărul despre unchiul Mickey. Dacă l-ar fi ştiut, am fi vorbit, cu siguranţă, despre asta.

Am căzut pe gânduri, încercând să-mi imaginez scena descrisă de Dora. Nu percepeam nici o imagine venită din mintea ei, era ermetic închisă puterii mele de pătrundere, dar spusele ei fuseseră generoase în privinţa elocvenţei evocatoare. Cunoşteam Barul Corona, ca oricine care a trecut vreodată pe Magazine Street, printre faimoasele clădiri ale Cartierului Irlandez de odinioară. Mi i-am închipuit pe criminalii cu bombeuri ascuţite, strivind ochiul scos al unchiului Mickey.

— L-au călcat în picioare, strivindu-l, a spus Dora, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Cuvintele bunicului erau mereu aceleaşi: "Ochiul ar fi putut fi salvat, dar ticăloşii aceia l-au călcat în picioare. L-au strivit intenţionat, cu bombeurile lor ascuţite."

O vreme, tăcerea a coborât între noi.

— Asta nu dovedeşte nimic, am spus într-un târziu.

— Asta dovedeşte că cel care te urmăreşte, fie el prieten sau duşman, cunoaşte lucruri secrete.

— Dar tot nu dovedeşte că el ar fi Diavolul, am insistat Şi-apoi, de ce a ales tocmai această poveste, dintre toate?

— Poate că a fost şi el de faţă, a răspuns ea cu un zâmbet plin de amărăciune.

Am râs şi eu.

— Spuneai că, deşi e Diavolul, nu iubeşte Răul, mi-a citat ea cuvintele.

Părea încrezătoare şi deosebit de convingătoare în această postură. Preluase ea comanda discuţiei.

Aveam senzaţia limpede că avusesem dreptate atunci când hotărâsem să-i cer ei sfatul. Mă privea, fără să clipească.

— Spune-mi ce anume a mai făcut acest Diavol, mi-a cerut ea.

I-am depănat toată povestea. Am fost obligat să-i povestesc cum îi urmărisem tatăl, şi nu-mi aminteam să fi recunoscut acest lucru mai devreme, prima oară când o întâlnisem. I-am spus apoi cum mă urmărise Diavolul în acelaşi mod, neomiţând nici un detaliu, destăinuindu-mă aşa cum o făcusem pentru David şi Armand, şi m-am trezit încheind cu aceleaşi cuvinte misterioase:

— Îţi spun, oricine-ar fi, orice-ar fi cel care mă urmăreşte, posedă o gândire plină de neodihnă şi o personalitate mereu nesătulă! Crede-mă, e adevărat. Când am folosit pentru întâia oară aceste cuvinte pentru a-l descrie, ele mi-au apărut brusc în minte, venite de nicăieri. Nu ştiu cum anume am reuşit să intuiesc acest lucru, dar, crede-mă, e adevărat.

— Mai spune o dată! mi-a cerut ea.

Am repetat cuvintele acelea. Ochii ei s-au făcut mici, şi Dora şi-a rezemat bărbia în palmă.

— Lestat, ceea ce-ţi voi cere s-ar putea să ţi se pară absurd. Comandă ceva de mâncare. Sau, mai bine, adu-mi tu ceva de mâncare şi de băut. Trebuie să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus.

Am sărit în picioare.

— Cere-mi tot ce doreşti.

— N-are importanţă ce vei aduce, hrană să fie. N-am mai mâncat de ieri. Nu vreau ca gândurile să-mi fie tulburate de nimic. Du-te şi adu-mi ceva de mâncare, apoi întoarce-te aici. Vreau să rămân singură o vreme, să mă gândesc şi să mă rog, să mă plimb încoace şi-ncolo printre lucrurile tatei. Crezi că nu există nici o şansă ca acest demon să vină după tine mai devreme decât ţi-a promis?

— Nu ştiu mai mult decât ţi-am spus, dar nu cred. Am să mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare şi de băut.

Am pornit imediat, părăsind clădirea, ca orice muritor de rând. Am căutat unul dintre acele restaurante aglomerate din centru, de unde puteam să cumpăr ceva de mâncare, ceva ce putea să fie împachetat şi menţinut cald până când aveam să ajung înapoi la ea. Am luat şi câteva sticle de apă minerală de marcă, dintre cele după care muritorii din ziua de azi se dau în vânt. Nu m-am grăbit deloc la întoarcere, plimbându-mă agale cu pachetul în mâini.

De-abia în clipa în care uşa ascensorului s-a deschis la etajul

nostru, am realizat cât de neobişnuit era comportamentul meu. Eu, vampirul în vârstă de două sute de ani, feroce şi orgolios din fire, tocmai fusesem la cumpărături pentru o tânără muritoare, pentru simplul motiv că ea îmi ceruse fără ocolişuri acest lucru.

Desigur, circumstanţele nu erau nicidecum cele obişnuite. O răpisem şi o adusesem aici, în zbor, cale de câteva sute de kilometri. Aveam nevoie de ajutorul ei. La naiba, o iubeam.

Această întâmplare mă făcuse însă să trag şi învăţăminte: fata avea puterea, pe care o au uneori sfinţii, de a se face ascultată. Fără să-i pun vreo întrebare, plecasem să-i cumpăr de mâncare. Plecasem plin de voie bună, de parcă aş fi fost vrăjit.

Am intrat în apartament şi am aşternut masa pentru ea.

Încăperea era acum plină de aromele ei amestecate, inclusiv aceea subtilă a sângelui menstrual, acel sânge mai deosebit, mai parfumat, care se aduna între picioarele ei. Camera se impregnase de parfumul ei aparte.

Am ignorat dorinţa aprigă de a mă ospăta din ea, până când aş fi lăsat-o fără suflare.

Era aşezată turceşte în fotoliu, cu mâinile împreunate, privind fără ţintă înainte. Am observat că răsfoise mapele din piele neagră, răspândite pe covor. De-acum, îşi cunoştea moştenirea sau avea măcar o idee despre dimensiunile ei.

Cu toate acestea, nu spre dosarele de pe podea privea, iar sosirea mea nu a luat-o absolut deloc prin surprindere.

Fără vreun cuvânt, s-a apropiat de masă, ca şi cum nu s-ar fi putut desprinde din visarea în care era cufundată. Între timp, am răscolit sertarele din bucătărie, în căutare de farfurii şi tacâmuri. Am găsit tot ce trebuia: farfurii din porţelan şi tacâmuri inofensive din inox. Le-am aşezat în faţa ei şi am desfăcut cutiile din carton pline cu mâncare ce aburea: carne, legume şi un desert oarecare, toate îmi erau la fel de străine precum fuseseră dintotdeauna, de parcă nu m-aş fi aflat de curând într-un trup muritor şi nu le-aş fi savurat pe toate cu o poftă nebună.

— Mulţumesc, a rostit ea pe un ton absent, fără să ridice măcar privirea spre mine. Eşti foarte drăguţ că mi-ai adus toate astea.

A deschis o sticlă de apă şi a golit-o fără să răsufle, lacomă.

În timp ce bea, i-am privit gâtul. Nu-mi îngăduiam să mă gândesc la ea altfel decât cu dragoste, însă aroma ei era

de-ajuns pentru a mă înnebuni.

Destul! Dacă nu eşti în stare să îţi controlezi dorinţa, mai bine pleacă!

A început să mănânce, indiferentă, cu gesturi mecanice, apoi a ridicat privirea.

— Oh, iartă-mă, ia loc. Nu poţi mânca, nu-i aşa? Nu poţi să te hrăneşti astfel?

— Nu. Dar pot să mă aşez, am răspuns, zâmbind.

M-am aşezat lângă ea, încercând să evit a o privi ori a-i adulmeca mirosurile mai mult decât eram obligat să o fac. Am privit spre colţul opus al încăperii, afară pe fereastră, spre cerul alb. N-aş fi putut afirma cu siguranţă că ningea, dar nu putea fi altfel, fiindcă nu vedeam nimic altceva decât un alb fără sfârşit. Da, albul acela nu putea însemna decât că afară ningea sau că New York-ul dispăruse fără urmă.

I-au fost de-ajuns exact şase minute şi jumătate pentru a devora toată mâncarea. Nu mai văzusem pe nimeni care să mănânce atât de repede. La sfârşit, a adunat resturile şi tacâmurile şi le-a dus în bucătărie. Am fost nevoit să o smulg aproape de lângă chiuvetă, ca nu cumva să se apuce să spele vasele, şi să o aduc înapoi în camera de zi. Am avut astfel şansa de a-i ţine mâna caldă şi fragilă şi de a fi foarte aproape de ea.

— Aşadar, ce mă sfătuieşti?

S-a aşezat şi a rămas o vreme tăcută, adunându-şi gândurile.

— Cred că n-ai mare lucru de pierdut cooperând cu această Creatură. E absolut evident că te-ar putea distruge în orice clipă, dacă ar vrea. Are destule căi pentru a o face. Ai dormit tot în casa aceea, chiar şi după ce ai ştiut că el, Omul Obişnuit, cum îl numeşti tu, a aflat unde era situată. Asta dovedeşte că nu te temi de el, în nici o privinţă. Iar când te-ai aflat pe teritoriul lui, ai fost în stare să-l respingi. Ce rişti, dacă accepţi să cooperezi cu el? Să presupunem că te poate duce cu adevărat în Rai şi în Iad. Faptul că vrea să te convingă implică posibilitatea ta de a-l refuza, în cele din urmă. Poţi să-i spui, ca să folosim cuvintele lui meşteşugite, că "nu vezi lucrurile din acelaşi punct de vedere ca şi el".

— Da.

— Ceea ce vreau să-ţi spun este că, chiar dacă te arăţi dispus să vezi ceea ce vrea el să-ţi arate, nu înseamnă neapărat

că îi accepţi propunerea, nu-i aşa? Dimpotrivă, se pare că el trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a te convinge să accepţi perspectiva lui. Şi, în fond, orice-ai face, tot vei încălca regulile jocului.

— Aşadar, el nu mă poate păcăli pentru a mă lua cu el în Iad, asta vrei să spui, nu?

— Vorbeşti serios? Crezi cu adevărat că Dumnezeu ar îngădui ca oamenii să fie înşelaţi şi duşi fără voia lor în Iad?

— Nu sunt un om, Dora. Sunt ceea ce sunt. Nu intenţionez să mă compar cu vreun zeu. Vreau doar să afirm că sunt rău. Sunt Răul însuşi. Ştiu că aşa sunt. Aşa am fost din clipa în care am început să mă hrănesc cu oameni. Sunt Cain, ucigaşul fraţilor săi.

— Asta înseamnă că Dumnezeu te-ar fi putut azvârli în Iad în orice clipă. De ce n-a făcut-o?

Am clătinat din cap.

— Şi eu aş vrea să ştiu. Aş vrea să ştiu de ce nu a făcut-o. Cât aş vrea... Dar tu încerci, de fapt, să subliniiezi că nu e totul chiar atât de simplu, că există o balanţă a puterilor implicate, în ambele sensuri.

— E evident.

— Şi susţii că a crede într-o păcăleală ar fi de-a dreptul o superstiţie.

— Exact. Dacă vei ajunge în Rai, dacă vei sta de vorbă cu Dumnezeu...

A tăcut.

— Ai merge, dacă el ţi-ar cere să-l ajuţi, dacă ţi-ar spune că nu este rău, dar că e adversarul lui Dumnezeu, că ar putea să te convingă să îţi schimbi părerea?

— Nu ştiu, a răspuns ea. S-ar putea. Mi-aş menţine liberul arbitru pe parcursul întregii experienţe, dar cred că ar fi posibil să îl urmez.

— Tocmai asta e. Îmi pierd oare voinţa şi minţile?

— Pari a fi în deplina posesie a ambelor, precum şi a unei puteri supranaturale remarcabile.

— Tu simţi răul din mine?

— Nu, eşti prea frumos pentru aşa ceva, iar tu o ştii prea bine.

— Dar trebuie să existe în mine ceva putred, ceva vicios, pe care să îl simţi.

— Îmi ceri să te consolez, iar eu nu pot să o fac, a rostit ea. Nu, nu simt nimic de felul ăsta. Cred ceea ce mi-ai spus.

— De ce?

S-a gândit vreme îndelungată. Într-un târziu, s-a ridicat şi s-a apropiat de peretele de sticlă.

— Am pus o întrebare forţelor superioare, a spus ea, privind în jos spre acoperişul catedralei. De unde mă aflam, nu vedeam nici măcar vârful turlelor. Le-am cerut să-mi trimită o viziune.

— Şi crezi că eu aş putea fi răspunsul.

— S-ar putea, a încuviinţat ea, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Nu îndrăznesc să afirm că toate acestea se întâmplă din cauza Dorei şi a ceea ce-şi doreşte ea. La urma urmei, tu eşti cel care trece prin toate acestea. Am cerut însă un semn şi mi-a fost dat să trăiesc o serie de incidente miraculoase. Da, te cred, aşa cum cred în existenţa şi în bunătatea Domnului. S-a apropiat de mine, păşind cu grijă printre dosarele împrăştiate pe podea. Nimeni dintre noi nu poate şti de ce Dumnezeu îngăduie existenţa Răului.

— Aşa e.

— Şi nici de ce acesta există în continuare pe pământ. Şi totuşi, în întreaga lume, suntem destui — creştini, musulmani, evrei, catolici, protestanţi, descendenţi ai lui Avraam — care suntem mereu târâţi în întâmplări şi urzeli în care Răul e prezent, în care Diavolul îşi vâră coada, în care există elemente pe care Dumnezeu le îngăduie, în care există un adversar, ca să folosesc expresia prietenului tău.

— Da. Adversar. Acesta e cuvântul pe care l-a folosit.

— Am încredere în voia lui Dumnezeu, a spus ea.

— Şi crezi că şi eu ar trebui să cred în El?

— Ce-ai avea de pierdut dacă ai face-o?

Nu i-am răspuns.

A început să se plimbe încoace şi încolo prin încăpere, gânditoare, cu păru-i negru căzând în bucle scurte pe obraji. Picioarele-i îmbrăcate în ciorapi negri păreau subţiri, şi totuşi graţioase în delicateţea lor. Renunţase de mult la haina neagră de lână, şi am observat că nu purta decât o rochie subţire de mătase neagră pe dedesubt. Am simţit din nou mirosul tainic al sângelui ei de femeie şi m-am înfiorat.

Mi-am întors privirea.

— Ştiu ce aş avea de pierdut într-o astfel de situaţie, a conti-

nuat ea, într-un târziu. Crezând în Dumnezeu cu toată fiinţa, dacă aş afla că El nu există, aş şti că viaţa mi-a fost irosită. Aş sfârşi pe patul de moarte, conştientă că am renunţat la singura experienţă adevărată din univers, care mi-ar fi fost dată să o trăiesc.

— Da, exact aşa credeam şi eu în vremea în care eram viu. Refuzam să-mi irosesc viaţa crezând în ceva a cărui existenţă ar fi fost imposibil de dovedit. Nu mă interesau decât lucrurile şi trăirile a căror experimentare avea să-mi fie îngăduită în cursul vieţii.

— Exact. Dar, vezi tu, situaţia mea e alta. Tu eşti vampir. Din punct de vedere teologic, eşti un demon. Posezi anumite puteri şi nu poţi muri de moarte naturală. Ai un anume avantaj.

M-am gândit o clipă la spusele ei.

— Ştii câte s-au întâmplat în lume pe parcursul doar al zilei de azi? a întrebat ea. Ne începem întotdeauna emisiunile cu astfel de dări de seamă. Ştii câţi oameni au murit în Bosnia? în Rusia? în Africa? Câte conflicte s-au declanşat şi câte crime au fost comise?

— Ştiu la ce te referi.

— Încerc să îţi spun că nu e deloc probabil ca această Creatură să aibă puterea de a te păcăli în vreun fel. Aşa că eu aş zice să încerci. Lasă-l să-ţi arate ceea ce ţi-a promis. Iar dacă, totuşi, greşesc, dacă... va reuşi să te ademenească în Iad, înseamnă că am comis un păcat de neiertat.

— Nu, nicidecum. Ţi-ai răzbuna tatăl, atâta tot. Dar sunt de acord cu tine. O simplă înşelătorie ar fi prea meschină într-o astfel de situaţie. Mă voi lăsa condus de instincte. Şi îţi voi spune încă un lucru despre Memnoch, despre Diavol, un lucru care s-ar putea să te surprindă.

— Că l-ai îndrăgit? Ştiam asta. Am dedus-o din felul în care mi l-ai descris.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Nu mă plac nici măcar pe mine însumi. Desigur, ţin la fiinţa mea, am să-mi apăr existenţa până la ultima suflare, dar asta nu înseamnă că-mi place ceea ce sunt.

— Noaptea trecută mi-ai spus că, dacă o să am nevoie de tine, să te chem în gând, din toată inima.

— Da.

— Fă şi tu acelaşi lucru. Dacă te hotărăşti să o urmezi pe

această Creatură şi vei avea nevoie de mine vreodată, cheamă-mă! Hai s-o spun mai pe şleau: dacă nu-ţi vei putea înfrânge voinţa şi vei avea nevoie de intervenţia mea, trimite-ţi chemarea! Am să te aud şi voi implora cerul pentru tine. Nu voi cere dreptate, ci îndurare. Vrei să-mi promiţi că aşa vei face?

— Desigur.

— Ce-ai de gând să faci acum? a vrut ea să afle.

— Îmi voi petrece orele care-au mai rămas până în zori alături de tine. Vom avea grijă de moştenirea ta. Mulţumită numeroaselor mele relaţii din rândul muritorilor, mă voi asigura că nimeni nu se poate atinge de averea ta.

— Tatăl meu a avut grijă de fiecare aspect al problemei, într-un mod cum nu se poate mai ingenios. Crede-mă, aşa este.

— Eşti convinsă de asta?

— A făcut-o în mod sigur, cu obişnuita-i ingeniozitate. A lăsat în mâinile duşmanilor săi mai mulţi bani decât mi-a lăsat mie moştenire. Ei nu se vor mai gândi, nici măcar în treacăt, să caute vreun moştenitor. De îndată ce vor afla că a murit, se vor grăbi, care mai de care, să pună mâna pe averea lui.

— Pari foarte sigură de asta.

— Ştiu. Vezi-ţi de grijile tale, în această noapte, şi nu-ţi face probleme în ceea ce mă priveşte. Trebuie să fii pregătit pentru aventura în care eşti pe cale de a te arunca.

Am privit-o în tăcere vreme îndelungată. Eram încă aşezat la masă, în vreme ce ea stătea rezemată de peretele de sticlă. Părea pictată pe fondul alb al ninsorii, o siluetă neagră cu chipul palid.

— Există oare un Dumnezeu, Dora? am şoptit.

Rostisem de atâtea ori aceste cuvinte! Aceeaşi întrebare i-o pusesem şi lui Gretchen, pe când eram muritor, din carne şi sânge, în braţele ei.

— Da, Dumnezeu există, Lestat, a răspuns Dora. Fii convins de acest lucru. Poate că, fără s-o ştii, te-ai rugat la El îndeajuns de tare, vreme atât de îndelungată, încât, în sfârşit, a consimţit să-ţi acorde atenţie. Uneori mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu refuză în mod intenţionat să ne audă, dacă nu cumva îşi astupă urechile pentru a nu fi nevoit să ne asculte rugile.

— Vrei să te duc acasă sau preferi să rămâi aici?

— Lasă-mă aici. Nu vreau să mai trăiesc încă o dată o călătorie cum a fost cea de mai înainte. Chiar şi aşa, îmi voi

petrece restul vieţii încercând să-mi amintesc ce s-a petrecut şi dând greş mereu. Vreau să rămân aici, la New York, în preajma lucrurilor tatălui meu. Îţi faci griji în privinţa banilor? Fii liniştit, ţi-ai îndeplinit misiunea.

— Deci vei accepta să intri în posesia averii şi a relicvelor.

— Da, desigur, le accept Voi avea grijă de preţioasele cărţi ale lui Roger până când preaiubitul său eretic, Wynken de Wilde, va putea fi studiat de cineva care să-l ştie aprecia la justa-i valoare.

— Mai vrei să-mi ceri ceva? am întrebat-o.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare... crezi că îl iubeşti pe Dumnezeu?

— Categoric, nu.

— De ce spui asta?

— Cum aş putea să-L iubesc? am întrebat. Cum L-ar putea iubi cineva? Ce-mi spuneai chiar tu, adineauri, despre lumea în care trăim? Nu vezi, toată lumea îl urăşte azi pe Dumnezeu. Nu afirm că Dumnezeu ar fi mort acum, la sfârşitul veacului al douăzecilea. Spun doar că toată lumea îl urăşte! Cel puţin, aşa cred. Poate că asta încearcă, de fapt, să-mi spună Memnoch.

Cuvintele mele o uimiseră. S-a încruntat, descumpănită şi cuprinsă de tristeţe. Ar fi vrut să spună ceva. A făcut un gest, ca şi cum ar fi încercat să apuce un buchet invizibil de flori, pentru a-mi arăta frumuseţea lor. Cine ştie?

— Nu, îl urăsc, am rostit, răspicat.

Şi-a făcut semnul crucii şi şi-a împreunat mâinile.

— Te rogi pentru mine?

— Da, a răspuns ea. Chiar dacă n-am să te mai întâlnesc niciodată după această noapte, dacă n-am să găsesc nici măcar vreo urmă de dovadă a existenţei tale sau a faptului că ai fost cu mine aici în noaptea aceasta, dacă nu-mi voi aminti lucrurile pe care le-ai spus, tot n-am să mai fiu niciodată aceeaşi. Tu eşti miracolul meu. Eşti o dovadă mai de netăgăduit decât au primit vreodată milioane de muritori. Nu eşti doar o dovadă a existenţei supranaturalului, a misterului, a miracolelor, eşti însăşi *dovada a ceea ce cred!*

— Înţeleg.

Am zâmbit. Ceea ce spunea era atât de logic, atât de simetric. Şi, în acelaşi timp, era adevărat. Am zâmbit, am zâmbit cu adevărat şi-am clătinat din cap.

— Urăsc despărţirea asta, am murmurat.

— Du-te, mi-a spus, apoi şi-a încleştat pumnii, înfuriată. Întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea de la noi! Ai dreptate. Cu toţii Îl urâm!

În ochii ei, mânia a mai sclipit o vreme, apoi s-a stins. Mă privea acum cu ochii ei mari şi strălucitori, lucind mai tare decât oricând, umezi de lacrimi.

— Noapte bună, iubito, am spus.

Clipa era extraordinară şi chinuitoare totodată. Am ieşit afară, în viscolul turbat.

Uşile grele ale Catedralei St. Patrick erau închise cu un lacăt M-am oprit pe treptele bisericii şi-am privit în sus, spre Turnul Olimpic, întrebându-mă dacă Dora mă vedea oare stând aici, îngheţând în bătaia vântului nemilos, lăsând zăpada să-mi biciuiască obrajii, cu blândeţea-i încăpăţânată, plină de chin şi frumuseţe.

— E-n regulă, Memnoch, am rostit cu glas tare. N-are rost să mai aşteptăm. Vino acum, te conjur.

Imediat, i-am auzit paşii!

Stârneau parcă ecouri pe bulevardul pustiu, printre monstruoasele Turnuri ale Babilonului, iar destinul se apropia o dată cu ei, ignorând vârtejul furtunii de zăpadă.

Am privit în jur. Nu se vedea nici un muritor.

— Diavole Memnoch! am strigat. Sunt gata! Spaima mă năpădise. Dovedeşte ce ai de dovedit, Memnoch. Ai jurat că o vei face!

Paşii se auzeau din ce în ce mai tare, mai aproape. Oh, se hotărâse să-mi ofere o reprezentaţie pe cinste.

— Aminteşte-ţi, trebuie să mă convingi să-ţi accept punctul de vedere! Aşa mi-ai promis!

S-a stârnit un vânt turbat, dar n-aş putea spune de unde anume. Întreaga metropolă părea goală, îngheţată, mormântul meu. Zăpada se învârtejea, formând nămeţi în faţa catedralei. Turnurile se pierduseră în viscol.

I-am auzit glasul, foarte aproape, lipsit de trup, şi totuşi, atât de cald, de intim.

— Facă-se voia ta, dragul meu, a rostit. Să pornim, aşadar, la drum!

10

ERAM în miezul vârtejului, iar vârtejul era un tunel. Ne învăluise însă o tăcere atât de adâncă, încât îmi puteam auzi răsuflarea. Memnoch era lipit de mine, mă cuprinsese cu un braţ puternic. Îi vedeam chipul întunecat din profil şi-i simţeam coama mătăsoasă mângâindu-mi obrazul.

Nu mai era Omul Obişnuit, ci se preschimbase în îngerul de granit, aripile i se înălţau deasupră-mi, protejându-mă împotriva vijeliei.

Pe măsură ce ne înălţam, ignorând gravitaţia, două lucruri mi-au devenit limpezi în minte. În primul rând, am constatat că eram înconjuraţi de mii şi mii de suflete, distincte unele de altele. Da, am spus "suflete"! Ce-mi era dat să văd? Distingeam siluete ivindu-se din vârtej, unele dintre ele pe deplin antropomorfe, altele doar chipuri, mă înconjurau din toate direcţiile, entităţi spirituale distincte sau, poate, indivizi, şi le auzeam, ca un zgomot de fond, glasurile — şoapte, strigăte, urlete ca de lup —amestecându-se cu şuierul vântului.

Spre deosebire de precedentele apariţii ale lui Memnoch, nu mai simţeam acum acest sunet continuu ca pe o durere, cu toate acestea, îl simţeam pulsând în mine pe măsură ce urcam, învârtindu-ne parcă în jurul unei axe. În răstimpuri, tunelul se îngusta şi simţeam sufletele apropiindu-se de noi, apoi se lărgea, pentru a se îngusta iar câteva clipe mai târziu.

Al doilea fapt pe care l-am observat curând a fost acela că bezna de pe chipul lui Memnoch se dizolva cu fiecare clipă ce trecea. Profilul său devenise strălucitor, ba chiar de-a dreptul translucid, la fel se întâmplase şi cu straiele-i lipsite de consistenţă. Picioarele de ţap ale diavolului întunecat deveniseră acum picioarele unui bărbat solid. În ansamblu, Creatura neagră ca fumul se preschimbase într-o fiinţă cristalină ce reflecta lumina, fiind însă, în acelaşi timp, flexibilă şi caldă, într-un cuvânt, vie.

Îmi veneau în minte pasaje din scripturi, fragmente de viziuni profetice şi poeme, dar acum n-aveam timp pentru a le evalua, analiza şi sigila în vreun cotlon al memoriei.

Memnoch mi s-a adresat, cu glasu-i care, din punct de vedere tehnic, nu putea fi auzit, dar care mi-a răsunat în minte

cu rezonanţele familiare, lipsite de orice urmă de accent, ale Omului Obişnuit.

— E greu să pătrunzi în Rai fără nici o pregătire prealabilă, aşa că vei fi, cu siguranţă, uimit şi descumpănit de ceea ce-ţi va fi dat să vezi. Dar, dacă nu vei vedea mai întâi Raiul, vei tânji după el de-a lungul întregii noastre călătorii. Te voi duce, aşadar, direct la porţile lui. Obişnuieşte-te cu gândul că râsetele pe care le vei auzi nu sunt simple hohote de râs, sunt o expresie a bucuriei. Le vei auzi însă ca atare, căci e singura cale prin care, din punct de vedere fizic, ai putea percepe şi recepţiona acel sunet al extazului.

De-abia rostise ultima silabă, când ne-am trezit într-o grădină, pe un pod ce traversa un pârâu. Vreme de o clipă, lumina care scălda peisajul m-a orbit şi am închis ochii, crezând că soarele sistemului nostru solar mă găsise, în sfârşit, şi era pe cale de a mă arde, aşa cum s-ar fi cuvenit să fiu ars, ca un vampir preschimbat într-o torţă şi prefăcut, pentru totdeauna, în scrum.

Dar această lumină care venea de pretutindeni şi de nicăieri era pe cât de pătrunzătoare, pe atât de inofensivă. Am deschis ochii şi mi-am dat seama că ne aflam din nou într-o mulţime alcătuită din sute de indivizi. Pe malurile pârâului, ca şi în toate celelalte direcţii, am văzut aceste fiinţe salutându-se, îmbrăţişându-se, conversând, plângând sau strigând. Ca şi înainte, siluetele nu erau toate la fel de bine conturate. Ici şi colo, câte un bărbat părea solid, de parcă m-aş fi împiedicat de el pe străzile unui oraş, un alt individ părea a nu fi decât un chip uriaş, alţii nu erau decât fâşii învârtejite de materie şi lumină. Erau fiinţe diafane până la limita destrămării, iar altele erau invizibile, dar le percepeam prezenţa, ştiam că erau acolo! Numărul lor era imposibil de determinat cu exactitate.

Spaţiul ce ne înconjura era fără margini. Apele pârâului scli-peau în lumină, iarba era de un verde atât de intens, încât părea un simbol al însăşi naşterii vieţii, redat într-o pictură ori într-un film de animaţie.

M-am agăţat de Memnoch şi m-am întors pentru a-l privi în noua sa înfăţişare luminoasă. Era acum exact opusul îngerului întunecat, dar chipul său avea aceleaşi trăsături ca şi statuia de granit, iar în ochi acelaşi zâmbet straniu. Închipuiţi-vă îngerii şi demonii lui William Blake şi-l veţi avea în faţă. Expresia lui era

mai presus de inocenţă.

— Acum vom intra, a rostit el.

Mi-am dat seama că mă agăţam de el cu ambele mâini.

— Aşadar, nu *acesta* e Raiul! am strigat, dar vocea mi-a răsunat ca o şoaptă discretă, numai între noi doi.

— Nu, a răspuns el, zâmbind şi conducându-mă spre capătul podului. Când vom intra, ţine-te tare. Trebuie să fii conştient că te afli în trupul tău pământesc, oricât de neobişnuit ar fi el, şi că simţurile îţi vor fi copleşite. Nu vei putea percepe ceea ce vei vedea cu aceeaşi intensitate pe care ai simţi-o dacă ai fi mort, dacă ai fi un înger sau aghiotantul meu, ceea ce eu vreau să devii.

Nu era timp pentru discuţii. Trecuserăm puntea, şi porţi uriaşe se deschideau în faţa noastră. Nu puteam să disting coama zidurilor.

Sunetul ne învăluia. Semăna într-adevăr cu un râs, valuri după valuri de hohote limpezi şi sănătoase, dar aceste hohote de râs păreau a fi, în acelaşi timp, amestecate cu un imn de slavă.

Ceea ce-mi era dat să văd mă copleşea în aceeaşi măsură ca şi sunetul.

Era, pur şi simplu, cea mai densă, mai vie, mai bogată şi, în acelaşi timp, orbitor de frumoasă privelişte pe care o admirasem vreodată. Limbajul nostru omenesc ar avea nevoie de nenumărate sinonime pentru "frumos", ceea ce ochii mei vedeau, cuvintele nu pot descrie nici măcar într-o măsură infimă.

Din nou, eram înconjuraţi de oameni, de fiinţe luminoase. De astă dată, nu mai erau simple siluete, ci posedau o formă antropomorfă distinctă, aveau braţe, picioare, feţe radioase, păr, veşminte de tot felul, dar straiele lor nu păreau a avea o semnificaţie anume. Oamenii aceştia se mişcau, se plimbau singuri sau în grupuri, se îmbrăţişau, se ţineau de mână.

Am privit spre dreapta, spre stânga şi apoi în jur şi, în toate direcţiile, am văzut aceste fiinţe, nenumărate, cufundate în conversaţie sau altfel de relaţii: unele se sărutau, iar altele dansau, grupurile se împuţinau sau se măreau, se adunau laolaltă ori se risipeau.

Într-adevăr, amestecul dintre dezordinea aparentă şi ordine constituia un mister. Nu era un haos. Nu vedeam confuzie pe

chipurile lor. Păreau cu toţii cuprinşi de veselia marii întâlniri de pe urmă. O revelaţie perpetuă era împărtăşită de toţi participanţii la această adunare, o înţelegere din ce în ce mai mare a clipei pe care o trăiau, plimbându-se grăbiţi sau leneşi (sau chiar nefăcând nimic). Erau pretutindeni, în văile înconjurătoare, pe coline şi pe cărări, în crânguri şi în clădirile ce păreau a fi crescut una dintr-alta şi care nu semănau cu nici o construcţie pe care să o fi văzut vreodată pe pământ.

Clădirile nu păreau a fi case, dar nici palate. Dimpotrivă, erau foarte mari, umplute de aceeaşi lumină strălucitoare ca şi grădina, cu coridoare şi trepte ce se îmbinau, unindu-le între ele. Cu toate acestea, ornamentele bogate le acopereau pereţii, cu suprafeţe şi texturi atât de variate, încât observarea atentă a fiecăreia mi-ar fi luat o veşnicie.

Mi-e greu să redau senzaţia de percepţie simultană a atâtor lucruri. Sunt nevoit să descriu secvenţial, îndreptându-mi atenţia spre anumite fragmente ale acestui mediu strălucitor şi fără margini, pentru a risipi cât de cât negura ce învăluie, în memorie, amintirea întregului.

Vedeam poduri arcuite, turnuri, încăperi largi, galerii, grădini, câmpii, păduri şi cursuri de apă. Se contopeau unele într-altele, iar eu călătoream printre ele, cu Memnoch alături, simţind strângerea mâinii lui liniştitoare. Privirea îmi era mereu atrasă de spectacolul unei sculpturi superbe, de grandoarea unei cascade, de florile multicolore sau de câte un arbore uriaş ce se înălţa spre cerul de un albastru fără pată., Memnoch mă tempera din când în când, făcându-mă să-mi îndrept ochii în altă parte, ca şi cum aş fi fost prins într-o chingă care m-ar fi împiedicat să cad.

Am râs, am plâns, am râs şi-am plâns în acelaşi timp, cu trupul cutremurat de emoţii. M-am agăţat de el şi-am încercat să-i privesc peste umăr, m-am zvârcolit în braţele lui ca un prunc, întorcându-mă pentru a întâlni privirea câte unei persoane care mă privea în treacăt, ori aţintindu-mi vreme îndelungată ochii asupra grupurilor, adunărilor şi cuplurilor care se formau şi se despărţeau, mişcându-se în toate direcţiile.

Deodată, ne-am aflat într-o încăpere uriaşă.

— Doamne, dacă David ar putea vedea asta! am strigat.

Cărţile şi sulurile de pergament se întindeau în şiruri nesfârşite, iar modul în care acestea aşteptau, deschise, să fie

citite şi examinate, nu avea nimic ilogic ori surprinzător.

— Nare rost să priveşti, oricum nu-ţi vei aminti nimic, a spus Memnoch.

Mi-a smucit mâna de parcă aş fi fost un hoţ de buzunare — încercasem să pun mâna pe un sul de pergament umplut de explicaţii absolut aiuritoare, referitoare la o relaţie anume dintre fotoni şi neutrini. Memnoch avea însă dreptate. Cunoaşterea dobândită s-a risipit imediat, iar grădina ne-a învăluit, în timp ce mă prăbuşeam iar în braţele lui Memnoch.

Am privit în jos şi-am văzut un covor de flori de o nemaiântâlnită perfecţiune. Florile acestea arătau aşa cum florile de pe pământ ar putea deveni după milenii de evoluţie. Nu ştiu cum altfel aş putea descrie cât de perfect erau desenate contururile petalelor. Culorile înseşi erau atât de bine definite şi de fin delimitate, încât, brusc, m-am îndoit chiar că spectrul de culori era acelaşi ca şi al nostru.

De fapt, spectrul de culori cunoscut de noi nu constituia aici o limită. Pe acest tărâm funcţionau alte legi. Sau, poate, era doar o extindere a spectrului cunoscut, care îmi oferea posibilitatea de a vedea combinaţii de culori imposibil de văzut, din punct de vedere chimic, pe pământ.

Frânturile de râsete, de cânt, de conversaţii, au devenit asurzitoare, înăbuşindu-mi toate celelalte simţuri. Deodată, m-am simţit orbit de intensitatea sunetului, şi totuşi, lumina dezgolea fiecare detaliu preţios.

— Safirin! am strigat, crezând că identificasem verdele-albăstriu al frunzelor uriaşe care ne înconjurau, unduind tainic. Memnoch a zâmbit şi a încuviinţat din cap, împiedicându-mă din nou să întind mâna pentru a atinge Raiul, într-o încercare zadarnică de a percepe şi mai profund grandoarea a ceea ce vedeam.

— Dar n-am să le fac nici un rău dacă le ating, nu-i aşa? Mi se părea imposibil ca orice din ce se afla aici să poată fi distrus, începând cu zidurile de cuarţ şi cristal, cu turlele lor infinite şi sfârşind cu lăstarii fragili de viţă dulce ce şerpuiau printre crengile grele de fructe şi inflorescenţe ale copacilor.

— Nu, n-aş vrea, n-aş putea să le fac vreun rău! am şoptit.

Îmi desluşeam propria voce, deşi glasurile care mă înconjurau păreau că o acoperă.

— Priveşte! Uită-te la ei! Priveşte-i!

Mi-a întors capul, obligându-mă parcă să nu mă cuibăresc la pieptul lui, ci să privesc spre mulţime. Mi-am dat seama că asistam la crearea unor noi alianţe, că eram martor la reunirea unor familii, grupuri de rude şi prieteni adevăraţi, fiinţe a căror cunoaştere reciprocă era profundă, creaturi ce împărtăşeau aceeaşi formă de manifestare fizică şi materială. Şi, pentru o clipă, pentru un singur moment binecuvântat, am văzut cum toate fiinţele, de la un capăt la altul al acestui spaţiu fără margini, erau legate între ele, atingându-şi fie o mână, fie vârfurile degetelor, fie un picior. Într-adevăr, clanurile se amestecau, triburile se răspândeau printre nenumăratele familii care se împreunau, formând naţiuni. Mulţimea alcătuia o singură configuraţie, palpabilă, vizibilă, alcătuită din infinite conexiuni! Fiecare era legat de fiecare, individualitatea fiecăruia se îmbina cu individualitatea celuilalt!

Am clipit, ameţit, gata să mă prăbuşesc. Memnoch m-a sprijinit.

— Priveşte iar! m-a îndemnat, susţinându-mă.

Dar eu mi-am ferit privirea, ştiam că, dacă aş fi văzut iar acea imensă interconectare, m-aş fi prăbuşit. Aş fi pierit, răpus de singurătatea la care eram condamnat, cu toate că, într-un anume fel, fiecare fiinţă pe care aş fi putut-o vedea era, incontestabil, o individualitate distinctă.

— Cu toţii sunt ei înşişi! am strigat, cu mâinile încleştate la ochi.

Auzeam asurzitoarele cântece din ce în ce mai tare, cascade de voci puternice. Şi, mai presus de toate acestea, ritmurile suprapuse erau atât de antrenante, încât am început *eu* însumi să cânt.

Cântam, laolaltă cu toţi ceilalţi! încremenisem, eliberat din braţele lui Memnoch vreme de o clipă, şi-mi auzeam glasul cum se înălţa spre inima universului.

Cântam, cântam, dar cântecul meu era plin de nostalgie, de o imensă curiozitate, de frustrare, ca şi de admiraţie. Mi-am dat seama, am simţit în sinea mea că nici unul dintre cei aflaţi aici nu se simţea nemulţumit ori ameninţat, plictisit ori copleşit, cu toate acestea, noţiunea de "frenezie" nu putea fi aplicată vânzolelii constante, veşnicei nestatornicii de chipuri şi siluete la care eram martor.

Cântecul meu era singura notă tristă în paradis, dar tristeţea

se preschimba pe dată în armonie, într-un fel de psalm ori de imn, un imn de slavă, de recunoştinţă.

Am strigat. Cred că am strigat un singur cuvânt: "Dumnezeule!" Nu era o rugăciune, o implorare, ci, pur şi simplu, o exclamaţie extatică.

Ne aflam în pragul unei uşi. Dincolo de ea, peisajele se schimbau cu repeziciune, şi mi-am dat seama că, de cealaltă parte a balustradei, se desfăşura panorama întregii lumi.

Dar, pe parcursul epocilor pe care le cunoscusem, nu mai văzusem niciodată lumea astfel. Toate secretele trecutului erau dezvăluite de priveliştile acelea. Ar fi fost de-ajuns să mă aplec peste balustradă şi aş fi putut arunca o privire în vremurile dinaintea apariţiei omului sau în antica Mesopotamie. Dacă voiam, puteam asista la înaintarea legiunilor romane prin pădurile ţinuturilor mele de baştină şi marea erupţie a Vezuviului, revărsându-şi oribila cenuşă ucigaşă asupra Pompeiului antic, încă viu.

Totul era acolo, putând fi cunoscut şi înţeles. Răspunsul la toate întrebările, aroma altor timpuri, gustul erelor trecute...

Am alergat spre balustradă, dar aceasta părea a se îndepărta cu fiecare pas pe care-l făceam în direcţia ei. Alergam tot mai tare spre ea, şi, cu toate astea, distanţa nu se micşora. Am realizat, brusc, că acea imagine a lumii ar fi fost amestecată cu fumuri, incendii şi suferinţă, iar vederea lor mi-ar fi întunecat copleşitoarea senzaţie de bucurie. Cu toate acestea, trebuia să văd. Nu murisem încă. Nu aveam să rămân aici.

Memnoch a întins mâna, pentru a mă opri. Dar eu alergam mai repede decât el.

O lumină orbitoare s-a ivit deodată înaintea mea, o sursă directă de lumină, infinit mai fierbinte şi mai strălucitoare decât splendida lucire care scăldase până atunci tot ce mă înconjura. Mănunchiul de lumină a crescut în intensitate până când lumea de dedesubt, peisajul înnegurat de fum, de groază şi de suferinţă, s-a umplut de albul strălucitor, preschimbându-se într-o abstracţiune incandescentă.

Memnoch m-a tras deoparte, acoperindu-mi ochii cu mâinile sale. L-am imitat, observând că el însuşi îşi plecase capul, ascunzându-se în umbra mea.

Am auzit un suspin. Sau să fi fost un geamăt? N-aş putea spune cu exactitate. Vreme de o clipă, acel sunet a umplut

întreg universul, acoperind strigătele, râsetele şi cântările, o jale fără margini, izbucnită din adâncurile pământului, s-a adunat în acest sunet, în acest suspin al lui Memnoch.

Am simţit cum strânsoarea lui slăbeşte, eliberându-mă.

Am ridicat privirea şi, în potopul de lumină, am văzut din nou balustrada balconului ce domina lumea. Lângă ea stătea o siluetă unică.

Părea a fi un bărbat înalt, sprijinit de balustradă, privind în jos, în hăul cuprinzător. S-a întors, m-a privit şi a întins mâna, chemându-mă.

Avea părul şi ochii negri, un chip simetric şi fără nici o urmă de rid, iar atingerea degetelor sale era foarte fermă.

Am tras adânc aer în piept. Am devenit conştient de soliditatea şi, în acelaşi timp, fragilitatea propriului meu trup, în timp ce mâna sa o atingea pe a mea. Mă aflam în pragul morţii. Dacă, în acea clipă, aş fi încetat să mai respir, aş fi încetat să mă mişc, pierzând orice legătură cu viaţa, aş fi murit, cu siguranţă!

Fiinţa m-a tras spre sine. Din trupul său se revărsa lumină, amestecându-se cu lumina din spatele şi din jurul său, şi totuşi, chipul său se vedea acum mai limpede, mai detaliat. Am văzut porii pielii sale de un auriu întunecat, striaţiile buzelor sale, umbra de pe chipul său proaspăt bărbierit.

Apoi mi s-a adresat, cu glas tare, rugător, un glas ce-i vădea inima frântă, o voce puternică, masculină, chiar tinerească.

— Nu-mi vei deveni niciodată adversar, nu-i aşa? N-ai face-o, nu-i aşa? Nu tu, Lestat, nu, nu tu!

Doamne, Dumnezeul meu!

Cuprins de o nesfârşită suferinţă, am fost smuls din braţele Lui, de pe tărâmul Lui.

Din nou, vârtejul ne-a împresurat. Plângeam, izbind cu pumnii în pieptul lui Memnoch. Raiul dispăruse!

— Memnoch, dă-mi drumul! Dumnezeu, a fost însuşi Dumnezeu!

Memnoch şi-a sporit strânsoarea, luptând din toate puterile pentru a mă trage după sine, în jos, pentru a mă supune, obligându-mă să cobor.

Ne prăbuşeam, din nou încercam acea senzaţie oribilă a căderii. Spaima mă paralizase, nu puteam protesta, nu puteam să mă agăţ de Memnoch. Nu-mi rămânea decât să mă las în voia curentului rapid al sufletelor care urcau şi coborau,

privindu-mă. Întunericul se pogora din nou, devenind tot mai intens şi, deodată, am simţit iar atingerea aerului umed, plin de mirosuri familiare. Apoi, dintr-o dată, totul s-a sfârşit şi s-a făcut linişte.

Eram din nou într-o grădină. Era linişte şi era frumos. Dar ne aflam de astă dată pe pământ, nu în Rai. Eram acasă, pe pământ, iar aromele naturii înconjurătoare nu mă dezamăgeau. Dimpotrivă, m-am prăbuşit în iarbă şi degetele-mi au săpat, simţind atingerea pământului. Am sfărâmat bulgării moi între degete şi-am simţit pe limbă gustul de ţărână.

Soarele strălucea deasupra noastră. Memnoch era alături şi mă privea. Îşi strânsese aripile imense. Eram două siluete cvasi-umane, scăldate în lumina soarelui: una din ele se tăvălea în ţărână, plângând ca un copil, în vreme ce cealaltă, silueta unui înger adevărat, aştepta alături, cu soarele preschimbându-i coama într-o coroană de foc.

— Ai auzit ce mi-a spus? am strigat, ridicându-mă. Glasul meu ar fi trebuit să răsune ca un bubuit asurzitor, şi totuşi, se auzea doar îndeajuns de tare, încât să mă pot face înţeles. A spus: "Nu-mi vei deveni niciodată adversar!" L-ai auzit! Mi-a rostit numele.

Memnoch era pe deplin calm şi, fireşte, infinit mai seducător şi încântător în această palidă înfăţişare angelică decât ar fi putut vreodată fi purtând chipul Omului Obişnuit.

— Bineînţeles că ţi-a rostit numele, a spus el, privindu-mă fix. Nu vrea ca tu să mă ajuţi. Ţi-am mai spus, sunt pe cale de a învinge.

— Dar cum am intrat acolo? Cum de-am putut pătrunde în Rai, dacă-i suntem adversari?

— Vino cu mine, Lestat, fii aghiotantul meu şi vei putea intra şi ieşi din Rai ori de câte ori vei dori.

L-am privit, mut de uimire.

— Vorbeşti serios? Chiar am putea ieşi şi intra acolo?

— Da. Oricând, aşa cum ţi-am spus. Ai citit Scriptura? Nu susţin autenticitatea celorlalte fragmente, nici măcar nu pledez în favoarea originalităţii ei poetice, dar vei putea să intri şi să ieşi din Rai, după cum îţi va fi vrerea. Nu vei aparţine acelui loc până când nu vei fi răposat şi acceptat, dar îţi garantez că, dacă vei fi de partea mea, vei putea vizita Raiul când vei dori.

Am încercat să realizez ce îmi spunea, de fapt. Am încercat

să-mi închipui galeriile, biblioteca aceea, cu şirurile-i nesfârşite de cărţi, şi mi-am dat seama că amintirea lor se înceţoşase, îşi pierduse consistenţa, detaliile dispăruseră. Îmi aminteam cel mult o zecime din câte văzusem, poate nici măcar atât. Ceea ce v-am descris aici, în carte, este ceea ce mi-am amintit atunci şi îmi mai amintesc acum. Văzusem însă cu mult mai multe lucruri minunate!

— Dar cum se poate ca El să ne îngăduie să pătrundem în Rai? am exclamat.

Încercam să mă concentrez asupra celor citite în Sfânta Scriptură. David îmi vorbise odată despre Cartea lui Iov, despre Satana, căruia Dumnezeu îi spune, ca într-o doară: "Unde ai fost?" Exista undeva o explicaţie a lui *bene ha elohim,* curtea Raiului...

— Noi suntem odraslele Lui, a spus Memnoch. Vrei să afli cum a început totul, întreaga poveste a Creaţiei şi Căderii, sau nu-ţi doreşti decât să te întorci şi să te arunci în braţele Lui?

— Ce-ar mai fi oare de aflat? am întrebat

Dar ştiam. Înţelegeam ce anume încerca Memnoch să-mi spună. Şi apoi, pentru a fi primit în rai, se cereau îndeplinite anumite condiţii! Nu puteam să mă duc acolo, aşa, pur şi simplu. Desigur, aveam de ales: fie să îl urmez pe Memnoch, fie să mă reântorc pe pământ. Acceptarea mea în Rai nu era însă nicidecum de la sine înţeleasă. Remarca lui Memnoch de mai înainte fusese sarcastică. Nu puteam să mă întorc în Rai şi să mă arunc în braţele Lui.

— Ai dreptate, a încuviinţat el. Şi, în acelaşi timp, greşeşti.

— Nu vreau să văd Iadul! am rostit, ridicându-mă şi privind în jur. Ne aflam într-o grădină sălbatică, în Grădina mea sălbatică, plină de lăstari cruzi şi de arbori bătrâni, de iarbă crescută în voie, de orhidee răsărite din muşchiul gros de pe scoarţa copacilor, de păsări ce săgetau printre ramuri. Nu vreau să văd Iadul! Nu vreau, nu vreau!...

Memnoch nu mi-a răspuns. Părea a cântări lucrurile. Într-un târziu, a rupt tăcerea.

— Vrei sau nu să cunoşti rostul tuturor lucrurilor? Eram convins că, dintre toate creaturile din lume, tu vei vrea să cunoşti adevărul. Credeam că vei dori să capeţi orice frântură de informaţie ce ţi-ar fi fost îngăduită!

— Vreau! am strigat. Sigur că vreau să ştiu, am şoptit. Dar...

Nu cred că pot.

— Îţi pot spune tot ce ştiu eu însumi! a spus Memnoch pe un ton blând, ridicând uşor din umerii săi puternici.

Pletele îi erau mai netede şi mai dese decât părul omenesc, şuviţele mai groase şi, cu siguranţă, mai strălucitoare. Vedeam rădăcinile firelor de păr din vârful frunţii sale înalte. Acum, coama i se mai îmblânzise parcă, iar carnaţia feţei îi devenise şi mai fină, cu nasul bine conturat, buzele largi şi pline, linia voluntară a bărbiei.

Am observat că aripile nu dispăruseră cu totul. Se putea distinge desenul penelor, dar numai dacă îmi mijeam ochii şi îl cercetam în comparaţie cu fondul întunecat al scoarţei unui arbore.

— Nu reuşesc să-mi adun gândurile, am spus. Ştiu ce gândeşti despre mine, îţi spui că sunt laş, că ai ales un laş. Crezi că ai făcut o greşeală. Dar, îţi spun, nu pot gândi limpede. L-am văzut Mi-a spus: "Nu îmi vei deveni niciodată adversar!" Iar tu tocmai asta îmi ceri! M-ai dus în faţa Lui, iar apoi m-ai smuls de lângă El.

— El însuşi a îngăduit acest lucru! a rostit Memnoch, cu o uşoară ridicare din sprâncene.

— Aşa să fie oare?

— Desigur! a răspuns Memnoch.

— Dar de ce mi-a vorbit? De ce m-a privit aşa?

— Fiindcă era Întruparea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu Întrupat suferă şi simte ca un om. De aceea ţi-a dăruit atât de mult. Suferinţă! Ah, suferinţă!

A privit spre cer, clătinând din cap. S-a încruntat uşor, îngândurat. În această înfăţişare, figura lui nu putea să exprime furie şi nici nu avea cum să fie schimonosită de vreo emoţie neplăcută. Blake, cu îngerii şi demonii săi, văzuse, cu siguranţă, asemeni mie, Raiul.

— Dar a fost, cu adevărat, Dumnezeu, nu-i aşa? am întrebat, temător.

A încuviinţat din cap.

— Da, a fost Dumnezeu cel Viu, a rostit el.

A privit în depărtare, printre copaci. Nu părea deloc mâniat, nerăbdător, nici măcar ostenit. Din nou, nu credeam că el ar fi putut încerca asemenea trăiri. Mi-am dat seama că asculta zgomotele din grădina cea liniştită, şi că eu însumi le puteam auzi.

Adulmecam... animale, insecte, parfumul greu al florilor de junglă, acele plante sufocate de căldură ce suferă mutaţii la fiecare generaţie, inflorescenţe cum numai o pădure virgină poate naşte, în adâncuri ori pe culmile ei. Şi, deodată, am simţit mirosul de om!

Erau oameni aici, în pădure. Ne aflam într-o pădure ce exista cu adevărat.

— Sunt oameni aici, am spus.

— Aşa e, a răspuns el şi mi-a zâmbit, plin de căldură. Nu eşti laş. Vrei să-ţi spun totul, sau să te las să pleci? Acum ştii mai mult decât vor afla milioane de oameni pe parcursul vieţii lor. Nu ştii ce să faci cu această cunoaştere, cum să-ţi continui existenţa, cum să redevii ce-ai fost... dar ai avut prilejul unic de-a arunca o privire în Rai. Vrei să te las să pleci? Chiar nu vrei să ştii de ce am atâta nevoie de tine?

— Ba da, vreau să ştiu, am şoptit. Dar mai presus de orice, mai mult decât toate, aş vrea să ştiu cum putem sta noi doi aici, unul lângă celălalt, deşi suntem adversari, cum se face că arăţi aşa cum arăţi, deşi eşti diavolul şi cum... cum... Am izbucnit în râs... Cum de arăt eu însumi aşa cum arăt, deşi sunt un diavol? Asta aş vrea să ştiu. Niciodată, de-a lungul existenţei mele, n-am văzut să fi fost încălcate regulile estetice ale lumii. Frumuseţea, ritmul, simetria, acestea sunt singurele legi pe care le-am cunoscut şi mi s-au părut fireşti.

Dintotdeauna, am numit lumea Grădina Sălbatică. Fiindcă legile ei au fost mereu nemiloase şi indiferente la suferinţă... În lume contează doar frumuseţea fluturelui prins în plasa de păianjen, a sălbăticiunii ce zace în savană, cu inima încă bătând, în vreme ce leii îi ling sângele ce se prelinge din rana de la gât.

— Da, îţi înţeleg şi îţi respect modul de gândire, a încuviinţat Memnoch. Cuvintele tale reflectă ceea ce eu însumi cred.

— Dar, acolo sus, am văzut ceva mai mult! am continuat. Am văzut Raiul. Am văzut o Grădină mai evoluată, care a încetat a mai fi Sălbatică. Am văzut-o.

Am început din nou să plâng.

— Ştiu, ştiu, a rostit el, încercând să mă liniştească.

— E-n regulă, am spus, dezmeticindu-mă, ruşinat.

Mi-am scotocit buzunarele, am găsit o batistă de in şi mi-am şters faţa. Batista păstra mirosul casei mele din New Orleans, casa în care batista, ca şi hainele pe care le purtam, se odihnise

în dulap până la ora amurgului, chiar în seara aceasta, înainte ca eu să fi pornit la drum şi să o fi răpit pe Dora din mijlocul străzii.

Era oare aceeaşi noapte?

N-aveam habar.

Mi-am dus batista la gură, adulmecând aroma oraşului, a prafului şi a căldurii din New Orleans. Mi-am şters buzele.

— Fie! am exclamat, cu răsuflarea tăiată. Dacă încă nu te-ai săturat de mine...

— Nici pe departe! a răspuns el, pe tonul politicos pe care obişnuia şi David să-l folosească.

— Atunci, spune-mi povestea Creaţiei. Spune-mi tot. Hai, spune-mi! Eu...

— Da...?

— *Trebuie* să ştiu!

S-a ridicat în picioare, şi-a scuturat iarba adunată pe straie şi a zis:

— Asta aşteptam. De-acum, putem începe cu adevărat.

11

— SĂ NE plimbăm prin pădure câtă vreme stăm de vorbă, mi-a propus el. Nu te deranjează, nu-i aşa?

— Nu, nicidecum, am spus.

A îndepărtat ultimele fire de iarbă de pe straiul fin, o robă simplă, fără ornamente, un veşmânt ce ar fi putut fi purtat ieri ori acum un milion de ani. Era doar cu puţin mai înalt decât mine şi nu cu mult mai solid decât oamenii de rând. Avea înfăţişarea pe care o au îngerii din poveşti, cu excepţia aripilor care îşi menţineau aparenţa diafană, ascunzându-şi conturul după o mantie fină de invizibilitate.

— Ne aflăm în afara Timpului, mi-a spus. Nu-ţi face griji în privinţa bărbaţilor şi femeilor. Nu ne pot vedea. Nimeni dintre cei de-aici nu ne poate vedea, de aceea mi-am păstrat înfăţişarea. N-am să fiu nevoit să recurg la trupul diavolesc întunecat, pe care El mi l-a hărăzit, pentru vizitele pe care le fac pe pământ, şi nici la înfăţişarea Omului Obişnuit, pe care am ales-o eu însumi pentru a trece neobservat.

— Vrei să spui că nu mi-ai fi putut apărea pe Pământ sub înfăţişarea-ţi de înger?

— Nu fără o mulţime de rugăminţi şi certuri, de care, sincer să fiu, n-am chef, a răspuns el. Înfăţişarea aceasta e mult prea seducătoare, ar fi atârnat greu în balanţă, în favoarea mea. Aşa, arăt prea bun. Nu pot intra în Rai, dacă nu am acest chip. El nu vrea să-mi vadă cealaltă faţă, şi nu-l condamn. La drept vorbind, pe Pământ mi-e mult mai uşor să circul arătând ca un Om Obişnuit.

M-am ridicat, tremurând, acceptându-i ajutorul. Mâna lui era caldă şi puternică. De fapt, atingerea lui avea consistenţa pe care o avusese şi Roger spre sfârşitul întâlnirii noastre. Mă simţeam întreg şi aparţinându-mi doar mie însumi.

N-am fost deloc surprins, descoperind cât de încâlcite îmi erau pletele. Mi-am trecut o mână prin păr şi mi-am scuturat hainele de praf şi de ierburi. Cu excepţia câtorva pete greu de observat, costumul negru pe care îl îmbrăcasem la New Orleans nu păţise nimic. Gulerul cămăşii îmi era sfâşiat, eu însumi o făcusem, căutând o cale de a-mi uşura respiraţia. În rest, înfăţişarea mea era cea a obişnuitului dandy, contrastând cu luxurianţa grădinii junglă, ce nu semăna cu nimic din câte văzusem până atunci.

Chiar şi o privire superficială era de ajuns pentru a constata că nu era o pădure tropicală, ci una mult mai deasă, cu o înfăţişare primitivă.

— Spui că suntem în afara Timpului.

— Ei bine, suntem în afara lui, dar ne mişcăm de-a lungu-i în orice direcţie vrem, mi-a explicat el. În acest moment, dacă vrei cu adevărat să ştii, ne aflăm cu doar câteva mii de ani înaintea epocii tale. Aşadar, n-ai de ce să-ţi faci griji. Animalele nu ne pot face nici un rău. Avem posibilitatea de a observa, fără a schimba nimic din ce ne înconjoară. Vino, cunosc bine locurile acestea şi, dacă mă urmezi, vei vedea că ne putem croi cu uşurinţă cale prin sălbăticia care ne înconjoară. Am multe să-ţi povestesc. Să nu te miri dacă lucrurile vor începe să se schimbe în jurul nostru.

— Dar trupul tău? Nu e doar o iluzie? Pare a fi teafăr, întreg.

— Îngerii sunt, în mod normal, invizibili, mi-a răspuns Memnoch. Asta înseamnă că suntem imateriali, în sensul materiei pământene, al universului fizic sau din orice punct de

vedere ai încerca să descrii materia. Dar, ceva mai devreme, ai intuit corect: posedăm un corp esenţial şi putem aduna în jurul acestuia destulă materie, din felurite surse, pentru a crea un trup pe deplin funcţional, la care putem, oricând dorim, să renunţăm. Înaintam încet, fără prea mari greutăţi, prin iarba deasă şi înaltă. Fiind încălţat cu bocanci îndeajuns de grei, din cauza iernii newyorkeze, nu aveam nici o dificultate în a păşi pe terenul accidentat.

— Ceea ce vreau să subliniez, a reluat Memnoch, privind cu ochii uriaşi, migdalaţi, în jos, spre mine (căci era mai înalt decât mine cam cu o palmă), este că trupul meu nu e vreun trup de împrumut şi nici un înveliş lipsit de substanţă. Este trupul meu, creat din materie prin propria-mi voinţă. Cu alte cuvinte, este rezultatul logic al atragerii de către esenţa mea a tuturor materialelor de care e nevoie pentru alcătuirea lui.

— Aşadar, ai această înfăţişare pentru că, în realitate, dacă n-ai fi invizibil, aşa ai arăta.

— Exact Trupul diavolesc este o pedeapsă, Omul Obişnuit e un subterfugiu. Aceasta este adevărata mea înfăţişare. Raiul e plin de îngerii ce-mi seamănă. Tu ţi-ai îndreptat atenţia în mod special asupra sufletelor omeneşti, dar îngerii erau acolo, chiar dacă nu i-ai observat.

Mi-am încordat memoria. Văzusem oare fiinţe mai înalte, înaripate? Era posibil, dar nu eram convins. În minte mi-a răsunat din nou tunetul magnific al Raiului. Am retrăit bucuria, siguranţa şi, mai presus de toate, mulţumirea celor aflaţi în Rai. Dar nu, nu văzusem nici un înger...

— Îmbrac această formă atunci când mă aflu în Rai sau în afara curgerii Timpului. Atunci când sunt în voia mea, ca să zic aşa, când nu sunt legat de pământ. Alţi îngeri, arhanghelii Mihail şi Gabriel pot apărea oricând doresc pe pământ, cu înfăţişarea lor cea glorioasă. Materia atrasă de forţa lor magnetică le dă înfăţişarea cea mai frumoasă, cea pe care le-a dat-o Dumnezeu când i-a creat. Însă, de cele mai multe ori, preferă şi ei înfăţişarea de Oameni Obişnuiţi, fiindcă e mult mai uşor aşa. A-i copleşi pe oameni cu prezenţa noastră nu-i deloc de folos scopurilor pe care le urmărim.

— Tocmai asta-i întrebarea. Care sunt scopurile acestea? Dacă nu iubeşti Răul, ce faci, de fapt?

— Să încep prin a-ţi istorisi povestea Creaţiei. Îţi voi spune

dintru început că nu ştiu de unde, cum şi de ce s-a ivit Dumnezeu. Nimeni nu ştie. Autorii mistici, profeţii de pe întreg Pământul, hinduşi, zoroastrieni, evrei sau egipteni , toţi au recunoscut imposibilitatea înţelegerii originii lui Dumnezeu. Pentru mine, nu aceasta este întrebarea, şi n-a fost niciodată, deşi bănuiesc că, o dată ajunşi la capătul Timpului, vom şti.

— Aşadar, Dumnezeu n-a făgăduit niciodată că vom afla de unde a venit El.

— Ştii ceva? m-a întrebat, zâmbind. Cred că nici El nu ştie. Cred că acesta e, de fapt, scopul existenţei Universului material. El crede că, urmărind evoluţia Universului, va afla de unde vine. Ceea ce El a pus în mişcare, vezi tu, nu e decât o uriaşă Grădină Sălbatică, un gigantic experiment, pentru a vedea dacă, în cele din urmă, evoluţia nu va produce fiinţe asemeni Lui. Cu toţii, am fost creaţi după chipul şi asemănarea Sa... Fără îndoială, El este antropomorf, dar, repet, nu e o formă materială.

— Atunci când, în Rai, s-a ivit acea lumină orbitoare, când ţi-ai ferit tu însuţi privirea, era El.

A încuviinţat din cap.

— Dumnezeu, Tatăl, Dumnezeu, Esenţa, Brahma, Bunul Dumnezeu, *En-Sof,* Yahweh, Dumnezeu!

— Atunci, cum poţi afirma că este antropomorf?

— Esenţa Lui posedă o formă, la fel ca şi esenţa mea. Noi, primele Sale creaţii, am fost creaţi după chipul şi asemănarea Sa. El ne-a spus-o. Ne-a făcut, asemeni Lui, invizibili. Apoi a pus Universul în mişcare, pentru a explora dezvoltarea acelei forme în starea ei materială. Înţelegi?

— Nu tocmai.

— Cred că Dumnezeu s-a luat pe sine drept model. A creat un univers fizic ale cărui reguli să aibă drept rezultat final al evoluţiei fiinţe asemănătoare cu El. Iar aceste fiinţe urma să fie materiale. Cu o singură şi foarte importantă diferenţă. Dar s-au ivit multe surprize. Îmi cunoşti părerea. Prietenul tău, David, a auzit-o întâmplător în vremea când era muritor. Cred că planul lui Dumnezeu a eşuat lamentabil.

— Da, David a spus ceva de genul ăsta, spunea că îngerii aveau impresia că planul lui Dumnezeu în privinţa Creaţiei a dat greş.

— Exact. Eu cred că El a pus totul la cale, la început, pentru a afla ce s-ar fi întâmplat dacă El ar fi fost Materie. Şi mai cred,

de asemenea, că era în căutarea unui indiciu referitor la felul în care ajunsese ceea ce era, voind să ştie de ce El, ca mine şi ca tine, avea forma pe care o avea. Urmărind evoluţia omului, El speră să-Şi înţeleagă propria evoluţie, dacă aceasta a avut loc cu adevărat. Şi, dacă a izbutit sau nu, poţi judeca tu însuţi.

— Stai o clipă, l-am întrerupt. Dar, dacă El e duh, lumină sau nimic, cum anume i-a venit ideea de a crea Materia?

— Vezi, tocmai aici e misterul cosmic. După părerea mea, imaginaţia Lui a fost cea care a creat Materia, i-a prevăzut apariţia ori a tânjit după existenţa ei, fiindcă o cunoscuse înainte. Şi cred că aspiraţia Sa a fost factorul hotărâtor. Vezi, Lestat, dacă El însuşi şi-a avut originea în Materie... asta ar însemna că totul nu e decât un experiment menit să descopere când şi în ce împrejurări Materia ar putea să evolueze pentru a da naştere unui nou Dumnezeu.

Dacă nu El a creat Materia, dar şi-a imaginat-o şi şi-a dorit-o, efectul apariţiei acesteia asupra Lui nu putea să fie decât acelaşi. Şi-a dorit Materia. În lipsa ei, nu se simţea satisfăcut. Altfel, n-ar fi creat tot ce a creat. N-a fost o întâmplare, pot să te asigur.

Dă-mi voie însă să-ţi atrag atenţia asupra unui fapt: nu toţi îngerii sunt de acord cu această interpretare, unii nici măcar nu simt nevoia unei explicaţii, iar alţii au elaborat teorii complet diferite. Aceasta este însă teoria mea şi, de vreme ce eu sunt Diavolul — şi nu de ieri, de azi, ci de secole — de vreme ce eu sunt Adversarul, Prinţul întunericului, Stăpânitorul Lumii Oamenilor şi al Infernului, cred că părerea mea merită luată în seamă. Urzeala întregului univers e imensă, ca să folosesc un cuvânt ce nu descrie nici pe departe dimensiunile sale, dar întregul proces al evoluţiei a fost un experiment pus la cale de El, cât despre noi,Îngerii, am fost creaţi cu mult înainte ca acest proces să fi început.

— Cum era înainte de existenţa Materiei?

— Nu-ţi pot spune. Ştiu, însă nu-mi pot aminti. Există o explicaţie simplă a acestui fapt: o dată cu Materia, a fost creat şi Timpul. Îngerii au început din clipa aceea să existe nu doar în relaţie cu Dumnezeu, în perfecţiunea Lui cerească, ci şi în raport cu Timpul.

Pot să mă detaşez întrucâtva şi să rememorez ce-a fost înainte de-a exista Timpul şi Materia, dar nu-ţi pot descrie acea

fază primară. Materia şi Timpul au schimbat totul complet. Simpla lor existenţă şi-a pus amprenta asupra stării pure care le-a precedat, punând-o în umbră, eh, cum să-ţi explic...?

— Au eclipsat-o?

— Exact. Materia şi Timpul au eclipsat Timpul dinaintea existenţei Timpului.

— Îţi aminteşti măcar că erai fericit înainte?

— Interesantă întrebare. Să îndrăznesc oare să afirm asta? s-a întrebat el retoric, continuându-şi speculaţia. Să îndrăznesc a afirma că-mi amintesc aspiraţia din acea stare incompletă mai mult decât îmi amintesc fericirea deplină ce a urmat? Pot oare spune că, în acel moment, erau mult mai puţine lucruri ce se cereau înţelese?

Nu trebuie să subestimăm efectul pe care l-a avut asupra noastră crearea universului fizic. Încearcă, pentru o clipă, să-ţi imaginezi ce înseamnă Timpul şi cât de descumpănit te-ai simţi dacă el n-ar exista. Ba nu, nu asta voiam să spun. Ceea ce vreau să subliniez este că, în absenţa Timpului, n-ai fi conştient de propria-ţi fiinţă, fie în funcţie de împlinire sau eşec, fie în funcţie de orice mişcare înainte sau înapoi, sau în funcţie de orice efect.

— Cred că înţeleg. Senzaţia e asemănătoare cu cea a oamenilor foarte bătrâni care uită totul dintr-o clipă într-alta. Sunt ca nişte legume, cu ochii deschişi, însă nu mai sunt umani, nu mai aparţin rasei, fiindcă nu mai percep nici o senzaţie legată de ei înşişi sau de ceilalţi.

— Analogia ta e perfectă. Şi totuşi, dă-mi voie să te asigur că şi aceste persoane vârstnice, mutilate de neputinţa lor, continuă să aibă suflete care, la un moment dat, vor înceta să mai depindă de creierele lor distruse.

— Suflete?! am exclamat.

Înaintam fără grabă, dar fără să şovăim nici o clipă. Încercam să nu-mi las atenţia distrasă de vegetaţia luxuriantă şi de flori, florile însă m-au vrăjit dintotdeauna. Aici, îmi era dat să văd flori a căror existenţă mi s-ar fi părut de-a dreptul imposibilă în lumea noastră. Şi totuşi, recunoşteam unele specii. Aceasta era lumea, aşa cum fusese odinioară.

— Da, ai dreptate. Simţi căldura care ne învăluie? E o epocă de mari prefaceri în evoluţia planetei. Când oamenii vorbesc de Grădina Edenului sau de Paradis, îşi "amintesc" de această epocă.

— Înseamnă că urmează o nouă epocă glaciară.

— Da, cea de-a doua epocă glaciară abia urmează să vină. După trecerea ei, lumea se va reânnoi, iar Paradisul se va pogorî din nou pe Pământ. Pe parcursul glaciaţiunii, bărbaţii şi femeile vor evolua. Îţi dai seama însă că, chiar dacă facem abstracţie de acest lucru, viaţa continuă să existe de milioane de ani?

M-am oprit şi mi-am cuprins faţa în mâini. Încercam să mă gândesc la tot ce auzisem. (Dacă simţiţi nevoia şi voi să faceţi acest lucru, recitiţi ultimele două pagini.)

— Dar El ştia ce avea să fie Materia, nu-i aşa? am întrebat.

— Nu sunt convins de asta, a răspuns Memnoch. El a luat sămânţa, esenţa, şi i-a dat o formă care a devenit Materia. Nu ştiu însă cum anume a prevăzut ce avea să însemne existenţa ei. Vezi, disputa noastră tocmai de aici porneşte. Nu cred că El poate să prevadă consecinţele propriilor acţiuni. Nu cred că-L interesează acestea. Acest lucru a dus la declanşarea bătăliei care ne opune.

— Aşadar, El a creat Materia, descoperind ce era aceasta pe măsură ce o crea.

— Da, Materia şi energia, care, aşa cum ştii, sunt interschimbabile. El le-a creat, şi presupun că însăşi cheia cunoaşterii Lui se află în cuvântul "energie". Dacă oamenii vor ajunge vreodată în punctul în care îngerii şi Dumnezeu vor putea fi explicaţi în mod satisfăcător în limbajul uman, energia va fi cheia ce va deschide porţile cunoaşterii.

— Aşadar, El era energie în stare pură, am dedus. Creând universul, a făcut ca o parte din această energie să se preschimbe, cumva, în Materie.

— Da, şi astfel a creat un circuit independent de El însuşi. Desigur, nimeni nu ne-a spus aceste lucruri de la bun început. El nu ni le-a spus. De fapt, cred că nu le ştia nici El, aşa cum, cu siguranţă, nici noi nu le ştiam. Ştiam un singur lucru: că eram uimiţi peste măsură de creaţiile Lui. Eram pe deplin surprinşi de senzaţii, de gust, de căldură, de soliditatea şi forţa gravitaţională a Materiei aflate în confruntare cu energia. Ştiam doar ceea ce ne era dat să vedem.

— Iar ceea ce vedeaţi era universul în expansiune. Aţi fost martorii Big Bang-ului.

— Aş fi mai sceptic în privinţa folosirii acelui cuvânt. Da, am văzut începutul existenţei universului. Am văzut cum toate se

puneau în mişcare şi am fost copleşiţi de ceea ce vedeam. Acesta este motivul pentru care aproape fiecare religie existentă pe pământ celebrează grandoarea, măreţia şi geniul Creatorului. Iată de ce primele imnuri înălţate vreodată pe pământ cântă gloria divină. Şi noi am fost impresionaţi, aşa cum, mai târziu, oamenii înşişi aveau să fie impresionaţi. În minţile noastre angelice, Dumnezeu ni se părea Atotputernic, Miraculos şi mai presus de înţelegere încă dinaintea apariţiei omului.

Străbătând acum această grădină minunată, aş vrea să-ţi reamintesc că am fost martorii a milioane de explozii şi transformări chimice ale moleculelor anorganice, înainte ca "viaţa" să fi apărut, în cea mai neânsemnată dintre formele ei.

— Munţii s-au înălţat.

— Da.

— Şi ploile?

— Erau torente de ploi.

— Vulcanii erupeau.

— Fără încetare. Nu-ţi poţi da seama în ce măsură ne minunau toate acestea. Am privit atmosfera căpătând consistenţă, am fost martorii schimbării compoziţiei sale.

Apoi... Apoi au urmat ceea ce voi numi, în cele ce urmează, Cele Treisprezece Revelaţii ale Evoluţiei Fizice. Prin revelaţii mă refer la ceea ce ni s-a înfăţişat nouă, îngerilor, care asistam la desfăşurarea întregului proces.

Ţi-aş putea prezenta fiecare detaliu, ţi-aş putea descrie fiecare celulă, a fiecărui organism ce s-a dezvoltat vreodată pe pământ. Dar n-ar avea nici un rost, oricum nu ţi-ai putea aminti totul. Îţi voi spune doar atât cât vei putea ţine minte, ca să poţi lua o hotărâre, câtă vreme mai eşti încă în viaţă.

— Acum sunt în viaţă?

— Desigur. Sufletul tău nu a trecut niciodată prin experienţa morţii fizice, nu a părăsit niciodată pământul, cu excepţia zilei de azi, când m-ai însoţit în această călătorie. Ştii prea bine că eşti viu. Eşti acelaşi Lestat de Lioncourt, deşi trupul tău a suferit o transformare ca urmare a invaziei alchimice a unui duh străin, ale cărui avataruri le-ai înregistrat tu însuţi.

— Pentru a te însoţi... dacă mă voi hotărî să te urmez... va trebui să mor mai întâi, nu-i aşa?

— Bineînţeles, mi-a răspuns Memnoch.

M-am oprit din nou, cuprinzându-mi capul în palme. Am privit iarba pe care o striveam sub tălpile cizmelor. Simţeam lumina adunându-se ca un roi de insecte în soarele care apunea deasupra noastră. Apoi am ridicat privirea, văzând sclipirea verde a reflecţiei pădurii în ochii lui Memnoch.

A ridicat mâna, cu un gest lent, dându-mi parcă prilejul să mă îndepărtez de el, apoi a aşezat-o pe umărul meu. Gestul mi-a plăcut, vădea respect. Eu însumi făcusem acest gest de nenumărate ori.

— Alegerea îţi aparţine, nu uita. Poţi să redevii exact ceea ce ai fost.

Nu i-am putut răspunde. Gândurile-mi erau limpezi: *nemuritor, material, pământesc, vampir.* N-am rostit însă aceste cuvinte. Cum ar fi putut cineva să se întoarcă în această stare?

Şi, din nou, l-am revăzut chipul şi l-am auzit cuvintele: *Nu vei deveni niciodată duşmanul meu, nu-i aşa?*

— Reacţionezi foarte bine la ceea ce îţi spun, a constatat el, plin de căldură. Ştiam că aşa va fi, din mai multe motive.

— Care ar fi acestea? l-am întrebat. Spune-mi. Simt nevoia unei încurajări. Plânsul de adineauri, laolaltă cu toate emoţiile, m-a descumpănit. Deşi, trebuie să recunosc, nu prea mă încântă ideea de a vorbi, acum, despre mine...

— Tu faci parte din ceea ce noi am înfăptuit, a rostit el.

Ajunseserăm în faţa unei uriaşe pânze de păianjen, suspendată deasupra potecii de-a lungul căreia înaintam. Respectând truda micului animal, Memnoch s-a aplecat, strângându-şi aripile, pentru a nu o distruge. L-am imitat.

— Eşti curios din fire, asta-i virtutea ta supremă, a continuat el. Vrei să ştii. Acelaşi lucru ţi l-a spus şi mai vârstnicul tău tovarăş, Marius. El, care supravieţuise mii de ani, s-a arătat dispus să răspundă întrebărilor puse de vampirul novice care erai, tocmai fiindcă ai îndrăznit să le rosteşti! Ai vrut cu înverşunare să ştii! Acelaşi lucru m-a atras şi pe mine.

Lăsând la o parte toate obrăzniciile tale, ai vrut să cunoşti adevărul! Ne-ai jignit adânc atât pe mine, cât şi pe Dumnezeu, fără să-ţi pese — dar cui îi pasă în ziua de azi — Blasfemia nu e deloc ieşită din comun, însă, dincolo de aceasta, în cazul tău ceea ce te determina să o proferezi era o neâncetată uimire şi o curiozitate de nestăpânit. Tu ai ştiut să priveşti cu admiraţie Grădina Sălbatică, nu te-ai mulţumit doar cu un simplu rol în

cuprinsul ei. Iată de ce te-am ales tocmai pe tine.

— Înţeleg, am oftat.

Cele spuse de el aveau noimă. Desigur, îmi aminteam de clipa în care Marius mi se destăinuise, spunându-mi cam aceleaşi cuvinte pe care mi le spunea acum Memnoch. Eram, de asemenea, conştient că dragostea intensă pe care i-o purtam lui David şi, mai nou, Dorei, se datora aceloraşi trăsături pe care le descoperisem la ei: o dorinţă de cunoaştere care ignora orice spaimă şi faptul că erau gata să-şi asume consecinţele cutezanţei lor.

— Doamne, Dora, ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Vezi, asta m-a surprins dintotdeauna la tine: uşurinţa cu care îţi laşi atenţia distrasă. Tocmai când eram convins c-am reuşit să te uimesc şi să te prind în mreje, tu faci un pas înapoi şi ceri să ţi se răspundă în condiţiile impuse de tine. Nu înseamnă că eşti mai puţin curios, ci e doar modul în care încerci să capeţi controlul asupra celor aflate.

— Vrei, aşadar, să mă convingi că acum e timpul să o dau uitării pe Dora?

— Ţi-aş fi cu adevărat recunoscător. N-ai de ce să-ţi faci griji, crede-mă. Prietenii tăi, Armand şi David, au găsit-o pe Dora şi îi poartă de grijă fără ca ea să ştie. Mi-a zâmbit încurajator şi a clătinat din cap, oarecum ironic. Nu uita, nepreţuita ta Dora dispune ea însăşi de resurse mintale şi fizice considerabile, a adăugat el. Ţi-ai îndeplinit angajamentul luat faţă de Roger. Credinţa ei în Dumnezeu a ţinut-o departe de lume cu ani de zile în urmă. Ceea ce i-ai arătat n-a făcut decât să-i întărească convingerile. Dar să nu mai vorbim despre ea. Vreau să-ţi istorisesc mai departe povestea Creaţiei.

— Da, te rog, fă-o.

— Unde rămăsesem? Aşadar, la început nu exista decât Dumnezeu şi noi, alături de El. Posedam o formă antropomorfă, dar nu o numeam astfel, fiindcă nu ne cunoşteam adevărata înfăţişare materială. Eram conştienţi de existenţa membrelor, a capetelor, a chipurilor noastre, executam mişcări pure, celeste, coordonându-le fluid, dar nu ştiam nimic despre Materie ori despre forma materială. Apoi, Dumnezeu a creat Timpul şi Universul.

Am fost uimiţi şi, imediat, cuprinşi de veneraţie. Dumnezeu ne-a spus: "Priviţi şi vegheaţi, căci ceea ce veţi vedea e atât de

frumos, încât va depăşi închipuirile şi aşteptările voastre, ba chiar şi pe ale Mele."

— Acestea au fost cuvintele lui Dumnezeu?

— Da, asta ne-a spus, mie şi celorlalţi îngeri. Ne-a îndemnat să privim şi să veghem. Şi, dacă ai citit cărţile sfinte, îţi vei aminti că, în cele dintâi texte, noi, îngerii, eram numiţi veghetori.

— Aşa e, în Cartea lui Enoch şi în multe dintre scrierile vechi ebraice.

— Exact. Cât despre celelalte religii ale lumii, cu ale căror simboluri şi limbaje eşti mai puţin familiarizat, acestea conţin referiri la o serie de fiinţe similare, o rasă de creaturi divine care veghează asupra omului şi îi preced apariţia. Desigur, sunt o mulţime de înfloriturі, dar esenţa este prezentă. Noi am fost martorii Creaţiei lui Dumnezeu. Am precedat-o, deci nu ştim cum ne-am născut noi înşine. Dar am fost de faţă când El a creat stelele!

— Spui, aşadar, că toate religiile sunt în aceeaşi măsură valabile, ca şi religia la care, în mod evident, ne referim? Vorbim despre Dumnezeu ca nişte europeni catolici...

— Esenţa e cuprinsă în nenumărate texte, scrise în întreaga lume. Unele dintre ele, care conţineau informaţii cosmologice de o uimitoare acurateţe, s-au pierdut, altele sunt cunoscute omenirii, în sfârşit, există texte care au fost uitate, dar care, o dată cu trecerea timpului, vor ieşi din nou la iveală.

— O dată cu trecerea timpului.

— Practic, toate conţin aceeaşi poveste. Ascultă-mi însă punctul de vedere şi nu-ţi va fi greu să faci legătura cu referinţele ce-ţi sunt cunoscute şi cu simbolurile deja familiare.

— Dar... Revenind la valabilitatea celorlalte religii... Aşadar, fiinţa pe care am văzut-o în Rai nu era Hristos.

— *N-am* spus asta. De fapt, am afirmat că cel pe care ţi-a fost dat să îl vezi a fost Dumnezeu întrupat. Aşteaptă însă puţin, şi totul se va limpezi.

Ieşiserăm din pădure şi ne aflam acum pe culmea ce domina o vale. Pentru întâia oară, îi vedeam pe oamenii al căror miros îmi atrăsese atenţia: un grup îndepărtat de nomazi sumar îmbrăcaţi, înaintând prin iarba înaltă a malului. Erau treizeci, poate chiar mai puţini.

— Iar Era Glaciară abia urmează să vină, am repetat.

Am privit în jurul meu, încercând să memorez detaliile arborilor uriaşi. Mi-am dat seama imediat că pădurea se schimbase.

— Priveşte-i cu atenţie pe oamenii aceia, m-a îndemnat Memnoch. Uită-te! Ce vezi?

Mi-am mijit ochii, încordându-mi simţurile supraomeneşti.

— Sunt bărbaţi şi femei care seamănă mult cu oamenii prezentului. Da, aparţin speciei noastre, sunt *Homo sapiens sapiens.*

— Exact. Ce observi la chipurile lor?

— Afişează expresii pe deplin omeneşti, descifrabile pentru un om al zilelor noastre. Unii sunt încruntaţi, alţii stau de vorbă, unul sau doi par cufundaţi în gânduri. Bărbatul cu păr cărunt, rămas în urma grupului, dă impresia că ar fi nefericit Cât despre femeia aceea cu sânii mari... eşti sigur că nu ne poate vedea?

— Nu poate. Priveşte în direcţia noastră, dar nu ne vede. Prin ce se deosebeşte ea de bărbaţi?

— Prin existenţa sânilor, desigur, şi prin faptul că nu are barbă, spre deosebire de bărbaţi. Îşi poartă părul mai lung şi, ei bine, e drăguţă, are o siluetă delicată, e plină de feminitate. Nu poartă în braţe nici un copil, dar celelalte femei da. E, probabil, cea mai tânără din grup sau n-a apucat încă să nască.

Memnoch a încuviinţat din cap.

Impresia că femeia ne putea vedea persista. Îşi mijise ochii, asemeni mie ceva mai devreme. Avea chipul prelung, oval, aparţinând acelei categorii pe care arheologii aveau să o numească omul de Cro-Magnon. Nu avea nimic din înfăţişarea unei maimuţe, nici semenii săi nu aveau nimic simian. Cu toate acestea, nu aparţinea rasei albe. Pielea îi era de un auriu întunecat, precum cea a naţiunilor arabe ori semitice, apropiată întrucâtva de culoarea pielii Lui, aşa cum îmi apăruse mie în Rai. Părul negru îi flutura în vânt când se întorcea pentru a privi în jur, pe măsură ce înainta.

— Sunt goi, cu toţii.

Memnoch mi-a răspuns cu un râs scurt.

Ne-am înapoiat în pădure. Valea a rămas undeva în urma noastră. Atmosfera era umedă, încărcată de miresme.

Deasupra noastră se înălţau trunchiuri de conifere şi ferigi imense. Nu mai văzusem niciodată ferigi atât de înalte, cu frunzele mai mari decât cele ale unui bananier. Cât despre conifere, le puteam asemăna doar cu uriaşii arbori cu înfăţişare barbară

din pădurile vestului Californiei, care îmi treziseră dintotdeauna un sentiment nelămurit de teamă şi singurătate.

Memnoch îşi continua netulburat înaintarea, ignorând luxuriant junglă tropicală în care pătrunseserăm. În depărtare se auzeau răgete înfundate, iar prin vegetaţie foşneau, nevăzute, fel de fel de vietăţi. Sub picioare ni se aşternea un covor gros de muşchi catifelat. Până şi pietrele păreau vii!

Deodată, am devenit conştient de mângâierea răcoroasă a unui vânticel. Am privit peste umăr. Valea luminoasă dispăruse, cu oameni cu tot. Ferigile umbrite se înălţau ca un zid în locul unde ne aflaserăm cu numai o clipă mai devreme. Mi-a trebuit câteva secunde pentru a-mi da seama că ploua, dar stropii se opreau în verdeaţa coroanelor arborilor şi doar sunetul liniştitor al curgerii lor ajungea până la noi.

Cu siguranţă, picior de om nu călcase vreodată în această pădure, ce monştri se puteau ivi oricând din penumbra înconjurătoare?

Memnoch a dat la o parte, cu uşurinţă, frunzişul şi a continuat să mi se adreseze, în timp ce ne vedeam de drum.

— Haide! m-a îndemnat. Acum am să trec la amănunte, la ceea ce eu am numit Cele Treisprezece Revelaţii ale Evoluţiei, aşa cum noi, îngerii, le-am perceput şi am discutat despre ele cu Dumnezeu. Trebuie să înţelegi că nu voi vorbi decât despre lumea aceasta — alte planete, stele şi galaxii nu au ce căuta în discuţia noastră.

— Aşadar, vrei să spui că suntem singura planetă din întregul univers care adăposteşte viaţa?

— Spun doar că lumea, Raiul şi Dumnezeul meu sunt singurele pe care le cunosc.

— Înţeleg.

— Aşa cum ţi-am spus, am fost martorii unor transformări geologice complexe, am văzut munţi înălţându-se, mări luând naştere, am asistat la deriva continentelor. Fără încetare, înălţăm imnuri de laudă Creatorului acestor minunăţii. Tu nu-ţi poţi imagina ce înseamnă cântările cereşti, ai auzit doar un crâmpei din imnurile unui Rai plin de suflete omeneşti. Atunci însă nu existau decât glasurile noastre, unite într-un cor celest, şi fiecare schimbare aducea cu sine noi psalmi, noi imnuri. Fiecare suna altfel decât cel precedent. Nu erau mai armonioase, erau însă diferite.

Între timp, ne găsiserăm o ocupaţie care ne încânta: coboram în atmosfera pământului, fără să ne pese de compoziţia ei şi ne pierdeam în contemplarea feluritelor detalii. Minuţiozitatea vieţii ne solicita o concentrare pe care nu o experimentaserăm, până atunci, în regatul ceresc.

— Acolo, totul fusese limpede şi vast, nu-i aşa?

— Chiar aşa. Totul în ceruri era scăldat de lumină, iar Dragostea Divină nu implica nici un fel de detalii mărunte.

Ajunseserăm în dreptul unei cascade maiestuoase, ce înălţa curcubeie de stropi prăvălindu-se cu zgomot într-un mic bazin cu apă cristalină. M-am oprit o clipă, simţind atingerea înviorătoare a stropilor reci pe mâini şi pe faţă. La rându-i, Memnoch părea să aprecieze acest scurt *răgaz.*

Am observat, pentru prima oară, că era desculţ. Şi-a strecurat vârful piciorului în apă şi a lăsat curentul să i se învolbure printre degete. Avea unghii îngrijite, de culoarea fildeşului.

În timp ce el îşi îndreptase privirea spre bulboana plină de vârtejuri, aripile i-au devenit vizibile, înălţate deasupra lui asemeni unor piscuri, şi am distins picăturile fine de apă ce aderau la suprafaţa penelor. Apoi aripile s-au strâns, precum cele ale unei păsări, s-au pliat pe spatele lui şi s-au făcut nevăzute.

— Închipuie-ţi acum legiunile de îngeri, mulţimile de toate rangurile — căci există ranguri ! — coborând pe pământ şi îndrăgostindu-se de felurite lucruri simple, precum învolburarea acestor ape sau culorile schimbătoare ale soarelui când străpunge perdeaua atmosferei acestei planete.

— Erau toate acestea mai interesante decât Raiul?

— Da. Trebuie să recunosc că da. Fireşte, la reântoarcerea în Rai, bucuria era deplină, mai ales atunci când Dumnezeu era mulţumit. Dar curiozitatea ne mâna mereu înapoi, pe pământ. Astfel, am devenit conştienţi de minţile noastre, de faptul că gândeam. Să revin însă la Cele Treisprezece Revelaţii...

Cea Dintâi Revelaţie a fost transformarea moleculelor anorganice în molecule organice... din piatră seacă au apărut, ca să zic aşa, micile molecule vii. Uită pădurea aceasta. Ea nu exista pe-atunci. Priveşte însă ochiul de apă. În altele asemenea lui, prinse în scobiturile fierbinţi ale munţilor, agitate şi saturate de gazele emanate din măruntaiele pământului, a început totul — au apărut cele dintâi molecule organice.

Un strigăt de uimire s-a înălţat până în ceruri: "Doamne,

priveşte ce-a înfăptuit Materia!" Iar Atotputernicul a încuviinţat, cu obişnuitul său zâmbet îngăduitor, repetând: "Aşteptaţi, priviţi şi vegheaţi!" Şi, stând noi de veghe, am fost martorii Celei de-a Doua Revelaţii: moleculele au început să se organizeze în trei forme materiale: celule, enzime şi gene. Foarte curând după apariţia primelor astfel de celule, s-au ivit şi formele mai complexe, multicelulare. Ceea ce primele molecule ne făcuseră să bănuim devenise de-acum evident: o scânteie de viaţă anima aceste lucruri, agitaţia lor părea să aibă un ţel, oricât de primitiv. Aceasta ne dovedea, chiar dacă nu foarte limpede, că acele mici fiinţe posedau o fărâmă din esenţa vitală pe care noi o posedam din abundenţă.

Lumea se umpluse de minuni de tot soiul. Pe măsură ce priveam, formele multicelulare purtate de apă au alcătuit primele alge primitive, apoi primele ciuperci, iar fiinţele minuscule, verzi, au cucerit, în cele din urmă, şi uscatul. Spuma verzuie, care vreme de milioane de ani plutise la marginea mărilor, s-a târât pe ţărmuri şi, din măruntele fiinţe verzui, târâtoare, au răsărit ferigile şi coniferele uriaşe pe care le vezi în jurul nostru.

Noi, îngerii, aveam o statură anume. Ne era dat acum să ne plimbăm printre aceste lucruri, în lumea acoperită de verdeaţă. Încearcă din nou, dacă vrei, să-ţi închipui imnurile de slavă ce se înălţau către cer, imaginează-ţi bucuria lui Dumnezeu care percepea toate acestea prin propria Sa intuiţie, precum şi din istorisirile şi imnurile îngerilor!

Îngerii au început să se răspândească pe întreg pământul. Au început să se desfete în locuri anume. Unii, preferau munţii, alţii, văile adânci, unii apele, iar alţii, pădurile cu umbre de un verde întunecat.

— Aşa s-au născut deci legendele despre duhurile apelor şi ale pădurilor, pe care oamenii le-au venerat mai târziu, am dedus eu.

— Ai dreptate. Dar să nu anticipăm! Reacţia mea la aceste prime Două Revelaţii a fost aceeaşi ca a multora dintre tovarăşii mei: de cum am detectat acea scânteie de viaţă care emana din plantele multicelulare, am simţit şi moartea acelei scântei, pe măsură ce un organism îl devora pe altul sau îl copleşea, lipsindu-l de hrana necesară. Le vedeam înmulţindu-se şi distrugându-se!

Ceea ce la început nu fusese decât un schimb de materie şi energie, căpăta acum o nouă dimensiune. Asistam la preludiul Celei de-a Treia Revelaţii. Ea nu ne-a devenit însă limpede decât în clipa în care primele organisme animale, radical deosebite de plante, şi-au făcut apariţia.

Urmărindu-le mişcările hotărâte, ce vădeau o mai mare posibilitate de alegere a variantelor de acţiune, am simţit că scânteia de viaţă pe care o distrugeau era *cu adevărat asemănătoare* cu viaţa care pulsa în noi înşine. Şi ce se întâmpla cu aceste mărunte creaturi, cu micile animale şi plante?

Ei bine, ele mureau. Se năşteau, trăiau şi mureau, începând apoi să se descompună. Aceasta a fost Cea de-a Treia Revelaţie a Evoluţiei: Moartea şi Descompunerea.

Chipul lui Memnoch a devenit mai sumbru decât îl văzusem vreodată. Păstra expresia de inocenţă şi veşnică uimire, dar un amestec de spaimă şi dezamăgire îl adumbrise, era, poate, mirarea naivă în faţa unei oribile concluzii.

— Cea de-a Treia Revelaţie a fost Moartea şi Descompunerea, am repetat. Iar tu ai fost îngrozit.

— Nu, nu îngrozit! Am presupus că nu putea fi decât o greşeală! M-am înălţat la Rai, cuprins de deznădejde. "Priveşte! i-am spus lui Dumnezeu. Fiinţele mărunte îşi încetează viaţa, scânteia de viaţă poate fi stinsă — spre deosebire de viaţa Ta sau a noastră — iar ceea ce rămâne putrezeşte, se descompune!" N-am fost singurul înger care s-a înfăţişat lui Dumnezeu, strigând acestea.

Se pare însă că mirarea mea era mai adânc impregnată de spaimă şi descumpănire. Frica se cuibărise în inima mea. Nu ştiam asta, dar ea apăruse o dată cu perceperea morţii şi a descompunerii, iar acest simţământ îmi părea a fi o pedeapsă.

— Şi ce-a spus Dumnezeu?

— Ce crezi că mi-a răspuns?

— Că totul făcea parte dintr-un plan.

— Exact. "Veghează. Veghează şi priveşte, şi vei constata că nu se întâmplă, de fapt, nimic nou, totul nu e decât veşnicul schimb de energie şi materie."

"Dar scânteia?" am strigat.

"Sunteţi creaturi vii, a rostit Dumnezeu. Era firesc ca inteligenţa voastră să perceapă, în cele din urmă, aceste lucruri.

Acum, veghează. Vor mai urma şi altele."

— Dar suferinţa, pedeapsa...?

— Totul s-a lămurit în urma unui Sfat Divin. Discuţia cu Dumnezeu nu implică doar cuvinte şi fraze coerente, ci şi o imensă dovadă a iubirii Lui, acea lumină pe care ai văzut-o, care te înconjoară şi străbate orice. Dumnezeu mi-a dăruit înţelegere şi convingerea că acea suferinţă pe care o încercasem însemna, totuşi, că nu trebuia să-mi fie nici o clipă teamă.

— Aha.

— Apoi a urmat Cea de-a Patra Revelaţie. Aminteşte-ţi însă, ordinea în care eu îţi istorisesc aceste revelaţii e arbitrară. Aşa cum ţi-am spus, nu voi intra în detalii. Am numit Cea de-a Patra Revelaţie, cea începută o dată cu apariţia plantelor înflorite, Revelaţia Culorii. Crearea florilor a însemnat ivirea unei modalităţi cu totul noi, cu mult mai ciudată şi, categoric, mai frumoasă, de împerechere a organismelor vii. E de înţeles, împerecherea existase şi înainte. Chiar şi animalele unicelulare se uneau, pentru a se înmulţi apoi.

Florile, însă! Florile aduceau în natură culori nemaivăzute până atunci decât, poate, în spectrul curcubeului! Erau culori pe care le cunoscuserăm în Rai şi pe care le crezuserăm a fi exclusiv celeste, acum însă, ne era dat să constatăm că ele nu erau nicidecum un apanaj al cerurilor, ci puteau să evolueze, prin procese naturale, în marele laborator care era pământul.

Culori la fel de extraordinare apăruseră, cam în acelaşi timp, şi la creaturile mării ori la peştii apelor calde. Florile m-au uimit peste măsură cu frumuseţea lor nemaiântâlnită. Când a devenit evident faptul că speciile de flori aveau să fie nenumărate, că desenul petalelor nu va fi niciodată acelaşi, imnurile noastre de slavă s-au înălţat din nou spre ceruri cu o asemenea forţă şi armonie, încât orice comparaţie cu aceste cântece nu putea fi decât palidă şi neânsemnată.

Dar bucuria noastră era întunecată de o altă constatare. Această ezitare ce ne umbrea încântarea era provocată de Revelaţia Morţii şi a Descompunerii. O dată cu apariţia florilor, ea s-a accentuat, amestecându-se cu imnurile noastre recunoscătoare, căci atunci când florile îşi ofileau petalele, când acestea se aşterneau în ţărână, pierderea suferită ni se părea cu atât mai greu suportabilă.

Scânteia vieţii strălucise puternic în aceste flori, ea sclipea şi

în arborii şi plantele tot mai mari care creşteau de-acum pretutindeni, din abundenţă. Însă, o dată cu această dezvoltare, creştea şi umbra.

Mai mult decât oricând, priveam înmărmuriţi pământul. Aş spune chiar că, în esenţa lui, chiar şi Raiul se schimbase. Tot cerul, Dumnezeu şi îngerii de toate rangurile laolaltă, îşi îndreptase acum atenţia spre pământ. Nu mai era posibil să stai, pur şi simplu, în Rai şi să înalţi imnuri de slavă. Cântecele trebuia să cuprindă şi o laudă a Materiei şi a procesului vieţii. Fireşte, îngerii care compuneau imnurile cele mai complexe, îmbinând aceste elemente, au inclus moartea, descompunerea şi frumuseţea într-o formulare mai coerentă decât a mea.

Am fost tulburat Mintea-mi era plină de neodihnă. Ceva din firea mea devenise, încă de-atunci, greu de mulţumit..

— I-am adresat aceste cuvinte lui David, când i-am vorbit despre tine pentru prima oară, când mă hăituiai, am rostit, uimit.

— Expresia vine dintr-un vechi cântec ce mi-a fost închinat de către evrei, dar care se regăseşte cu greu în traducerile prezentului. Acestea au fost cuvintele Oracolului Sibilic, în descrierea pe care le-a făcut-o Veghetorilor... adică nouă, îngerilor trimişi de Dumnezeu pentru a observa. Avea dreptate. Îmi plac poemele ei, în măsura în care mi le amintesc. Am adoptat aceste cuvinte când am vorbit despre mine însumi. Numai Dumnezeu ştie ce anume îi determină pe ceilalţi îngeri să fie mereu mulţumiţi.

Întreaga expresie a lui Memnoch se schimbase, devenind mai sumbră. Mă întrebam dacă muzica celestă pe care îmi fusese dat să o aud conţinea şi acele revelaţii sumbre despre care îmi vorbise mai devreme sau dacă bucuria pură fusese reinstaurată.

— Nu, ceea ce se aude acum în Rai e deopotrivă muzica sufletelor omeneşti şi a îngerilor. Sunetele sunt întru totul altele. Dă-mi voie însă să îmi reiau istorisirea Revelaţiilor, care sunt greu de înţeles altfel decât ca un întreg.

Cea de-a Cincea Revelaţie a fost cea a Encefalizării. Animalele se diferenţiaseră de plante, cu câtva timp în urmă, în mediul acvatic, iar creaturile gelatinoase ale începuturilor erau pe cale de a-şi dezvolta sistemul nervos şi scheletul. Din acest moment, a început encefalizarea: creaturile aveau capete!

Nu ne-a scăpat, desigur, nici măcar pentru o clipă, asemănarea cu noi, îngerii, care aveam capete, la rândul nostru. Procesele gândirii ale acestor organisme în evoluţie aveau loc în cap. Cu noi se petrecuse acelaşi lucru, era evident! N-a fost nevoie să ni se spună acest lucru. Datorită inteligenţei noastre angelice, ne cunoşteam propria alcătuire. Ochii erau elementul cheie. Aveam ochi, care erau parte a creierului nostru şi ne coordonau mişcările, reacţiile şi căutarea cunoaşterii mai mult decât oricare alt organ de simţ.

În cer s-a iscat tumultul. "Doamne, ce se întâmplă? am rostit. Aceste creaturi au evoluat, dezvoltându-şi forme concrete, membre, capete..." Imediat, imnurile s-au înălţat, extazul amestecându-se de astă dată cu nedumerirea. Cu teamă, l-am întrebat pe Dumnezeu cum era cu putinţă ca aceste fiinţe născute din Materie să aibă capete.

Apoi, chiar înainte ca reptilele să fi început să se târască din mare pe uscat, a fost rândul Celei de-a Şasea Revelaţii, care m-a umplut de groază. Creaturile cu membre şi capete, bizare şi atât de diverse în structura lor, aveau chipuri! Chipuri asemeni nouă. Chiar şi cea mai umilă dintre fiinţele acestea avea doi ochi, un nas şi o gură. Nu putea fi decât un chip, precum al meu. Mai întâi capetele, apoi chipurile, expresia prezenţei inteligenţei în mintea lor! Eram îngrozit! Am adresat întrebări de-a dreptul obraznice lui Dumnezeu: "Tu vrei ca toate acestea să se întâmple? Unde se va sfârşi această evoluţie? Ce sunt aceste creaturi? Scânteia vieţii străluceşte tot mai tare, din ce în ce mai fierbinte, şi moare tot mai greu! îţi dai seama ce se întâmplă?!"

O parte dintre tovarăşii mei, îngerii, s-au speriat şi mi-au spus: "Memnoch, pui la prea grea încercare răbdarea Domnului! în mod evident, există o înrudire între noi, Fii lui Dumnezeu, oricât am fi de minunaţi, locuitori în *bene ha elohim,* şi aceste creaturi. Capul, chipul... e evident. Dar cum îndrăzneşti să pui la îndoială planul lui Dumnezeu?"

N-au reuşit să mă liniştească. Eram prea plin de suspiciuni, şi la fel erau cei care îmi împărtăşeau teama. Nelămuriţi, ne-am întors pe pământ, şi ceea ce am văzut ne-a îndemnat să bântuim lumea în lung şi-n lat. Acum aveam prilejul să-mi compar statura cu cea a lucrurilor ce mă înconjurau şi eram liber să zăbovesc la umbra copacilor, în iarba moale, ascultând-o cum creşte şi gândindu-mă la toate acestea, în

vreme ce paleta nesfârşită de culori îmi încânta privirea.

Cu toate acestea, presimţirea unui dezastru nu-mi dădea pace. Atunci s-a întâmplat ceva nemaiauzit. Dumnezeu a venit la mine.

Dumnezeu nu trebuie să părăsească Raiul pentru a coborî pe pământ. E de-ajuns să Se extindă, ca să zic aşa. Lumina Lui s-a pogorât asupra mea, m-a învăluit, cuprinzându-mă, iar El mi-a vorbit.

Bineînţeles, senzaţia atingerii Lui a fost imediat liniştitoare. Fusesem departe de binecuvântarea cerească vreme îndelungată, iar acum eram învăluit în dragoste şi linişte de către această binecuvântare. Nu putea să existe mulţumire mai mare. Am dat imediat uitării toate îndoielile şi durerea. Povara morţii şi a descompunerii, care îmi apăsa ca o pedeapsă mintea, a încetat să mă mai chinuie.

Dumnezeu mi-a vorbit. Eram unit cu el şi nu mai aveam conştiinţa propriei mele forme în acea clipă. Fusesem atât de aproape de multe ori în trecut, ca în clipa în care El mă zămislise, dându-mi drumul în lume. Cu toate acestea, prezenţa Lui îndurătoare în acele clipe era un dar nesperat.

"Tu vezi mai mult decât văd ceilalţi îngeri, mi-a spus El. Te gândeşti la viitor, priveşti lucrurile în perspectivă, un concept pe care ceilalţi de-abia încep să îl înţeleagă. Ei sunt asemeni unor oglinzi ce reflectă măreţia fiecărui pas înainte. Tu însă ai îndoieli. Nu ai încredere în ceea ce înfăptuiesc."

Aceste cuvinte m-au făcut să sufăr. "Nu ai încredere în mine." Nu îmi gândisem spaima ca pe o dovadă a neâncrederii. De-abia realizasem că înţelegerea profundă a lucrurilor era un semn îndeajuns de grăitor pentru Dumnezeu, când El m-a rechemat în ceruri şi m-a sfătuit ca, din acel moment, să îmi continuu observarea din acel punct de ansamblu, fără a mai coborî atât de adânc în abisurile lumii înfrunzite.

În timp ce Memnoch îmi povestea toate acestea, mă mulţumeam să-l privesc. Ne aflam în acelaşi loc, pe malul pârâului. Ideea de a-mi fi povestit despre liniştea pe care i-o dăduse discuţia cu Dumnezeu nu părea a-l fi liniştit deloc. Dimpotrivă, părea şi mai nerăbdător să povestească mai departe.

— M-am întors, aşadar, în Rai, dar, precum ţi-am spus, am găsit totul schimbat întreaga atenţie a Raiului era îndreptată

spre Pământ Prefacerile ce aveau loc erau singurul subiect al conversaţiilor celeste. Niciodată n-am fost atât de conştient de schimbările petrecute, ca în acele clipe. Într-un târziu, m-am înfăţişat lui Dumnezeu, am îngenuncheat şi mi-am descărcat inima de îndoieli, exprimându-mi recunoştinţa pentru faptul că El binevoise să coboare la mine. I-am cerut îngăduire să mă întorc din nou pe Pământ.

Mi-a dat unul dintre sublimele Sale răspunsuri evazive, ce semnifica, în esenţă: "Nimeni nu ţi-a interzis ceva. Eşti unul dintre veghetori, iar datoria ta este să observi..." Aşadar, am coborât din nou pe Pământ...

— Aşteaptă o clipă, am intervenit. Vreau să te întreb ceva.

— Spune, m-a îndemnat el. Dar hai să ne continuăm, între timp, plimbarea. Putem traversa râul pe pietre.

L-am urmat, fără prea mari dificultăţi, pe calea indicată. Câteva minute mai târziu, lăsaserăm în urmă zgomotul cascadei şi pătrunseserăm într-o pădure mai deasă decât cea dinainte şi, din câte-mi părea mie, plină de creaturi de tot soiul.

— Iată şi întrebarea mea, am insistat. Raiul ţi s-a părut vreodată plictisitor în comparaţie cu Pământul?

— Nu, niciodată. Pământul era însă în centrul atenţiei în acel moment. Nu puteai să te afli în Rai şi să dai uitării Pământul, în condiţiile în care acesta era unicul subiect al observaţiilor şi al cântecelor. Asta-i tot. Nu, Raiul era la fel de fascinant şi de binecuvântat ca întotdeauna. De fapt, accentul sumbru, recunoaşterea morţii şi descompunerii se adăugase infinitei diversităţi a aspectelor ce puteau constitui un subiect de imnuri ori conversaţii în Rai.

— Înţeleg. Prin aceste revelaţii, Raiul a devenit mai complex.

— Categoric! Aminteşte-ţi mereu de muzica celestă, să nu ai niciodată impresia că aceasta ar fi un clişeu al religiilor. În celebrarea minunilor, muzica atingea mereu piscuri noi. Vor trece milenii până când instrumentele muzicale vor atinge nivelul în care ar putea fi considerate măcar o palidă imitaţie a cântului îngerilor — glasurile lor amestecându-se cu bătăile aripilor şi interferându-se uneori cu vânturile ce se înălţau dinspre Pământ.

Am clătinat din cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, văzându-mi descumpănirea. Spune, văd că vrei să mai spui ceva.

— Mi-e greu să îmi găsesc cuvintele. Mi-e atât de greu să înţeleg Raiul, fiindcă n-am avut de unde să aflu, până acum, că Raiul e atât de preocupat de soarta Pământului. Dimpotrivă, o viaţă întreagă am auzit contrariul, mi-a fost denigrată starea materială, ca o închisoare a sufletului.

— Ei bine, ţi-a fost dat să vezi cu ochii tăi Raiul, a concluzionat el. Dar să continuu:

Cea de-a Şaptea Revelaţie a fost părăsirea mării de către animale. Acestea au pătruns în pădurile care acopereau uscatul şi au găsit căi pentru a se adapta la viaţa terestră. Apăruseră reptilele. Ele au evoluat, devenind dinozauri, monştri uriaşi pe care nici măcar puterea unui înger nu i-ar fi putut opri. Aceste fiinţe aveau capete şi chipuri, iar picioarele lor — asemeni picioarelor noastre — puteau nu doar să înoate, ci şi să păşească, mai mult chiar, unele dintre aceste reptile mergeau ridicându-se în două picioare, ridicându-şi la piept membrele anterioare atrofiate, asemănătoare braţelor noastre.

Am asistat la această evoluţie, aşa cum aş fi asistat la înteţirea unui foc. Dintr-o mică scânteie, o sclipire fierbinte, mă confruntam cu o adevărată explozie!

Insectele au început şi ele să se dezvolte, în nenumărate forme. Unele dintre ele şi-au luat zborul, dar înălţarea lor era foarte diferită de a noastră, chiar monstruoasă. Lumea era năpădită de toate aceste noi specii de fiinţe, vii, mişcătoare şi înfometate. Creaturile se hrăneau unele cu altele, aşa cum se întâmplase încă de la începuturi. Acum însă măcelurile ce precedau ospeţele erau de proporţii mult mai mari, adevărate bătălii ce se dădeau între şopârlele ce se sfâşiau în bucăţi. Apăruseră şi reptilele zburătoare, care se prăvăleau din ceruri asupra prăzilor mai mărunte, purtându-le în cioc până la cuiburile lor.

Modalităţile de înmulţire se schimbau. Până în acel moment, fiinţele se năşteau din ouă. Apoi o creatură măruntă a început să nască pui vii.

Am petrecut milioane de ani observând evoluţia fiinţelor vii, stând de vorbă cu Dumnezeu despre ceea ce vedeam, cântând când frumuseţea mă copleşea şi tulburând pe toată lumea cu întrebările mele. Dezbateri largi se iscau. Se cuvenea oare să ne punem întrebări? Priviţi, scânteia vieţii străluceşte orbitoare atunci când câte o şopârlă uriaşă îşi dă sfârşitul! Mereu, Dumne-

zeu mă învăluia, ori de câte ori aveam impresia că nu-mi voi mai găsi niciodată liniştea.

"Priveşte mai îndeaproape urzeala lucrurilor, m-a sfătuit El. Cu bună ştiinţă, tu nu îţi îndrepţi atenţia decât spre anumite detalii." Mi-a amintit, aşa cum o făcuse dintru început, că în univers nu existau pierderi, că animalele ce se descompuneau deveneau hrană pentru alte animale, că schimbul de materie şi energie se realiza acum prin Ucidere şi Devorare, Digestie şi Excreţie.

"Atunci când sunt cu Tine, sunt capabil să discern frumuseţea întregului proces, I-am răspuns. Când cobor însă pe Pământ, când mă rostogolesc în iarbă, văd lucrurile altfel."

"Eşti îngerul Meu veghetor, mi-a spus El. Încearcă să depăşeşti această contradicţie!"

M-am întors din nou pe Pământ şi am avut parte de Cea de-a Opta Revelaţie a Evoluţiei: apariţia păsărilor cu sânge cald, cu aripi acoperite cu pene!

Am zâmbit. În parte, din cauza expresiei feţei sale, o expresie de înţelegere şi răbdare, şi de elocinţa cu care descrisese aripile.

"Aripi cu pene! a zis el. Mai întâi, ne vedem chipurile zugrăvite pe capetele insectelor şi ale şopârlelor monstruoase! Iar acum, iată, există o creatură cu sânge cald, mai fragilă, în care flăcăruia vieţii abia pâlpâie şi care are aripi cu pene! Zboară, asemeni nouă. Se înalţă, îşi desface aripile şi pluteşte în văzduh.

Pentru întâia oară, strigătul meu deznădăjduit n-a fost singurul ce s-a făcut auzit în ceruri. Mii de îngeri se arătau uimiţi că o creatură minusculă, ivită din materie, avea aripi acoperite cu pene, ca ale noastre. Penele acelea o făceau să alunece uşor, purtată de vânt. Iată că, şi în această privinţă, lumea materială găsise o corespondenţă cu lumea celestă.

În Rai se iscase o adevărată furtună de cânturi, exclamaţii şi strigăte. Îngerii urmăreau păsările în zbor, le înconjurau şi le cercetau cuiburile unde puii ieşeau din ouă şi creşteau, ajungând, în cele din urmă, la maturitate. Ni se oferise prilejul să asistăm la procesul naşterii, creşterii şi maturizării acestor creaturi, dar nu crezuserăm că ele vor sfârşi prin a ne semăna atât de mult.

— Şi Dumnezeu a tăcut în tot acest timp? am întrebat.

— Nu, a răspuns Memnoch. De această dată, ne-a adunat laolaltă şi ne-a întrebat dacă nu văzuserăm oare destule pentru a nu ne lăsa astfel pradă groazei şi orgoliului. Orgoliul, ne-a spus El, era suferinţa care ne măcina. Eram jigniţi de faptul că o creatură atât de neânsemnată, care nici măcar nu avea cu adevărat un chip, avea totuşi aripi. Ne-a dat o lecţie usturătoare şi ne-a avertizat: "Vă spun încă o dată: acest proces va continua şi veţi fi martorii unor întâmplări ce vă vor uimi. Sunteţi îngerii mei, îmi aparţineţi, iar încrederea voastră în mine nu trebuie să şovăie niciodată!"

Cea de-a Noua Revelaţie a fost dureroasă pentru îngeri. Pe unii i-a umplut de oroare, pe alţii, de spaimă. Cea de-a Noua Revelaţie oglindea emoţia pe care o stârnise în inimile noastre. Mamiferele îşi făcuseră apariţia pe Pământ. Strigătele lor de durere se înălţau mai sus, spre ceruri, decât strigătele oricărui alt animal de până atunci. Promisiunea spaimei pe care o ghicisem doar, o dată cu descoperirea morţii şi a descompunerii, se împlinea acum în mod hidos.

Cânturile ce se înălţau dinspre Pământ se schimbaseră. Cuprinşi de spaimă şi de nedumerire, nu ne rămânea decât să ne strigăm uimirea, iar cânturile au devenit mai întunecate şi mai complexe. Cu toate acestea, atitudinea lui Dumnezeu şi lumina pe care o radia El rămaseră neschimbate.

Şi, în sfârşit, a venit şi Cea de-a Zecea Revelaţie a Evoluţiei. Maimuţele mergeau în două picioare! Era un afront la adresa lui Dumnezeu! Regăseam în creatura păroasă şi diformă, cu două mâini şi două picioare care îi slujeau la mers, imaginea după care fuseserăm noi înşine creaţi! Mulţumesc Cerului, îi lipseau aripile, e adevărat, nu era nicidecum înrudită cu fiinţele înaripate. Cu toate acestea, sub privirile noastre uimite, fiinţa materială, acoperită cu păr, învăţase mersul biped, se slujea de ciomege, era brutală, sălbatică, sfâşia carnea inamicilor săi cu colţii ascuţiţi, lovea, muşca, îi spulbera pe toţi ce îndrăzneau să-i stea în cale, murdărind astfel imaginea lui Dumnezeu şi a fiilor Săi, îngerii.

Muţi de uimire, i-am examinat mâinile. Avea degetele mari opozabile? Nu lipsea mult, asta-i sigur. Nevenindu-ne să credem, am urmărit adunările acestei seminţii- Să fi fost oare un limbaj ceea ce ne era dat să auzim, o expresie elocventă a gândirii? Cu siguranţă, aşa părea a fi! Care era oare planul lui

Dumnezeu? De ce îngăduise El una ca asta? Oare această revelaţie n-avea să-I trezească mânia?

Dar lumina divină strălucea fără încetare, ca şi cum n-ar fi simţit ţipătul maimuţei muribunde, ca şi cum văpaia ce părăsea trupul maimuţei sfâşiate în bucăţi de duşmanii ei mai puternici n-ar fi beneficiat de nici un dram de atenţie.

"Nu, nu, e de necrezut, e de negândit!" am rostit. M-am înălţat din nou spre ceruri, iar Dumnezeu mi-a spus, simplu, fără să mă consoleze, de astă dată: "Memnoch, dacă eu nu mă simt batjocorit de apariţia acestei fiinţe, dacă ea este creaţia Mea, de ce anume te simţi tu ofensat? Fii mulţumit, Memnoch, exprimă-ţi satisfacţia, minunează-te şi nu Mă mai tulbura! De jur împrejuru-ţi se înalţă imnuri care-Mi vestesc împlinirea fiecărui detaliu al Creaţiei mele. Întrebările tale sunt asemeni unor *acuzaţii,* Memnoch! încetează!"

M-am simţit umilit. Cuvântul "acuzaţii" mă înspăimântase, zăpăcindu-mi gândurile. Ştiai că "Satan" înseamnă în ebraică "acuzatorul"?

— Da, am încuviinţat

— Să povestesc mai departe. Deşi conceptul în sine era nou pentru mine, am realizat că nu încetasem nici o clipă să îl acuz pe Dumnezeu. Susţinusem că întregul proces al evoluţiei nu putea să ducă acolo unde dorea El.

Acum, El mi-a cerut, direct, să încetez şi să examinez totul cu mai mare atenţie. Totodată, mi-a îngăduit să cunosc din nou, într-o perspectivă mai largă, imensitatea şi diversitatea evoluţiei la care asistasem. Pe scurt, într-o fracţiune de secundă, mi-a permis să văd totul din propriul Său punct de vedere, la care n-aveam să am niciodată acces.

Cum spuneam mai devreme, m-am simţit umilit. "Îmi îngădui să mă alătur ţie, Doamne?" am întrebat "Desigur!" mi-a răspuns El. Eram împăcat şi învăluit în lumina divină, şi totuşi, eram asemeni unui animal, cu simţurile mereu în alertă, gata oricând să dau ochii cu duşmanul care mă pândea, treaz şi înspăimântat, întrebându-mă: *Dar* ce se *petrece,* de *fapt, acolo?*

Priveşte şi ia aminte! Acestea sunt oare cuvintele pe care trebuie să le folosesc sau ar trebui să rostesc simplu, precum autorul Cărţii Genezei: "Uită-te!". Cu o forţă de nestăvilit, Bipezii păroşi executau acum ritualuri stranii, văzând un comportament complex. Dă-mi voie să nu mă opresc decât asupra celui mai

semnificativ dintre acestea: bipezii păroşi îşi îngropau morţii.

Mi-am îndreptat privirea piezişă spre Memnoch, neânţelegând. Acesta era atât de captivat de propria sa povestire, încât, pentru întâia oară, a părut cu adevărat nefericit, dar faţa lui i-a rămas la fel de frumoasă. Nefericirea nu-i altera deloc trăsăturile. Nimic nu-l putea schimba.

— Faptul că-şi îngropau morţii a fost Cea de-a Unsprezecea Revelaţie a Evoluţiei? am întrebat.

M-a privit lung, şi i-am detectat frustrarea de a nu reuşi să se facă pe deplin înţeles, de a nu-mi putea comunica exact sensul gândurilor sale.

— Ce semnificaţie avea îngroparea morţilor? am insistat, nerăbdător să aflu.

— Mai multe, a şoptit el, agitându-şi degetul. Acest ritual al îngropării se alătura unei solidarităţi pe care nu o mai întâlnisem, până atunci, la nici o altă specie — grija celor puternici faţă de cei slabi, hrănirea şi ajutorarea celor răniţi şi, în sfârşit, înmormântarea cu flori. *Flori,* Lestat! Florile erau presărate de la un capăt la altul al cadavrului depus cu băgare de seamă în groapa săpată în pământ Cea de-a Unsprezecea Revelaţie a Evoluţiei a fost începutul existenţei Omului Modern. Cu mers împiedicat, şovăitor, privind mereu în urmă, dar având chipul mai asemănător cu al nostru decât al oricărui animal, omul modern îşi făcuse apariţia pe pământ. Omul modern cunoştea afecţiunea pe care, în întregul univers, doar noi, îngerii, şi Dumnezeu care ne crease o cunoşteam. Omul modern îşi extindea această afecţiune asupra semenilor săi, omul modern iubea florile, asemeni nouă, şi *suferea* când, cu flori, îşi îngropa morţii.

Am tăcut îndelung, gândindu-mă la spusele lui Memnoch şi la ideea sa de bază — că el, Dumnezeu şi îngerii reprezentau idealul spre care rasa umană evolua, sub privirile lor atente. Nu mă gândisem niciodată să privesc evoluţia dintr-o asemenea perspectivă. Imaginea lui Dumnezeu, aşa cum îl văzusem, rezemat de acea balustradă, şi vocea Lui, întrebându-mă cu convingere: *Nu vei deveni niciodată adversarul Meu, nu-i aşa?* mi-au revenit în minte.

Memnoch mă privea. Am întors capul. Simţeam de-acum o puternică loialitate faţă de el, acest sentiment de încredere fiind dat de povestea pe care mi-o spunea şi de emoţiile pe care le

investea în aceasta. În acest context, cuvintele Dumnezeului întrupat îmi umpleau mintea de confuzie.

— E firesc, a rostit Memnoch, în semn de răspuns la confuzia mea. Întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui este următoarea: Cunoscându-te aşa cum, cu siguranţă, te cunoaşte, de ce El nu te consideră deja adversarul Său? Nu ghiceşti?

Uimire.

Tăcere.

A aşteptat până când am fost din nou gata să îl ascult. La un moment dat, credeam că acea clipă nu va mai veni. Atras irezistibil de el, cuprins de veneraţie, simţeam nevoia irepresibilă de a fugi de ceva atât de copleşitor, de revelaţia care ameninţa structura de bază a minţii mele.

— Fiind alături de Dumnezeu, a continuat Memnoch, vedeam tot ceea ce vedea El: pe oameni cu familiile lor, adunările lor cu ocazia naşterii şi a morţii, ceremoniile de îngropare a morţilor, cu flori şi pietre funerare. Vedeam ceea ce vedea El, pretutindeni şi în toate timpurile, complexitatea deplină a fiecărui aspect al Creaţiei, fiecare moleculă de apă, fiecare sunet ieşit din gura oamenilor sau a păsărilor, şi toate acestea erau un produs al măreţiei pure a lui Dumnezeu. Din inimă îmi izbucneau imnuri cum nu mai înălţasem niciodată până în acea clipă.

Dumnezeu mi-a spus din nou: "Rămâi lângă Mine, în ceruri, Memnoch! Priveşte de-aici, de la distanţă!"

"Chiar trebuie, Doamne? am întrebat. Vreau atât de mult să-i privesc şi să-i veghez. Vreau să ating cu mâinile-mi invizibile pielea lor atât de fină."

"Eşti îngerul Meu, Memnoch. Aşadar, du-te şi veghează şi aminteşte-ţi că tot ceea ce vezi a fost creat potrivit voinţei Mele."

Înainte de a părăsi din nou Raiul, am privit în jos, spre Pământ, şi-am văzut cum obiectul Genezei forfotea de îngerii veghetori, i-am văzut pretutindeni, contemplând plini de fascinaţie locurile pe care le îndrăgiseră, precum ţi-am spus mai devreme, din păduri până-n văile munţilor şi pe ţărmurile mării.

Ceva în atmosfera Pământului îmi părea a se fi schimbat, apăruse un nou element: un vârtej de particule? Nu, asta sugerează ceva mai consistent decât ceea ce mi s-a părut că percep în acel moment. Dar era ceva nou, asta-i sigur.

Am coborât pe Pământ, şi ceilalţi îngeri mi-au confirmat imediat că şi ei percepuseră prezenţa noului element în atmosfera planetei, deşi acesta nu depindea deloc de existenţa aerului, precum celelalte creaturi.

"Cum se poate una ca asta?" am întrebat.

"Ascultă! m-a îndemnat îngerul Mihail. E de-ajuns să asculţi şi vei auzi."

Iar Rafael a adăugat: "E ceva invizibil, şi totuşi, e viu! Ce-ar putea exista în lumea aceasta, ceva nevăzut şi viu totodată, în afară de noi înşine?"

Sute de alţi îngeri s-au adunat laolaltă, pentru a discuta despre acest lucru, pentru a-şi descrie propriile experienţe legate de noul element, de această nouă prezenţă nevăzută ce părea că roieşte în jurul nostru, fără să ne bage în seamă, iscând un fel de vibraţie, acel sunet şoptit pe care ne străduiam cu toţii să îl auzim.

"Tu eşti de vină! mi-a spus unul dintre îngeri, n-are importanţă care e numele lui. L-ai dezamăgit pe Dumnezeu cu toate acuzaţiile şi cu furia ta, iar El a creat altceva, o fiinţă invizibilă diferită de noi şi care posedă puterile noastre! Memnoch, trebuie să te duci la El şi să afli dacă are de gând să se descotorosească de noi şi să lase această nouă fiinţă nevăzută să domnească!"

"Este oare cu putinţă aşa ceva?" a întrebat Mihail. Dintre toţi îngerii, Mihail e cel mai calm şi mai rezonabil. Ştii asta din legende, acelaşi lucru îl afirmă şi angelologia, folclorul, toate poveştile oamenilor. El a fost cel care le-a atras atenţia îngerilor descumpăniţi asupra faptului că micile prezenţe nevăzute pe care le percepeam nu aveau cum să ne egaleze puterea. De-abia reuşeau să ne facă să le auzim, deşi nimic nu putea să ne fie ascuns nouă, îngerilor.

"Trebuie să aflăm ce sunt, am spus. Noul element e legat de pământ, e o parte a lui. Nu e de origine celestă. E aici, sălăşluieşte prin păduri şi coline."

Cu toţii au încuviinţat. Eram fiinţe cărora nu li se putea ascunde compoziţia vreunui obiect sau alcătuirea vreunei creaturi. Tu ai avea nevoie de mii de ani pentru a înţelege pe deplin structura azotului sau alcătuirea unei bacterii. Noi le descifram imediat. Şi totuşi, ne venea greu să înţelegem noul element. Sau, ca să zic aşa, nu reuşeam să-l recunoaştem drept ceea ce

era.

— Da, înţeleg.

— Am ascultat. Ne-am întins braţele şi am simţit că elementul, deşi lipsit de trup şi nevăzut, poseda o anume continuitate şi o individualitate, mai exact, o multitudine de individualităţi. Iar acestea suspinau şi, încetul cu încetul, acel sunet se făcea auzit tot mai distinct pe tărâmul propriei noastre invizibilităţi, de către urechile noastre. Memnoch şi-a întrerupt din nou povestirea. Înţelegi deosebirea pe care încerc să ţi-o descriu? m-a întrebat.

— Erau individualităţi spirituale, i-am răspuns.

— În vreme ce stăteam pe gânduri, întinzându-ne braţele şi cântând pentru a consola acele entităţi aflate în suferinţă, în vreme ce străbăteam nevăzuţi întinderile Pământului, un lucru uimitor ni s-a dezvăluit, făcându-ne să dăm uitării explorările. Sub ochii noştri, Cea de-a Douăsprezecea Revelaţie a Evoluţiei se prăvălea ca o stâncă din înalt. Ne-a izbit precum lumina din Rai, ne-a făcut să uităm de plânsetele entităţilor nevăzute, a spulberat raţiunea, preschimbându-ne cânturile în vaiere şi râsete.

Iată care a fost Cea de-a Douăsprezecea Revelaţie a Evoluţiei: femela din specia umană începuse să se deosebească de masculii speciei sale mai mult decât femelele din oricare altă specie antropoidă! Sub ochii noştri, femela devenea tot mai frumoasă şi mai seducătoare. Faţa îi era lipsită de păr, iar membrele ei posedau o graţie aparte, comportamentul ei transcendea necesităţile supravieţuirii, devenea tot mai frumoasă, precum florile, precum aripile păsărilor. Din maimuţele păroase se născuse o femelă cu piele fină şi chip strălucitor. Şi, deşi noi nu aveam sâni, iar ea nu avea aripi, semăna izbitor cu NOI!!!!

L-am privit în tăcere, fără să clipesc.

Nu trebuia să mă chinui deloc pentru a-i înţelege spusele. Ştiam. L-am privit, i-am cercetat chipul frumos şi pletele, membrele fin conturate şi expresia plină de tandreţe şi am ştiut că avea dreptate. Nu e nevoie să fi studiat evoluţia speciilor pentru a înţelege că, la un moment dat, o asemenea schimbare se produsese. Memnoch era întruparea cea mai grăitoare a feminităţii, mai presus de oricare altă creatură. Era asemeni îngerilor de marmură sculptaţi de Michelangelo. Fizicul lui poseda precizia absolută şi armonia feminităţii.

Memnoch era, vizibil, agitat. Părea gata să-şi frângă mâinile. Mă privea insistent, de parcă ar fi vrut să vadă în mine şi dincolo de mine.

— Curând, a continuat el, Cea de-a Treisprezecea Revelaţie a Evoluţiei ni s-a înfăţişat. Masculii s-au împerecheat cu cele mai frumoase dintre femele, cu cele mai zvelte, cu cele a căror atingere era mai plăcută, a căror voce era mai suavă. Masculii rezultaţi din aceste împerecheri erau la fel de frumoşi ca şi femelele. Au apărut astfel fiinţe umane cu piele de diferite nuanţe, existau acum oameni cu păr roşcat sau auriu, negru sau cu bucle brune, ba chiar şi câte unii cu plete de un alb surprinzător, culoarea ochilor lor avea o varietate infinită, nenumărate nuanţe de verde, brun, cenuşiu ori albastru. Bărbaţii îşi pierduseră înfăţişarea veşnic morocănoasă, chipul păros şi atitudinea de maimuţe. De asemenea, străluceau de frumuseţea tovarăşelor lor femele.

Am tăcut.

Mi-a întors spatele, dar nu fiindcă l-aş fi supărat cu ceva. Părea că simte nevoia unei pauze, pentru a-şi aduna puterile. M-am trezit privindu-i aripile lungi, adunate laolaltă, capetele erau gata să atingă pământul pe care stăteam, iar penele străluceau, uşor fosforescente. S-a întors din nou cu faţa spre mine şi, desprinsă din beatitudinea angelică, faţa îi era acum o mască a descumpănirii, plină de graţie.

— Erau acolo, în faţa noastră, mascul şi femelă, creaţia Lui şi , cu unica excepţie a faptului că unul era femelă, iar celălalt mascul — având înfăţişarea chipului lui Dumnezeu şi a îngerilor Lui! Aici se ajunsese! Aici! Dumnezeu, despărţit în două! îngerii, despărţiţi în două!

Nu ştiu câtă vreme au reuşit ceilalţi îngeri să mă reţină, însă, în cele din urmă, au obosit, iar eu m-am repezit spre ceruri, cu mintea înflăcărată de gânduri, îndoieli şi presupuneri. Cunoşteam furia. O învăţasem de la mamiferele aflate în suferinţă. Ţipetele şi gemetele războaielor dintre antropoide mă învăţaseră ce însemna furia. Descompunerea şi moartea mă învăţaseră să mă tem. Întreaga creaţie a lui Dumnezeu mă pregătise pentru a mă repezi acum în faţa Lui şi a rosti: "Asta ţi-ai dorit?! Propriu-ţi chip, despărţit în două?! Scânteia vieţii străluceşte cu o vâlvătaie uriaşă de câte ori vreunul dintre ei moare, fie el femelă sau mascul! E grotescă această despărţire,

e monstruoasă! Acesta ţi-a fost planul?!"

Eram copleşit de furie. Aveam senzaţia unui dezastru. Mi-am ridicat braţele, chemându-l pe Dumnezeu să mă lămurească, să mă ierte şi să îmi mântuiască spaimele cu înţelepciunea şi siguranţa Lui, dar El nu mi-a răspuns. Nimic. Nici lumină, nici cuvinte, nici pedeapsă şi nici judecată.

Mi-am dat seama că mă aflam în Rai, înconjurat de îngeri care mă priveau, aşteptând.

Atotputernicul nu mi-a răspuns, dar lumina Lui continua să strălucească, netulburată. Plângeam. "Priviţi, lacrimi asemeni lacrimilor lor!" le-am spus celorlalţi, deşi lacrimile-mi erau lipsite de substanţă. Plângând, în vreme ce mă priveau cu toţii, am realizat că nu eram singurul care plângea.

Cine mi se alăturase? Am privit în jur, cercetându-i pe rând: am văzut toate corurile îngerilor, veghetorii, heruvimii, serafimii, ofanimii. Cu toţii aveau chipurile încruntate, misterioase. Şi totuşi, auzeam un plânset!

"De unde vine plânsul?" am strigat.

Şi atunci, am ştiut. Au ştiut cu toţii. Ne-am adunat, cu aripile strânse, cu capetele plecate, şi-am ascultat. Înălţându-se spre ceruri dinspre pământ, am auzit glasurile acelor duhuri nevăzute, acele individualităţi invizibile. Ei , cei lipsiţi de substanţă , erau cei care plângeau! Iar plânsul lor ajungea până în Rai, în vreme ce Lumina Domnului strălucea eternă deasupra noastră, a tuturor.

"Vino şi mărturiseşte, m-a îndemnat Rafael. Veghează, aşa cum ni s-a poruncit."

"Da, trebuie să aflu despre ce e vorba!" i-am răspuns şi am coborât în atmosfera pământului, laolaltă cu ceilalţi, antrenând, ca într-o vijelie, acele mărunte creaturi nevăzute care se văitau şi plângeau.

Apoi strigătele oamenilor ne-au atras atenţia, amestecându-se cu plânsul invizibililor.

Laolaltă, ca într-un singur suflet, şi totuşi, o mulţime, am coborât într-o mică tabără a frumoaselor fiinţe umane cu pielea netedă.

În mijlocul acesteia, un tânăr zăcea, gata să moară, zvârcolindu-se pradă ultimelor dureri în patul pe care semenii săi îl încropiseră din iarbă şi flori. Muşcătura ucigătoare a unei insecte era cea care îi pricinuise febra. Totul făcea parte

dintr-un ciclu firesc, ne-ar fi spus Dumnezeu, dacă L-am fi întrebat.

Vaierul celor nevăzuţi plana însă deasupra victimei muribunde, iar lamentările fiinţelor umane se înălţau mai cumplite decât puteam îndura.

Din nou, am izbucnit în plâns.

"Taci şi ascultă!" m-a sfătuit Mihail cel răbdător.

Ne-a îndemnat să privim cu toţii dincolo de micuţa aşezare şi de trupul chinuit al celui cuprins de febră. Glasurile duhurilor, adunate laolaltă pentru a plânge, prindeau contur, deveneau vizibile!

Pentru întâia oară, vedeam cu ochii noştri duhurile! Roiau şi se despărţeau din nou, bântuiau, se rostogoleau şi recădeau, fiecare dintre ele având contururile nelămurite ale unei fiinţe omeneşti. Slăbite, aruncate de colo-colo de vânt, rătăcite şi nesigure, înotau în atmosferă, deschizându-şi braţele spre bărbatul care trăgea să moară. În cele din urmă, acesta şi-a găsit sfârşitul.

A tăcut. Memnoch m-a privit, aşteptând parcă din gura mea urmarea.

— Un duh s-a ridicat atunci din trupul muribund al bărbatului, am rostit. Scânteia vieţii a devenit văpaie şi nu s-a stins, ci a devenit un duh invizibil, asemeni celorlalte. Duhul a părăsit trupul şi s-a alăturat celorlalte duhuri, care se adunaseră pentru a-i ieşi în întâmpinare.

— Aşa e!

A oftat adânc, apoi şi-a desfăcut braţele. A răsuflat adânc şi a tras aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să dea glas unui urlet. A privit spre cerul ascuns de coroanele uriaşe ale copacilor.

Încremenisem.

De jur împrejurul nostru, pădurea foşnea, suspinând parcă. Îl simţeam tremurând, presimţeam ţipătul care se aduna în sinea lui, gata să erupă cu forţa unei teribile furtuni. Dar Memnoch s-a mulţumit să-şi plece capul, şi strigătu-i s-a stins înainte de a izbucni.

Pădurea se schimbase din nou. Era pădurea timpurilor noastre, alcătuită din stejari, arbori întunecaţi a căror siluetă îmi era cunoscută, recunoşteam florile sălbatice şi muşchiul, ghiceam în penumbră micile zgomote ale păsărelelor şi foşnetul

rozătoarelor mărunte.

Am aşteptat.

— Văzduhul era plin de aceste duhuri, a reluat el. De îndată ce le percepusem conturul nelămurit şi le auzisem zumzetul neâncetat al glasurilor, nu mai era cu putinţă să le ignorăm, chiar de-am fi vrut. Ca o cunună, ele împresurau pământul. Erau spiritele morţilor, Lestat! Erau duhurile oamenilor morţi.

— Suflete, Memnoch?

— Suflete.

— Sufletele evoluaseră din materie?

— Da. După chipul şi asemănarea Sa. Suflete, esenţe, individualităţi invizibile. Suflete!

Din nou, am aşteptat în tăcere.

Memnoch şi-a adunat gândurile.

— Vino cu mine! a rostit.

Şi-a şters faţa cu dosul palmei. Când mi-a întins mâna, am simţit pentru întâia oară atingerea aripii lui, mângâindu-mi lungul trupului şi umplându-mă de un fior asemeni fricii, şi totuşi, atât de diferit de aceasta.

— Sufletele părăsiseră trupurile fiinţelor umane, a spus Memnoch. Erau întregi şi vii şi pluteau deasupra oamenilor din al căror trib proveneau.

Nu ne puteau vedea, nu puteau să vadă Raiul. Nu-i puteau vedea decât pe cei care le îngropaseră trupurile, pe cei care îi iubiseră de-a lungul vieţii, pe propriile lor odrasle, care le spălaseră cu grijă trupurile înainte de a le aşeza, cu băgare de seamă, cu faţa spre răsărit, în mormintele aşternute cu podoabele ce le aparţinuseră odinioară.

— Dar oamenii care credeau în existenţa lor, cei care-şi venerau strămoşii, le simţeau prezenţa? am întrebat. Bănuiau că strămoşii lor erau de faţă, în stare spirituală?

— Desigur, mi-a răspuns Memnoch.

Părea mult prea absorbit de gânduri pentru a-mi răspunde altceva.

Mintea îmi era plină de aromele pădurii şi de culorile ei întunecate, de nesfârşita bogăţie a brunului, auriului şi roşului profund care ne înconjurau. Am privit spre cer, lăsând lumina să mă învăluie, fragmentată de crengi, mohorâtă, şi totuşi măreaţă.

În gândurile mele nu era loc decât pentru acel vârtej de

suflete care ne înconjurase în ascensiunea noastră spre Rai, ca şi cum întreaga atmosferă dintre pământ şi ceruri ar fi fost plină doar de suflete omeneşti, plutind pentru vecie în derivă. Încotro să se îndrepte, în acea mare de întuneric? Pe cine să recunoască? De cine să se apropie?

Fusese doar o iluzie sau Memnoch râdea cu adevărat? Râsul lui era mărunt şi plin de amărăciune, discret şi chinuit. Ba nu, mai degrabă cânta, plin de blândeţe, de parcă melodia ar fi fost o expresie firească a gândurilor sale. Emana din mintea lui, aşa cum aromele emană din flori, era un cântec, cântecul său îngeresc.

— Memnoch, am îndrăznit să rostesc. Ştiam că suferea, dar nu mai puteam să îndur. Dumnezeu ştia? am întrebat. Dumnezeu ştia că bărbaţii şi femeile îşi dezvoltaseră esenţe spirituale? Ştia de existenţa sufletelor lor, Memnoch?

Nu mi-a răspuns.

Din nou, i-am auzit cântul, acel sunet mărunt. Privea şi el în sus, către cer. Cântecul i se limpezise acum, un imn sumbru, plin de umilinţă, străin de muzica noastră mai organizată şi măsurată, şi totuşi, plin de elocvenţa durerii.

Privea norii ce se prăvăleau deasupra noastră, cei mai albi şi mai grei nori pe care-mi fusese dat să-i văd vreodată.

Putea oare această pădure să rivalizeze cu ceea ce văzusem în Rai? Cu neputinţă de găsit un răspuns. Ştiam însă, fără putinţă de tăgadă, că frumuseţea cerurilor nu diminua cu nimic frumuseţea pădurii. Aici era miracolul. Această Grădină Sălbatică, acest Eden posibil, acest loc străvechi era miraculos, cu toate limitările sale. Brusc, n-am mai fost în stare să privesc, să văd frunzele minuscule unduind în jos, am ştiut că nu voi putea iubi acest loc până când n-aveam să cunosc răspunsul la întrebarea mea. Nimic, de-a lungul vieţii mele întregi, nu mi se păruse atât de esenţial.

— Dumnezeu ştia de existenţa sufletelor, Memnoch? am repetat Ştia?!

El s-a întors spre mine.

— Cum să nu fi ştiut, Lestat? mi-a răspuns. Cum să nu fi ştiut? Cine crezi că s-a repezit imediat în ceruri pentru a-i spune? Crezi că a fost vreodată surprins, luat pe nepregătite, în bine ori în rău, luminat ori întunecat de oricare dintre veştile pe care I le adusesem în Veşnica-I şi Omniscienta Lumină?

A oftat din nou, părând a fi în pragul unei cutremurătoare explozii, faţă de care toate izbucnirile lui de până atunci aveau să pară mărunte. Curând însă, a fost din nou calm şi împăcat cu sine.

Am pornit din nou la drum. Pădurea îşi depăna pe lângă noi arborii mamut, făcând loc foarte curând altor specii, mai zvelte, pline de graţie, şi, ici-colo, câte unui petic de iarbă înaltă ce unduia în bătaia unei adieri.

Briza purta pe aripile ei aroma apei. Am văzut cum adierea îi ridica pletele grele, blonde, dezvăluindu-i obrazul. Am simţit eu însumi răcoarea ei pătrunzându-mi în mâini şi în cap, dar nu în inimă.

Am ajuns într-un loc deschis, o vale adâncă şi sălbatică. În depărtare se vedea un lanţ muntos cu pante înverzite, din loc în loc, câte un pâlc de copaci întrerupea monotonia covorului unduitor de secară sălbatică. Pădurea se întindea pe versanţii muntelui şi ale colinelor, trimiţându-şi rădăcinile adânc în inima stâncii. Pe măsură ce ne apropiam de această vale, printre crengi am văzut sclipirea jucăuşă a unui râu sau a valurilor mării.

Am ieşit din codrul secular. Pământul ce se întindea înaintea noastră era un miracol al fertilităţii. Flori galbene şi albastre creşteau aici din abundenţă, iscând din loc în loc jerbe de culoare. Am recunoscut, între arbori, măslini şi pomi ce aveau crengile plecate şi întortocheate, din care rodul era adunat de multe generaţii. Lumina soarelui scălda toate acestea într-o baie de aur.

Am străbătut câmpul cu secară sălbatică, spre marginea apei. Malul era spălat cu blândeţe de valuri limpezi care, retrăgându-se, scoteau la iveală pietricele viu colorate.

Nu vedeam ţărmurile acestei ape nici spre dreapta, nici spre stânga. Malul celălalt, deşi îndepărtat, era alcătuit din munţi ce-şi prăvăleau domol colinele spre unde, asemeni rădăcinilor arborilor verzi ce le împânzeau.

Am întors capul. Peisajul aflat în urma noastră era identic. Coline din care se înălţau din loc în loc ţancuri de stâncă, kilometri întregi de pante uşor accesibile, acoperite de pomi fructiferi, în care se deschideau gurile negre ale peşterilor.

Memnoch tăcea.

Înnegurat de gânduri triste, privea dincolo de apele limpezi,

spre orizontul îndepărtat, unde munţii puneau stavilă întinderii de apă.

— Unde ne aflăm? am întrebat încet.

A tăcut îndelung, înainte de a-mi răspunde. Într-un târziu, a rostit:

— Aici se încheie, deocamdată, povestea Revelaţiilor Evoluţiei. Ţi-am dezvăluit ceea ce am văzut cu ochii mei, o schiţă palidă a ceea ce vei afla pe deplin atunci când vei muri.

Ceea ce a rămas de istorisit e însăşi inima poveştii mele, pe care mi-ar plăcea să ţi-o spun câtă vreme ne aflăm aici, în acest loc minunat, deşi atât fluviul acesta, cât şi oamenii care au trăit pe malurile lui nu mai există de foarte multă vreme. Vrei să-ţi spun unde ne aflăm? Iată răspunsul: aici m-a aruncat El, când m-a izgonit din Ceruri. Aici am căzut.

12

DUMNEZEU MI-A STRIGAT: "Aşteaptă!" M-am oprit, aşadar, la Porţile Raiului, împreună cu alaiul de îngeri care mă însoţeau peste tot şi făceau tot ceea ce făceam eu. Fără să mi se alăture, Mihail, Gabriel şi Uriel erau şi ei de faţă.

— Memnoch, acuzatorul Meu, a rostit Dumnezeu, cu blândeţea-i caracteristică, într-o strălucire de lumini. Înainte de a veni în Rai şi de a-ţi începe diatriba, du-te înapoi pe Pământ şi cercetează toate cele văzute — adică omenirea — cu mare grijă şi respect, ca atunci când vei veni la Mine, să-ţi fi dat deja toate şansele de a fi înţeles şi cercetat tot ce am făcut Eu. Omenirea face parte din Natură şi se supune Legilor Ei, care ţi s-au dezvăluit deja. Nimeni în afară de Mine nu poate să le înţeleagă mai bine decât tine.

Du-te şi priveşte cu ochii tăi. Atunci şi numai atunci o să-i chem în Rai pe toţi îngerii de toate rangurile şi harurile şi o să ascult tot ce-o să vrei să-Mi spui. Ia-i cu tine pe toţi cei care caută aceleaşi răspunsuri ca tine şi lasă-Mi Mie îngerii cărora niciodată nu le-a păsat, n-au observat ori nu s-au gândit la altceva decât să vieţuiască în Lumina Mea.

Memnoch a tăcut.

Ne-am plimbat agale, pe malul râului îngust, până când am

ajuns la nişte pietre astfel dăltuite de natură, încât te puteai aşeza pe ele. Nu simţeam nici un fel de oboseală fizică, dar schimbarea de situaţie îmi întărea temerile, accentuându-mi puterea de concentrare şi dorinţa de a asculta ce-mi spune.

Memnoch s-a aşezat lângă mine, uşor înclinat spre stânga, ascunzându-şi aripile. Dar, mai întâi, le-a ridicat, întinse, cea stângă înălţată sus de tot, deasupra capului meu, imensă şi înfricoşătoare. Apoi aripile i-au dispărut. Nu avea loc de ele când se aşeza, nici măcar dacă şi le aduna la spate, aşa că prefera să le facă să dispară.

— Imediat ce-a terminat de vorbit, a continuat Memnoch, s-a iscat în Rai mare tulburare, referitor la cine vrea şi cine nu vrea să coboare, ca să studieze Creaţia. Trebuie să înţelegi, aşa cum ţi-am mai spus, că îngerii erau toţi mai presus de Creaţie, aşa cum era ea, mulţi dintre ei petrecuseră deja ani întregi pe Pământ, se îndrăgostiseră de pâraie şi văi, chiar şi de deşerturile care începuseră să apară. Dar Dumnezeu îmi adresase mesajul mie în special „ *Du-te şi află tot ce poţi despre Omenire!* „ şi se punea întrebarea cine era la fel de interesat şi de pasionat de misterele rasei omeneşti ca mine.

— Stai puţin, am intervenit eu. Dacă nu te superi, câţi îngeri sunt cu totul? Ai spus că Dumnezeu vorbea de "toate rangurile" şi "toate harurile"...

— Ai citit, cu siguranţă, o parte din adevăr în cărţi, mi-a răspuns el. Dumnezeu ne-a creat mai întâi pe noi, arhanghelii — Memnoch, Mihail, Gabriel, Uriel — şi pe mulţi alţii, de ale căror nume nu s-a auzit niciodată, nici din greşeală, nici intenţionat, aşa că n-am să le pomenesc nici eu. Numărul arhanghelilor? Cincizeci, în total. Noi am fost primii creaţi, cum ţi-am spus, dar despre ordinea în care am apărut se vorbeşte atât de mult în Rai, încât mie mi-a pierit interesul pentru acest subiect. În plus, sunt convins că eu am fost cel dintâi. Dar nu asta contează.

Noi suntem cei care comunicăm direct cu Dumnezeu şi cu Pământul. De aceea am fost numiţi îngeri păzitori sau arhangheli, în unele scrieri religioase slabe se spune că avem un rang mai mic. Nu suntem de rang mic, ci avem personalitatea şi flexibilitatea cea mai mare între Dumnezeu şi om.

— Înţeleg. Dar Raziei? Metatron? Remiel?

Memnoch a zâmbit.

— Bănuiam că ai auzit de ei. Fac parte dintre arhangheli, dar

nu-ţi pot explica toate lucrurile acum. O să le afli după moarte. Şi, oricum, e prea greu de înţeles pentru mintea omenească, fie ea de vampir.

— Foarte bine. Dar ai spus că numele se referă la entităţi reale. Sariel este o entitate.

— Da.

— Zagzăgel?

— La fel. Acum lasă-mă să continuu, să mă ţin de plan. Aşa cum ţi-am spus, noi suntem mesagerii Domnului, îngerii cei mai puternici, iar eu am devenit repede Acuzatorul Lui, după cum vezi!

— Satan înseamnă acuzator, am zis eu. Toate celelalte nume oribile care nu-ţi plac au o legătură oarecare cu ideea de acuzator.

— Exact. Primii teologi, cunoscând numai porţiuni din adevăr, au crezut că eu îl acuz pe om, nu pe Dumnezeu, există motive pentru asta, vei vedea. S-ar putea spune că am ajuns Marele Acuzator al tuturor. Părea puţin exasperat, dar vocea i-a revenit, calmă şi măsurată. Dar pe mine mă cheamă Memnoch, nici un alt înger nu este şi nici nu va fi mai puternic sau mai înţelept decât mine.

— Înţeleg, am spus, din politeţe, dar şi pentru că nu mă îndoiam de spusele lui, de ce m-aş fi îndoit? Dar cele Nouă Coruri?

— Există şi ele. Cele Nouă Coruri, desigur, care alcătuiesc *bene ha elohim.* Foarte precis descrise de către savanţii evrei şi creştini, graţie vremurilor de revelaţii şi, poate, de calamităţi, deşi cu greu s-ar putea determina natura fiecărui eveniment în parte. Prima Triadă este formată din Trei Coruri, serafimii, heruvimii şi tronurile — sau ofanimii, cum îi numesc eu. Această Primă Triadă este, în general, legată de gloria lui Dumnezeu. Sunt cu toţii robii Lui, se bucură de lumina care îi poate orbi sau năuci pe alţii şi nu se depărtează niciodată prea mult de ea.

Uneori, când mă supăr şi mă adresez Raiului întreg, îi acuz — iartă-mi expresia încă o dată — că sunt legaţi de Dumnezeu de parcă ar fi atraşi de un magnet, fără să aibă voinţă sau personalitate proprie, aşa ca noi. Însă ei le au, da, le au, chiar şi ofanimii, cei mai puţin vizibili sau elocvenţi — de fapt, se pare că ofanimii n-au scos o vorbă de eoni — şi orice îngeri din Prima Triadă pot fi trimişi de Dumnezeu să facă un lucru sau altul. Au

coborât pe Pământ, iar unii dintre serafimi s-au arătat în toată splendoarea lor bărbaţilor şi femeilor. Spre lauda lor, îl adoră pe Dumnezeu la modul absolut, cad imediat în extaz în prezenţa Lui şi se umplu de fiinţa Lui complet, aşa că nu-şi pun întrebări şi sunt mai ascultători sau mai conştienţi de El, depinde de cum gândeşte fiecare.

A Doua Triadă este formată din Trei Coruri, numite de oameni Stăpâniri, Virtuţi şi Puteri. Ca să fiu sincer, deosebirile dintre ei şi îngerii din Prima Triadă sunt foarte mici. Cei din a Doua Triadă stau puţin mai departe de Lumina Domnului, însă atât de aproape cât se poate, ţinând seama de harurile lor, şi, probabil, nu sunt atât de înţelepţi când vine vorba despre logică sau despre întrebări. Cine ştie? Fără îndoială că aceia din a Doua Triadă sunt cu toţii ascultători. Dar, nu e mai puţin adevărat că mai mulţi vin şi pleacă de la cea de a Doua Triadă, de la Pământ la cer decât dintre devotaţii, magnetizaţii şi, uneori, aroganţii serafimi. Îţi dai seama că se poate discuta mult pe tema asta.

— Cred că înţeleg.

— Ambele triade cântă mereu când se află în Rai şi mai tot timpul când coboară pe Pământ. Cântecele lor se ridică la Rai firesc şi necontenit, nu erup voit triumfătoare, asemenea cântecelor mele sau ale celor ca mine. Nici nu le întrerup vreme lungă, aşa cum le întrerup arhanghelii pe ale lor.

După moarte vei putea auzi cântecele tuturor triadelor. Dacă le-ai auzi acum, te-ar distruge. Ţi-am dat voie să auzi puţin din Freamătul Raiului, dar numai de atât o să ai parte, de freamăt — acel sunet de cântece îmbinate cu râsete, erupţii aparent bizare de sunete cereşti.

Am încuviinţat. Fusese o senzaţie deopotrivă dureroasă şi extraordinară să le ascult.

— Triada Cea Mai de Jos cuprinde începători, arhangheli şi îngeri, a continuat Memnoch, dar nici aici lucrurile nu sunt prea clare. Pentru că noi, arhanghelii, suntem cei mai puternici şi mai importanţi, cu personalitatea cea mai puternică, cei mai curioşi şi mai preocupaţi. Ceilalţi îngeri cred că avem cusururi din cauza asta. Unui serafim obişnuit nu-i trece prin minte să pledeze pentru milă faţă de omenire.

Ţi-am făcut, precum vezi, doar o prezentare generală. Îngerii sunt nenumăraţi. Ei se plimbă. Câteodată se apropie mai mult

de Dumnezeu, iar când autoritatea îi apasă prea tare, se depărtează de El, preferând să dea înapoi şi să cânte o melodie duioasă. Aşa se întâmplă mereu.

Important e că îngerii păzitori de pe Pământ, veghetorii, absorbiţi cu totul de Creaţie, se trag din aceste ranguri! Au venit chiar şi din rândul serafimilor şi au petrecut milioane de ani pe Pământ până să se întoarcă acasă. E un lucru obişnuit să pleci şi să revii. Orânduirea pe care ţi-o descriu e firească, dar nu rigidă.

Îngerii nu sunt perfecţi, ţi-ai dat deja seama. Sunt fiinţe create. Nu ştiu tot ce ştie Dumnezeu, e clar şi pentru tine, ca pentru toată lumea. Dar ştiu foarte multe, tot ceea ce poate fi cunoscut de-a lungul Timpului, *dacă doresc să ştie,* iată ce-i deosebeşte pe îngeri. Unii vor să cunoască totul în Timp, altora nu le pasă decât de Dumnezeu şi de reflectarea Lui în sufletele cele mai devotate.

— Am priceput. Vrei să spui că fiecare are dreptate în felul său, dar, pe de altă parte, se şi înşală asupra lucrurilor.

— De cele mai multe ori, au dreptate. Îngerii sunt fiinţe individuale, asta e cheia. Noi, cei căzuţi, nu alcătuim o specie unică, dacă nu cumva chiar faptul că suntem cei mai înţelepţi şi mai înţelegători ne transformă într-o specie unică. Dar eu nu cred.

— Continuă, l-am îndemnat.

Memnoch a râs.

— Doar nu credeai că am de gând să mă opresc?

— Nu ştiu. Eu cărei specii îi aparţin? Nu mă refer strict la mine, Lestat de Lioncourt, ci la ceea ce sunt... un vampir.

— Tu eşti un fenomen pământean, la fel ca fantomele. Ajungem şi la asta imediat. Când Dumnezeu ne-a trimis pe Pământ să veghem, dar, mai ales, să studiem omenirea în ansamblul ei, ne-am arătat, ca şi pământenii, foarte interesaţi de morţi — cununa aceasta de suflete pe care le auzim şi le vedem înconjurând lumea, într-un spaţiu pe care l-am numit imediat Şeol, deoarece ni s-a părut că tărâmul sufletelor plângătoare era tărâmul întunericului pur. Şeol înseamnă întuneric.

— Iar spiritul care i-a făcut pe vampiri...

— Ai răbdare. E foarte simplu. Dă-mi voie să-ţi prezint lucrurile *aşa cum le-am văzut eu.* Dacă n-am să procedez aşa, cum o să-mi înţelegi atitudinea? Ceea ce-ţi cer , să-mi fii mâna dreaptă , este un lucru personal şi absolut, aşa că nu-l poţi cuprinde cu mintea dacă nu asculţi.

— Continuă, te rog.

— Bine. O ceată de îngeri s-a hotărât să mă urmeze, să se apropie cât mai mult posibil de Materie, ca sa adunăm la un loc, pentru noi, toate cunoştinţele noastre, spre o mai bună înţelegere a lor, aşa cum ne-o ceruse Dumnezeu. Mihail a venit cu mine, la fel şi o ceată mare de arhangheli, câţiva serafimi şi câţiva ofanimi. Pe lângă ei, câţiva îngeri de rang inferior, foarte îndrăgostiţi de Creaţie şi curioşi să afle ce m-a făcut să mă supăr atât de tare pe Dumnezeu.

Nu-ţi pot spune exact câţi am fost. Dar, când am ajuns pe Pământ, am luat-o pe drumuri separate, să observăm lucrurile. Ne întâlneam deseori şi cădeam de acord asupra celor văzute.

Ne unea interesul faţă de spusele lui Dumnezeu, anume că Omenirea face parte din Natură. Pur şi simplu, nu ne puteam imagina că e adevărat. Am plecat în explorare.

Eu am aflat foarte repede că bărbaţii şi femeile trăiau acum în grupuri mari, erau complet diferiţi de celelalte primate, îşi clădeau adăposturi, se vopseau pe trupuri cu multe culori, femeile stăteau deseori separat de bărbaţi şi credeau în ceva invizibil. Dar în ce anume? Oare în sufletele strămoşilor, ale celor dragi care au murit, în spiritele ţintuite în aer, deasupra Pământului, fără trup şi tulburate?

Da, în ele credeau, dar adorau şi alte entităţi. Îşi închipuiau că există un Zeu care a creat animalele sălbatice, căruia îi aduceau sacrificii sângeroase pe altare, considerând că acest aspect al Dumnezeului Atotputernic avea o personalitate cu limite clare, uşor de mulţumit sau de înfuriat.

Nu pot spune că am fost surprins în mod deosebit. Văzusem deja primele semne ale acestor manifestări. La urma urmei, am cercetat vreme de milioane de ani pentru a te regăsi în revelaţiile mele. Însă, apropiindu-mă de altare şi auzind rugăciunile stranii adresate zeului animalelor sălbatice, văzând cu câtă grijă şi deliberare era dus la capăt sacrificiul — uciderea unui berbec sau a unui cerb — am fost şocat nu numai de faptul că oamenii începeau să semene cu îngerii, dar şi de acela că bănuiau adevărul.

Ajunseseră la el instinctiv! Exista un zeu. Ştiau asta. N-aveau idee cum arată, dar ştiau de existenţa lui. Iar această cunoaştere instinctivă părea că izvorăşte din aceeaşi substanţă ca sufletele lor supravieţuitoare. Dar să fiu mai explicit.

Conştiinţa de sine şi conştiinţa propriei morţi au creat un simţ al individualităţii distincte în oameni, iar individualitatea se temea de moarte, se temea de anihilare! A văzut-o petrecându-se, ştia ce însemna. Şi se ruga zeului să nu permită ca un asemenea lucru să-şi găsească rostul în lume.

Tocmai această tenacitate a individualităţii a făcut ca sufletul omenesc să rămână în viaţă după ce părăsea trupul, imitându-l, fără să se destrame, ca să zic aşa, agăţându-se de viaţă, perpetuându-se, luând forma singurei lumi pe care o cunoştea.

Am păstrat liniştea. Eram prins de povestire şi nu doream decât ca Memnoch s-o continue. Dar, firesc, mi-a venit în minte Roger. M-am gândit la el, pentru că era singura fantomă pe care o cunoscusem vreodată. Iar descrierea lui Memnoch corespundea perfect fantomei lui Roger, atât de bine conturată şi de hotărâtă.

— Ah, da, cu siguranţă, a revenit Memnoch, probabil tocmai de aceea ţi-ai adus aminte de el, deşi, la vremea aceea, noi credeam că e unul dintre cele mai enervante lucruri din lume.

— N-ai vrut să vină Roger la mine?

— Am stat la pândă. Am ascultat Am fost uimit, la fel ca tine, dar fusesem uimit şi de alte stafii, înaintea lui. Nu mi s-a părut ceva extraordinar, dar, sigur, n-a fost mâna mea, dacă la asta te referi.

— Dar s-a petrecut atât de aproape de venirea ta! Lucrurile par să se lege.

— Da? Şi care-i legătura? Caută în tine însuţi. Nu crezi că morţii au mai încercat să-ţi vorbească? Nu crezi că fantomele victimelor tale te-au urmărit cu urletele lor? Fireşte că victimele tale se sting în extaz şi cuprinse de o confuzie totală, fără să fie conştiente că tu le-ai cauzat moartea. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa. Poate că tu eşti cel care s-a schimbat! Amândoi ştim că l-ai iubit pe muritorul ăsta, Roger, l-ai admirat, i-ai înţeles vanitatea şi dragostea pentru cele sfinte, misterioase şi costisitoare, pentru că astfel de însuşiri există şi în tine.

— Da, e adevărat, fără îndoială. Dar tot cred că ai fost implicat în venirea lui.

A părut şocat M-a privit preţ de câteva minute, parcă gata să se înfurie, apoi a râs:

— De ce? De ce m-aş preocupa de o asemenea apariţie? Ştii

ce vreau de la tine! Ştii ce înseamnă dorinţa mea! Nu eşti străin de revelaţia mistică sau teologică. Ştiai şi când erai viu, un băiat din Franţa, care a înţeles că s-ar putea să moară fără să afle înţelesul universului şi a fugit la preotul satului, ca să-l întrebe: "Crezi în Dumnezeu?"

— Da, dar lucrurile s-au petrecut în acelaşi timp. Iar când spui că nu au nici o legătură, eu... pur şi simplu, nu te cred.

— Eşti cea mai afurisită creatură! Chiar asta eşti! Exasperarea lui, deşi uşor amuzată, era sesizabilă. Lestat, nu vezi că ceea ce te-a îndemnat spre complexitatea lui Roger şi a fiicei lui, Dora, e acelaşi lucru cu cel care m-a îndemnat pe mine să vin la tine? Ajunseseşi la un punct în care căutai supranaturalul. Strigai Raiului să fie pustiit! L-ai luat pe David, a fost, probabil, cel dintâi pas adevărat către pericolul moral absolut! îţi poţi ierta că ai făcut din copila aceea vampira Claudia, pentru că erai tânăr şi prost

Dar să-l transformi pe David, împotriva voinţei sale! Să-i iei sufletul şi să-l prefaci în vampir? A fost crima crimelor, strigătoare la cer, pentru Dumnezeu! Tocmai pe David, căruia noi i-am dat voie să ne privească o dată, atât de mult ne-a interesat el şi drumul pe care avea să-l aleagă, oricare ar fi fost.

— Ah, deci i-aţi apărut intenţionat.

— Credeam că ţi-am spus-o deja.

— Dar Roger şi Dora, pur şi simplu, mi-au ieşit în cale.

— Da. Era de aşteptat ca tu să alegi victima cea mai strălucitoare şi fascinantă! Un om la fel de bun în ceea ce făcea — mă refer la crime, escrocherii, hoţii — ca tine. A fost un pas curajos. Foamea ta creşte mereu, devenind tot mai periculoasă pentru tine şi pentru cei din jur. Nu te mai interesează nici cei căzuţi, nici cei săraci, nici asasinii. Când îl urmăreai pe Roger, urmăreai puterea şi mărirea. Unde te-au dus ele?

— Sunt tulburat de ceea ce simt.

— De ce?

— Pentru că simt că te iubesc, şi eu întotdeauna sunt foarte atent cu asemenea sentimente, o ştim amândoi. Mă simt atras de tine. Vreau să aflu tot ce ai să-mi spui! Dar, cu toate astea, cred că minţi în legătură cu Roger. Şi cu Dora. Cred că lucrurile sunt legate între ele. Când mă gândesc la Dumnezeu Întrupat...

M-am oprit, incapabil să continuu.

Mă copleşeau senzaţiile Raiului, cele pe care mi le

aminteam, le simţeam, iar respiraţia mi se transformase într-o durere mult mai adâncă decât cea pe care erau în stare să o exprime lacrimile.

Probabil că am închis ochii. Pentru că, atunci când i-am deschis, mi-am dat seama că Memnoch îmi luase mâinile într-ale lui. Erau calde, foarte puternice şi neobişnuit de fine. Cât de reci trebuie să-i fi părut ale mele... Ale lui erau mari, perfecte, ale mele, de o albeaţă ciudată, subţiri, lucitoare, cu unghii scânteind, ca întotdeauna, asemenea gheţii în soare.

S-a îndepărtat de mine, lăsând în loc un sentiment chinuitor. Am rămas cu mâinile înţepenite, rigide, simţindu-mă foarte singur.

Stătea la câţiva metri de mine, cu spatele, privind apa îngustă. I se vedeau aripile, uriaşe, tremurătoare, de parcă o tensiune interioară îi punea în funcţie, involuntar, aparatul muscular de care erau ataşate. Arăta perfect, irezistibil şi disperat.

— Poate că Dumnezeu are dreptate! a spus furios, dar cu voce joasă, uitându-se nu la mine, ci la apă.

— În legătură cu ce? l-am întrebat, ridicându-mă.

Nu voia deloc să mă privească.

— Te rog, Memnoch, nu te opri. Sunt clipe în care am impresia că o să mă prăbuşesc, răpus de lucrurile pe care le aflu. Continuă, te rog. Te implor.

— Aşa ştii tu să-ţi ceri iertare, nu? m-a întrebat cu blândeţe. Apoi s-a întors către mine. Aripile îi dispăruseră. A venit spre mine încet şi s-a aşezat la dreapta mea. Haina îi era prăfuită la tiv. Am observat amănuntul înainte de a-l gândi. În pletele lungi, încâlcite, i se agăţase o frunză verde.

— Nu, nu-i chiar aşa, i-am răspuns. Nu era o scuză. De obicei, spun exact ce gândesc.

I-am cercetat faţa — profilul parcă sculptat, absenţa totală a părului de pe pielea cu aspect atât de omenesc — Imposibil de descris. Dacă te uiţi la o statuie dintr-o biserică în stil renascentist, de două ori mai înaltă decât tine, dar perfectă, nu te sperii, ştiind că e de piatră. Dar el era viu.

S-a întors, parcă simţind că-l studiam. S-a uitat adânc în ochii mei, apoi s-a aplecat în faţă, cu privirea limpede, scăldată în multe culori, şi i-am simţit buzele moi, fine şi uşor umede atingându-mi obrazul. Un fior cald a trecut prin trupul meu rece,

o flacără aprinzând fiecare părticică din mine, aşa cum numai sângele, sângele viu, ar fi putut să aprindă. Am simţit o durere în inimă. Poate că am apăsat degetul exact la locul potrivit de pe piept.

— *Ce simţi?* l-am întrebat, refuzând să mă las răvăşit de emoţii.

— Simt sângele din sute de suflete, a şoptit el, simt un suflet care a cunoscut o mie de suflete.

— Le-a cunoscut? Sau doar le-a distrus?

— Vrei să mă îndepărtezi din ură faţă de tine însuţi? Sau vrei să-mi continuu povestea?

— Continuă, te rog, continuă.

— Omul l-a inventat sau l-a descoperit pe Dumnezeu. Vorbea calm, în acelaşi fel politicos, aproape umil, ca înainte. Au fost perioade în care triburile adorau mai mult de o zeitate, considerând că ea ar fi creat partea aceasta sau cealaltă a lumii. Da, oamenii ştiau de existenţa sufletelor supravieţuitoare ale morţilor, da, se îndreptau spre ele cu gândul şi le aduceau ofrande la morminte. Plângeau în faţa lor, le implorau ajutorul la vânătoare, la naşterea unui copil, în orice clipă.

Noi, îngeri fiind, am cercetat atent Şeolul, pe măsură ce am pătruns în el, iar substanţa noastră nu a tulburat deloc lăcaşul care aparţinea sufletelor... numai şi numai lor... Ne-am dat seama că ele se întăreau, în supravieţuirea lor, datorită grijii pe care le-o acordau cei de pe pământ, prin dragostea oamenilor, prin faptul că oamenii se gândeau la ei. Era un proces.

Sufletele acelea erau entităţi individuale, posedând intelect, curiozitate şi interese diferite, asemenea îngerilor. Ele găzduiau însă toate sentimentele omeneşti, deşi în multe dintre ele orice emoţie era pe cale de a se stinge.

Unele suflete, de exemplu, ştiau că erau moarte şi căutau să răspundă rugăciunilor rostite de copiii lor, încercau din răsputeri să le dea sfaturi, să le vorbească, cu toată puterea adunată în glasul lor spiritual. Se luptau să li se arate copiilor. Uneori reuşeau, pentru câteva clipe scurte, strângând în ele particule învolburate de materie, prin forţa absolută a substanţei din care erau făcute. Alteori le apăreau în vis, când sufletul omului viu, adormit, se deschidea către ele. Le povesteau despre durerea şi întunericul morţii şi-i îndemnau să fie curajoşi şi puternici în viaţă — le dădeau sfaturi.

Sufletele păreau, cel puţin câteodată, conştiente că credinţa şi grija fiilor şi a fiicelor lor le întăreau. Cereau ofrande şi rugăciuni, le reaminteau copiilor de îndatoriri. Într-o anumită măsură, sufletele erau cel puţin confuze, cu o singură excepţie. Credeau că au văzut tot ceea ce era de văzut.

— Nu ştiau nimic despre Rai? l-am întrebat.

— Nu, în Şeol nu pătrundea nici lumina, nici muzica Raiului. Din Şeol se vedeau întunericul şi stelele, şi oamenii de pe pământ.

— Aşa ceva e de nesuportat.

— Nu şi dacă te crezi zeul copiilor tăi, şi îţi câştigi energia doar privind libaţiile de la mormântul tău. Nu şi dacă îţi plac cei care îţi ascultă sau nu sfaturile şi-ţi rabdă sau nu mânia, nu şi dacă poţi comunica din când în când cu ei, obţinând rezultate spectaculoase.

— Pricep. Le apăreau copiilor drept zei.

— Numai drept zei ancestrali de un anume fel. Nu ca şi Creatori ai universului. Fiinţele umane aveau idei clare despre ambele aspecte, aşa cum ţi-am spus.

Problema Şeolului m-a absorbit în întregime. L-am străbătut în lung şi-n lat. Unele suflete nu ştiau că muriseră, doar că erau pierdute şi oarbe, şi nenorocite şi plângeau întruna, ca şi copiii oamenilor. Erau atât de vlăguite, încât nu cred că simţeau prezenţa celorlalte suflete.

Altele erau complet dezorientate. Credeau că încă mai trăiesc! îşi urmăreau familiile, încercând zadarnic să se facă ascultate de fiica sau fiul care le uitaseră, deşi nu puteau fi nici auzite, nici văzute. Ei bine, aceste suflete care credeau că trăiesc nu aveau prezenţa de spirit de a strânge materie ca să se poată arăta în visul celor vii, tocmai pentru că nu ştiau că erau moarte.

— Pricep.

— În sfârşit, unele suflete ştiau că li se arătau muritorilor ca stafii. Altele credeau că sunt în viaţă şi că toată lumea s-a întors împotriva lor. Altele se lăsau în voia sorţii, văzându-le şi auzindu-le pe celelalte suflete, dar fiind, în acelaşi timp, departe de ele, de parcă ar fi fost indiferente sau ar fi visat Iar alte suflete se stingeau.

Câteva au murit chiar sub ochii mei. Mi-am dat seama în curând că multe dintre ele erau pe moarte. Sufletul muribund

rezista o săptămână sau, poate, o lună măsurată de oameni, după ce părăsea trupul, păstrându-i forma, apoi începea să se stingă. Substanţa lor se dispersa treptat, la fel ca substanţa dintr-un animal la moartea sa. Se pierdea în aer, se reîntorcea, probabil, la puterea şi substanţa lui Dumnezeu.

— Aşa s-a întâmplat? am întrebat, disperat. Forţa lor se întorcea la Creator, flacăra lumânării revenea la focul veşnic?

— Nu ştiu. Şi nici nu am văzut flăcărui plutind spre Rai, atrase către înalturi de un foc puternic şi iubitor. Nu, n-am văzut nimic de felul ăsta.

Din Şeol nu se vedea Lumina lui Dumnezeu. Un tărâm lipsit de consolarea dumnezeiască. Cu toate acestea, sufletele erau fiinţe spirituale, create după imaginea noastră şi a Lui, agăţându-se de imaginea aceea, înfometate de viaţa de după moarte. Acesta era marele lor chin. Foamea de viaţa de după moarte.

— Dar, dacă n-ar exista această viaţă, atunci sufletul s-ar stinge, pur şi simplu?

— Nu, nicidecum. Foamea părea înnăscută. Trebuia să dispară în Şeol înainte ca sufletul să se dezintegreze. Cu adevărat, sufletele treceau prin foarte multe experienţe în Şeol, iar cele mai puternice se considerau zei sau oameni trecuţi în tărâmul Dumnezeului cel bun. Ele câştigau putere chiar şi pentru celelalte, pe care le influenţau, le întăreau ca să nu moară. Memnoch a tăcut, de parcă n-ar fi ştiut cum să continue. Apoi a revenit: Câteva suflete au înţeles lucrurile într-un mod diferit. Ştiau că nu sunt zei, ci oameni care au murit Erau conştiente că nu puteau schimba destinul celor care se rugau la ele şi că libaţiile erau, în general, simbolice. Ştiau. Ştiau că sunt moarte şi se considerau pierdute. S-ar fi reîncarnat, dacă ar fi putut Pentru că numai în trup găseau lumina şi căldura, şi odihna pe care o cunoscuseră dintotdeauna, pe care încă o simţeau. Iar uneori aceste suflete chiar reuşeau să se reâncarneze!

Am fost şi eu martor la mai multe feluri de reâncarnări. Am văzut suflete coborând intenţionat şi luând trupul unui muritor stupefiat, punând stăpânire pe trupul şi mintea lui şi trăind în el, până când omul aduna destulă forţă pentru a le alunga. Ai auzit despre asemenea lucruri. Toţi oamenii ştiu ce înseamnă. Ai luat în stăpânire un trup care nu-ţi aparţinea, iar al tău a fost luat de

alt suflet.

— Da.

— Însă nu erau decât zorii unei astfel de invenţii. Sufletele inteligente care învăţau regulile ei, devenind din ce în ce mai puternice — da, era un lucru care merita urmărit.

Ceea ce a reuşit să mă înspăimânte pe mine — care sunt un Acuzator îngrozit de Natură, cum spune Dumnezeu — ceea ce nu am putut ignora a fost faptul că sufletele acestea îi influenţau cu adevărat pe femei şi pe bărbaţi! Existau deja profeţi printre oameni. Fumau sau beau o licoare, ca să li se întunece mintea şi ca un suflet mort să vorbească cu glasul lor!

Şi, întrucât aceste spirite , pentru că de acum înainte trebuie să le numesc spirite , nu ştiau decât ce învăţau pe pământ şi în Şeol, deseori îndemnau fiinţele umane să facă greşeli grave. Le-am văzut ordonând oamenilor să se lupte, comandând execuţii. Le-am văzut pretinzând sacrificii de fiinţe omeneşti.

— Ai văzut crearea religiei de către om, am intervenit.

— Da, în măsura în care omul poate crea ceva. Să nu uităm Cine ne-a creat pe toţi.

— Dar ceilalţi îngeri ce credeau despre aceste revelaţii?

— Ne adunam, ne povesteam lucruri uimitoare, apoi porneam

din nou în explorare. Pământul ne pasiona mai mult decât oricând până atunci. În general, reacţiile îngerilor erau diferite. Unii — serafimii, în special — credeau că întreg procesul este nemaipomenit, că Dumnezeu merita nenumărate imnuri de slavă, spre lauda Creaţiei Lui, care a dus la naşterea unei fiinţe capabile să emane o zeitate invizibilă dinlăuntrul ei, zeitate care, la rândul ei, o supunea la eforturi tot mai grele pentru supravieţuire sau îi comanda să pornească la război.

Pe urmă veneau îngerii care spuneau: "E o greşeală, un lucru abominabil! Sufletele oamenilor să pretindă că sunt zei! E ceva de nedescris, o blasfemie care trebuie oprită imediat."

Şi, în final, reacţia mea plină de patimă: "E înspăimântător şi se va ajunge la dezastre tot mai mari! Este începutul unei ere cu desăvârşire noi în viaţa omului, o viaţă fără trup, dar conştientă şi nepăsătoare , care ia avânt cu fiece clipă şi umple atmosfera lumii cu entităţi îndrăzneţe şi puternice, la fel de ignorante ca şi oamenii în jurul cărora se învârtesc."

— Sînt convins că şi alţi îngeri au fost de acord cu tine.

— Da, chiar la fel de vehementi, dar Mihail mi-a spus: "Memnoch, încrede-te în Dumnezeu, Cel care le-a făcut pe toate. Numai Dumnezeu cunoaşte Planul Divin."

Mihail şi cu mine am purtat cele mai lungi discuţii. Rafael, Gabriel şi Uriel nu coborâseră pe pământ, nu făceau parte din misiune dintr-un motiv foarte simplu. Cei patru nu merg niciodată în acelaşi loc. Este o lege a lor, un obicei, o... dorinţă ca doi dintre ei să se afle întotdeauna în Rai, la chemarea lui Dumnezeu. Ei nici nu pleacă împreună în acelaşi timp. De data asta, Mihail a fost singurul care a vrut să mă urmeze.

— Mai există arhanghelul Mihail?

— Bineînţeles! O să-l cunoşti. L-ai putea vedea şi acum, dacă vrei, dar el n-ar vrea să vină. Nu, n-ar vrea. E de partea lui Dumnezeu. Dacă mi te alături, n-o să te considere un străin. De fapt, vei fi surprins de îngăduinţa pe care Mihail o arată străduaniilor mele. Raiul mi le trece cu vederea, altfel nu mi s-ar da voie să fac ceea ce fac. Memnoch m-a privit direct. Toţi cei din *bene ha elohim* pe care ţi i-am descris trăiesc. Sunt nemuritori. Cum ai putut crede că lucrurile ar sta altfel? Da, în Şeol erau suflete care acum nu mai există, sub nici un fel de formă cunoscută mie, însă pot exista în forme ştiute de Dumnezeu.

— Înţeleg. A fost o întrebare prostească, am recunoscut. Dar când priveai în jurul tău, când te umpleai de teamă, ce legătură ai stabilit cu ceea ce spusese Dumnezeu despre natură? Percepeai într-adevăr omenirea ca făcând parte din natură?

— N-am făcut nici o legătură decât în ceea ce priveşte schimbul nesfârşit de energie şi materie. Sufletele erau energia, totuşi, reţineau cunoştinţe din materie. În afară de asta, n-am găsit nici o cale de potrivire. Însă Mihail avea un alt punct de vedere. Ne aflam pe o scară, nu-i aşa? Cele mai de jos molecule de materie anorganică reprezentau treptele de jos. Sufletele fără trup ocupau treapta de deasupra omului, dar sub îngeri. Pentru Mihail, nu era decât o procesiune curgătoare. Însă, din nou, Mihail era convins că Dumnezeu le făcuse pe toate intenţionat şi aşa voia să se petreacă lucrurile.

Nu puteam fi de acord! Pentru că mă înfiorau *suferinţele* sufletelor. Şi pe Mihail îl îndurerau. Îşi acoperea urechile. Iar *moartea* sufletelor mă îngrozea. Dacă sufletele ar putea trăi, atunci de ce să nu ştie toată lumea? Au fost ele condamnate să trăiască veşnic în întuneric? Ce alt lucru din natură mai era

astfel condamnat să rămână neschimbat? Oare ajunseseră ele asemeni asteroizilor ce dobândiseră senzaţii şi se învârteau întruna pe orbita planetei, nişte luni în stare să ţipe, să plângă şi să se jelească?

"Ce se va întâmpla? l-am întrebat pe Mihail. Triburile se roagă mai multor suflete care le devin zeităţi. Unele sunt mai puternice decât celelalte. Uită-te la războaiele de peste tot, la bătălii."

"Dar, Memnoch, mi-a răspuns el, primatele au procedat la fel şi înainte de a avea suflete. În Natură fiecare fiinţă mănâncă şi este mâncată de alta mai puternică. Tocmai asta încearcă Dumnezeu să-ţi spună de când ai început să strigi, să protestezi împotriva suferinţei de pe Pământ. Aceste suflete-zei-spirite sunt expresii ale oamenilor, fac parte din omenire, sunt născute şi sprijinite de oameni, chiar dacă le-ar spori forţele atât de mult, încât să-i manipuleze la modul ideal, ele tot din materie sunt născute şi tot din natură fac parte, după cum a spus Dumnezeu."

"Aşadar, natura este această oroare care se dezvăluie, am spus eu. Nu e destul că rechinul devorează puiul de delfin dintr-o înghiţitură şi că lupul striveşte între dinţi fluturele, nepăsător la frumuseţea lui. Nu e destul. Natura trebuie să meargă mai departe şi să făurească din materie aceste spirite chinuite. Natura este foarte apropiată de Dumnezeu, dar departe de El în aceeaşi măsură, aşa că numai Şeol e numele potrivit pentru acest loc."

— Spusele mele au fost prea mult pentru el. Nu poţi să-i vorbeşti aşa arhanghelului Mihail. Pur şi simplu, nu are rost Aşa că mi-a întors spatele imediat, dar nu de supărare, nici de teamă că fulgerul lui Dumnezeu m-ar putea rata, lovindu-l pe el în aripa stângă. A plecat în linişte, de parcă mi-ar fi spus: "Memnoch, eşti nerăbdător şi lipsit de înţelepciune". S-a întors şi a rostit compătimitor: "Nu pătrunzi în adâncimea lucrurilor, Memnoch. Sufletele de-abia au început să evolueze. Cine ştie cât de puternice pot deveni? Omul a pătruns pe tărâmul invizibilului. Dacă e menit să devină la fel ca noi?"

"Dar cum s-ar putea întâmpla aşa ceva, Mihail? De unde să ştie sufletele ce sunt îngerii şi ce e Raiul? Crezi că dacă am deveni vizibili şi ne-am arăta în faţa lor, spunându-le că..."

M-am oprit Până şi eu mi-am dat seama că aşa ceva era de

neconceput. N-aş fi îndrăznit, nici dac-ar fi trecut milioane de ani. De-abia mi-a trecut prin minte posibilitatea asta, de-abia am început să cugetăm la ea, că alţi îngeri au venit lângă noi şi ne-au spus: "Cei vii ştiu că suntem deja printre ei."

"De unde au aflat?" i-am întrebat eu. Oricât de rău mi-ar fi părut de omenire, nu-i consideram pe bărbaţi şi pe femei prea deştepţi. Dar îngerii mi-au adus explicaţii imediat.

"Unii dintre ei ne-au simţit prezenţa, aşa cum au simţit sufletele moarte. Cu aceeaşi parte a creierului care sesizează alte lucruri invizibile, vă spun că am fost simţiţi, iar acum ne vor imagina. O să vedeţi."

"Asta nu poate fi dorinţa lui Dumnezeu, a intervenit Mihail. Eu zic să ne întoarcem în Rai numaidecât."

Majoritatea au fost de acord cu el de îndată, ca întotdeauna, păstrând tăcerea. Stăteam singur, privindu-i pe toţi.

"Ei? am întrebat. Dumnezeu mi-a dat o misiune de îndeplinit. Nu mă pot întoarce până când nu voi fi înţeles. Şi încă nu am înţeles."

— S-a pornit o zarvă mare. În cele din urmă, Mihail m-a sărutat, în felul în care o fac îngerii, discret, pe buze şi pe obraji, apoi s-a înălţat spre Rai, urmat de toată ceata.

Eu am rămas singur pe pământ. Nu m-am rugat lui Dumnezeu, am privit în mine însumi şi mi-am zis: Ce să fac acum? Nu vreau să fiu văzut drept înger. Nu vreau să fiu adorat, asemenea sufletelor supravieţuitoare. Nu vreau să-L supăr pe Dumnezeu, dar trebuie să-I îndeplinesc porunca. Trebuie să înţeleg. Acum sunt invizibil. Dacă aş face exact ceea ce fac sufletele inteligente? Adică, să adun materie şi să-mi construiesc un trup, să adun destule particule micuţe din toată lumea. Cine, în afara lui Dumnezeu, ştie mai bine decât mine din ce e omul făcut, cine ştie mai bine decât mine alcătuirea ţesuturilor, a celulelor, a oaselor, a fibrelor şi a creierului?

Aşa că m-am pus pe treabă. Mi-am concentrat întreaga putere şi voinţă ca să-mi construiesc un înveliş din carne, complet, şi am ales, fără să mă gândesc, să fiu bărbat. Vrei să mă explic?

— Nu, am răspuns. Îmi închipui că văzuseşi destule violuri, naşteri şi lupte zadarnice, ca să faci alegerea cea mai înţeleaptă. Ştiu, căci am făcut-o eu însumi.

— Corect. Dar uneori stau pe gânduri. Oare lucrurile n-ar fi stat cu totul altfel dacă aş fi ales să devin femeie? Mi-ar fi stat în

putere. Femeile ne seamănă mai mult, să ştii. Însă, dacă noi suntem şi bărbaţi, şi femei, atunci suntem mai mult bărbaţi decât femei. Împărţirea nu e egală.

— După tot ce mi-ai arătat, sunt de acord.

— Aşadar, aveam un înveliş din carne. A durat ceva mai mult decât te-ai fi aşteptat. A trebuit să-mi amintesc fiecare părticică a cunoaşterii din memoria mea de înger. A trebuit să construiesc trupul, apoi să-mi introduc substanţa exact în felul în care s-ar fi introdus substanţa vieţii naturale, şi a trebuit să mă predau trupului complet, adică să mă învăluiesc în el, să pătrund în el cu adevărat şi să-i ating limitele, fără să intru în panică. Apoi a trebuit să privesc cu ochii lui.

Am încuviinţat în linişte, cu un surâs vag. Şi eu renunţasem la trupul meu de vampir pentru unul omenesc, aşa că îmi imaginam măcar o parte din experienţa prin care trecuse Memnoch. Dar nu eram deloc dispus să mă laud cu asta.

— N-am simţit nici o durere, a continuat Memnoch. Numai supunere. M-am învăluit pe mine însumi, mi-am învăluit substanţa fără nici un motiv temeinic, dintr-un instinct al Naturii, ca să folosesc cuvântul preferat al lui Dumnezeu. Mi-am lăsat libere numai aripile, aşa că aveam statura unui înger şi, îndreptându-mă spre lacul limpede din apropiere, m-am privit. L-am văzut, pentru prima oară, pe Memnoch într-o formă materială. M-am văzut pe mine însumi, părul blond, ochii, pielea, toate darurile cu care Dumnezeu mă înzestrase în forma invizibilă, acum vizibile sub forma unui corp, a cărnii.

Mi-am dat seama de îndată că depăşisem măsura! Eram prea mare. Mă mistuia substanţa din mine! N-ar fi mers. Aşadar, mi-am schimbat forma imediat şi mi-am redus din trup, până când am ajuns la dimensiunea unui om.

Vei şti cum să procedezi şi tu, dacă rămâi cu mine, dacă alegi să mă urmezi, să mori şi să-mi fii mâna dreaptă. Acum dă-mi voie să-ţi spun că nu e nici imposibil, nici foarte simplu. Nu e ca şi cum ai apăsa tastele unui calculator, lăsându-te comod pe spate şi aşteptând ca aparatul să-ţi execute comenzile, rând pe rând. Însă nu e nici un lucru greu, care să-ţi ceară să fii foarte conştient, E nevoie doar de cunoaştere, răbdare şi voinţă angelică.

Lângă lac se afla acum un bărbat gol, blond, cu ochi deschişi la culoare, foarte asemănător cu cei care populau regiunea,

poate mai aproape de perfecţiune decât ei şi înzestrat cu organe fizice de mărime normală, deloc neobişnuite.

Pe măsură ce substanţa mea pătrundea fiecare organ, în scrot şi în penis, mai ales, am simţit ceva total necunoscut mie ca înger. Absolut necunoscut. Ceva care implica mai multe senzaţii. Am aflat direct ce este sexul, bărbăţia, o anumită vulnerabilitate umană, nu doar privind şi bănuind. Pe deasupra, eram şi foarte surprins de puterea din mine.

Mă aşteptasem să fiu cuprins de umilinţă în forma adoptată! Să tremur, lipsit de demnitate, în faţa nimicniciei mele, în faţa imobilităţii şi a nenumăratelor altor lucruri, pe care le-ai simţit şi tu când ţi-ai schimbat trupul cu unul omenesc.

— Îmi aduc aminte foarte limpede toate senzaţiile.

— Cu mine nu s-a petrecut aşa. Nu mai avusesem niciodată o formă materială. Nu mă gândisem niciodată, dar niciodată, să mă transform. Nici nu-mi trecuse vreodată prin cap să vreau să-mi văd imaginea reflectată într-o oglindă pământească. Ştiam cum arăt, mă reflectasem în ochii altor îngeri. Ştiam din ce sunt făcut, pentru că mă vedeam cu ochii mei de înger.

De-acum însă eram un bărbat, Mi-am pipăit creierul din craniu, mecanismele umede, încâlcite, aproape haotice, straturi peste straturi de ţesut, ascunzând stadiile timpurii ale evoluţiei, amestecate cu o bogăţie de celule superioare din cortex într-o manieră ce părea absolut ilogică, şi totuşi, era cea naturală — naturală, dacă ştiai ceea ce eu, ca înger, ştiam.

— Ce anume? am întrebat, cât am putut de politicos.

— Emoţiile stârnite în creier mă luau în stăpânire fără ca, mai întâi, să fiu conştient de ele. Asta nu i se poate întâmpla unui înger. Emoţiile noastre nu trec de bariera minţii noastre conştiente. Nu simţim teroarea iraţională. Cel puţin, eu n-am simţit-o. Şi, orice-ar fi, nu credeam asta stând în picioare pe pământ, în trupul unui bărbat.

— Ai fi putut fi rănit sau ucis în forma asta?

— Nu. De fapt, ajung şi aici, imediat. Mă aflam într-o zonă sălbatică de pădure, chiar aici, în această vale care este Palestina, conştient că trupul meu putea servi drept hrană animalelor sălbatice. Aşa că am ridicat în jurul meu un scut foarte solid, de substanţă îngerească. Acţiona pe principii electrice. Când un animal se apropia de mine, aşa cum s-a întâmplat destul de repede, era imediat respins de scut.

Astfel apărat, m-am hotărât să mă îndrept spre coloniile, apropiate, de oameni şi să mă uit atent la toate, ştiind foarte bine că nimeni nu mă putea răni, lovi sau ataca. Dar, mi-am zis, apariţia mea nu va fi miraculoasă. Dimpotrivă, mă voi feri de lovituri şi mă voi purta în aşa fel, încât să nu fiu băgat în seamă.

Am aşteptat să se întunece şi m-am dus la cea mai apropiată aşezare, care era şi cea mai întinsă din zonă şi devenise atât de puternică, încât acum lua tribut de la aşezările vecine. Era un spaţiu larg, rotund şi înconjurat de un zid, plin de colibe în care locuiau bărbaţi şi femei. În fiecare ardea câte-un foc. Locul de adunare se afla în mijlocul lor. Aveau porţi care se încuiau noaptea.

M-am furişat înăuntru, m-am ascuns lângă o colibă şi ceasuri întregi m-am uitat la ce făceau oamenii din aşezarea asta seara, apoi noaptea. M-am târât de la o colibă la alta, m-am uitat atent, din pragul uşii, şi am văzut multe lucruri.

A doua zi, i-am urmărit prin pădure. M-am luat după o ceată de vânători, observându-i astfel, încât ei să nu mă observe pe mine. Dacă mă vedeau cumva, o luam la fugă, deci acţionam logic şi previzibil. Nimeni nu s-a luat după mine.

Vreme de trei zile şi trei nopţi, am stat în apropierea acestor oameni care duceau un trai înfloritor. Le-am aflat limitele, nevoile şi durerile fizice şi, treptat, poftele, pe care le-am descoperit, dintr-o dată, arzând şi în mine.

Iată cum s-a întâmplat. Era în seara celei de-a treia zile. Găsisem deja numeroase argumente care-mi susţineau ideea că oamenii nu fac parte din Natură. Aveam un caz pe care să i-l prezint lui Dumnezeu. Eram gata să plec.

Un lucru, însă, care i-a fascinat mereu pe îngeri şi pe care eu, în trup omenesc, nu-l experimentasem încă, era unirea sexuală. Ca înger invizibil, te poţi apropia destul de mult de cei care se împerechează, le vezi ochii întredeschişi, le auzi gemetele, atingi sânul cald al femeii şi-i simţi inima bătând nebuneşte.

Am făcut asta de nenumărate ori şi mi-am dat seama că unirea pasională , trăită cu adevărat , era vitală pentru cazul meu. Ştiam ce înseamnă durerea, oboseala, ştiam cum trăiau acei oameni, cum gândeau şi cum îşi vorbeau. Dar nu ştiam nimic despre unirea sexuală.

În seara celei de-a treia zile, în timp ce stăteam chiar aici, la

malul apei, departe de aşezare, şi priveam spre dreapta, către zările îndepărtate, a venit spre mine, apărând ca de nicăieri, o femeie frumoasă, fiica omului.

Mai văzusem nenumărate femei frumoase! Aşa cum ţi-am spus, când am văzut pentru prima dată frumuseţea femeilor... Înainte ca omul să aibă pielea fină şi fără păr... fusese unul dintre şocurile Evoluţiei Fizice pentru mine. În cele trei zile, cercetasem de la distanţă multe femei frumoase, însă, deoarece mă ascundeam, nu îndrăznisem să mă apropii de ele prea mult. La urma urmei, aveam un trup şi mă străduiam să rămân neobservat.

Dar trăiam în el de trei zile, ia seama, iar organele lui, perfect construite, au reacţionat imediat la vederea femeii care avansa curajos de-a lungul malului. O femeie revoltată, fără un bărbat sau alte femei care s-o păzească, tânără, îndrăzneaţă, puţin supărată, cu părul lung. O femeie frumoasă.

Nu avea pe ea decât o blană aspră de animal, susţinută de o curea din piele roasă. Era desculţă, cu picioarele dezvelite de la genunchi în jos. Păr lung şi negru, ochi albaştri — o combinaţie ispititoare — faţă tânără, dar pe care supărarea şi revolta imprimau trăsăturile de caracter: durere, cutezanţă şi parcă o dorinţă de a-şi face rău singură.

M-a văzut.

S-a oprit, dându-şi seama că e vulnerabilă. Iar eu, pentru că nu mă gândisem nici o clipă la haine, stăteam gol în faţa ei şi o priveam. Organul meu o dorea, o dorea chiar atunci, imediat, cu ardoare.

Am simţit primele senzaţii şi mi-am imaginat cum va fi unirea sexuală. Primele semne ale dorinţei adevărate. Timp de trei zile, am trăit cu mintea, ca un înger. Acum vorbea trupul, iar eu ascultam cu urechi de înger.

Între timp, ea nu a fugit de mine, ci a făcut câţiva paşi înainte. În sufletul ei temerar, a luat o hotărâre bazată pe o experienţă necunoscută mie, dar a luat-o: mă va primi cu braţele deschise, dacă eu aveam s-o doresc. Şi, prin mişcări line şi graţioase ale şoldurilor, printr-un gest al mâinii drepte cu care şi-a ridicat părul, lăsându-l apoi să alunece, m-a ajutat să înţeleg.

M-am dus la ea. M-a luat de mână şi am urcat pe stânci, acolo unde se vede peştera, deasupra umărului tău stâng, în

susul pantei. M-a dus acolo şi, când am ajuns la intrare, mi-am dat seama că dorinţa ei era la fel de arzătoare ca a mea.

Nu era virgină. Oricare i-ar fi fost povestea, nu era o începătoare într-ale pasiunii trupeşti. Ştia ce să facă şi voia să o facă, şoldurile ei mă atingeau deliberat, iar când m-a sărutat şi şi-a pus limba în gura mea, am ştiut ce urmărea.

Eram copleşit. O clipă am împins-o înapoi, ca să mă uit la ea, la frumuseţea ei materială misterioasă, un corp din carne ce avea să putrezească, dar care rivaliza cu al oricărui înger. Am sărutat-o şi eu, violent, făcând-o să râdă şi să se împingă cu sânii în mine.

În câteva secunde eram prăvăliţi pe muşchiul peşterii, aşa cum îi văzusem pe muritori făcând de nenumărate ori. Când am pătruns-o, am simţit pasiunea, am simţit ceea ce nici un înger nu avea cum să simtă! Nu avea nimic de-a face cu raţiunea, contemplarea, compasiunea, ascultarea sau încercarea de a înţelege. Eram înăuntrul ei, copleşit de poftă, la fel ca ea, muşchii fragili ai micii ei guri vaginale mă strângeau de parcă ar fi vrut să mă devoreze, şi, penetrând-o întruna, din nou şi din nou, s-a înroşit toată şi şi-a dat ochii peste cap, iar inima i s-a oprit.

Am terminat în acelaşi timp. Am simţit sperma pătrunzându-i în corp, umplându-i cavitatea caldă şi tensionată. Corpul meu se zvârcolea în acelaşi ritm intens, pe urmă, senzaţia aceea absolut nouă, de nedescris, s-a stins treptat.

Am căzut epuizat lângă ea, ţinând-o cu un braţ. I-am căutat faţa cu gura, ca s-o sărut şi i-am spus, în limba ei, amestecând cuvintele: "Te iubesc, te iubesc, te iubesc, fiinţă dulce şi frumoasă, te iubesc!" Mi-a zâmbit înţelegător şi respectuos şi s-a lipit de mine, apoi mi s-a părut că plânge. Neglijenţa o condusese la afecţiune! Suferea în adâncul sufletului, îi simţeam durerea prin palmele mâinii ei!

Dar în mine cunoaşterea zvâcnea ca un tumult! Avusesem un orgasm! Trăisem senzaţia aceea fizică la maximum, senzaţia încercată de oameni când se împerechează! Priveam tavanul peşterii, incapabil să mă mişc sau să vorbesc.

Apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că s-a speriat de ceva. S-a sprijinit de mine, s-a ridicat în genunchi şi a luat-o la goană.

M-am ridicat în capul oaselor. Lumina coborâse din ceruri!

Cobora din Rai, era lumina lui Dumnezeu şi mă căuta! În genunchi, apoi în picioare, am ieşit afară în fugă.

— "Iată-mă, Doamne! am strigat Sunt plin de bucurie! Doamne, Dumnezeule, ce senzaţii am trăit!" Am înălţat un imn măreţ, iar particulele materiale ale corpului meu au început să se dizolve, le îndepărtam, prin puterea vocii mele de înger. Am revenit la înălţimea mea adevărată, mi-am întins aripile şi am cântat, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru ceea ce cunoscusem în braţele femeii.

Vocea lui Dumnezeu s-a auzit, plină de mânie:

"Memnoch! Tu eşti înger! Ce caută un înger, fiul lui Dumnezeu, lângă fiica oamenilor?"

— Înainte să răspund, lumina s-a retras şi m-a lăsat într-un vârtej. Răsucindu-mă, aripile mi s-au prins în el. Am văzut-o pe femeie acolo jos, la malul mării, alergând îngrozită de ceea ce văzuse şi auzise.

Ea fugea, iar eu eram ridicat spre Porţile Raiului, care pentru prima dată au luat înălţimea şi forma mea, aşa cum au luat înălţimea şi forma ta, ca să mi se trântească în faţă. Lumina m-a orbit şi am căzut, tot mai jos, greu ca plumbul, aşa cum şi tu ai căzut în braţele mele, numai că eu eram singur, singur şi arun-cat din nou, invizibil, dar plin de vânătăi şi lovituri, cu lacrimi în ochi, pe pământul umed.

"Ce-ai făcut, tu, veghetorul Meu?" am auzit vocea Domnului, şoptită, însă clară, în ureche.

Am început să plâng, incapabil să mă controlez.

"Dumnezeul meu, e o neânţelegere. Dă-mi voie... Dă-mi voie să-Ţi prezint cazul..."

„Rămâi cu muritorii pe care-i iubeşti atât de mult! mi-a strigat. Lasă-i pe ei să propovăduiască în locul tău, până Mi se domoleşte mânia. Îmbrăţişează carnea pe care o adori şi care te-a stricat. Să nu mai vii în faţa Mea până nu trimit după tine, când o să vreau Eu."

— Vântul s-a pornit din nou şi, când m-am întors pe spate, mi-am dat seama că nu mai am aripi, ci trupul şi mărimea unui om.

Eram în trupul pe care mi-l creasem singur, aranjat cu mărinimie de Atotputernic ca să mi se potrivească până la ultima celulă. Mă durea tot, stând acolo pe pământ şi gemând, împovărat de amărăciune.

Nu mă mai auzisem niciodată plângând cu glas omenesc. Era un glas domol, lipsit de cutezanţă şi disperare. Nu mă îndoiam că sunt tot înger, că Dumnezeu mă iubeşte. Ştiam că era supărat, da, dar mai fusese supărat de nenumărate ori înainte.

Ceea ce simţeam era durerea despărţirii de El! Nu mai puteam să mă ridic, cu voia mea, la Rai! Nu-mi puteam părăsi trupul. Ridicat în capul oaselor, cu braţele înălţate, mi-am dat seama că asta încercam să fac cu toată fiinţa mea, dar nu eram în stare, iar tristeţea m-a copleşit întreagă, atât de puternică şi de absolută, încât mi-am plecat capul într-un gest de neputinţă.

Se lăsase noaptea. Stele împânzeau cerul, la fel de departe de mine, de parcă Raiul nu mi-ar fi fost aproape niciodată. Am închis ochii şi am auzit vaietul sufletelor din Şeol. Le-am auzit venind lângă mine, întrebându-mă cine sunt, ce văzuseră, de unde am fost aruncat pe pământ? Înainte trecusem neobservat, transformarea mea se făcuse în linişte, în taină, dar, când Dumnezeu m-a azvârlit pe pământ, am căzut spectaculos, ca un înger, şi am luat imediat forma unui om.

Tot Şeolul striga de curiozitate şi tulburare.

"Doamne, ce să le spun? Ajută-mă! l-am implorat."

— Atunci am simţit parfumul femeii. M-am întors şi am văzut-o venind către mine, cu prudenţă. Când mi-a văzut faţa, când mi-a văzut lacrimile şi disperarea, s-a apropiat cu îndrăzneală, frecându-şi aceeaşi sâni calzi de pieptul meu şi luându-mi capul în mâinile ei tremurânde.

13

M-A DUS înapoi în aşezare, în spatele porţilor. Bărbaţii şi femeile s-au ridicat de lângă focuri, iar copiii au fugit spre mine. Conştient de frumuseţea mea angelică, nu m-au surprins privirile lor admiratoare. Dar m-am întrebat ce aveau de gând să facă, în numele Domnului.

M-au aşezat, mi-au dat să mănânc şi să beau. Eram vlăguit. Trei zile nu băusem decât apă şi nu mâncasem decât fructe sălbatice culese din pădure.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate şi am mâncat carnea

gătită care mi s-a dat. Femeia mea, fiica oamenilor, s-a lipit de mine, ca şi când ar fi ameninţat pe oricine ar fi încercat să ne provoace, apoi a început să vorbească.

În picioare, cu braţele ridicate şi cu voce tare, le-a povestit ce văzuse. Folosea cuvinte simple, dar destule ca să descrie cum a dat peste mine pe malul apei, gol, cum mi s-a dat, considerându-mă sfânt şi adorându-mă, ştiind că nu sunt de pe pământ

De-abia o pătrunsese sămânţa mea, că o lumină grozavă a coborât de deasupra şi a umplut peştera. A fugit înspăimântată, dar eu am păşit fără teamă, cunoscând-o, şi în faţa ei m-am preschimbat, aşa că ea a văzut prin trupul meu, dar eu tot acolo eram, foarte înalt şi cu aripi! Viziunea „ fiinţa prin care a văzut ca prin apă „ n-a ţinut decât o clipă. Apoi am dispărut, tot atât de clar cum stau acum, aici. Ea s-a zbătut, s-a zvârcolit, a privit, s-a rugat la strămoşi, Creatorului, demonilor din deşert, a cerut ajutorul tuturor celor puternici, când, deodată, am apărut din nou, transparent — ca să rezum spusele ei, însă vizibil, înaripat şi uriaş — căzând pe pământ cu o lovitură care ar fi ucis orice bărbat — deşi bărbat devenisem şi eu — dar teafăr, după cum vedea toată lumea, trântit în ţărână.

"Doamne, m-am rugat, ce să mă fac? Femeia spune adevărul! Dar eu nu sunt Dumnezeu. Tu eşti Dumnezeu. Ce să mă fac?"

— N-am primit nici un răspuns din Rai, nu l-am auzit nici în urechi, nici în inimă, nici în creierul meu complicat.

Grupul de ascultători, în jur de treizeci şi cinci la număr, dacă nu puneam la socoteală copiii, a rămas tăcut. Fiecare se gândea la cele auzite. Nimănui nu-i venea să creadă, dar nici nu se grăbeau să mă provoace. Ceva din comportamentul şi ţinuta mea îi ţinea la distanţă.

Nici nu era de mirare. Nu m-am umilit, n-am tremurat de spaimă şi nu mi-am dat la iveală suferinţa. Nu învăţasem să-mi exprim suferinţa îngerească prin învelişul carnal. Stăteam locului, pur şi simplu, conştient că, după aprecierea lor, eram tânăr, atrăgător şi misterios, iar ei nu aveau curajul să mă rănească, cum deseori îi răneau pe alţii, să mă înjunghie, să mă înţepe sau să mă ardă, cum procedau cu duşmanii sau chiar cu aceia dintre ai lor pe care îi dispreţuiau.

Dintr-o dată, grupul a început să murmure. Un bărbat foarte

bătrân s-a ridicat şi a vorbit în cuvinte mai simple decât ale femeii. Aş zice că folosea jumătate din vocabularul ei obişnuit. Dar i-a fost destul să se exprime şi să mă întrebe direct:

"Ce-ai de spus despre tine?"

— Ceilalţi au reacţionat de parcă întrebarea ar fi venit din partea unui geniu. Poate că aşa era. Femeia s-a aşezat, s-a lipit strâns de mine şi, cu o privire imploratoare, m-a luat în braţe.

Mi-am dat seama de un lucru: soarta ei depindea de mine. Se temea puţin de oameni, de neamul ei. Dar nu de mine! Interesant. La asta duc afecţiunea şi dragostea. Şi minunile, mi-am zis. Iar Dumnezeu spune că oamenii fac parte din Natură!

Am stat, scurtă vreme, cu capul în piept. În cele din urmă, m-am ridicat, am ridicat-o şi pe ea, perechea mea, de fapt, şi, în cuvinte familiare limbii ei, dintre care unele pe care copiii le adăugaseră deja vocabularului generaţiei din faţa mea, iar adulţii nu le ştiau, am spus:

"Nu vreau să vă fac nici un rău. Am coborât din Rai, ca să învăţ despre voi şi să vă iubesc. Nu vă doresc decât tot ce-i mai bun de la Dumnezeu!"

— Au urmat o agitaţie veselă, oamenii aplaudau în picioare, cei mici săreau în sus şi în jos, în consens. Lilia, femeia de lângă mine, se putea alătura din nou grupului. Fusese alungată şi condamnată la moarte înainte de a mă întâlni. Acum însă avea un sprijin. Se întorsese cu o zeitate, un zeu, o fiinţă din cer... spre care cei din jur întindeau mâinile, articulând silabe şi îmbinări de silabe.

"Nu! am strigat Nu sunt un zeu. Nu eu am făcut lumea. Şi eu, asemenea vouă, îl ador pe Dumnezeu, pe Cel care a făcut-o."

— Vorbele acestea au fost acceptate cu mare încântare. Frenezia a început să mă îngrijoreze. Mi-am simţit clar limitele corpului, văzându-i pe ceilalţi cum dansează, ţipă şi lovesc lemnele din foc. Frumoasa Lilia se agăţa de mine.

"Acum trebuie să dorm!" am rostit dintr-o dată. Era adevărul adevărat. Nu dormisem decât vreo oră în cele trei zile de când aveam trup omenesc şi mă dureau toate, eram vânăt şi alungat din Rai. Voiam să mă întorc la femeie şi să uit de durere în braţele ei.

Toţi au căzut de acord. Ni s-a pregătit o colibă. Oamenii au alergat de colo-colo să ne aducă pieile şi blănurile cele mai bune şi moi şi, în linişte, ne-au condus la cuibul nostru. M-am culcat

pe spate, pe pielea unei capre de munte, lungă şi moale.

"Doamne, ce doreşti să fac acum?" am întrebat cu glas tare. N-am primit răspuns. N-am simţit decât linişte şi întuneric, şi braţele Fiicei oamenilor în jurul meu, lascive şi iubitoare, pline de tandreţe şi pasiune, acea taină, acea combinaţie, acel miracol viu, prin care dragostea şi pasiunea năvăleau în mine.

Memnoch s-a oprit. A părut brusc extenuat. S-a ridicat şi a mers din nou pe malul apei. Călca nisipul fin şi pietrele. I-am văzut, o clipă doar, conturul aripilor, poate aşa cum le văzuse şi femeia, umerii aplecaţi, cum stătea cu spatele la mine, şi faţa aparent îngropată în palme.

— Memnoch, ce s-a întâmplat? Sunt sigur că Dumnezeu nu te-a părăsit aici. Ce-ai făcut? Ce s-a întâmplat când te-ai trezit a doua zi dimineaţa?

Într-un sfârşit, s-a întors cu un oftat, apoi a venit şi s-a aşezat din nou pe piatră.

— Până dimineaţa, am posedat-o de mai multe ori, şi acum zăceam pe jumătate mort de oboseală. Am mai învăţat o lecţie. Dar tot nu ştiam ce-aş putea să fac. Cât ea a dormit, m-am rugat lui Dumnezeu, lui Mihail şi altor îngeri. M-am rugat întruna, întrebându-i ce trebuie să fac. Ştii cine mi-a răspuns?

— Sufletele din Şeol, am dedus eu.

—*Da!* Ele mi-au răspuns. De unde-ai ştiut? Cele mai puternice spirite din Şeol mi-au auzit rugăciunile către Creator, forţa şi esenţa plânsului meu, scuzele şi pledoaria pentru milă şi iertare, şi înţelegere — le-au auzit pe toate, le-au absorbit în întregime, ca pe dorul mistuitor de copiii lor. Când a răsărit soarele, când s-au adunat toţi bărbaţii şi femeile din grup, am ştiut un singur lucru: orice mi s-ar fi întâmplat, oricare ar fi fost voinţa lui Dumnezeu, sufletele din Şeol nu vor mai fi la fel! Au învăţat prea mult din glasul acestui înger căzut în Materie, care l-a strigat pe Dumnezeu din Rai fără pic de chibzuinţă.

Bineînţeles, nu am simţit impactul revelaţiei. N-am stat să-l gândesc cu glas tare. Cele mai puternice suflete întrezăriseră deja Raiul. Acum erau conştiente de o Lumină care l-a făcut pe un înger să plângă şi să implore cu disperare, pentru că se temea că n-o s-o mai vadă niciodată. Nu mă gândisem la asta, rugându-mă. Deloc.

Dumnezeu mă părăsise acolo. La asta m-am gândit. Dumnezeu mă părăsise. Am ieşit în faţa mulţimii care creştea.

Bărbaţi şi femei veneau din celelalte aşezări ca să mă vadă.

A trebuit să părăsim împrejmuirea şi să ieşim afară, pe una dintre câmpii. Uită-te la dreapta, spre pantă. Vezi locul acela unde se întinde câmpia şi apa coteşte?

— Da.

— Acolo ne-am adunat. În curând mi-a fost limpede că toţi bărbaţii şi femeile adunate aşteptau ceva de la mine, să le vorbesc, să fac minuni, să-mi întind aripile, nu bănuiam ce anume. Lilia s-a agăţat de mine ca de obicei, ademenitoare şi frumoasă, plină de mirare.

Ne-am urcat împreună pe stânca aceea... vezi, acolo, pietrele lăsate de gheţari cu milioane de ani în urmă. Acolo. Ea s-a aşezat. Eu, în picioare, în faţa oamenilor, m-am uitat spre cer şi mi-am desfăcut braţele.

Din toată inima, l-am rugat pe Dumnezeu să mă ierte, să mă ia înapoi, să mă facă să dispar, ca un punct culminant al intruziunii mele printre acei oameni, să-mi dea voie să-mi reiau înfăţişarea angelică, invizibilă, şi să mă înalţ. Am dorit, mi-am imaginat, am încercat în orice fel să-mi reiau înfăţişarea anterioară. N-am reuşit

Sus, pe boltă, am văzut ceea ce vedeau şi oamenii. Cerul albastru, norii pufoşi, albicioşi, călătorind spre răsărit, şi luna, neclară. Soarele îmi ardea umerii şi creştetul capului. Dintr-o dată mi-am dat seama cu groază că aveam să mor în corpul ăsta! Că am pierdut nemurirea! Dumnezeu mă făcuse muritor şi-mi întorsese spatele.

M-am gândit mult la asta. O bănuisem de la bun început, acum însă, cu grabă omenească, eram convins de acest adevăr. Am simţit cum creşte furia în mine. M-am uitat la bărbaţi şi la femei. M-am gândit la vorbele lui Dumnezeu, care mi-a spus să rămân cu cei pe care i-am ales, cu trupul pe care l-am preferat Raiului. Şi am luat o hotărâre.

Dacă aşa aveam să sfârşesc, dacă aveam să mor în trupul acesta omenesc, ca toţi oamenii, dacă mai aveam doar câteva zile, săptămâni sau ani de trăit — atât cât poate supravieţui un corp printre pericolele vieţii — atunci o voi face în cel mai frumos fel pe care-l cunosc. Trebuie să-i ofer lui Dumnezeu tot ce am mai bun. Dacă trebuie să mor, atunci să mor ca un înger!

"Te iubesc, Dumnezeul meu!" am strigat. Şi mi-am chinuit creierul să găsesc fapte măreţe pe care să le îndeplinesc.

Mi-a venit în minte un lucru logic şi imediat, poate evident. O să-i învăţ pe aceşti oameni tot ce ştiu! N-o să le povestesc doar despre Rai, Dumnezeu şi îngeri, la ce le-ar folosi? O să le povestesc şi despre asta, Bineînţeles, şi-o să-i îndemn să caute o moarte liniştită şi pacea în Şeol, pentru că la ele vor putea ajunge!

Dar acesta era cel mai puţin important lucru pe care-l puteam face. Nu însemna nimic! Mai bine să-i învăţ despre *lumea lor* tot ce puteam percepe logic şi lor le era încă necunoscut.

Am început să le vorbesc imediat. I-am condus în munţi şi în peşteri şi le-am arătat filoanele de minereu, spunându-le că metalul, fierbinte, ieşea bolborosind din pământ sub formă lichidă şi că, dacă-l reâncălzeau, se înmuia şi se puteau face mai multe din el.

Reveniţi la mare, am luat pământul moale şi am modelat omuleţi, ca să le arăt ce simplu era să-i facă! Luând un băţ, am desenat un cerc pe nisip şi le-am vorbit despre simboluri. Le-am arătat cum puteam desena un simbol pentru Lilia, al cărei nume amintea de floarea după care şi ea a fost numită. Şi cum putem desena un simbol pentru ceea ce eram eu... un bărbat cu aripi. Am desenat imagini peste tot, arătându-le ce uşor e să legi imaginea de concept sau de lucruri concrete.

Spre seară, am adunat în jurul meu toate femeile şi le-am arătat posibilităţi de a lega curelele de piele mestecată — fapt care nu le trecuse niciodată prin minte — mai multe feluri complicate de a le împleti şi de a le uni în bucăţi mari. Totul era logic. Tot ceea ce ştiam eu, ca înger, despre lumea întreagă.

Oamenii cunoşteau deja fazele lunii, dar nu şi calendarul solar. I-am învăţat câte zile sunt într-un an, în funcţie de mişcarea soarelui şi a planetelor, şi cum pot scrie asta în simboluri. Curând am luat lutul de pe maluri şi am modelat farfurii plate, pe care am desenat, cu beţişoare, steluţe, imagini din cer şi îngeri. Apoi le-am lăsat să se usuce la soare.

Am rămas cu ei zile şi nopţi întregi. I-am învăţat din ce în ce mai multe. Când un grup obosea de prea multe lecţii, mergeam la altul şi examinam ce făcuseră oamenii cu cele învăţate de la mine, încercând să le îmbunătăţesc modul de lucru.

Multe lucruri le aflau singuri, ştiam asta. Arta de a ţese urma s-o descopere destul de repede, ca să-şi facă haine mai

frumoase. Toate erau bune şi frumoase. Le-am arătat pigmenţi asemănători cu ocru roşu, pe care îl foloseau deja. Am luat din pământul gol lucruri care să le ofere culori diferite. Orice lucru care-mi venea în minte, fiecare pas înainte pe care-l gândeam, îl împărtăşeam şi lor. Le-am îmbunătăţit limba, i-am învăţat să scrie şi o muzică de un tip cu totul necunoscut. Au venit la mine multe femei, mereu şi mereu , iar Lilia s-a dat la o parte , pentru ca sămânţa îngerului să pătrundă în cât mai multe dintre ele, "fiicele atrăgătoare ale oamenilor".

Memnoch s-a oprit din nou. Avea inima sfâşiată de amintiri, ochii duşi, reflectând albastrul stins al mării.

Am vorbit foarte încet, precaut, din memorie, gata să mă întrerup la orice semn de-al lui. Am citat din *Cartea lui Enoch:*

"Iar Azazel... le-a arătat metalele şi ştiinţa lucrării lor, brăţări şi bijuterii, şi cum să folosească antimoniul, înfrumuseţarea pleoapelor şi tot soiul de pietre preţioase şi vopsele colorate."

S-a întors către mine. Părea incapabil să vorbească. A continuat citatul cu voce calmă, aproape la fel de înceată ca a mea:

— "Şi a răsărit necredinţa şi s-au înfăptuit păcate trupeşti, iar ei au mers pe cărări greşite... A făcut o scurtă pauză. Şi cum oamenii mureau, ei plângeau, iar plânsul lor se ridica la ceruri." Un zâmbet uşor şi amar i s-a ivit pe faţă. Ce zace printre cuvintele rostite de tine şi de mine, Lestat? Minciuni! I-am învăţat civilizaţia. I-am învăţat despre Rai şi despre îngeri! *Asta-i tot ce i-am învăţat.* N-am vărsat sânge, n-am săvârşit fărădelegi, n-am adus monştri uriaşi pe pământ. Minciuni peste minciuni, totul e îngropat în minciuni!

Am încuviinţat, fără nici o teamă, fiind încredinţat că spusele lui erau adevărate, văzând lucrurile clar, din punct de vedere al evreilor care, mai târziu, au crezut cu atâta tărie în purificare şi lege, şi le-au considerat drept murdare şi diavoleşti... vorbind mereu despre îngerii păzitori, învăţătorii aceia, îngerii care se îndrăgostiseră de fiicele oamenilor.

— N-a fost nici o vrăjitorie, a zis Memnoch liniştit. N-am făcut farmece. Nu i-am învăţat să-şi facă săbii! Nu i-am învăţat ce e războiul. Dacă în alt loc de pe pământ apăreau noutăţi, iar eu le aflam, atunci le spuneam şi lor. Pe valea altui râu, oamenii strângeau grâul cu secera! În Rai existau, printre ofanimi, îngeri rotunzi, îngeri sub formă de roată, iar dacă forma era imitată de materie, dacă o bucată de lemn lega două bucăţi rotunde, se

putea construi un obiect care să se rostogolească pe roţi! A oftat. Nu dormeam, eram înnebunit. Pe măsură ce ştiinţa curgea din mine, pe măsură ce oamenii oboseau şi se luptau sub povara ei, mă duceam în peşteri şi săpam simboluri pe pereţi. Am săpat imagini din Rai şi îngeri. Am crestat lumina lui Dumnezeu. Am muncit neobosit până m-au durut toţi muşchii mei omeneşti.

Când n-am mai putut să le îndur tovărăşia, sătul de femei frumoase, m-am refugiat în pădure, mângâiat de Lilia, pretinzând că trebuie să vorbesc singur cu Dumnezeul meu, şi acolo m-am prăbuşit.

Am zăcut în linişte deplină, alinat de prezenţa mângâietoare a Liliei, şi m-am gândit la toate câte se întâmplaseră. M-am gândit la ceea ce voisem să-i prezint lui Dumnezeu, la cele învăţate de mine de atunci, toate potrivindu-se perfect pledoariei mele! Nimic din ceea ce văzusem la oameni nu mi-a schimbat gândul că îl rănisem pe Dumnezeu, că îl pierdusem pentru totdeauna, că aveam Şeolul, la care să mă gândesc cu nerăbdare, pe veşnicie, că lucrurile acestea erau adevărate şi eu le cunoşteam, că-mi băteau în inimă şi în suflet. Dar nu-mi puteam schimba gândul!

Pledoaria pe care vrusesem să o prezint în faţa Celui Atotputernic demonstra că oamenii se află deasupra naturii, o depăşesc şi cer mai mult din partea Lui, şi tot ceea ce văzusem îmi întărea spusele. Cum s-au îndreptat către tainele cereşti... Cum au suferit, căutând ceva care să le justifice suferinţa! Dacă ar exista un Creator, un Creator care să aibă motivele lui... A fost cumplit. Iar în miezul lucrurilor stătea taina dorinţei.

Când am ajuns la orgasm, când am simţit că sămânţa mea pătrunde în femeie, am trăit o stare de extaz asemănătoare fericirii din Rai, legată numai şi numai de trupul aflat dedesubtul meu şi, preţ de o clipă, dacă nu şi mai puţin, am ştiut, am ştiut, am ştiut că oamenii nu fac parte din Natură, că sunt mai buni, locul lor e lângă Dumnezeu şi lângă noi!

Când au venit după mine, tulburaţi în credinţa lor , voiau să afle: nu existau monştri invizibili peste tot?
Răspunsul meu a fost: Nu. Există numai Dumnezeu şi Judecata Cerească, prin care toate sunt predestinate, şi sufletele lor din Şeol.

Când m-au întrebat dacă bărbaţii şi femeile rele, care nu

respectau legea, erau aruncaţi în focul veşnic — o idee foarte obişnuită printre oameni — m-am îngrozit şi le-am spus că Dumnezeu nu ar permite aşa ceva. E o atrocitate. Le-am explicat încă o dată că nu trebuie să venereze sufletele morţilor, ca să uşureze suferinţele lor şi pe cele proprii, că nu trebuie să se teamă de moarte, ci să alunece uşor în întuneric, cu ochii îndreptaţi spre lumina strălucitoare a vieţii de pe Pământ.

Le-am spus toate astea pentru că, pur şi simplu, nu ştiam ce altceva să le spun.

Blasfemie! Am făcut-o, cu adevărat am făcut-o. Şi acum, care va fi soarta mea? O să îmbătrânesc şi o să mor ca un învăţător adorat, iar înainte de moarte — dacă n-o să-mi curme viaţa vreo boală sau vreun animal sălbatic — o să sap în piatră şi în lut tot ce voi putea Apoi o să merg în Şeol, o să atrag sufletele către mine şi-o să le spun: "Strigaţi către Rai!" O să le-nvăţ să privească în sus, căci acolo este lumina!

A tras aer în piept, vrând parcă să stingă focul din fiecare vorbă care-l ardea.

Am citat iarăşi din Cartea lui Enoch:

— "Iar acum, sufletele celor morţi strigă şi plâng la porţile Raiului."

— Da, îţi cunoşti scriptura ca un Diavol priceput, mi-a spus Memnoch cu amărăciune în glas, dar faţa lui era atât de tristă şi plină de compătimire, iar ironia rostită cu atâta simpatie, încât nu m-a atins deloc. Cine ştia ce avea să se întâmple? a continuat el. Cine ştia? Da, da, aveam să întăresc sufletele din Şeol până când strigătele lor aveau să zdrobească porţile Raiului şi să le dărâme. Dacă ai suflete, iar sufletele tale vor creşte, atunci poţi fi ca îngerii! Era singura mea speranţă, să-i conduc pe cei uitaţi de Dumnezeu.

— Dar Dumnezeu n-a dat voie să se întâmple asta, nu-i aşa? Nu te-a lăsat să mori în trupul acela.

— Nu. Şi nici n-a trimis Potopul. Învăţătura mea n-a fost ştearsă de potop. Ceea ce a rămas şi s-a păstrat în mit şi în scriptură a fost prezenţa mea adevărată, învăţătura dată de mine, ideea că omul era în stare să facă tot ce l-am învăţat, era ceva logic, nu vrăjitoresc, poate că sufletele ar fi reuşit singure să pătrundă până şi secretele Raiului. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi ajuns să le înţeleagă.

— Dar cum ai scăpat? Ce s-a întâmplat cu Lilia?

— Lilia? A, Lilia. A murit venerată ca soţia unui zeu. Lilia. Faţa i s-a luminat şi a râs. Lilia, a repetat, având-o în faţa ochilor, scoasă din amintire. Lilia mea. Alungată şi împărtăşindu-şi soarta cu a unui zeu.

— Dumnezeu te-a luat înainte de asta? A pus capăt celor îndeplinite de tine?

Ne-am privit o clipă.

— N-a fost chiar aşa de simplu. Stătusem acolo vreme de trei luni, când m-am trezit şi-am descoperit că Mihail şi Rafael veniseră după mine: "Dumnezeu vrea să vii acum", mi-au spus ei limpede. Iar eu, Memnoch cel nemântuit, am spus: "Da? Atunci de ce nu mă ridică El de aici, de ce nu face ce doreşte?"

Mihail, cu o figură compătimitoare, a spus: "Memnoch, din dragoste pentru Dumnezeu, revino la starea ta din propria-ţi voinţă. Înalţă-ţi trupul, zboară cu aripile spre Rai. El te vrea numai dacă tu vrei să vii! Gândeşte-te înainte de a..."

"Nu, dragul meu, nu trebuie să mă previi, i-am spus. Vin singur, cu ochii plini de lacrimi. Am îngenuncheat şi am sărutat-o pe Lilia care dormea. S-a trezit şi m-a privit. Îmi iau rămas-bun, perechea mea, învăţătoarea mea."

Am sărutat-o, apoi, întorcându-mă, am devenit înger vizibil şi pentru ea, lăsând materia să mă definească, pentru ca, proptită în coate şi plângând, să mă vadă pentru ultima oară şi să-şi aducă aminte de mine la nevoie.

Pe urmă, invizibil, m-am întors acasă, împreună cu Mihail şi Rafael.

La început, nu mi-a venit să cred. Trecând prin Şeol, sufletele m-au strigat, chinuite, iar eu mi-am deschis braţele a consolare. "N-o să vă uit niciodată! Vă jur! O să le spun celor din Rai durerea voastră!" Urcam şi urcam întruna, lumina cobora să mă întâmpine, iar dragostea fierbinte a lui Dumnezeu , orice-ar fi fost, preludiul judecăţii, al pedepsei sau al iertării, nu ştiam . Mă învăluia şi mă purta spre înălţimi. Strigătele de fericire din Rai îmi răsunau puternic în auz.

Toţi îngerii din *bene ha elohim* erau adunaţi. Lumina lui Dumnezeu pulsa din mijlocul lor.

"Voi fi pedepsit?" Nu simţeam decât mulţumirea că vedeam lumina din nou, chiar dacă ar fi fost pentru scurtă vreme.

N-am putut s-o privesc direct. Mi-am dus mâinile la ochi. Şi, aşa cum se întâmplă la o adunare cerească, serafimii şi

heruvimii s-au strâns în jurul lui Dumnezeu, astfel că razele de lumină au ţâşnit din spatele lor, binecuvântate, de o strălucire suportabilă.

Vocea lui Dumnezeu s-a auzit imediat, pătrunzătoare:

"Vreau să-ţi spun ceva, îngerul Meu curajos şi sfidător. Am pregătit un concept la care să te gândeşti cu înţelepciunea ta îngerească. Este conceptul Gheenei, aî Iadului. Cuvântul mi s-a dezvăluit cu toate implicaţiile lui. Foc şi chin veşnic, a continuat Dumnezeu, opusul Raiului. Spune drept, Memnoch, este asta o pedeapsă destul de mare pentru tine — opusul gloriei pe care ai căutat-o la fiicele oamenilor? Este asta o condamnare potrivită — suferinţa veşnică sau până la capătul Timpului?

14

— RĂSPUNSUL MEU a venit imediat, a precizat Memnoch, ridicând uşor din sprâncene, în timp ce mă privea.

"Nu, Doamne, n-ai să faci asta nimănui. Suntem cu toţii creaturile Tale. Ar însemna să înspăimânţi orice fiinţă sau lucru făcut deliberat. Nu, Doamne. Când bărbaţii şi femeile de pe pământ mi-au spus că visaseră astfel de chinuri care să aducă durere şi nenorocire celor răi, i-am asigurat că nu există şi nici nu va exista un astfel de loc."

— Raiul a răsunat de râsete, de la un capăt la altul. Râdea fiecare înger, acelaşi râs dintotdeauna, melodios, plin de încântare şi uimire, dar era râs, nu cântec.

Numai unul dintre ei nu râdea. Memnoch. Eu însumi. Vorbisem cu toată seriozitatea şi eram uimit că îngerii râdeau de cuvintele mele.

Dar s-a petrecut un lucru mai mult decât ciudat. Dumnezeu a râs şi el, şi încă mai râdea blând alături de ei, la unison, ţinând ritmul, şi numai când El s-a oprit au tăcut şi ceilalţi.

"Deci le-ai spus aşa ceva, Memnoch, mi s-a adresat El. Că nu va exista Iadul Pedepsei Veşnice a Răului. Niciodată. Niciodată nu va exista un asemenea loc."

"Da, Doamne, aşa le-am spus. Nu mi-am imaginat de ce s-au gândit la el. Numai că uneori se înfurie atât de tare pe duşmanii lor..."

— Râsetele s-au făcut din nou auzite, dar Dumnezeu a cerut tăcere.

"Memnoch, ţi-ai lăsat pe pământ toate celulele de muritor? Ai toate capacităţile de înger? Nu faci pe prostul din obişnuinţă?"

— Am vorbit fără să ţin seama de râsetele stârnite.

"Nu, Doamne. Am visat clipa asta. Despărţirea de Tine a fost un chin. Am făcut ce-am făcut din dragoste, nu-i aşa? Ştii mai bine decât mine."

"Mă tem că da. Din dragoste, da, e adevărat."

"Doamne, am visat că o să mă laşi să vin înaintea Ta, ca să-Ţi explic totul, să-Ţi înfăţişez ceea ce mi-a trecut prin minte când am văzut-o întâia oară pe fiica oamenilor şi m-am dus la ea. Îmi îngădui?"

— Linişte. Prezenţa Divină nu mi-a răspuns, dar brusc mi-am dat seama că unii dintre cei ce trăiau în *bene ha elohim* se apropiaseră de mine. La început, mi-am zis că nu fac decât să se mute şi să-şi întindă aripile în lumină, dar am simţit în spatele meu o legiune de îngeri care stătuseră tot timpul la marginea mulţimii, iar acum erau împinşi către mine.

Îi cunoşteam, Bineînţeles, pe unii dintre ei mai bine, din discuţiile purtate, erau îngeri de toate rangurile. Nelămurit, i-am privit mai întâi pe ei, apoi am ridicat privirea către Stăpânul Divin.

"Memnoch, a rostit Dumnezeu, rupând tăcerea. Cei din spatele tău, cohortele tale, cer şi ele ca dorinţa să-ţi fie ascultată, vorbeşte, aşadar, sperând că vei vorbi şi pentru ei."

"Nu înţeleg, Doamne."

— Dar am înţeles în secunda următoare. Le-am văzut feţele îndurerate, am văzut cum se ţineau după mine, de parcă aş fi fost protectorul lor. Mi-am dat seama imediat ce se întâmplase: răspândindu-se pe întreg pământul, îngerii aceştia procedaseră exact ca mine.

"Nu cu atâtea înfloriri şi inventivitate, mi-a spus Dumnezeu. Dar şi ei au cunoscut căldura şi legătura tainică dintre bărbatul şi femeia care se împerechează, şi ei au descoperit că Fiicele oamenilor sunt frumoase şi le-au luat de soţii."

— S-a iscat iarăşi un tumult. Unii râdeau vesel, de parcă toate ar fi fost bune şi frumoase, alţii erau uimiţi, iar veghetorii strânşi aproape de mine, puţini la număr faţă de cei din *bene ha*

elohim, mă priveau disperaţi, unii chiar acuzator, iar din mijlocul lor a răzbătut o şoaptă.

"Memnoch, te-am văzut când ai făcut-o."

— Mi s-a părut oare sau Dumnezeu râdea? Nu l-am auzit. Razele de lumină scăldau capetele, umerii şi umbrele serafimilor şi ale heruvimilor, iar bogăţia dragostei părea veşnică şi neschimbată, cum fusese dintotdeauna.

"Fiii mei din Rai au coborât în triburi de pe întreg pământul, ca să cunoască plăcerea cărnii, aşa cum ai cunoscut-o şi tu, Memnoch. Dar, cum am spus deja, cu mult mai puţin fler şi dorinţă de a sfida Firea, şi nu anume pentru asta, cu scopul de a-mi zădărnici Planul Divin."

"Iartă-mă, Doamne, am şoptit, iar din legiunea strânsă în spatele meu a răsunat un cor de voci la fel de respectuoase."

"Dar voi, cei din spatele lui Memnoch, ce aveţi de spus în apărarea voastră, de ce-aţi făcut, ce-aţi descoperit şi ce mărturii aveţi a aduce în faţa Judecăţii Cereşti?"

— Linişte. Îngerii s-au prosternat în faţa lui Dumnezeu, cerându-I iertare şi abandonându-se în mâinile lui, încât nu mai era nevoie să vorbească. Numai eu am rămas în picioare.

"Doamne, mi se pare că am rămas singur."

"N-ai fost oare singur dintotdeauna, tu, Fiule, care nu crezi în Domnul tău?"

"Dar cred în Tine, Doamne! am strigat, supărat dintr-o dată. Cred! însă nu înţeleg lucrurile astea şi nu-mi pot linişti mintea ori fiinţa, mi-e imposibil... Nu, nu e imposibil, dar nu... nu mi se pare cinstit să tac. Mi se pare cinstit să spun ce am de spus. Cred că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să spun ce am de spus, iar cel mai bun lucru care-mi stă în putere e să fac voia Domnului."

— Cei din jur au început cu toţii să murmure, în afară de veghetori, care nu îndrăzneau să se ridice şi-şi strângeau aripile ca nişte păsări speriate în cuib. Se auzeau murmure, cântece, frânturi de melodii şi râsete, întrebări rostite cu voce scăzută. Feţe se întorceau spre mine pline de curiozitate şi chiar de mânie, cu sprâncene încruntate.

"Atunci, spune ce ai de spus! a vorbit Dumnezeu. Dar înainte de a începe, adu-ţi aminte, de dragul Meu şi al celor de faţă, că Eu le ştiu pe toate. Cunosc omenirea aşa cum tu nu o poţi cunoaşte niciodată. I-am văzut altarele însângerate, dansurile în

ploaie, sacrificiile fumegânde, am auzit strigătele răniţilor, ale celor chinuiţi, făcuţi să dispară încet. Văd firea omenirii aşa cum văd Natura în apele şi pădurile sălbatice. Nu-mi irosi Timpul, Memnoch. Sau, ca să vorbesc mai pe înţeles, nu irosi Timpul petrecut cu Mine."

— Aşadar, venise, în sfârşit, clipa. M-am pregătit în linişte. Niciodată, în toată existenţa mea, nu trăisem un eveniment mai important Am simţit ceea ce s-ar putea numi tulburare, poate, sau extaz. Aveam audienţă. Şi nu ştiam să mă îndoiesc de mine! Eram deja furios pe îngerii din spatele meu, cei tăcuţi, cu feţele la pământ! Mi-am dat seama deodată că, atâta vreme cât ei stăteau acolo, lăsându-mă singur în faţa lui Dumnezeu şi a Judecăţii Sale, nu voi rosti un cuvânt. Mi-am pus mâinile la piept şi am aşteptat.

Dumnezeu a început să râdă, mai întâi uşor, apoi tot mai tare, apoi tot Raiul I s-a alăturat. Iar El le-a spus celor căzuţi, veghetorilor:

"Ridicaţi-vă, fiii Mei, sau o să rămânem aici până la sfârşitul Timpului."

"Râzi de mine, Doamne, şi o merit Dar îţi mulţumesc."

— îngerii din spatele meu s-au ridicat fluturând din aripi, înalţi şi drepţi, aşa cum numai oamenii stăteau acolo jos, pe pământ

"Doamne, cazul meu e simplu, dar nu-l poţi neglija. O să-l prezint cât pot de simplu şi de bine.

Până la un anumit moment al dezvoltării, primatele de acolo de jos făceau parte din Natură şi ascultau de legile ei. Când le-a crescut creierul, s-au făcut din ce în ce mai inteligente, iar luptele cu celelalte animale au devenit aşa de sângeroase cum le-a văzut şi Judecata Cerească. Este adevărat. Dar, o dată cu inteligenţa, s-au dezvoltat mijloacele prin care omenirea îşi provoca singură durere.

Cu toate acestea, nimic din ceea ce am văzut în războaie, execuţii, nici în aşezările şi satele largi nu depăşeşte violenţa din regatul insectelor, al reptilelor sau al mamiferelor inferioare, care se luptă, orbeşte şi fără sens, pentru două lucruri numai: supravieţuire şi perpetuare."

— M-am oprit din politeţe, dar şi ca să văd efectul vorbelor rostite până acum. Dumnezeu tăcea. Am continuat:

"Apoi s-a ajuns la un punct, totuşi, când primatele, care deja

semănau destul de bine cu Propria Ta Imagine, ca şi Noi, s-au despărţit de natură într-un mod evident Nu a existat, pur şi simplu, un moment al apariţiei conştiinţei de sine, Doamne, când logica vieţii şi a morţii să le fi devenit clară. Dimpotrivă, conştiinţa de Sine s-a dezvoltat dintr-o capacitate complet nefirească de a iubi.

Atunci s-a despărţit omenirea în familii, clanuri şi triburi mici, legate între ele prin cunoştinţe intime despre individualitatea fiecăruia mai degrabă decât prin recunoaşterea speciei, iar ele s-au unit prin suferinţă şi bucurie, prin legătura dragostei.

Doamne, familia omului e deasupra naturii. Dacă ai coborî şi ai..."

"Ai grijă, Memnoch! m-a avertizat Dumnezeu."

"Da, Doamne, am încuviinţat eu, ducându-mi mâinile la spate, ca să nu fac gesturi îndrăzneţe. Ar fi trebuit să spun că, atunci când am coborât şi m-am uitat la o familie din lumea pe care ai creat-o, căreia i-ai dat voie să se dezvăluie în toată splendoarea ei, am privit familia drept o floare nouă, cum n-a mai fost alta, un mugur de emoţie şi gândire care, în afecţiunea ei, fusese separată de tulpina naturii din care se hrănise şi lăsată la voia întâmplării. Am simţit dragostea, Doamne, am văzut-o, am simţit dragostea bărbatului şi a femeii unul pentru celălalt şi pentru copiii lor, dorinţa de a se sacrifica pentru celălalt, de a-i plânge pe cei morţi, de a-şi căuta sufletele în viaţa de apoi şi de a se gândi că, atunci, vor fi din nou împreună cu ele.

Din sentimentul dragostei şi al familiei, din această rară şi nemaiîntâlnită prosperitate , atât de creativă, Doamne, încât părea făcută din Imaginea Creaţiilor Tale , au rămas sufletele vii şi după moarte! Ce alte fiinţe ale Naturii mai poate face asta? Toate dau înapoi pământului ce au luat din el. Înţelepciunea Ta e prezentă pretutindeni, toţi cei care suferă şi mor ascunşi în spatele cerului Tău se scaldă, din milă, în neglijenţa violentă a planului care, în cele din urmă, le aduce moartea.

Bărbat şi femeie, nu-i aşa!? În inimile lor, iubindu-se unul pe altul, fiecare cu perechea lui, cu familia lui, şi-au imaginat Raiul, Doamne. Şi l-au închipuit: vremea când sufletele se vor reuni cu familiile lor şi împreună vor cânta de fericire! Şi-au imaginat eternitatea pentru că dragostea lor o cere, Doamne. Au conceput aceste idei aşa cum îşi concep copiii! Iată ce am văzut

eu, ca înger veghetor."

— Linişte din nou. Raiul tăcea, nu se auzeau decât sunete pământeşti, vuietul vântului, freamătul apelor şi plânsul, plânsul îndepărtat al sufletelor de pe pământ şi din Şeol.

"Doamne, am continuat, oamenii tânjesc după Rai. Imaginându-şi veşnicia sau nemurirea, nu ştiu pe care anume din acestea, suferă nedreptatea, despărţirea, boala şi moartea mai mult decât orice animal. Sufletele lor sunt generoase. În Şeol ei caută să descopere ceea ce depăşeşte dragostea de sine şi ajutorarea sinelui în numele Dragostei. Dragostea trece de la Pământ la Şeol şi de la Şeol la Pământ, fără oprire. Ei încearcă să-Ţi îmblânzească mânia, pentru că ştiu că eşti aici! Vor să afle totul despre Tine. Şi despre ei. Ştiu, dar vor să ştie mai mult!"

— Iată esenţa spuselor mele. Dar, din nou, Dumnezeu nu mi-a răspuns şi nu m-a întrerupt

"Mi-am dat seama că asta este cea mai mare realizare a Ta: omul conştient de sine, imaginându-şi Timpul, cu un creier destul de capabil să înveţe şi să se dezvolte atât de repede, încât noi, veghetorii, cu greu vom mai putea ţine pasul. Dar suferinţa, chinul, curiozitatea... Toate acestea alcătuiesc o lamentaţie adresată anume urechilor îngerilor, ale lui Dumnezeu, dacă-mi dai voie să spun aşa.

Ceea ce am venit eu să Te întreb, Doamne, este dacă sufletele acestea, fie ele ale oamenilor, fie din Şeol, se pot bucura de o rază din lumina noastră. Oare nu pot primi şi ele lumină, aşa cum animalele primesc apă, dacă sunt însetate? Oare nu sunt ele vrednice, o dată bucurându-se de Încrederea divină, de un loc cât de mic în Grădina Ta nemărginită?"

— Liniştea era ternă, de neimaginat, ca Timpul dinaintea Timpului.

"Oare nu s-ar putea, Doamne? Dacă nu încercăm, care va fi soarta sufletelor supravieţuitoare nevăzute, decât aceea de a se face tot mai puternice şi de a fi tot mai legate de carne, fără să aibă alte revelaţii despre adevărata natură a lucrurilor, în afara unor idei corupte, bazate pe mărturii incomplete şi teamă instinctivă?"

— De data asta, am renunţat la răgazul ce s-ar fi cuvenit şi am continuat imediat:

"Doamne, când mi-am creat un trup, când am pătruns femeia, a fost pentru că era frumoasă, da, era frumoasă şi

semăna cu noi, şi mi-a oferit un fel de plăcere necunoscută nouă. Plăcerea e, să fii sigur, Doamne, mult mai mică faţă de măreţia Ta, dar îţi mărturisesc, când m-am culcat lângă ea şi ea lângă mine şi am cunoscut plăcerea împreună, flacăra pasiunii a ţâşnit asemenea cântecelor din înalturi!

Inimile noastre s-au oprit deodată. Am cunoscut veşnicia prin trup, bărbatul din mine simţea că femeia a cunoscut-o şi ea. Am cunoscut ceva ce se ridică deasupra oricăror aşteptări pământeşti, ceva Divin."

— M-am oprit. Ce-aş mai fi putut adăuga? Poate doar să-mi fi îmbogăţit spusele cu exemple, pentru Cineva care le ştia, oricum, pe toate. Mi-am împreunat braţele şi am plecat privirea cu respect, meditând şi ascultând sufletele din Şeol. Preţ de o clipă, plânsetul lor vag, îndepărtat, mi-a distras atenţia, m-a scos din Rai şi am înţeles că mă strigau şi-mi reaminteau de promisiunea mea, sperând că mă voi întoarce la ele.

"Doamne, iartă-mă, am căzut în capcana minunilor Tale. Şi am greşit, dacă nu aşa ai plănuit"

— Încă o dată, linişte copleşitoare, de parcă în jurul meu ar fi fost pustiu. O pustietate de neimaginat pentru oameni. Am rămas fidel convingerii mele, pentru că nu puteam face altceva decât ceea ce făcusem, şi am simţit, în adâncul inimii, că fiecare cuvânt pe care l-am rostit era adevărat şi neatins de teamă. Îmi era clar că, dacă Dumnezeu m-ar azvârli din Rai, orice mi-ar face, aş merita. Eram îngerul creat de El, la porunca Lui şi, precum avea să fie vrerea Lui, putea să mă distrugă. Încă o dată, mi-au revenit în memorie strigătele din Şeol şi m-am întrebat, cum s-ar fi întrebat oamenii, dacă mă va trimite acolo în curând sau dacă mi se va întâmpla un lucru mai înfricoşător, pentru că în Natură erau nenumărate exemple de distrugere chinuitoare şi catastrofe, iar pe mine, înger fiind, mă putea face să trec prin orice chin ar fi crezut de cuviinţă.

"Mă încred în Tine, Doamne, am zis, dintr-o dată, gândind şi vorbind în acelaşi timp. Altfel, aş fi căzut şi eu cu faţa la pământ, ca ceilalţi veghetori. Asta nu înseamnă că ei nu se încred în Tine, ci că eu cred că Tu vrei ca eu să înţeleg bunătatea, că substanţa Ta e bunătatea, şi nu vei permite ca sufletele să plângă în beznă şi ignoranţă. Nu vei lăsa omenirea să meargă mai departe fără cea mai vagă bănuială despre Divinitate."

— Pentru prima oară, Dumnezeu a vorbit calm şi

neceremonios:

"Memnoch, tu le-ai oferit mai mult decât o vagă bănuială."

"Aşa e, Doamne. Dar sufletele morţilor i-au inspirat şi i-au încurajat pe oameni, iar ele nu fac parte din Natură, aşa cum am văzut, ci devin tot mai puternice. Dacă există un fel de putere, naturală şi peste capacitatea mea de înţelegere, atunci sunt mai mult decât uimit. Pentru că ei par a fi făcuţi din ceea ce suntem şi noi făcuţi. Sunt invizibili, fiecare este o individualitate cu voinţă proprie."

— După o clipă de tăcere, Dumnezeu mi-a spus:

"Foarte bine. Te-am ascultat. Acum vreau să te întreb ceva. Pentru tot ceea ce ai dat tu omenirii, ce anume ai primit în schimb?"

— M-a mirat întrebarea.

"Să nu-Mi vorbeşti de dragoste, Memnoch. De puterea lor de a se iubi unul pe altul. Despre asta Judecata Cerească ştie destul şi este de acord. Dar ce ţi-au dat, Memnoch? Ce ai primit în schimbul riscului pe care ţi l-ai asumat când ai pătruns pe tărâmul lor?"

"Confirmarea, Doamne, am răspuns grăbit, căutând adevărul curat, neştirbit. Dacă vedeau un Înger, ştiau ce este. Întocmai cum am bănuit eu."

"Ah!"

Un hohot de râs a răsunat de pe Tronul Ceresc şi a cuprins Raiul întreg, atât de puternic, încât trebuie să fi ajuns şi la ure chile sufletelor celor mai slabe şi mai zbuciumate din Şeol. Cerurile se scuturau de râs şi de cântece.

La început, n-am îndrăznit să spun ori să fac ceva, dar apoi, poate supărat, poate din încăpăţânare, aş zice, am ridicat braţul.

"Dar eu am vorbit serios, Doamne! Nu eram doar o fiinţă din visurile lor. Ai plantat Tu o astfel de sământă pentru asta când ai creat Universul, ca fiinţele create să ridice glasul către Tine? Spune-mi, Te rog. Orice-ar fi, pot afla şi eu?"

— Îngerii s-au adunat în grupuri acum liniştite, râsul s-a stins treptat şi a fost înlocuit de o melodie feerică, un imn al răbdării lui Dumnezeu, o recunoaştere a răbdării Lui cu mine.

Nu m-am alăturat vocilor care cântau. Am privit razele lungi de lumină din spatele lui Dumnezeu, iar misterul încăpăţânării mele, supărarea şi curiozitatea m-au îmblânzit oarecum, dar nu

m-au împins la disperare.

"Cred în Tine, Doamne. Tu ştii ce faci. Trebuie să ştii. Altfel... suntem pierduţi."

— Am tăcut, mirat de vorbele mele. Depăşeau orice provocare pe care i-o adresasem lui Dumnezeu până atunci, depăşeau orice propunere pe care o făcusem. Îngrozit, am privit lumina divină şi m-am întrebat: Dacă nu ştie ce face, dacă n-a ştiut niciodată?

Mi-am dus mâinile la gură ca să pun stavilă cuvintelor nesăbuite şi să-mi opresc creierul să mai gândească lucruri rele şi blasfematoare. Îl cunoşteam pe Dumnezeu. Era acolo, iar eu stăteam în faţa Lui. Cum îndrăzneam să mă gândesc la aşa ceva?

"Nu te încrezi în Mine", mi-a zis El, reflectându-şi gândurile în cuvintele cele mai potrivite.

— Mi s-a părut că lumina lui Dumnezeu se răsfira, sclipitoare, pretutindeni. Siluetele serafimilor şi ale heruvimilor se micşorau până la transparenţă, lumina mă copleşea, înfiorându-mă de tainele ascunse ale tuturor îngerilor, am simţit, o dată cu ei, că Dumnezeu ne iubea pe toţi cu o dragoste atât de mare cum nu ne imaginam şi nu puteam dori mai mult.

Apoi Dumnezeu a vorbit, dar cu totul altfel decât înainte, pentru că spusele Lui voiau parcă să alunge ardoarea iubirii care depăşea puterea minţii cugetătoare. Le-am auzit, totuşi, şi mi-au pătruns adânc în inimă.

"Du-te în Şeol, Memnoch, şi găseşte acolo, din milioanele de suflete, măcar zece care să merite să ni se alăture în Rai. Spune-le ce vrei, când le cercetezi, numai găseşte zece demne să trăiască lângă noi. Adu-le la Mine, şi-atunci vom vedea."

— Eram în extaz.

"Doamne, pot s-o fac, pot, pot!" am strigat.

— Mi-au reapărut deodată în faţă chipurile lui Mihail, Rafael şi Uriel, până atunci eclipsate de lumina lui Dumnezeu, acum în retragere, mai uşor de suportat. Mihail părea speriat, îngrijorat pentru mine, iar Rafael plângea. Uriel doar privea, insensibil, nu era nici de partea mea, nici a sufletelor, a nimănui. Avea figura îngerilor de dinainte de existenţa Timpului.

"Pot să plec acum? am zis. Şi când trebuie să mă întorc?"

"Când vrei, mi-a spus Dumnezeu. Şi când ai să poţi..."

— L-am înţeles. Dacă nu găseam acele zece suflete, nu

aveam voie să mă întorc.

Am încuviinţat. Logica Lui nu avea cusur. Am înţeles. Am acceptat.

"Pe pământ, anii zboară ca vorbele noastre, Memnoch. Aşezarea ta şi cele vizitate de alţi îngeri sunt acum oraşe, lumea se învârte în Lumina Raiului. Ce pot să-ţi spun, dragul meu, decât că trebuie să te duci în Şeol şi să te întorci cu cele zece suflete cât de repede poţi."

— Eram pe cale să vorbesc din nou, să întreb ce se va întâmpla cu veghetorii, legiunea de îngeri supuşi, iniţiaţi în ale trupului, când a venit răspunsul lui Dumnezeu.

"Ei te vor aştepta în Rai, într-un loc potrivit pentru ei. Nu vor cunoaşte hotărârea mea, nici soarta lor, până n-ai să-mi aduci sufletele, Memnoch, sufletele pe care să le găsesc demne de Casa Mea Cerească."

"Am înţeles, Doamne. Acum am să plec, cu învoirea Ta!"

— Fără să mai întreb nimic despre restricţii sau limite, eu, Memnoch, arhanghelul şi acuzatorul lui Dumnezeu, am părăsit Raiul imediat şi am coborât pe tărâmul eteric şi ceţos din Şeol.

15

— DAR, MEMNOCH, l-am întrerupt, nu ţi-a dat nici un criteriu! Cum trebuia să evaluezi aceste suflete? Cum puteai şti?

Memnoch a zâmbit.

— Da, Lestat, exact aşa am făcut şi, crede-mă, nu aveam nici un fel de îndoieli. Nici n-am ajuns bine în Şeol, că au şi început să mă obsedeze criteriile de intrare în Rai. Aşa procedează El, nu?

— Eu L-aş fi întrebat.

— Nu, n-am avut de gând. Am plecat şi m-am apucat de treabă! Cum ţi-am spus, aşa procedează El, iar eu ştiam că singura mea speranţă era să găsesc un criteriu şi să-l aplic, nu înţelegi?

— Cred că da.

— Bineînţeles că da. Acum gândeşte-te la ce-ţi spun: numărul locuitorilor de pe pământ s-a ridicat la milioane şi s-au construit oraşe, deşi nu peste tot, ci mai ales în valea unde

coborâsem şi unde se găseau peşterile ai căror pereţi îi însemnasem. Oamenii se deplasaseră spre nord şi spre sud cât s-a putut, aşezările, oraşele şi cetăţile lor atinseseră diverse trepte de dezvoltare. Tărâmul oraşelor se numeşte Mesopotamia acum, aşa cred, sau o fi Sumer?... sau Ur?... Savanţii voştri fac zilnic descoperiri.

Imaginaţia nestăvilită a oamenilor despre nemurire şi unirea cu cei morţi a dat naştere pretutindeni religiei. Pe Valea Nilului se dezvoltase o civilizaţie surprinzător de stabilă, în timp ce războiul era în toi pe tărâmul numit Ţara Sfântă.

Aşadar, ajunsesem în Şeol, pe care înainte îl cercetasem numai pe dinafară şi care e imens. În el încă se aflau suflete care povesteau întruna despre viaţa nesfârşită şi milioane de alte suflete a căror credinţă şi dorinţă arzătoare de veşnicie le condusese în locul acesta înspăimântător. Speranţele absurde au adus numeroase suflete în pragul nebuniei. Alte suflete au devenit atât de puternice, încât exercitau un fel de dominaţie asupra altora. Altele au învăţat să coboare pe pământ, să scape de influenţa celorlalte suflete invizibile şi să se plimbe în apropierea trupului în care vor intra, pe care îl vor influenţa, îi vor face rău sau îl vor iubi, depinde de fiecare caz în parte.

Lumea e populată de spirite! Unele, care au uitat complet că au fost oameni, au devenit ceea ce bărbaţii şi femeile vor numi întotdeauna demoni, umblând în căutarea prăzii, nerăbdători să posede, făcând ravagii sau nelegiuiri, după cum le permit împrejurările.

— Iar unul dintre ele a intrat în mama şi tatăl vampirilor, ai celor ca mine.

— Da, cu siguranţă. Amel se numea cel care a produs mutaţia. Dar n-a fost singurul. Sunt şi alţi monştri pe pământ, la graniţa dintre vizibil şi invizibil, însă marea lovitură îndurată de omenire a fost întotdeauna soarta milioanelor de oameni.

— Mutaţiile n-au influenţat niciodată istoria.

— Şi da, şi nu... Oare un suflet nebun, care strigă prin gura unui profet omenesc, exercită vreo influenţă, dacă vorbele profetului sunt înregistrate în cinci limbi diferite şi se vând astăzi pe rafturile magazinelor din New York? Hai să zicem că procesul pe care i l-am descris lui Dumnezeu a continuat, unele suflete au murit, unele au devenit mai puternice, altele au reuşit să se întoarcă în alt trup, deşi la vremea aceea nu ştiam cum de s-au

priceput s-o facă.

— Dar acum ştii?

— Reîncarnarea nu este deloc o întâmplare obişnuită. Nu te gândi la ea. Sufletul reîncarnat nu câştigă aproape nimic. Îţi poţi închipui situaţiile care o fac posibilă. Distrugerea unui suflet de copil când are loc încarnarea — adică, dacă ea presupune întotdeauna o substituire în trupul nou — este o variabilă pentru fiecare situaţie în parte. Cei care se reîncarnează mereu nu pot fi ignoraţi. Numai că reîncarnarea, ca şi evoluţia vampirilor şi a altor nemuritori de pe pământ, afectează un număr mic de suflete. Încă o dată, acum discutăm despre soarta omenirii ca întreg. Despre întreaga omenire.

— Da, înţeleg, poate mai bine decât crezi.

— Bine. Aşadar, nu aveam nici un criteriu, dar m-am dus în Şeol şi am descoperit acolo o copie extinsă a pământului! Sufletele şi-au imaginat şi au proiectat, în existenţa lor invizibilă, tot soiul de clădiri, monştri şi creaturi pestriţe, o imaginaţie dezlănţuită, fără călăuză cerească. După cum m-am aşteptat, mai erau încă multe suflete care nu ştiau că sunt moarte.

Am nimerit în mijlocul acestui loc, încercând să rămân invizibil, să nu îmbrac nici o formă care ar fi putut fi distinsă dintre celelalte, dar mi-a fost greu, pentru că Şeolul e un tărâm al invizibilului. Aşa că am început să străbat în semiîntuneric drumurile mohorâte, amestecându-mă printre creaturile malformate, pe jumătate formate ori neformate încă, gemând în moarte sau muribunde, eu, în forma mea de înger.

Cu toate acestea, sufletele nedumerite nu m-au băgat prea mult în seamă! Părea că majoritatea ar fi avut vederea strâmbă. Ştii că starea asta a fost descrisă de şamani, de sfinţi, de cei care s-au apropiat de moarte, au trecut prin ea, au fost înviaţi şi au continuat să trăiască.

— Da.

— Ei bine, sufletele umane nu văd decât fragmente. Eu am văzut întregul. M-am plimbat peste tot, fără teamă şi ignorând Timpul, poate că eram în afara lui, deşi el trecea întruna, şi m-am dus pe unde am vrut.

— O casă a sufletelor nebune.

— Cam aşa, numai că în ea erau multe conace, ca să folosesc termeni din scriptură. Sufletele cu credinţe asemănătoare se adunaseră la un loc, în disperarea lor, şi au

încercat să-şi întărească reciproc credinţele şi să-şi stăpânească temerile. Dar lumina pământului era prea slabă ca să-i încălzească, iar lumina Raiului nu ajungea până acolo.

Aşa că ai dreptate, mă aflam într-o casă de nebuni, în Valea Umbrei Morţii, lângă înfricoşătorul râu cu monştri, pe care sufletele nu îndrăzneau să-l treacă în drumul spre Rai. Bineînţeles, nimeni nu trecuse vreodată de el.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să ascult. Am ascultat cântecul oricărui suflet doritor să-mi cânte, adică să-mi vorbească pe limba mea, am surprins orice afirmaţie, întrebare sau presupunere care mi-a trecut pe la urechi. Ce altceva mai ştiau sufletele? Ce ajunseseră ele?

În scurt timp, am descoperit că existau straturi în acest loc înfiorător, al beznei, straturi născute din voinţa sufletelor de a căuta altele, la fel cu ele. Locul era stratificat, terifiant, dominat de haos, dar exista totuşi un fel de ordine dată de gradul conştiinţei de sine, al resemnării, al nedumeririi sau al furiei din fiecare suflet.

Cel mai aproape de pământ se aflau cei mai păcătoşi, care nu încetau să se zbată ca să mănânce, să bea şi să-i posede pe alţii, care nu acceptau sau nu înţelegeau cele întâmplate.

Imediat după ei venea stratul sufletelor care nu făceau altceva decât să se lupte între ele, să ţipe, să urle, să se împingă, să se-nghiontească, străduindu-se să facă rău, să depăşească, să invadeze sau să evadeze, într-o confuzie fără speranţă. Ele nu m-au văzut niciodată. Dar oamenii le-au văzut şi le-au descris în multe manuscrise de-a lungul veacurilor. Sunt convins că nu eşti surprins de cele auzite.

Departe de această luptă, cel mai aproape de pacea Raiului , evident, indicaţiile mele nu sunt exacte , se aflau sufletele care au înţeles că au plecat din Natură şi că se găseau altundeva. Unele erau acolo de la începuturi, dar toate dobândiseră un comportament răbdător, priveau calme Pământul şi sufletele din jur, pe care, din dragoste, încercau să le ajute să-şi accepte moartea.

— Ai găsit sufletele care iubeau.

— Toate sufletele iubesc. Toate. Nu există suflet care să nu iubească ceva, chiar dacă acel ceva e numai în mintea lui sau e un ideal. Dar, într-adevăr, am descoperit dragostea senină şi aducătoare de pace, o dragoste imensă pentru celălalt, pentru

cei aflaţi dedesubt. Unii se uitau numai la Pământ şi nu căutau altceva decât să răspundă rugăciunilor celor disperaţi, nevoiaşi sau bolnavi.

În vremea asta, pe Pământ avuseseră loc războaie cumplite, civilizaţii întregi fuseseră distruse. Suferinţele de toate felurile sporiseră neâncetat, nu doar în funcţie de învăţătură sau dezvoltare culturală, ci urmând un plan care depăşea puterea de înţelegere a unui înger. Când am privit Pământul, nici măcar n-am încercat să văd ce anume conducea pasiunile unui grup dintr-o junglă în comparaţie cu grupuri din altă junglă sau de ce un popor a avut nevoie de generaţii întregi pentru a ridica piatră peste piatră. Într-un anume fel, ştiam totul, dar nu aveam o misiune pe Pământ.

Morţii alcătuiau tărâmul meu acum.

M-am apropiat de sufletele care priveau cu milă şi părere de rău, de cele care, prin puterea gândului, se străduiau să-i influenţeze pe alţii spre bine. Am văzut zece, douăzeci, treizeci, mii. Mii de asemenea suflete am văzut, în care speranţa renaşterii sau a răsplăţii dispăruse definitiv, suflete resemnate complet cu moartea, cu veşnicia ei, sufletele îndrăgostite de trupurile pe care le vedeau, aşa cum îngerii fuseseră îndrăgostiţi şi încă mai erau.

Am stat în mijlocul lor şi am început să le vorbesc, pe ici, pe colo, când le puteam atrage atenţia. Mi-a fost limpede în curând că nu le interesa ce formă aveam, pentru că presupuneau că mi-o alesesem eu, aşa cum ei şi-o aleseseră pe a lor. Unele dintre ele semănau cu bărbaţi şi femei, altora nici nu le păsa cum arătau. Bănuiesc că mă considerau destul de nou în Şeol, pentru că produceam multă agitaţie cu braţele, picioarele şi aripile. Dacă li te adresai foarte politicos, le puteai distrage atenţia de la Pământ, aşa că am început să le pun întrebări, amintindu-mi să caut numai şi numai adevărul, fără să fiu indiscret.

Cred că am stat de vorbă cu milioane de suflete. Am colindat tot tărâmul vorbind cu ele. De fiecare dată, cel mai greu era să le distrag atenţia fie de la Pământ, fie de la vreo fantasmă a vreunei existenţe pierdute, ori să le smulg dintr-o stare de contemplare aeriană, în care concentrarea nu era prea dificilă, dar presupunea un efort de care nu erau capabile.

Sufletele cele mai înţelepte şi mai iubitoare nu doreau să le

plictisesc cu întrebări. Numai treptat au înţeles că nu eram muritor, ci aveam o substanţă cu totul diferită, iar întrebările mele aveau de-a face cu un punct de referinţă din afara Pământului. Vezi, asta era problema. Stăteau de atâta vreme în Şeol, încât nu le mai interesa motivul Vieţii sau al Creaţiei, nu mai blestemau un Dumnezeu pe care nu-l cunoşteau, nu mai căutau un Dumnezeu care se ascundea. Când am început să pun întrebări, au crezut că făceam parte dintre sufletele noi aflate jos de tot, visând la pedepse şi răsplăţi care niciodată nu vor veni.

Sufletele înţelepte îşi contemplau vieţile trecute într-o reverie paşnică şi căutau să răspundă rugăciunilor venite de jos, aşa cum ţi-am spus. Îşi supravegheau rudele, membrii clanului, propriile naţiuni, pe cei care le atrăgeau atenţia prin manifestări religioase de mare amploare, priveau cu amărăciune suferinţele oamenilor, îşi doreau să le fie de folos şi încercau să-i ajute cu gândul, când puteau.

Aproape nici unul dintre sufletele acelea puternice şi răbdătoare nu căuta să se reâncarneze. Unele dintre ele o făcuseră în trecut. Coborâseră pe pământ şi descoperiseră, în ultimă instanţă, că nu-şi amintesc viaţa anterioară, aşa că nu aveau nici un motiv să se tot nască! Mai bine să zăbovească aici, în eternitatea cu care erau obişnuiţi, şi să contemple frumuseţea Creaţiei, căci li se părea într-adevăr frumoasă Creaţia, după cum ni s-a părut şi nouă.

Tocmai din întrebări, din conversaţiile nesfârşite şi profunde cu morţii au ieşit la iveală care trebuia să fie criteriile mele.

Mai întâi, ca să merite Raiul , ca să aibă, cât de cât, o şansă în faţa lui Dumnezeu, sufletul trebuie să înţeleagă viaţa şi moartea în sensul lor cel mai obişnuit. Am găsit multe suflete care le-au înţeles. Apoi trebuie să înţeleagă şi să aprecieze frumuseţea Creaţiei Domnului, armonia ei aşa cum o vedea Dumnezeu, ca pe o viziune a Naturii învăluită în cicluri nesfârşite şi suprapuse ale supravieţuirii, reproducerii, evoluţiei şi dezvoltării.

Multe suflete înţelegeau şi lucrurile astea. Da, multe. Însă cei care credeau că viaţa e frumoasă, simţeau că moartea e tristă, nesfârşită şi înspăimântătoare. Ar fi ales să nu se fi născut, dacă ar fi avut ocazia!

Nu ştiam cum să procedez în faţa unei asemenea convingeri,

care era foarte răspândită. De ce ne-a mai creat El, oricine-ar fi, dacă trebuie să rămânem aici pentru totdeauna, nici în afară, nici parte din ceva? Trebuie să ne scufundăm, să trecem iarăşi prin aceleaşi chinuri, pentru câteva clipe de măreţie, pe care n-o să le apreciem mai mult decât ultima oară, pentru că nu putem lua cu noi ceea ce ştim când ne naştem din nou!

Într-adevăr, în acest punct numeroase suflete îşi opreau evoluţia sau schimbarea. Erau foarte îngrijorate şi pline de milă faţă de cei vii, însă ştiau ce înseamnă durerea, iar de fericire nu-şi mai aminteau deloc. Se îndreptau spre pace, iar pacea le apărea drept cea mai fericită stare la care puteau ajunge. Pacea, întreruptă numai de zbaterea pentru a răspunde rugăciunilor, era ceva deosebit de dificil, dar pentru mine, ca înger, foarte ispititor. Am rămas mult timp alături de aceste suflete.

Dacă le-aş putea spune, mă gândeam, dacă aş putea începe să le învăţ, le-aş aduna în jurul meu, le-aş pregăti pentru Rai, dar în starea de acum nu sunt pregătite şi nu ştiu dacă o să mă creadă. Dar dacă o să mă creadă şi-o să se umple dintr-o dată de dorinţa de a merge în Rai, iar Dumnezeu n-o să le primească?

Trebuia să fiu foarte atent. Nu puteam să proclam cunoaşterea de pe vârful stâncilor, cum am făcut în scurta mea şedere pe Pământ. Dacă urma să intervin în evoluţia unuia dintre cei morţi, el trebuia să aibă şanse foarte mari ca să mă urmeze în faţa Tronului lui Dumnezeu.

Înţelegerea vieţii şi a morţii? Nu era destul. Resemnarea în faţa morţii? Nu era destul. Nepăsare în faţa vieţii şi a morţii? Cu atât mai puţin. Nedumerire şi plutire paşnică? Nu. Un astfel de suflet îşi pierduse caracterul. Era la fel de departe de un înger precum cerul de pământ.

În cele din urmă, am ajuns într-o zonă mai mică decât celelalte, cu mai puţine suflete. Acum voi face o comparaţie. Ţine minte, sunt Diavolul. Am stat mult timp în Rai şi în Iad. Aşa că, dacă am spus puţine, am făcut-o ca să-ţi construieşti tu o imagine potrivită în minte. De dragul descrierii, hai să zicem că erau câteva mii de suflete, poate mai multe. Oricum, erau numeroase. Să nu te îndoieşti.

— Te-am înţeles.

— Sufletele de aici, pur şi simplu, m-au uimit cu strălucirea

lor, cu liniştea lor, cu gradul de cunoştinţe pe care-l atinseseră şi-l păstraseră. Mai întâi, aproape fiecare avea formă de om, în totalitate. Îşi percepuseră forma originală sau, poate, cea ideală, invizibilă. Arătau ca îngerii! Erau bărbaţi, femei şi copii invizibili îmbrăcaţi în haine care le fuseseră dragi pe pământ. Unele suflete erau noi şi veniseră din moarte preocupate şi cercetătoare, gata pentru a încerca să pătrundă orice mister. Altele învăţaseră totul în Şeol, de-a lungul veacurilor, ferindu-se şi temându-se să nu-şi piardă individualitatea, indiferent ce lucru înfiorător s-ar fi ivit. Însă erau vizibile! Şi antropomorfe, deşi transparente, ca toate spiritele, unele mai palide, însă toate puteau fi văzute clar şi se vedeau şi ele însele.

M-am plimbat printre ele, aşteptând să mă mustre, dar mi-am dat seama imediat că mă vedeau altfel decât celelalte. Priveau toate lucrurile din alt unghi. Erau mai obişnuite cu subtilităţile invizibilului, pentru că îşi acceptaseră condiţia. Dacă am ales să fiu ceea ce eram, atunci aşa să fie, îşi spuneau ele, şi mă apreciau foarte sincer pentru cât de bine am reuşit să cresc atât de înalt, să am aripi şi păr lung, şi haine fluturânde. La câteva clipe de la sosirea mea, am simţit fericire în jurul meu. O fericire resemnată, nici un fel de adversitate sau curiozitate îndrăzneaţă. Ştiau că nu sunt un suflet omenesc. Ştiau, pentru că ajunseseră la un punct în care înţelegeau acest lucru! înţelegeau foarte mult despre sufletul la care se uitau. Şi înţelegeau mult şi despre lumea de dedesubt.

Unul dintre ele avea formă de femeie. Nu era Lilia mea, pentru că n-am mai văzut-o întruchipată în nici o altă formă, ci o femeie moartă pe la mijlocul vieţii, cu mulţi copii, dintre care unii erau cu ea, alţii încă pe pământ. Sufletul ei trăia într-o seninătate strălucitoare. Adică evoluase la un nivel invizibil atât de ridicat, încât începea să emane ceva asemănător cu lumina lui Dumnezeu!

"De ce eşti atât de deosebită? am întrebat-o. De ce sunteţi toţi cei adunaţi aici atât de deosebiţi?"

— Femeia m-a întrebat cine sunt cu o precizie care m-a uimit. Sufletele moarte nu pun întrebări. Se cufundă în preocupările şi obsesiile lor neajutorate. Dar ea m-a întrebat:

"Cine eşti şi ce eşti? N-am mai văzut pe cineva ca tine aici. Numai când trăiam..."

"Nu vreau să-ţi spun încă, i-am răspuns. Dar vreau să învăţ

de la tine. Îmi spui cum de pari atât de fericită? Eşti fericită, nu-i aşa?"

"Da, sunt lângă cei pe care îi iubesc. Uită-te în jos, priveşte totul."

"Atunci nu-ţi pui nici un fel de întrebare? am insistat. Nu vrei să ştii de ce te-ai născut, de ce-ai suferit, ce ţi s-a întâmplat când ai murit sau de ce eşti aici?"

— Spre surprinderea mea şi mai mare, a început să râdă. Nu auzisem pe nimeni râzând în Şeol. Avea un glas lin, mângâietor, fericit, dulce, de parcă ar fi fost fiica îngerilor, cred că i-am răspuns cântând, firesc, şi sufletul ei a izbucnit ca un mugur, aşa cum au explodat de bucurie sufletele încarnate când au învăţat să se iubească. S-a încălzit şi s-a deschis către mine.

"Eşti frumos", mi-a şoptit cu respect.

"Dar de ce sunt atât de nenorociţi ceilalţi de aici, de ce voi, cei puţini, trăiţi în pace şi fericire? Da, ştiu, am privit dedesubt. Eşti alături de cei dragi. Dar la fel sunt şi ceilalţi."

"Nu mai suntem supăraţi pe Dumnezeu. Nici unul dintre cei de aici. Nu-L urâm."

"Dar ceilalţi îl urăsc?"

"Nu neapărat, mi-a răspuns ea delicat, foarte atentă la ce-mi spunea, de parcă aş fi fost uşor de jignit. Ei nu-L pot ierta pentru toate astea., pentru lume, pentru ce s-a întâmplat, pentru Şeol, tărâmul în care suntem. Dar noi putem. Noi L-am iertat. Din motive diferite, dar toţi la asta am ajuns, să-L iertăm. Suntem de acord că vieţile noastre au fost nişte experienţe nemaipomenite, pentru care merită să suferim şi să ne doară, iar acum ne bucurăm de fericirea pe care am cunoscut-o, de clipele de armonie, şi L-am iertat că niciodată nu ne-a explicat, nu ne-a dat nici o lămurire, nu i-a pedepsit pe cei răi şi nu i-a răsplătit pe cei buni, L-am iertat pentru tot ce nu a făcut, deşi sufletele, vii sau moarte, s-ar fi aşteptat să facă. L-am iertat. Nu suntem siguri, dar bănuim că el cunoaşte un secret de alungare a suferinţei şi de a rămâne buni. Dacă nu vrea să-l spună, ei bine, El e Dumnezeu, însă, orice-ar fi, îl iertăm şi Îl iubim, în iertarea noastră, deşi poate că nu-l va păsa niciodată de noi mai mult decât de pietrele de pe plaja de dedesubt."

— Rămăsesem fără cuvinte. Stăteam nemişcat, lăsând sufletele să se adune în jurul meu din proprie voinţă. Atunci, unul foarte tânăr, sufletul unui copil, mi-a spus:

"La început ni s-a părut un lucru groaznic că Dumnezeu ne-a adus pe lume ca să fim uciși, așa cum am fost cu toții — căci vezi, noi trei de aici am murit în război — dar L-am iertat, știind că, dacă a putut crea ceva atât de frumos ca Viața și Moartea, atunci trebuie să înțeleagă."

"Vezi? mi s-a adresat un alt suflet. Iată cum stau lucrurile. Am suferi din nou, dacă ar trebui. Am încerca să fim mai buni și mai iubitori unii cu alții. Dar a meritat."

"Așa e, a intervenit un altul. Mi-a trebuit o viață întreagă pe Pământ să-L Iert pe Dumnezeu, dar am făcut-o înainte de a muri și am venit să locuiesc aici, alături de ceilalți. Uite, dacă te străduiești, ai să observi că am făcut din locul ăsta un fel de grădină. Nu ne e deloc ușor. Lucrăm numai cu mintea, cu voința, cu amintirile și imaginația, dar construim un loc în care ne amintim ceea ce a fost bun. Îl iertăm și îl iubim că ne-a oferit chiar și atât."

"Da, chiar și atât, a zis un altul. Îi suntem recunoscători și-L iubim foarte mult. Cu siguranță că acolo, în întuneric, nu e decât Nimicul, am văzut atâția obsedați de Nimic și de Mizerie, încât nu au cunoscut niciodată bucuria noastră."

"Nu e ușor, a intervenit altul. Am luptat mult. Ne-a plăcut să facem dragoste, să bem, să dansăm, să cântăm, să fugim beți prin ploaie, dar în spate se află haosul, absența. Eu sunt recunoscător că mi s-au deschis ochii, că-mi amintesc și văd totul de aici."

— Multă vreme am rămas tăcut, fără să le răspund. Sufletele îmi vorbeau în continuare, ca și cum lumina din mine, dacă se vedea cât de cât, îi atrăgea. De fapt, cu cât le răspundeam mai mult, cu atât se deschideau mai mult în fața mea, părând că-și înțeleg mai clar răspunsurile, vorbind mai profund și mai intens.

În curând am înțeles că sufletele de aici veniseră din toate popoarele și străbătuseră toate cărările vieții. Multe dintre ele erau rude foarte apropiate, dar nu toate. Unele, destul de multe, nu-și mai văzuseră neamurile pierdute în alte părți din Șeol. Altele fuseseră întâmpinate, chiar la moarte, de către cei pe care-i pierduseră. Aceștia erau oameni din întreaga lume și toate credințele lor se adunaseră în acest loc, unde lumina începea să strălucească.

"Viețile voastre de pe pământ au avut vreo trăsătură comună?" le-am întrebat, într-un sfârșit.

Nu mi-au răspuns. Nu ştiau. Nu se întrebaseră unii pe alţii despre vieţile lor, iar cum întrebările mele curgeau repede şi la întâmplare, era limpede că nu avuseseră nimic de împărţit! Unii oameni fuseseră bogaţi, alţii săraci, unii trecuseră prin suferinţe cumplite, alţii nu suferiseră deloc, trăiseră în tihnă şi prosperitate, ajunseseră să iubească Creaţia chiar înainte de moarte. Însă am observat că, dacă voiam, puteam începe să număr şi să evaluez răspunsurile. Cu alte cuvinte, toate sufletele învăţaseră să-L ierte pe Dumnezeu în feluri diferite. Era foarte posibil ca un fel anume să fie mai bun şi mult mai eficient pentru un suflet decât pentru altul. Poate. Nu eram sigur şi nu aveam cum să ştiu.

Am cuprins sufletele în braţe şi le-am strâns lângă mine.

"Vreau să veniţi cu mine într-o călătorie, le-am spus, vorbind pentru fiecare, convins că ştiam exact cum stau lucrurile. Vreau să veniţi cu mine în Rai, să staţi în faţa lui Dumnezeu. Poate că n-o să ţină mult şi-o să-L vedeţi numai o clipă, poate că n-o să vă dea voie să-L vedeţi deloc. Poate că o să vă întoarceţi aici fără să fi învăţat nimic, fără să fi suferit. Adevărul e că nu vă pot garanta ce se va întâmpla! Nimeni nu-L cunoaşte cu adevărat pe Dumnezeu."

"Ştim asta", mi-au răspuns.

"Vă invit să mergeţi cu mine la Dumnezeu şi să-i spuneţi ce mi-aţi spus mie. Acum o să-mi răspundeţi la o întrebare: eu sunt Memnoch, arhanghelul Lui, din neamul îngerilor de care aţi auzit pe vremea când trăiaţi. Veniţi cu mine?"

— Câteva suflete au ezitat, mirate. Însă majoritatea au răspuns într-un glas, amestecând cuvinte într-un singur răspuns:

"Venim. O clipă doar de-ar fi să-L vedem pe Dumnezeu, privilegiul de a-l vedea merită orice. Dacă nu e aşa, atunci nu-mi voi aminti mirosul dulce al măslinului, prospeţimea ierbii pe care mă culcam. Dacă nu e aşa, atunci n-am gustat niciodată vinul şi nu m-am culcat lângă cei iubiţi. Venim."

— Unele suflete m-au refuzat. N-am văzut că se retrăseseră decât puţin mai târziu. Au văzut ce eram, de fapt, un înger, şi au înţeles ceea ce lor nu li s-a dat, pierzându-şi liniştea şi puterea de a ierta într-o clipă. M-au privit lung, îngrozite sau supărate, sau amândouă. Celelalte s-au grăbit să le schimbe hotărârea, dar acestea nu s-au lăsat. Nu, nu voiau să-L vadă pe Dumnezeu, care-şi abandonase Creaţia, lăsând-o să ridice statui zeilor pe

altare, în toată lumea, ca să se roage în zadar pentru intervenţia Lui sau pentru Judecata de Apoi! Nu, nu, nu!

"Veniţi! le-am spus celorlalţi. Haideţi să intrăm în Rai. Să ne adunăm forţele. Câţi suntem? De zece ori o mie? Un milion? Ce importanţă are? Dumnezeu a spus zece, dar nu numai atât. A spus cel puţin zece. Să mergem!"

16

AM SĂ primesc răspunsul de la Dumnezeu într-o clipită, m-am gândit. Fie avea să ne dea voie să intrăm în Rai, fie avea să ne alunge înapoi cu Puterea Lui, aşa cum mă alungase pe mine pe Pământ. Poate că o să ne facă să dispărem cu toţii, pentru că-mi va judeca reuşita sau eşecul înainte de a ajunge noi la porţile Raiului. Ce-mi spusese El, în Nemărginita Lui Înţelepciune? "Vino înapoi imediat ce ai să *poţi.*"

— Am strâns sufletele aproape de mine, cum te-am strâns şi pe tine când te-am ridicat, şi am plecat din Şeol, în lumina copleşitoare a Raiului care cădea peste ziduri şi porţi. Încă o dată, acele porţi, pe care nu le văzusem niciodată în lumile mele ideale anterioare, s-au deschis şi ne-am pomenit, un arhanghel şi câteva milioane de suflete omeneşti, chiar în mijlocul Raiului, în faţa îngerilor uimiţi, râzând şi arătând spre noi, miraţi şi perplecşi, adunaţi în jurul nostru într-un cerc uriaş, strigând ca să atragă atenţia tuturor, până când, într-un sfârşit, s-a făcut linişte.

— Până acum, toate-s bune, mi-am zis. Am intrat Şi sufletele oamenilor! Ele îi vedeau pe îngeri şi erau copleşite de bucurie. De câte ori îmi amintesc, îmi vine să dansez şi să cânt. Jubilau. Când îngerii au dat drumul întrebărilor şi exclamaţiilor lor cântate, au început şi ele să cânte.

Raiul nu va mai arăta niciodată la fel. Ştiu asta. Am ştiut-o şi atunci, imediat. Iată ce s-a întâmplat. Sufletele aduseseră cu ele puterea de proiectare învăţată în Şeol, adică puterea de a crea în jurul lor, din invizibil, un fel de mediu al lor, aşa cum îl doreau, după care tânjiseră, în care îşi puteau da frâu liber voinţei.

Geografia Raiului s-a schimbat complet şi imediat, dobândind capacităţi infinite. S-au înălţat turnurile şi castelele,

şi palatele pe care le-ai văzut când te-am dus acolo, palatele şi bibliotecile boltite, grădinile, proiecţiile fascinante ale florilor în toate direcţiile, lucruri pe care îngerii nu se gândiseră să le aducă în Rai... Toate erau acolo. Copacii creşteau, maturi, ropotele de ploaie fremătau de miresme. Cerul se încălzise, era plin de culori răspândite pretutindeni, tot mai intense. Sufletele au luat materialul invizibil din care era făcut Raiul, oricare ar fi el — energie, substanţă, lumina lui Dumnezeu, puterea Lui creatoare — şi ne-au înconjurat într-o clipă cu nişte construcţii măreţe, reprezentări ale curiozităţii lor, concepţia lor despre frumuseţe şi dorinţele lor!

Au adus în Rai tot ceea ce învăţaseră pe Pământ, dându-i un aspect fascinant şi irezistibil.

Un asemenea tumult nu mai auzisem de la Crearea Universului.

Nimeni nu s-a arătat mai uimit decât arhanghelul Mihail, care mă privea lung, parcă dojenindu-mă: "Memnoch, i-ai adus în Rai!"

Înainte de a apuca să rostească ceva, sufletele încă adunate la un loc, de-abia începând să înţeleagă că-i puteau atinge pe îngeri şi lucrurile pe care şi le-au imaginat, s-a ivit lumina lui Dumnezeu — *En Sof* — înălţându-se şi răspândindu-se din spatele serafimilor şi heruvimilor, coborând apoi lin peste suflete, copleşindu-le şi dezvăluindu-le secretele, aşa cum şi îngerii sunt dezvăluiţi.

Sufletele umane strigau de bucurie. Îngerii cântau imnuri de slavă. Am început şi eu să cânt, cu braţele larg deschise:

"Doamne, iată sufletele demne să locuiască în Rai, şi uite ce au adus în Rai. Doamne, uită-Te la Creaţia Ta, la sufletele celor pe care i-ai creat din cele mai mărunte celule, le-ai dat un trup şi apoi le-ai trimis în Şeol, iar acum au ajuns în faţa Tronului Tău. Suntem aici, Doamne! Am făcut-o, am făcut-o. S-a întâmplat. M-am întors şi Tu mi-ai dat voie să intru!"

Am îngenuncheat, fiindcă deja vorbisem prea mult.

Cântecele iscaseră frenezie, un sunet pe care omul nu-l poate suporta. Se înălţau imnuri din toate părţile. Sufletele umane deveneau tot mai vizibile, până ce le-am văzut clar, aşa cum ne vedeau ele pe noi şi cum se vedeau între ele. Unele s-au prins de mâini, sărind în sus şi în jos, asemenea copiilor. Altele plângeau şi strigau, cu lacrimi pe obraji.

Atunci lumina s-a mărit. Ştiam că Dumnezeu va vorbi. Am tăcut cu toţii. Alcătuiam cu toţii *bene ha elohim.* Dumnezeu a zis:

"Copiii Mei, copiii Mei iubiţi. Memnoch stă alături de milioanele de suflete, iar ele sunt demne să locuiască în Rai."

— Vocea Domnului a scăzut, iar lumina a devenit mai puternică şi mai caldă, Raiul întreg fiind numai resemnare şi dragoste.

M-am aşezat obosit, ridicându-mi ochii spre cerul albastru, imens, cu stele veşnic scânteietoare. Auzeam sufletele oamenilor agitându-se în toate părţile, imnurile şi incantaţiile de bun venit ale îngerilor. Auzeam tot. Imitându-i pe muritori, am închis ochii.

Oare Dumnezeu a dormit vreodată? Nu ştiam. Cu ochii închişi, stăteam nemişcat în lumina Lui. După toţi anii aceia ne-sfârşiţi petrecuţi în Şeol, eram din nou în siguranţă, şi-mi era bine.

În cele din urmă, mi-am dat seama că serafimii veniseră lângă mine, trei sau patru dintre ei, nu fusesem atent. Stăteau şi mă priveau, feţele lor desluşindu-se neclare în lumina orbitoare.

"Memnoch, Dumnezeu vrea să-ţi vorbească doar ţie, singur", mi-au spus.

"Cum să nu, imediat!"

— Am sărit în picioare.

Departe de mulţimea extaziată, m-am pomenit într-o linişte perfectă, numai eu, cu mâna la ochii plecaţi, foarte aproape de Dumnezeu.

17

"DESCOPERĂ-ŢI ochii şi uită-te la Mine", mi-a spus.

— M-am supus într-o clipă, conştient ca asta putea însemna distrugerea mea, că totul n-a fost decât o nebunie şi o neânţelegere.

Lumina radia uniform, strălucitoare, dar suportabilă, iar în mijlocul ei, proiectată acolo, am văzut clar o apariţie asemănătoare mie. Nu pot spune că era un chip omenesc. Apariţie, persoană, expresie — asta vedeam, iar Apariţia se uita direct la

mine.

Era atât de frumoasă, că nu îndrăzneam să mă mişc sau să-mi mut privirea de la ea, dar a început să scânteieze, şi am fost nevoit să clipesc, luptându-mă să nu-mi acopăr ochii, ca să nu alung viziunea.

Lumina s-a estompat şi a scăzut în amploare, era suportabilă, nu mă orbea. Am stat pe loc, bucuros că nu-mi acoperisem faţa.

"Memnoch, te-ai descurcat bine, mi-a spus Dumnezeu. Ai adus din Şeol suflete demne să trăiască în Rai. Ai sporit bucuria şi extazul ceresc. Te-ai descurcat bine."

— I-am mulţumit cum am putut, de fapt am rostit un imn de adorare, repetând cele binecunoscute, anume că Dumnezeu crease toate sufletele şi că, în mila Lui nemărginită, le-a dat voie să vină la El.

„Asta te face fericit, nu-i aşa?" m-a întrebat.

"Numai dacă şi Tu eşti fericit, Dumnezeul meu", am răspuns, ceea ce nu era cu totul adevărat.

"Du-te lângă ceilalţi îngeri, Memnoch. Te iert că ţi-ai făcut un trup omenesc fără voia mea, te iert că te-ai împreunat cu fiicele oamenilor. Îţi sprijin speranţele legate de sufletele din Şeol. Acum lasă-mă şi fă ce vrei, dar nu mai interveni în Natură sau în omenire, dacă tot spui, greşind, că ea nu face parte din Natură.

„Doamne..." am rostit, timid.

"Da???'

"Doamne, sufletele pe care le-am adus din Şeol nu sînt decât a suta parte din toate câte se află acolo, o parte şi mai mică din cele care s-au dezintegrat sau au dispărut de la începutul lumii. Dumnezeul meu, Şeolul e plin de nelămuriri şi neânţelegeri. Sufletele aduse sunt numai cele alese."

"Ar trebui să fiu surprins de ce-mi spui? Cum să nu ştiu?"

"Sînt convins că-mi dai voie să mă întorc în Şeol, să înalţ acele suflete care încă nu sunt demne de Rai. Sunt convins că îmi dai voie să le purific de orice rău care le ţine departe de fericirea cerească."

"De ce?"

"Pentru fiecare milion de suflete salvate se pierd alte milioane."

"Eşti conştient că ştiu asta, nu?"

"Doamne, fie-Ţi milă de ele! Fie-Ţi milă de oamenii de pe

Pământ care vor să ajungă la tine prin nenumărate ritualuri, ca să te îmblânzească."

"De ce?"

— Nu i-am răspuns. Eram mut de uimire. Apoi am continuat:

"Nu-ţi pasă de sufletele care plutesc în nedumerire? Care suferă cumplit în beznă?"

"De ce mi-ar fi?"

— Am luat iarăşi o pauză. Era vital ca răspunsul meu să conteze pentru El. Dar mi s-a adresat El:

"Memnoch, poţi să-mi numeri stelele? Ştii cum se numesc, le cunoşti orbitele, destinul lor în Natură? Poţi să-mi spui, măcar aproximativ, câte grăunţe de nisip sunt în mare?"

"Nu, Doamne, nu pot."

"Sunt fiinţe, printre cele create de mine, care se înmulţesc cu miile, iar dintre ele numai o parte supravieţuiesc: peştii mărilor, broaştele ţestoase, insectele zburătoare ale aerului. Se nasc o sută, poate un milion dintr-o specie într-o singură zi şi doar câteva trăiesc şi se înmulţesc. Nu ştii lucrul ăsta?"

"Ba da, Doamne. Ştiam şi în vremurile de mult apuse. Ştiam când s-au dezvoltat animalele. Ştiam."

"Atunci ce importanţă are pentru mine că numai o mână de suflete vin la Porţile Raiului? Poate că o să te mai trimit în Şeol peste câtva Timp. Încă nu-ţi pot spune."

"Omenirea simte şi suferă!"

"Iar ne certăm pe seama Naturii? Omenirea e creaţia Mea, Memnoch, şi se dezvoltă după legile Mele, chiar dacă tu nu le înţelegi."

"Dar, Doamne, toate fiinţele de sub soare mor, odată şi-odată, iar sufletele pot trăi la nesfârşit! *Sunt în afara ciclului!* Sunt făcute din voinţă şi cunoştinţe invizibile. Am convingerea că, după legile Tale, sunt menite să vină în Rai, cum s-ar putea altfel? Te întreb, Doamne, şi Te rog să-mi răspunzi, pentru că, cu toată dragostea mea, eu nu înţeleg."

"Memnoch, invizibilitatea şi voinţa sunt ale îngerilor Mei care-mi respectă legea."

"Da, dar ei sunt nemuritori. Tu vorbeşti cu noi, ni Te dezvălui, ne iubeşti şi ne laşi să vedem lucrurile."

"Nu crezi că frumuseţea Creaţiei dezvăluie omului lumina Mea? Nu crezi că sufletele, pe care chiar tu le-ai adus aici, s-au dezvoltat dintr-o percepţie a măreţiei lucrurilor create?"

"Mai pot veni foarte mulţi în Rai, cu puţin ajutor. Suntem puţini aici. La ce se gândesc animalele de jos şi nu au? Vreau să spun, leul visează carne de gazelă şi o vânează, nu-i aşa? Sufletele omeneşti se gândesc la Dumnezeul Atotputernic şi îl doresc."

"Mi-ai dovedit-o deja. Ai dovedit-o pentru tot Raiul."

"Dar nu sunt decât foarte puţin suflete! Doamne, dacă ai avea un trup, dacă ai fi coborât, cum am coborât eu..."

"Ai grijă, Memnoch."

"Iartă-mă, Doamne, dar nu-mi pot dispreţui strădaniile care-mi spun că, dacă ţi-ai face un trup, cum mi-am făcut eu, ai cunoaşte mai bine fiinţele pe care numai crezi că le cunoşti!"

— Nu Mi-a răspuns.

"Doamne, lumina Ta nu pătrunde trupul omului. Îl confundă cu cel de animal, întotdeauna l-a confundat! Tu le ştii pe toate, numai pe cele mărunte nu! Nu poţi sau n-ai putut părăsi sufletele din Şeol, lăsându-le să se stingă în agonie. N-ai da voie bărbaţilor şi femeilor de pe Pământ să sufere fără motiv. Nu cred! Nu cred!"

"Memnoch, Eu nu trebuie să spun ceva decât o dată."

— Am tăcut.

"Sunt bun cu tine acum."

"Da, eşti, însă greşeşti de două ori, pentru că ai sta să asculţi imnuri de laudă întruna. Sufletele ar putea să vină la Tine şi să-Ţi ridice imnuri de slavă."

"N-am nevoie de imnurile lor."

"Atunci de ce cântă?"

"Tu, dintre toţi îngerii mei, eşti singurul care Mă acuzi! Care nu crede în Mine. Sufletele pe care le-ai adus din Şeol se încred în Mine, şi tu, nu! Ăsta ţi-a fost criteriul când le-ai ales! Încrederea lor în înţelepciunea lui Dumnezeu."

— N-am putut să tac:

"Când aveam trup, am aflat un lucru care mi-a confirmat toate bănuielile de dinainte şi pe toate care au urmat. Ce să fac, Doamne, să Te mint? Să-ţi spun minciuni sfruntate? Ai creat în omenire ceva ce nici Tu nu înţelegi pe de-a-ntregul! Nu există altă explicaţie, iar dacă este, atunci nu există Natură şi nu există legi."

"Pleacă din faţa Mea, Memnoch. Du-te pe Pământ, să nu te mai văd, şi amestecă-te cu Nimicul, mă auzi?"

"Încearcă, Doamne. Fă-Ţi un trup, ca mine. Tu, care poţi face orice, învăluieşte-Te în carne..."

"Taci, Memnoch."

"Sau, dacă nu ai curajul, dacă nu e demn de Creator să-Şi înţeleagă Creaţia în fiecare celulă a ei, atunci opreşte toate imnurile înălţate de îngeri şi de oameni! Opreşte-le, dacă spui că nu ai nevoie de ele, şi cercetează Creaţia, ca să vezi ce înseamnă ea pentru Tine!"

"Te alung, Memnoch!" a strigat El.

— Dintr-o dată, m-am trezit înconjurat de Rai, de întregul *bene ha elohim,* cu milioanele de suflete ale celor mântuiţi, cu Mihail şi Rafael în faţa mea, privind îngroziţi cum eram împins înapoi, în afara porţilor, într-un vârtej.

"N-ai milă de Creaţia Ta, Doamne! am strigat cât am putut de tare, ca să acopăr cântecele triste. Bărbaţii şi femeile făcuţi după asemănarea Ta Te dispreţuiesc pe drept, pentru că ar fi fost mai bine pentru aproape toţi dacă nu s-ar fi născut!"

Memnoch a tăcut.

S-a încruntat uşor, îngândurarea săpându-i pe frunte doar o dungă fină şi perfect simetrică, apoi a lăsat capul în jos, ca şi cum ar fi ascultat ceva. S-a întors încet către mine.

L-am privit şi eu.

— Şi tu ai fi făcut la fel, nu-i aşa?

— Dumnezeu să mă ajute, nu ştiu.

Peisajul se schimba. Uitându-ne unul la altul, lumea din jur se umplea de sunete noi. Mi-am dat seama că se aflau oameni prin apropiere, păstori cu turme de capre şi oi, în depărtare se vedeau zidurile unui oraş, iar mai sus, un deal şi încă o aşezare mai mică. Ne aflam, într-adevăr, într-o zonă populată, veche, dar nu foarte departe de a noastră.

Ştiam că oamenii nu ne pot vedea sau auzi. Nu trebuia să mi se spună.

Memnoch se uita în continuare la mine, întrebător, însă nu ştiam ce voia să afle. Soarele ne toropea pe amândoi. Mi-am simţit mâinile umede de transpiraţie însângerată. Mi-am şters fruntea şi m-am uitat la sângele de pe mâini. Memnoch era învăluit într-o palidă strălucire, nimic mai mult, şi mă privea stăruitor.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. De ce nu-mi spui? Ce s-a întâmplat? De ce te-ai oprit?

— Ştii al dracului de bine ce s-a întâmplat. Uită-te la hainele tale. Sunt straie mult mai potrivite pentru deşert. Vreau să mergi cu mine... acolo, peste dealuri.

S-a ridicat şi l-am urmat imediat. Ne aflam în Ţara Sfântă, fără îndoială. Am trecut pe lângă nenumărate grupuri de oameni, pescari de lângă un orăşel de la marginea mării, alţii îşi păzeau caprele şi oile sau le mânau spre aşezări învecinate sau locuri împrejmuite cu ziduri.

Totul mi se părea foarte familiar. Chiar deranjant de familiar, depăşind senzaţia de *déjà vu* sau impresia că aş fi trăit acolo înainte. De parcă locul mi-ar fi fost imprimat pe creier. Mă refer la tot ceea ce mă înconjura, chiar şi la un bărbat gol cu picioare strâmbe care, trecând pe lângă noi fără să ne vadă, urla ca un nebun, proptindu-se pe un băţ de trestie.

De sub straturile vaste de pietriş, veneau spre mine, împresurându-mă, forme, stiluri şi tipuri de comportament foarte cunoscute din Scriptură, din gravuri, din ilustraţii decorative şi din filme. Era un loc sacru, dar în egală măsură familiar, în toată măreţia lui arzătoare şi curată.

Oamenii ieşeau în faţa peşterilor în care locuiau, sus, pe dealuri. Ici şi colo, grupuri mici stăteau la umbră, sub copaci, moţăind sau vorbind. Oraşul pulsa în spatele zidurilor îndepărtate. Nisipul îmbâcsea aerul, îmi intra în nări, mi se lipea de buze şi de păr.

Memnoch îşi ascunsese aripile. Straiele lui, ca şi ale mele, arătau pline de murdărie. Cred că erau făcute din pânză subţire, pentru că aerul circula prin ele, aşa lungi şi simple cum păreau. Pielea noastră, corpurile noastre, rămăseseră neschimbate.

Cerul era de un albastru intens, iar soarele dogorea deasupra mea, la fel ca deasupra oricărei alte fiinţe. Transpiraţia era când binevenită, când de nesuportat. M-am gândit, trecător, că în orice altă ocazie m-aş fi uitat cu drag la soare, numai la el, la minunea pe care Copiii Întunericului nu aveau voie s-o cunoască. În ultima vreme îl uitasem, pentru că, aflând Lumina lui Dumnezeu, Soarele încetase a mai lumina pentru mine.

Am urcat dealurile stâncoase, pe cărări abrupte, trecând peste mormane de pietre şi copaci sfărâmaţi, până când, în cele din urmă, în faţă ne-a răsărit o pată uriaşă de nisip uscat, arzând şi unduindu-se domol în bătaia usturătoare a vântului.

Memnoch s-a oprit chiar la marginea deşertului, la hotarul

dintre pământul tare, pietros şi aspru, şi nisipul moale, obositor.

L-am ajuns, pentru că rămăsesem puţin în urmă. M-a cuprins cu braţul stâng, aşezându-şi degetele-i solide şi mari pe umărul meu. Gestul mi-a făcut o mare bucurie, pentru că presimţeam un fel de teamă, de fapt, în mine creştea groaza, o premoniţie a unui rău mai mare decât aş fi crezut că exista.

— După ce m-a alungat, a spus Memnoch, am umblat aiurea.

Ţintea cu privirea deşertul şi ceea ce, la orizont, păreau a fi stânci aride, fierbinţi, duşmănoase, ca deşertul însuşi.

— Am străbătut drumul pe care şi tu l-ai străbătut deseori, Lestat. Lipsit de aripi, cu inima frântă, am colindat oraşele şi ţările de pe Pământ, de-a lungul continentelor şi pustiurilor. O dată o să-ţi povestesc, dacă vrei. Acum nu are rost.

Dă-mi voie să-ţi spun numai ce e important, anume că n-am avut curajul să mă fac vizibil sau să mă arăt omenirii, ci m-am ascuns printre oameni, nevăzut, neândrăznind să-mi fac un trup, de teamă să nu-L supăr iarăşi pe Dumnezeu. Mi-a lipsit puterea să mă alătur, deghizat în vreun fel oarecare, oamenilor în lupta lor, de teamă să nu le fac rău. Tot pentru că mă temeam, nu m-am întors în Şeol. Nu voiam să sporesc suferinţa de acolo. Numai Dumnezeu putea elibera sufletele. Cum puteam eu să le încurajez?

Dar vedeam Şeolul în vastitatea lui, simţeam durerea sufletelor şi mă gândeam cu mirare la noile, complicatele şi mereu schimbătoarele nedumeriri ale oamenilor când părăseau o credinţă, o sectă sau un crez, ca să ajungă pe tărâmul acela nefericit al întunericului.

Odată, mi-a trecut prin minte o idee îndrăzneaţă. Dacă ajungeam în Şeol, le puteam da atâta învăţătură sufletelor, încât să-l transforme singure, să-i dea forma speranţei, nu a deznădejdii, să facă din el, cu vremea, o grădină. Milioanele de suflete alese, pe care le dusesem în Rai, îşi făcuseră din locul lor o grădină. Dar dacă nu reuşeam, şi spoream haosul? Nu aveam curajul să încerc. Nu, pentru că mă temeam de Dumnezeu şi de neputinţa mea proprie de a-mi îndeplini visul.

Tot colindând, mi-am formulat teorii nenumărate, dar nu am schimbat nimic din ceea ce credeam, simţeam sau îi spusesem lui Dumnezeu. De fapt, mă rugam Lui deseori, deşi el îmi răspundea doar prin tăcere, spunându-i că eu încă mai credeam cu tărie că îşi părăsise cele mai reuşite creaţii. Uneori, din

oboseală, îi aduceam doar laude. Alteori nu-i spuneam nimic. Căutam, ascultam... observam...

Memnoch, păzitorul, îngerul căzut.

Nu ştiam că cearta mea cu Dumnezeu de-abia începuse. Însă, la un moment dat, m-am pomenit îndreptându-mă către văile pe care le vizitasem întâia oară, spre locul unde oamenii construiseră primele oraşe.

Pentru mine, acesta era tărâmul începuturilor, pentru că, deşi oameni însemnaţi se ridicaseră din multe naţiuni, aici mă împreunasem cu fiicele oamenilor. Aici am învăţat, în trup omenesc, lucruri despre care şi acum susţin că Domnul însuşi nu le cunoaşte.

Venind aici, am ajuns la Ierusalim, la numai câţiva kilometri spre vest de locul în care ne aflăm acum.

Am aflat imediat că romanii guvernau ţara, că evreii suferiseră într-o captivitate lungă şi cumplită, că primele aşezări — triburile în care oamenii credeau într-un singur Dumnezeu — se aflau acum sub dominaţia politeiştilor, care le desconsiderau legendele.

Triburile monoteiste erau şi ele împărţite în mai multe credinţe, unii evrei erau farisei, alţi saduchei, alţii încă se străduiau să formeze comunităţi neântinate în peşterile din spatele dealurilor.

Dacă există o trăsătură datorită căreia vremurile acelea merită să fie remarcate — adică una prin care să se deosebească total de altele — atunci aceasta e puterea Imperiului Roman, care se întindea mai mult decât orice alt imperiu apusean cunoscut de mine şi care a ignorat Marele Imperiu Chinez, de parcă n-ar fi trăit pe acelaşi pământ.

Aveam convingerea că un lucru anume mă atrăsese spre aceste locuri. Am simţit o prezenţă nu atât de puternică precum o chemare hotărâtă, totuşi cineva mă striga, cu toată puterea glasului. Trebuia să caut, trebuia să merg mult. Poate că se afla aici cineva care mă urmărea şi mă ispitea. Nu puteam fi sigur.

Am venit aici şi am colindat Ierusalimul, ascultând ce aveau de spus oamenii. Vorbeau despre profeţi şi oameni sfinţi din sălbăticie, despre argumente ale legii şi purificării, şi despre voinţa lui Dumnezeu. Despre cărţile sfinte şi obiceiurile sfinte. Despre oameni ce vor fi "botezaţi" în apă, ca să se mântuiască în faţa Domnului.

Şi mai vorbeau despre un bărbat care nu de mult plecase în sălbăticie după botez, pentru că atunci când a păşit în Iordan şi i s-a turnat apă pe cap, cerurile s-au deschis şi s-a văzut Lumina de la Dumnezeu.

Astfel de poveşti se auzeau în toată lumea. Cea de acum, deşi obişnuită, mă atrăgea. Asta era ţara mea. Condus parcă de o mână nevăzută, străbătând Ierusalimul spre răsărit, în deşert, simţurile mele îngereşti ascuţite mă avertizau că mă aflam în apropierea unui lucru misterios, care ţinea de sacru şi pe care un înger îl presimte, dar omul nu. Judecata mea îl respingea, totuşi eu înaintam întruna, în arşiţa zilei, fără aripi şi nevăzut, prin mijlocul deşertului.

Memnoch m-a tras lângă el şi am pornit amândoi prin nisip. Nu era chiar atât de adânc cum crezusem, însă ardea şi era plin de pietricele. Am mers printre canioane şi am urcat pante, ajungând în final la un fel de loc aranjat, unde se adunaseră pietre, probabil pentru cei deprinşi să vină aici din când în când. Era un loc la fel de obişnuit ca toate celelalte în care am rămas mult timp.

Un reper în deşert, ca să zic aşa, un monument, poate.

De-abia aşteptam să-şi continue Memnoch povestea. Ardeam de nerăbdare. El a încetinit pasul. Am ajuns la o aruncătură de băţ de pietrele adunate.

— Mă apropiam tot mai mult de semnele pe care le vezi şi, cu ochi de înger, am urmărit un om vreme îndelungată. Iar ochii mei îmi spuneau că nu era om, că, dimpotrivă, ardea în el un foc dumnezeiesc.

Nu mi-a venit să cred, însă m-am dus şi mai aproape de el, neputând să mă opresc. Am rămas pe loc chiar aici, unde suntem acum, fixând cu privirea silueta aşezată pe piatra din faţa mea, uitându-se la mine.

Era Dumnezeu! Nici urmă de îndoială. Avea trup ars de soare, păr şi ochi negri, ca oamenii deşertului, dar era Dumnezeu! Dumnezeul meu!

Stătea acolo, în trup de om, privindu-mă cu ochi omeneşti şi dumnezeieşti. Vedeam lumina din El, dinlăuntrul Lui, ascunsă lumii de Trupul Său, cel mai puternic scut între Rai şi Pământ.

Dacă m-a îngrozit ceva mai mult decât revelaţia vederii Lui, atunci a fost faptul că se uita la mine, că mă recunoştea şi că mă aştepta, că tot ceea ce simţeam pentru El, privindu-L, era

numai dragoste.

Cântăm întruna cântece de dragoste. Oare acesta e cântecul pentru Creaţia întreagă?

Văzându-L cu pielea arsă de soare, însetat, flămând şi cu ochii plini de suferinţă în arşiţa toropitoare a zilei, m-am temut pentru El, pentru Dumnezeul Atotputernic din El, şi m-a copleşit dragostea.

„Precum vezi, Memnoch, am venit", mi-a spus, cu voce de om, în limbă omenească.

— Am căzut cu faţa la pământ înaintea Lui. O făcusem din instinct Am întins mâinile, ca să-I ating cureaua sandalei. Oftând, cu trupul fremătând, uşurat de alungarea singurătăţii, iubirea de Dumnezeu şi mulţumirea pe care mi-o aducea, am început să plâng de bucurie că eram lângă El, că îl vedeam şi mă întrebam ce însemna prezenţa Lui.

"Ridică-te şi vino lângă Mine. Acum sunt om şi Dumnezeu, dar Mi-e frică."

— Glasul Lui m-a mişcat adânc, atât de omenesc, totuşi vibrând de înţelepciune divină. Vorbea în limba din Ierusalim, cu accentul locului.

"Doamne, cum să-Ţi alin durerea?" L-am întrebat, pentru că suferea, fără îndoială. M-am ridicat. "Ce ai făcut şi de ce?"

"Am făcut exact ce Mi-ai spus, Memnoch, a răspuns El, cu un zâmbet minunat, de vis. M-am întrupat. Numai că am făcut-o mai bine decât tine. M-a născut o muritoare, în care chiar Eu mi-am plantat sămânţa, şi, timp de treizeci de ani, am trăit pe Pământ, mai întâi copil, apoi bărbat De multe ori M-am îndoit — nu, am uitat chiar şi n-am crezut — că sunt Dumnezeu!"

"Te văd şi Te cunosc. Eşti Dumnezeul şi Stăpânul meu."

— Eram atât de şocat de chipul Său, pe care L-am recunoscut sub masca de piele care-i acoperea oasele craniului. O clipă, dar numai atât, am retrăit sentimentul din faţa apariţiei Sale străluminate. Avea şi acum aceeaşi expresie pe faţa-I omenească. Am îngenuncheat.

"Tu eşti Dumnezeul meu."

"Ştiu, Memnoch, dar înţelege: m-am întrupat ca să uit, ca să aflu ce înseamnă, cum ai spus tu, ca să cunosc suferinţa omului, de ce se teme el şi ce doreşte, ce poate să înveţe aici sau acolo sus. Am făcut ce Mi-ai spus, mai bine decât tine, am făcut-o aşa cum o face Dumnezeu, mergând până la capăt!"

"Doamne, nu Te pot vedea suferind, am spus repede, incapabil să-mi iau ochii de la El, gândindu-mă că suferă de foame şi de sete. Lasă-mă să-ţi şterg sudoarea. Să-Ţi aduc apă, să Te duc la apă într-o clipită îngerească. Lasă-mă să Te mângâi, să Te spăl şi să Te îmbrac în haine potrivite pentru Dumnezeu coborât pe Pământ."

„Nu. În zilele acelea când mă credeam nebun, când de-abia îmi aminteam că sunt Dumnezeu, când ştiam că am renunţat la atotputernicie ca să cunosc suferinţa şi mărginirea, poate că M-ai fi convins. Poate că ţi-aş fi acceptat oferta. Dar acum, nu. Ştiu Cine sunt şi Ce sunt, şi ştiu Ce se va întâmpla. Ai dreptate, Memnoch, există suflete în Şeol gata să intre în Rai. Chiar eu o să le duc acolo. Am învăţat ce M-ai ispitit să învăţ."

"Doamne, eşti mort de foame şi te arde setea. Schimbă pietrele astea în pâine cu puterea ta, şi mănâncă. Sau lasă-mă să-Ţi aduc de mâncare."

"Ascultă-Mă, o dată măcar! m-a certat El, cu zâmbetul pe buze. Nu mai vorbi de mâncare şi de apă. Cine e omul aici? Eu! Adversar imposibil ce eşti, diavol certăreţ! Taci acum şi ascultă. Am trup de om. Fie-ţi milă şi lasă-mă să spun ce am de spus."

A râs iar, plin de bunătate şi simpatie.

"Fă-ţi şi tu un trup, alături de Mine. Fii fratele Meu şi stai lângă Mine, Fiul lui Dumnezeu lângă fiul lui Dumnezeu, şi hai să stăm de vorbă."

— L-am ascultat imediat şi, fără să mă gândesc prea mult, mi-am creat un trup apropiat de cel pe care-l vezi acum. Mi se părea tot atât de natural ca şi gândirea. M-am îmbrăcat într-un strai asemănător şi m-am aşezat lângă El. Eram mai înalt, nu mă gândisem să-mi micşorez lungimea membrelor, dar am făcut-o în grabă, ca să fim doi oameni la fel, cât de cât. Eram totuşi înger, nu simţeam nici foame, nici sete, nici oboseală.

"De când eşti în pustiu? L-am întrebat. Oamenii din Ierusalim zic că ai plecat de aproape patruzeci de zile."

"Cam aşa, a încuviinţat El. A venit vremea să-ncep să preoţesc, asta voi face vreme de trei ani. Am să-i învăţ ce trebuie să ştie ca să ajungă în Rai . Să cunoască Creaţia şi să înţeleagă că ea se dezvăluie voit, să-i aprecieze frumuseţea şi legile care-i fac să accepte suferinţa şi nedreptatea aparentă, şi durerea în toate formele ei, le voi promite glorie la sfârşit celor care înţeleg, sufletelor care-L vor înţelege pe Dumnezeu şi

faptele Sale. Asta o să le dau Bărbaţilor şi Femeilor, exact ce ai vrut tu să le dau, cred."

— N-am îndrăznit să rostesc o vorbă.

"Dragostea, Memnoch... Am învăţat să iubesc cum ai spus tu. Să iubesc şi să preţuiesc bărbaţii şi femeile. M-am culcat cu femei şi am cunoscut extazul iubirii trupeşti, scânteia de fericire de care vorbeai cu atâta convingere, când Eu nu mă gândeam că voi dori un lucru atât de mărunt.

O să vorbesc despre dragoste mai mult decât despre orice altceva. Voi spune lucruri pe care bărbaţii şi femeile le vor răstălmăci. Dar dragostea va fi mesajul Meu. M-ai convins şi m-am convins eu însumi că ea înalţă Omul deasupra animalului, deşi toată Omenirea nu e formată decât din animale."

"Vrei să spui că o să-i înveţi cum să iubească? Aşa cum îi vei învăţa să nu se mai lupte în războaie şi să se adune la un loc, într-o singură formă de adorare?"

"Nu, nici vorbă. Ar fi o intervenţie ilogică şi Mi-ar strica tot planul pe care am început să-l aplic. Ar opri dezvăluirea universului.

Memnoch, pentru Mine oamenii încă fac parte din Natură, numai că sunt mai buni decât animalele. E o problemă care ţine de etapele dezvoltării. Da, oamenii se revoltă împotriva suferinţei şi sunt conştienţi de ea când suferă, dar, într-un fel, se comportă exact ca animalele inferioare, fiindcă suferinţa îi face mai buni şi îi conduce spre evoluţie. Sunt destul de iuţi la minte să-i înţeleagă valoarea, în timp ce animalele nu învaţă decât să evite suferinţa instinctiv. Cât trăiesc, oamenii pot fi îmbunătăţiţi prin suferinţă. Însă ei fac parte din Natură. Lumea se va dezvălui întotdeauna, plină de surprize. Unele vor fi neplăcute, oribile, altele minunate, altele doar frumoase. Dar se ştie sigur că lumea va continua să evolueze, iar Creaţia se va dezvălui întruna."

„Da, Doamne, dar suferinţa e un lucru rău."

"Memnoch, ce te-am învăţat când ai venit la Mine prima oară, spunându-Mi că decăderea şi moartea erau un lucru rău? Nu înţelegi fascinaţia suferinţei omeneşti?"

"Nu. Înţeleg doar năruirea speranţelor, a dragostei şi a familiei, alungarea liniştii sufleteşti, durerea peste putinţă, omul împovărat de ea, prăbuşit în amărăciune şi ură."

"N-ai fost destul de pătrunzător, Memnoch. Nu eşti decât un

înger. Refuzi să înţelegi Natura, aşa ai procedat de la început.

Voi aduce Naturii lumina Mea, aşa întrupat, vreme de trei ani. O să propovăduiesc cele mai înţelepte lucruri pe care le cunosc şi le mărturisesc sub înfăţişare şi minte omenească. Apoi voi muri."

"Vei muri? De ce? Cum adică, să mori? Sufletul Tău va pleca..."

— M-am oprit, nesigur pe vorbele mele. Dumnezeu a zâmbit.

"Ai şi tu suflet, Doamne, nu-i aşa? Vreau să spun că în acest trup de fiu al omului, Tu eşti Dumnezeu şi fiecare părticică din Tine e plină de lumină... N-ai suflet, nu-i aşa? N-ai suflet de om!"

"Memnoch, nu deosebirile sunt importante. Eu sunt Dumnezeu Întrupat. Cum să am suflet omenesc? Important e că voi rămâne în trupul ăsta care va fi torturat şi omorât, iar moartea mea va sta mărturie a dragostei Mele pentru cei pe care i-am creat şi i-am făcut să sufere aşa de mult. O să le împărtăşesc durerile şi suferinţele."

"Iartă-mă, Doamne, dar mi se pare că greşeşti."

— Mi s-a părut că se amuză din nou. A zâmbit liniştit, cu ochii negri plini de îngăduinţă.

"Greşesc? Unde e greşeala, Memnoch? Că o să îmbrac forma zeului muritor din pădure, pe care bărbaţii şi femeile şi l-au imaginat şi l-au slăvit din vremuri imemoriale, un zeu muritor, simbol al ciclului naturii însăşi, în care toţi trebuie să se nască şi să moară?

Voi muri şi mă voi ridica din morţi, aşa cum zeul acela s-a ridicat în fiecare mit al eternei reântoarceri a primăverii după iarnă, la toate naţiunile lumii. Voi fi zeul nimicit şi înălţat, iar lucrurile se vor petrece cu adevărat aici în Ierusalim, nu într-un ritual înlocuit cu oameni. Fiul lui Dumnezeu însuşi va îndeplini adevărul legendei. Am hotărât să o sanctific prin moartea Mea.

Voi ieşi din Mormânt. Învierea Mea va confirma eterna revenire a primăverii după iarnă, va arăta că în Natură toate cele ce au evoluat îşi au locul lor.

Dar, Memnoch, eu prin moartea Mea voi fi ţinut minte. Prin moarte. Va fi groaznic. Nu învierea Mea şi-o vor aminti, poţi să fii convins, pentru că mulţi n-o vor vedea şi nu vor crede în ea. Dar moartea Mea, moartea Mea va veni să confirme miturile, întărită de toate legendele de dinaintea ei, va fi un sacrificiu al lui Dumnezeu, ca să-şi cunoască Creaţia. Exact cum Mi-ai spus."

"Nu, Doamne, aşteaptă, e o greşeală!"

"Uiţi întotdeauna cine eşti şi cu cine vorbeşti", Mi-a reproşat cu blândeţe, într-un amestec de uman şi divin care mă obseda. Frumuseţea Lui m-a pătruns şi am ezitat în faţa Ei, copleşit încă o dată de încredinţarea că greşea.

"Memnoch, ţi-am spus lucruri pe care numai tu le ştii despre Mine. Nu-Mi spune că greşesc. Nu irosi clipele petrecute cu Fiul lui Dumnezeu! Nu poţi învăţa de la Mine, dacă sunt întrupat, aşa cum înveţi de la oameni? Oare nu am nimic să te învăţ, arhanghelul Meu iubit? De ce te îndoieşti de Mine? Ce vrea să spună vorba ta, *greşeală?"*

"Nu ştiu, Doamne, nu ştiu ce să-Ţi răspund. Nu-mi găsesc cuvintele. Dar ştiu că nu va fi bine. Mai întâi, cine Te va chinui şi Te va omorâ?"

"Locuitorii Ierusalimului. Voi reuşi să-i rănesc pe toţi, pe evreii care ţin la tradiţie, pe romanii cei neânduplecaţi, pe toţi îi va jigni mesajul orbitor al dragostei Mele, al lucrurilor pe care ea le cere oamenilor. Voi dispreţui credinţele altora, ritualurile şi legile lor. Şi voi cădea pe mâna justiţiei lor.

Voi fi acuzat de trădare şi condamnat când voi vorbi despre Divinitatea Mea, când voi spune că sunt Fiul lui Dumnezeu, întrupat... şi Mă vor tortura pentru mesajul Meu cu atâta cruzime, încât nu-l vor uita niciodată, cum nu-Mi vor uita crucificarea şi moartea."

"Crucificarea? Doamne, ai văzut oameni murind pe cruce? Ştii cât suferă? Sunt bătuţi în cuie şi se înecă, atârnă istoviţi, incapabili să se ridice sub povara propriei greutăţi, şi mor sufocaţi de sânge şi durere."

"Bineînţeles că am văzut. E o execuţie obişnuită. Înjositoare şi omenească."

"Nu, Doamne! am strigat. Nu se poate. Nu vrei ca învăţătura ta să se încheie cu o înfrângere şi o execuţie, cu atâta cruzime, cu moartea!"

"Nu va fi o înfrângere. Memnoch, învăţătura mea mă va face martir! Oamenii îi sacrifică zeului bun miei nevinovaţi încă de la începuturi! Ii oferă instinctiv Domnului ceea ce are valoare, ca să-i arate dragostea. Cine ştie mai bine decât tine, care i-ai urmărit în faţa altarelor, le-ai ascultat rugăciunile şi ai stăruit să le ascult şi Eu? Pentru oameni, dragostea înseamnă sacrificiu."

"Doamne, ei fac sacrificii pentru că se tem! Sacrificiul nu are

nimic de-a face cu iubirea de Dumnezeu, nu-i aşa? Toate sacrificiile: Copii sacrificaţi zeului Baal, atâtea alte ritualuri oribile răspândite în lume. Sunt născute din teamă! De ce să ceară dragostea sacrificiu?"

— Mi-am pus mâinile la gură. Nu mai judecam, eram îngrozit. Nu mă simţeam capabil să alung fiorul groazei care se ţesea în jurul meu. Am gândit cu glas tare:

"Greşeşti, Doamne. Cum să decadă Dumnezeu, în trup de om, într-un chip atât de cumplit? Cum să-i facă oamenii aşa ceva lui Dumnezeu? Vor fi oare conştienţi de faptele lor, vor şti că Tu eşti Dumnezeu? N-ar putea... Doamne, vor face totul fără să înţeleagă nimic. Şi asta va aduce haos şi întuneric!"

"Bineînţeles. Ce om cu mintea întreagă L-ar crucifica pe Fiul lui Dumnezeu?"

"Atunci ce înseamnă asta?"

"Că m-am supus omenescului din dragoste pentru cei pe care i-am creat. M-am întrupat, Memnoch. Am un trup de treizeci de ani. Vrei să Mă lămureşti şi pe Mine unde greşesc?"

"Greşeşti murind aşa. E un fel murdar de a ucide, un exemplu sângeros pentru rasa umană! Spui că vor ţine minte moartea Ta? Mai degrabă decât învierea din moarte, din lumina lui Dumnezeu iradiind din trupul Tău de om şi alungând suferinţa?"

"Lumina nu va izvorî din trup. Trupul va muri. Voi afla ce e moartea. Voi merge în Şeol şi voi rămâne acolo trei zile, alături de cei morţi, apoi Mă voi întoarce în acest trup şi voi învia. Da, oamenii îşi vor aminti de moartea Mea. Cum să Înviu dacă nu Mor?"

"Nu muri şi nu învia, am stăruit eu. Te implor. Nu te sacrifica. Nu te scufunda în ritualurile lor sângeroase şi prost călăuzite. Doamne, ai simţit vreodată miasma altarelor? Da, Ţi-am spus să le asculţi rugăciunile, dar nu m-am gândit niciodată să Te cobori din înălţimi, ca să miroşi duhoarea sângelui de animal mort, sau să-i vezi ochii paralizaţi de groază când i se taie gâtul! Ai văzut copiii sacrificaţi zeului Baal?"

"Memnoch, acesta e drumul către Dumnezeu, ales de om. Miturile sunt la fel în toată lumea."

"Da, pentru că nu le-ai pus capăt niciodată, le-ai lăsat să se petreacă, ai lăsat oamenii să se dezvolte, iar ei s-au uitat cu groază la strămoşii lor animalici, au văzut că sunt muritori şi au

încercat să îmblânzească un zeu care i-a părăsit. Doamne, ei caută înţelesul şi nu-l găsesc."

— S-a uitat la mine ca la un nebun.

"Mă dezamăgeşti, Memnoch, mi-a mărturisit cu blândeţe. Îmi răneşti inima de pământean."

— S-a întins şi m-a mângâiat pe faţă cu mâini aspre, mâini de om care a muncit, a trudit cum eu n-am făcut-o niciodată în scurta mea vizită pe pământ.

Am închis ochii, tăcut. M-a străfulgerat o revelaţie, o intuiţie, am înţeles dintr-o dată unde era greşeala, dar puteam oare gândi cu glas tare? Puteam oare vorbi?

Am deschis ochii sub mângâierea Lui, simţindu-I degetele aspre, privindu-I ochii înfundaţi. Se înfometase, suferise în pustiu şi muncise în toţi cei treizeci de ani! Asta era greşeala!

"Unde greşesc, arhanghelul Meu, unde?" m-a întrebat cu răbdarea-i nemărginită, împletită cu consternare omenească.

"Doamne, oamenii au ales ritualuri care aduc suferinţă, pentru că nu se pot feri de suferinţa din Lumea Naturală. Lumea Naturală trebuie depăşită! De ce să treci prin suferinţele oamenilor? Sufletele lor ajung în Şeol nimicite, zvârcolindu-se de durere, negre ca tăciunii focului arzător al suferinţei, nenorocirii şi violenţei la care au fost martori. Suferinţa e un rău în lume. Aduce degradare şi moarte. E un lucru înfiorător. Doamne, nu poţi crede că suferind astfel vei face bine cuiva. Suferinţa, putinţa de a sângera şi de a cunoaşte durerea şi anihilarea, ele trebuie alungate din lume, dacă vrei să ajungi la Dumnezeu!"

— Şi-a luat mâinile de pe faţa mea, în tăcere.

"Îngerul Meu, mi-a spus apoi, Mi-eşti mai drag acum când am inimă de om. Ce pur eşti! Ce străin eşti de imensa Creaţie Materială!"

"Dar eu Te-am îndemnat să cobori pe pământ! Cum să fiu străin de ea? Eu sunt veghetorul! Văd ceea ce alţi îngeri nu îndrăznesc să vadă, de teamă că vor plânge şi Te vei supăra pe ei."

"Memnoch, tu nu ştii ce e trupul. E un concept prea complicat pentru tine. De unde crezi că au luat învăţătură sufletele din Şeol? Oare nu din suferinţă? Da, ajung acolo sub povara suferinţei, dacă nu au reuşit să pătrundă dincolo de ea pe Pământ, iar unele sunt disperate şi se sting. Dar în Şeol, de-a lungul veacurilor de suferinţă şi dorinţă, altele se purifică.

Memnoch, viaţa şi moartea fac parte din Ciclu, iar suferinţa apare după aceea. Nimeni nu e scutit de ea! Sufletele iluminate pe care le-ai adus din Şeol au cunoscut-o, au învăţat să-i accepte frumuseţea şi tocmai de aceea au meritat să intre pe Porţile Raiului!"

"Nu, Doamne, nu-i adevărat! Ai înţeles greşit. Complet greşit. Acum înţeleg ce s-a întâmplat."

"Da? Ce vrei să spui? Că Eu, Dumnezeu, care am trăit în acest trup treizeci de ani, nu am ajuns la adevăr?"

"Tocmai asta e! Ai ştiut tot timpul că eşti Dumnezeu. Ai pomenit de clipe în care Te credeai nebun sau uitai cine eşti, dar acelea s-au scurs foarte repede. Prea repede! Şi acum, planificându-Ţi moartea, ştii cine eşti şi nu vei mai uita, nu-i aşa?"

"Nu. Nu voi uita. Sunt Fiul lui Dumnezeu Întrupat, venit să-Mi împlinesc datoria, să-Mi săvârşesc minunile. Ăsta e lucrul important."

"Atunci, Doamne, nu ştii ce înseamnă să ai trup!"

"Cum îndrăzneşti să crezi că tu ştii?"

"Când m-ai părăsit în trupul acela, când m-ai alungat, ca să rămân cu fiicele oamenilor, să am grijă de ele, în primele veacuri de existenţă a Pământului pe care ne aflăm acum, nu mi-ai promis că o să mă duci înapoi în Rai. Doamne, nu eşti cinstit în ceea ce faci. Ai ştiut tot timpul că Te vei reântoarce, că vei deveni iarăşi Dumnezeu!"

"Cine înţelege mai bine decât Mine ce poate simţi un trup?" m-a întrebat.

"Cineva care nu e convins că el e Creatorul Nemuritor al Universului, I-am răspuns. Orice muritor atârnat pe o cruce de pe Golgota, lângă Ierusalim, ştie mai bine decât tine!"

— S-a uitat la mine cu ochi mari, dar nu m-a provocat. Tăcerea Lui m-a liniştit. Şi, încă o dată, forţa lui, Dumnezeu iradiind în om, m-a orbit şi l-a făcut pe îngerul din mine să tacă şi să i se arunce la picioare. Dar nu!

"Doamne, nici când m-am dus în Şeol n-am ştiut dacă mă voi reântoarce în Rai. Nu înţelegi? Eu nu pretind că înţeleg totul, ca Tine. N-am sta de vorbă aici dacă ar fi aşa. Dar nu mi-ai promis că mă vei primi înapoi. Aşa că suferinţa şi întunericul mi-au vorbit şi m-au învăţat, pentru că mi-am asumat riscul de a nu trece de ele niciodată. Nu înţelegi?"

— A stat mult pe gânduri, apoi a clătinat din cap, întristat.

"Memnoch, tu eşti cel care nu înţelegi. Când sunt oamenii aproape de Dumnezeu, dacă nu atunci când suferă din dragoste pentru ceilalţi, când mor pentru ca alţii să trăiască, când se aruncă în moarte, ca să-i apere pe cei ce rămân după ei sau adevărurile despre viaţă şi moarte, pe care le-au învăţat de la Creaţie?"

"Dar lumea nu are nevoie de aşa ceva! Nu, nu, nu. Nu are nevoie de sânge, de suferinţe, de războaie. Nu ele i-au învăţat pe oameni să iubească! Animalele făceau aşa, ucigându-se între ele. Ei au învăţat din căldura şi din afecţiunea pentru celălalt, din dragostea pentru copii, din iubirea aflată în braţele perechii lor, din puterea de a înţelege suferinţele celuilalt şi de a-l apăra, de a se ridica deasupra sălbăticiei, pentru a-şi clădi o familie, un clan, un trib care să aducă tuturor pacea şi siguranţa!"

— A urmat o linişte nesfârşită. Apoi Dumnezeu a râs încet.

"Memnoch, îngerul Meu, tot ce ai învăţat despre viaţă ai învăţat în pat."

— Am cumpănit câteva clipe. Vorbise cu dispreţ şi ironie.

"Ai dreptate, Doamne. Dar suferinţa este atât de grea pentru oameni, nedreptatea atât de îngrozitoare pentru mintea lor, încât pot distruge toate lecţiile învăţate în pat, oricât de fascinante ar fi ele!"

"Dragostea la care ajungi prin suferinţă, Memnoch, e mai puternică decât cea la care ajungi prin nevinovăţie."

"De ce spui asta? Nu Te cred! Nu cred că înţelegi, Doamne. Ascultă-mă. Există o şansă de a Ţi-o dovedi. Una singură."

"Dacă te gândeşti o singură clipă să intervii în învăţătura Mea, în sacrificiul Meu, dacă crezi că poţi stăvili şi răsturna forţa care mă îndreaptă spre el, atunci nu eşti înger, ci diavol!"

"Nu-Ţi cer asta. Fă cum doreşti. Învaţă-i, răneşte-i, fă-i să Te aresteze, să Te judece şi să Te crucifice, da, fă-o. Dar fă-o ca om!"

"Asta şi vreau."

"Nu, vei şti tot timpul că eşti Dumnezeu. Eu îţi spun să uiţi că eşti Dumnezeu! Îngroapă-Ţi divinitatea în trup. Îngroap-o şi rămâi cu credinţa Ta în Rai, nestrămutată şi de netăgăduit, ca şi cum ai fi dobândit-o prin revelaţie. Îngroapă în pustiul ăsta convingerea că eşti Dumnezeu. Numai atunci vei suferi ca un om. Numai atunci vei cunoaşte suferinţa cu adevărat. Numai

atunci va fi alungată întreaga măreţie a suferinţei! Numai atunci vei înţelege ce simt oamenii când li se smulge carnea şi li se scurge sângele, căci e sângele Tău. E o ticăloşie!"

"Memnoch, oamenii mor pe Golgota în fiecare zi. Important e că Fiul lui Dumnezeu ştie că moare pe Golgota în trupul unui om."

"Oh, nu! Ar fi un dezastru!"

— Mi s-a părut întristat dintr-o dată şi am crezut că va plânge pentru mine. Avea buzele arse şi crăpate din cauza uscăciunii, mâinile atât de subţiri, că i se vedeau venele. Nu era un om neobişnuit, dimpotrivă, unul sfâşiat de ani de muncă grea.

"Uită-te la Tine, i-am spus. Eşti mort de foame şi de sete, istovit, pierdut în întunericul vieţii, printre relele născute chiar din sânul naturii, şi visezi la gloria Ta când vei ieşi din acest trup. Ce fel de lecţie este o asemenea suferinţă? Pe umerii cui vei arunca vina uciderii tale? Ce se va alege de muritorii care Te-au negat? Ascultă-mă, Te rog, Doamne. Dacă nu renunţi la Divinitate, atunci opreşte-Te. Schimbă-Ţi planul.

Nu muri. Mai înainte de toate, nu te lăsa ucis! Nu atârna de un copac, asemenea zeului pădurii din legendele greceşti. Vino cu mine în Ierusalim, să cunoşti femeia şi să afli gustul vinului, plăcerea de a cânta şi de a dansa, bucuria când se naşte un copil şi toată fericirea care începe şi emană din inima omului!

Doamne, sunt momente în care oamenii cei mai răi îşi ţin copiii în braţe, propriii lor copii, iar fericirea şi mulţumirea lor sunt sublime, aşa încât nici o grozăvie a pământului nu poate distruge pacea din mintea lor! Asta e puterea omului de a iubi şi de a înţelege! Să ajungi la armonie, în ciuda oricăror piedici. Bărbaţii şi femeile sunt în stare de aşa ceva. Da, sunt. Hai, vino şi dansează alături de oameni. Cântă cu ei. Sărbătoreşte cu ei. Îmbrăţişează bărbaţii şi femeile şi află ce este carnea!"

"Mi-e milă de tine, Memnoch. Mi-e milă de tine, ca de muritorii ce Mă vor omorî, neânţelegându-Mi legea Dar Mi-i imaginez pe aceia pe care suferinţa Mea îi va impresiona adânc, care nu o vor uita, care vor cunoaşte dragostea Mea pentru muritori, atât de mare, încât M-am lăsat omorât în mijlocul lor înainte de a deschide porţile din Şeol. Simţind aşa cum simţi tu, vina îţi va fi o povară imposibil de suportat."

"Vina mea? Care vină?"

"Tu ai cauzat toate acestea, Memnoch. Tu eşti cel care Mi-a spus că ar trebui să cobor pe pământ şi să-Mi iau trup de om. Tu eşti cel care M-a îndemnat, m-a provocat, iar acum nu eşti în stare să înţelegi miracolul jertfei Mele. Iar când ai să-l înţelegi, când vei vedea că sufletele îmbunătăţite prin suferinţă urcă spre Rai, ce vei spune despre descoperirile tale meschine şi neânsemnate, făcute în braţele fiicelor oamenilor? Ce vei gândi? Nu-ţi dai seama? Voi răscumpăra suferinţa, Memnoch! O să-i confer potenţialul maxim în ciclul Vieţii şi al Morţii! O voi face să dea roade, o voi lăsa să-şi cânte biruinţa!"

"Nu, nu, nu! M-am ridicat şi am strigat la el. Doamne, fă cum te rog eu. Fă ce vrei, dacă trebuie, întemeiază miracolul pe un omor, dacă asta Ţi-e voia, dar îngroapă-Ţi certitudinea Divinităţii, ca să mori cu adevărat, astfel încât, atunci când îţi vor bate cuie în mâini şi în picioare, să simţi exact ceea ce simte un om, nu mai mult, iar când vei pătrunde în bezna din Şeol, sufletul Tău să fie unul omenesc! Te rog, Doamne, Te implor. În numele omenirii, Te implor! Eu nu văd viitorul, dar niciodată nu mi-a fost mai teamă de el decât acum."

Memnoch a tăcut. Eram singuri în deşertul nesfârşit, Memnoch uitându-se în depărtare, eu tremurând lângă el.

— N-a făcut-o, nu-i aşa? l-am întrebat Memnoch, Dumnezeu a murit ştiind că e Dumnezeu. A murit şi a înviat, dar a ştiut tot timpul. Lumea discută despre asta şi-şi pune mereu întrebări, dar El a ştiut. Când L-au pironit în cuie, a ştiut că e Dumnezeu.

— Da. Era om, însă omul acela n-a fost nicicând lipsit de puterea lui Dumnezeu.

Deodată, ceva mi-a distras atenţia.

Memnoch părea prea zguduit ca să vorbească în continuare.

Peisajul se schimba. M-m uitat spre cercul de pietre şi am observat o siluetă aşezată pe ele, un bărbat cu pielea şi ochii negri, vlăguit şi plin de nisip. Cu toate că era om până în cele mai ascunse fibre ale trupului său, era, fără îndoială, Dumnezeu.

Am rămas înmărmurit.

Eram dezorientat. Nu ştiam drumul, nici înainte, nici înapoi, habar nu aveam ce se afla în stânga sau în dreapta.

Eram mut de uimire, dar nu mă temeam. Bărbatul acela cu ochii negri se uita, pur şi simplu, la noi cu cele mai îngăduitoare priviri, acceptându-ne prezenţa cu o dragoste pe care o observasem şi în Rai, când s-a întors şi m-a luat de mâini.

Fiul lui Dumnezeu.

— Vino aici, Lestat, i-am auzit vocea umană domoală prin vântul deşertului. Apropie-te.

M-am uitat la Memnoch, care îl privea şi el şi-mi zâmbea amar.

— Lestat, orice ar face el, e întotdeauna mai bine să asculţi ce-ţi spune.

Blasfemie. M-am întors, înfiorat.

Am pornit direct spre El, conştient de fiecare pas târât prin nisipul fierbinte, văzându-L tot mai clar: un bărbat obosit şi suferind. Am îngenuncheat în faţa Lui şi L-am privit.

— Dumnezeul Cel Viu, am şoptit.

— Vreau să vii la Ierusalim, mi-a spus.

El s-a întins şi mi-a netezit părul pe spate, iar mâna era cea descrisă de Memnoch, uscată, aspră, înnegrită de soare, la fel ca sprâncenele. Însă vocea Lui plutea între natural şi sublim, avea un timbru mai mult decât angelic. Era vocea care mi se adresase în Rai, dar modelată de timbrul omenesc.

Nu I-am răspuns. Nu eram în stare să fac nimic. Ştiam că nu mă voi mişca până când nu-mi va spune. Memnoch stătea la o parte, cu braţele încrucişate, privindu-ne. Îngenuncheat, uitându-mă în ochii lui Dumnezeu Întrupat, eram, de fapt, singur în faţa Lui.

— Vino la Ierusalim, a repetat Dumnezeu. N-o să ţină prea mult, nu mai mult de câteva minute, poate, dar vino cu Memnoch la Ierusalim, în ziua morţii Mele, şi încearcă să-Mi priveşti Patimile — să Mă vezi cu coroana de spini, purtându-Mi crucea. Fă asta pentru Mine înainte de a te hotărî dacă îl vei servi pe Memnoch sau pe Dumnezeu.

Ştiam, cu fiecare părticică a corpului meu, că nu mă puteam duce. Nu puteam suporta! Nu mai puteam privi. Eram paralizat. Nesupunere, blasfemie — nu despre asta era vorba. Nu puteam suporta un asemenea gând! M-am uitat fix la El, la chipul Său ars de soare, la ochii blânzi şi iubitori, la nisipul de pe obraji. Părul negru era în dezordine, încâlcit de vânt, îndepărtat de pe faţă.

Nu! Nu pot! Nu pot!

— Ba da, poţi, m-a asigurat El. Lestat, curajosul meu, care a adus moartea atâtor oameni. Chiar te-ai întoarce pe Pământ, fără să arunci măcar o privire la ceea ce îţi ofer? Chiar ai

renunţa la şansa de a Mă vedea încoronat cu spini? Gândeşte-te la ocaziile scăpate şi la ce-ţi ofer eu acum. Nu, n-ai să dai înapoi, nici dacă te-ar îndemna Memnoch s-o faci.

Ştiam că are dreptate. Dar nu mă puteam împăca cu gândul. Nu puteam merge la Ierusalim să-l văd pe Hristos purtându-Şi crucea. Nu puteam. Nu eram destul de puternic. Am tăcut. Un gând rebel mă condamna la confuzie şi paralizie absolută.

— Pot să mă uit? am întrebat. Am închis ochii, apoi i-am deschis şi L-am privit pe El şi pe Memnoch, care se apropiase, iar acum mă cerceta cu o expresie rece, cât de rece putea, de fapt, nu era deloc rece, ci mai degrabă senină.

— Memnoch, a vorbit Dumnezeu Cel Întrupat, adu-l cu tine, arată-i drumul, lasă-l să vadă măcar puţin. Tu să-l călăuzeşti, apoi poţi să-ţi continui cercetarea şi să-ţi urmezi chemarea.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit. Cât de fragil părea, cu toată măreţia Lui! Un om cu cearcăne la ochi din cauza soarelui, cu dinţii stricaţi, un bărbat.

— Adu-ţi aminte, Lestat, mi s-a adresat. Asta nu e decât lumea. Iar tu cunoşti lumea. Şeolul aşteaptă. Ai văzut Lumea şi Raiul, dar nu ai văzut Iadul.

18

NE AFLAM în oraş, un oraş al pietrelor de culoare maro închis, galben-stins şi lut. Trecuseră trei ani. Trebuia să fi trecut Nu ştiam decât că ne găseam într-o mulţime de oameni, înfăşuraţi în straie pestriţe şi văluri, zdrenţuiţi, că simţeam mirosul transpiraţiei şi căldura respiraţiei stătute, că mă sufoca duhoarea deşeurilor umane şi a cămilelor. Deşi nu ne băga nimeni în seamă, mulţimea ne apăsa, oameni nespălaţi se frecau de mine, se împingeau în faţa mea, nisipul îmbâcsea aerul dintre zidurile oraşului, străzile înguste, aşa cum îmbâcsea aerul deşertului.

Oamenii se grupau în faţa uşilor mici şi rotunde ori priveau de sus, de la ferestre. Funinginea se îmbina cu nisipul nesfârşit. Femeile se strângeau una lângă alta, acoperindu-şi chipul cu văluri, îmbrâncindu-se pe lângă noi. Mi-am dat seama dintr-o dată că gloata ne împingea cu atâta forţă, încât nu mă puteam

mişca în voie. Disperat, m-am uitat după Memnoch.

Era lângă mine, aruncând priviri calme în jur. Nici unul din noi nu străluceа nefiresc printre oamenii aceia mohorâţi şi soioşi, fiinţe obişnuite care trăiau vremurile grele ale începuturilor.

— Nu vreau! am strigat, afundându-mi călcâiele în pământ, în mijlocul gloatei care se freca de mine, încercând să rezist Nu cred că pot! Nu pot privi, Memnoch, nu pot, nu-mi cere asta. Nu... Nu vreau să merg mai departe. Lasă-mă să plec, Memnoch!

— Taci, s-a răstit el, suntem aproape de locul pe unde va trece.

M-a cuprins protector cu braţul stâng şi m-a lipit lângă el, făcându-ne loc printre oamenii din faţa noastră fără efort, se părea, până când am ajuns în rândul din faţă, alături de cei care aşteptau pe o stradă mai largă, pe măsură ce mulţimea avansa. Ţipetele erau asurzitoare. Pe lângă noi treceau soldaţi romani, cu uniformele murdare de nisip, cu feţe obosite, plictisite. Peste drum, de partea cealaltă a mulţimii, o femeie frumoasă, cu capul acoperit de un văl alb, a ridicat mâinile, ţipând.

Se uita la Fiul lui Dumnezeu, pe care acum îl vedeam şi noi. Mai întâi a apărut bara transversală masivă a crucii de pe umerii lui, marginile ieşite în afară, la stânga şi la dreapta Lui, apoi mâinile Lui, legate de ea atârnând din funii, sângele picurând din ele. Avea capul aplecat, părul încâlcit şi soios, acoperit-de coroana aspră şi neagră a spinilor ascuţiţi, de-o parte şi de alta, oamenii erau împinşi către ziduri, unii îl batjocoreau, alţii tăceau.

De-abia avea loc să meargă cu povara în spate, cu hainele-I rupte, cu genunchii loviţi şi însângeraţi, dar înainta. Mirosul de urină venea înăbuşitor de lângă zidurile învecinate.

Îşi târa picioarele spre noi, cu faţa ascunsă. A căzut, un genunchi alunecându-I pe pietrele din stradă. În spatele Lui veneau cei care cărau stâlpul lung al crucii care urma să fie bătut în pământ.

Soldaţii din spate L-au ridicat imediat şi I-au aranjat bara de pe umeri. I-am văzut faţa la câţiva metri de noi. Ne-a privit pe amândoi. Ars de soare, cu obrajii supţi, gura deschisă şi tremurândă, ochii negri aţintiţi asupra noastră , o figură ternă. Îi curgeau picături de sânge pe fruntea înţepată de spini, adunate

în râuleţe care se prelingeau pe pleoape şi pe obraji. Pe pieptul gol se vedeau, prin straiele rupte, dungi roşii de bici!

— Dumnezeul meu!

Mi-au scăzut iarăşi puterile. Memnoch m-a sprijinit. Ne-am uitat amândoi în ochii Lui. Mulţimea continua să ţipe şi să înjure, să strige şi să se înghiontească, copiii încercau şi ei să vadă ceva, femeile boceau. Alţii râdeau. O gloată imensă, hidoasă, duhnind sub soarele neândurător care-şi trimitea razele între zidurile pătate de urină!

El a venit şi mai aproape. Ne recunoscuse? S-a cutremurat, istovit, sângele curgându-i pe faţă, pe buze. A tras aer în piept, parcă s-ar fi înecat. Haina de pe umeri, sub lemnul dur, era udă de sângele scurs din urmele lăsate de bici. Nu mai putea suporta povara, dar cei din spate îl împingeau întruna. S-a oprit direct în faţa noastră, cu ochii plecaţi, cu faţa udă de transpiraţie şi sânge, apoi şi-a ridicat ochii încet către mine.

Plângeam, neputându-mă stăpâni. La ce eram martor? Un act de o brutalitate nemaiântâlnită nicăieri în alte locuri sau timpuri, decât în legendele şi rugăciunile din copilăria mea, animate de o vitalitate grotescă. Simţeam mirosul sângelui. Îl simţeam. Vampirul din mine simţea sângele. Îmi auzeam suspinele. Am întins braţele.

— Dumnezeul meu!

Liniştea a acoperit pământul. Oamenii urlau şi se îmbrânceau, dar nu pe tărâmul în care ne aflam noi. El stătea şi ne cerceta îndelung, pe mine şi pe Memnoch, ieşiţi în afara timpului, prelungind clipa în toată forţa ei, în toată agonia ei.

— Lestat, vrei să guşti? m-a întrebat cu un glas atât de slab, încât de-abia îl auzeam.

— Doamne, ce spui? am strigat, cu vocea înecată de lacrimile pe care nu le puteam stăpâni.

— Sângele. Gustă-l. Gustă Sângele lui Hristos. Pe faţă I-a apărut un zâmbet de resemnare, înfricoşător, o grimasă, sub crucea grea, trupul I-a fost cuprins de convulsii, sângele îi curgea, proaspăt, la fiecare respiraţie spinii îi pătrundeau mai adânc în frunte, iar dungile de pe piept se umflau şi prin ele curgeau noi şiroaie de sânge.

— Nu, Doamne, am strigat iarăşi, întinzând mâinile către El. I-am atins braţele slăbite, legate de crucea uriaşă, braţele subţiri, lovite, sub mânecile sfâşiate, sângele arzând în faţa

mea.

— Sângele lui Dumnezeu, Lestat, mi-a şoptit. Gândeşte-te la tot sângele omenesc pe care l-ai supt cu buzele. Al Meu nu merită? Ţi-e teamă?

Suspinând, I-am luat gâtul în palme, am atins crucea cu încheieturile degetelor, L-am sărutat pe gât şi am deschis gura fără să vreau, fără să mă lupt, şi mi-am înfipt dinţii în carne. L-am auzit cum geme, un geamăt lung, răsunător, ridicându-se şi coborând şi umplând lumea, iar sângele mi-a ţâşnit în gură.

Crucea, cuiele bătute în încheieturile Lui, nu în mâini, încheieturile mele atingând lemnul, trupul Său zvârcolindu-se şi răsucindu-se ca şi când ar fi vrut să scape în ultimele clipe, capul căzut pe cruce, ţepii înfigându-se în ţeastă, cuiele din picioare, ochii rostogoliţi, loviturile de ciocan, apoi lumina, Lumina nemărginită înălţându-se aşa cum se înălţase peste balustrada Raiului, atotcuprinzătoare, ştergând până şi gustul sângelui cald, suculent care năvălea în mine. Lumina, însăşi lumina şi fiinţa din ea, *după chipul şi asemănarea Lui!* Se stingea treptat, molatecă, domoală, lăsând în urmă un tunel nesfârşit, o cărare ce ducea, ştiam, de la Pământ către Lumină.

Durere! Lumina dispărea. O despărţire chinuitoare! Trupul mi-a fost scuturat de o lovitură foarte puternică.

Am fost azvârlit din nou în mulţime. Ochii mă usturau din cauza nisipului. În jurul meu, ţipete. Aveam sânge pe limbă, îmi curgea pe buze. Timpul mă apăsa, cald, sufocant. El stătea în faţa noastră, ne privea lung şi-i curgeau lacrimi ce se amestecau cu sânge.

— Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu! am ţipat, înghiţind ultimele picături de sânge.

Suspinam.

Silueta femeii de peste drum se contura, vizibilă. Dintr-o dată, glasul ei a acoperit strigătele şi înjurăturile mulţimii, adunătura oribilă de oameni josnici şi lipsiţi de simţire care se luptau să-L vadă.

— Dumnezeul meu! a strigat ea, cu voce ascuţită.

I-a ieşit în cale.

În faţa lui, şi-a scos vălul de pe cap şi, cu amândouă mâinile, i-a acoperit faţa.

— Doamne, Dumnezeule, eu sunt Veronica. Adu-Ţi aminte de Veronica. Doisprezece ani a tot curs sânge din mine, şi când

Ţi-am atins poala veşmântului, m-am vindecat.

— Spurcata, jegoasa! a ţipat gloata.

— Ai călcat legea! Nelegiuito!

— Fiul lui Dumnezeu, îndrăzneşti!

— Necurata, spurcata!

Mulţimea striga, frenetică. Oamenii au întins mâinile spre ea, dar parcă nu le venea s-o atingă. O ploaie de pietre a ţâşnit în direcţia ei. Soldaţii nu ştiau ce să facă, erau zăpăciţi şi furioşi.

Dar Dumnezeu Întrupat, aplecat sub crucea grea, s-a uitat la ea şi i-a spus:

— Da, Veronica, vălul tău... Încet, draga mea, vălul tău...

Femeia I-a acoperit chipul cu pânza albă, nouă şi moale, ca să absoarbă sângele, transpiraţia, să-L aline, să-L mângâie. Chipul Domnului S-a imprimat clar pe pânza albă pentru o clipă, apoi, când a vrut să-L şteargă uşor, soldaţii au tras-o înapoi. Ea a ridicat vălul cu ambele mâini, ca să-l vadă toţi.

Faţa Lui era întipărită pe el!

— Memnoch, priveşte! i-am strigat. Uită-te la vălul Veronicăi!

Chipul se imprimase pe pânză perfect şi fără cusur, cum nici un pictor nu l-ar fi putut desena, de parcă vălul ar fi surprins figura lui Hristos ca un aparat de fotografiat, numai că imaginea era vie, ruptă din carnea Lui, din sângele Lui, iar ochii perfecţi, buzele, şi ele, desăvârşite.

Toţi cei de lângă ea vedeau asemănarea. Oamenii se împingeau şi ne înghionteau, ca să vadă mai bine. S-au auzit din nou ţipete.

Mâna lui Hristos a alunecat din frânghia care o legase de cruce, s-a întins şi a luat vălul. Femeia a căzut în genunchi plângând, acoperindu-şi faţa. Stupefiaţi, năuciţi, soldaţii loveau mulţimea cu coatele, răstindu-se la cei care opuneau rezistenţă.

Hristos s-a întors şi mi-a întins vălul.

— Ia-l, păstrează-l! Ascunde-l, ia-l cu tine!

Am apucat pânza, îngrozit că aş putea strica imaginea.

Mâinile se întindeau după ea. Am strâns-o la piept.

— A luat vălul, a strigat cineva.

Am fost împins înapoi.

— Luaţi vălul!

O mână s-a luptat să mi-l smulgă.

Cei care au năvălit către noi au fost blocaţi de alţii, veniţi din spate ca să vadă minunea, şi ne-a împins cu sălbăticie din calea

lor. Am fost îmbrânciţi înapoi de gloata furibundă, aruncaţi în toate părţile de trupurile slinoase, în straie rupte, prin urletele şi ţipetele descreierate care însoţeau blestemele.

Mulţimea a dispărut cu totul din faţa mea. Strigătele de "Vălul! Vălul!" nu se mai auzeau decât foarte vag.

Am împăturit cu grijă vălul, m-am întors şi-am luat-o la fugă.

Nu ştiam unde era Memnoch, nu ştiam nici încotro alergam eu. Am luat-o în jos, pe strada îngustă, apoi pe alta, apoi iarăşi pe alta, pe lângă şiruri de oameni cărora nu le păsa de mine, ci mergeau să vadă crucificarea sau, pur şi simplu, îşi urmau calea obişnuită.

Mă ardea pieptul de atâta alergat, nu mă mai ţineau picioarele pline de vânătăi şi lovituri. Am simţit din nou gustul sângelui lui Dumnezeu şi m-a străfulgerat o lumină. Orbit, am luat vălul în mâini. L-am ridicat şi l-am ascuns bine în haine. Nimeni n-o să mi-l poată lua. Nimeni.

De pe buzele mele a răsunat un vaiet înfricoşător. Mi-am ridicat ochii spre cer. Se schimbase între timp, nu mai era cerul albastru de deasupra Ierusalimului, nici aerul nu mai era plin de nisip, am fost ridicat într-un vârtej, din fericire, iar Sângele lui Hristos îmi încălzea pieptul, inima, mi-o înconjura, Lumina îmi scălda ochii, iar mâinile mele strângeau vălul.

Vârtejul mă purta în linişte şi pace. Mă străduiam din toate puterile să privesc în jos, să caut pe sub straie, de fapt nu mai erau straie, ci purtam din nou haina şi cămaşa, costumul îmbrăcat la New York, printre zăpezi. Lipit de cămaşă, sub vestă, am pipăit vălul împăturit! Credeam că vântul îmi va sfâşia hainele şi-mi va smulge părul de pe cap. Ţineam cu hotărâre de pânza împăturită care stătea, ocrotită, lângă inima mea.

De pe Pământ se ridica fum şi se auzeau ţipete din nou. Oare erau mai înfricoşătoare decât cele care-l înconjuraseră pe Hristos pe drumul Golgotei?

M-am lovit de un perete şi am căzut cu o lovitură zgudui-toare. Pe lângă mine goneau cai gata să mă lovească cu copitele, scoţând scântei din pietre. În faţa mea, o femeie sângera, trăgea să moară, cu gâtul rupt şi sângele curgând din nas şi urechi. Oamenii fugeau în toate părţile. Am simţit din nou miros de sânge amestecat cu urină.

Era un oraş în război. Soldaţii prădau şi târau victimele pe sub pasajele boltite, de undeva de sus răsunau ţipete, iar

flăcările erau atât de aproape, mai-mai să-mi ardă părul.

— Vălul! Vălul! am spus, pipăindu-l, aflat în siguranţă între vestă şi cămaşă.

Un soldat m-a lovit puternic cu piciorul în cap. Am căzut lat pe pietre.

Mi-am ridicat ochii. Nu eram deloc pe o stradă, ci într-o biserică boltită, cu galerii peste galerii de arcade şi coloane romanice. În jurul meu, printre mozaicuri de aur sclipitor, bărbaţi şi femei erau trântiţi la pământ şi călcaţi de copitele cailor. Trupul unui copil a fost azvârlit în zid, deasupra mea, craniul a pocnit, iar el a căzut mort, la picioarele mele. Călăreţii îi biciuiau pe cei care fugeau, tăindu-i cu paloşele. O explozie de flăcări a luminat ca ziua. Bărbaţi şi femei îşi căutau scăparea prin portaluri, dar soldaţii îi urmăreau. Pământul era o baie de sânge. Lumea era înecată în sânge.

În jur şi deasupra, feţele de pe mozaicurile din aur priveau, transfigurate parcă de măcelul la care erau martore. Sfinţi, sfinţi, sfinţi. Flăcări se înălţau şi dansau. Cărţi ardeau în grămezi! Icoanele cădeau, sfărâmate în bucăţi, iar statuile zăceau grămadă, înnegrite de fum, de flăcările care devorau strălucirea aurului din care erau făcute.

— Unde suntem? am strigat.

Vocea lui Memnoch s-a auzit chiar lângă mine. Stătea ghemuit lângă zid.

— În Sfânta Sofia, prietene, mi-a răspuns. Nu-i nimic. Doar Cruciada a Patra.

I-am întins mâna stângă, ca să nu dau drumul vălului din dreapta.

— Ai în faţă creştinii romani care-i omoară pe cei greci. Asta-i tot. Egiptul şi Ţara Sfântă ţin de trecut, deocamdată. Veneţienilor li s-au dat trei zile să prade oraşul. A fost o hotărâre la nivel politic. Bineînţeles că au venit cu toţii aici ca să recâştige Ţara Sfântă, unde şi noi am fost nu de mult, dar bătălia nu era posibilă, aşa că autorităţile le-au dat mână liberă soldaţilor să-şi facă de cap prin oraş. Creştinii omoară creştini. Romanii împotriva grecilor. Vrei să ne plimbăm pe afară? Vrei să vezi mai multe? Milioane de cărţi se pierd acum. Manuscrise în greacă, aramaică, etiopiană şi latină. Cărţile lui Dumnezeu şi ale oamenilor. Vrei să te plimbi prin mănăstiri, să vezi călugăriţele târâte afară din chilii şi violate de creştini? Constantinopolul e

jefuit. Şi asta încă nu-i nimic, crede-mă.

M-am culcat pe pământ, plângând, încercând să închid ochii ca să nu văd, dar n-am putut. Tresăream la fiecare zgomot de copite ce răsuna periculos de aproape, mă sufoca duhoarea sângelui scurs din copilul ucis, proptit de piciorul meu, greu şi nemişcat, ca un obiect ud, scos din apă. Lângă mine zăcea cadavrul unui bărbat cu capul pe jumătate smuls din gât, din care sângele şiroia pe pietre. O siluetă a căzut peste el, cu genunchii răsuciţi, mâinile însângerate căutând să se agaţe de ceva, dar negăsind decât cadavrul proaspăt al copilului, pe care l-a aruncat într-o parte. Căpşorul era acum aproape rupt.

— Vălul, am şoptit.

— A, da, preţiosul văl, a zis Memnoch. Vrei să schimbăm decorul? Putem merge la Madrid, să vedem un autodafe. Ştii ce-i asta? Evrei torturaţi şi arşi de vii pentru că nu vor să se convertească la creştinism. Poate că ar trebui să ne întoarcem în Franţa, să vedem cum sunt ucişi catarii în Languedoc. Trebuie să fi auzit de legendele despre ei când erai tânăr. Erezia a fost complet eradicată, ştii, peste tot. O misiune plină de succes a Părinţilor Dominicani, care se vor îndrepta apoi împotriva vrăjitoarelor, Bineînţeles. Avem multe posibilităţi. Poate că vrei să mergem în Germania, să fim martori la martiriul anabaptiştilor. Sau în Anglia, să vedem cum regina Maria îi arde pe cei care s-au întors împotriva papei pe vremea când domnea tatăl ei, Henric. Hai să-ţi povestesc o scenă nemaipomenită, pe care am văzut-o de mai multe ori. Strasbourg, 1349. Două mii de evrei urmează să fie arşi acolo în luna februarie a acestui an, acuzaţi de Moartea Neagră. Asemenea lucruri se întâmplă peste tot în Europa...

— Cunosc istoria, am strigat, încercând să-mi trag răsuflarea. O cunosc!

— Da, dar e altceva s-o vezi cu ochii tăi, nu? Aşa cum ţi-am spus, asta e nimica toată. Grecii şi romanii vor fi separaţi pentru totdeauna.

Pe măsură ce puterea Constantinopolului scade, noii Oameni ai Cărţii, musulmanii, vor năvăli cu miile peste apărarea slăbită a Europei. Vrei să vezi una dintre acele bătălii? Putem merge direct în secolul al douăzecilea, dacă vrei. În Bosnia sau Herţegovina, unde creştinii şi musulmanii se bat chiar acum. Bosnia şi Herţegovina sunt pe buzele locuitorilor din New York

astăzi.

Şi, în timp ce trecem în revistă Oamenii Cărţii — musulmani, evrei, creştini — de ce să nu mergem în sudul Irakului, să ascultăm strigătul kurzilor morţi de foame, ale căror fântâni au fost otrăvite şi care sunt exterminaţi? Dacă vrei, putem să rămânem la locurile sfinte: moschei, catedrale, biserici. Ne-am putea folosi de metoda asta ca să ajungem în prezent.

Ţine minte, nici o propunere pe care ţi-am făcut-o n-a exclus oamenii care nu cred în Dumnezeu sau în Hristos. Oamenii Cărţii, despre ei vorbim, despre Cartea care începe cu Un Singur Dumnezeu, schimbându-se şi dezvoltându-se mereu.

Acum şi mai târziu, documente de o valoare inestimabilă vor fi distruse de flăcări. Iată dezvăluirea Creaţiei, iată Evoluţia: suferinţă sanctificată de cineva, fără îndoială, pentru că toţi oamenii pe care-i vezi adoră unul şi acelaşi Dumnezeu.

Am tăcut.

Din fericire, Memnoch s-a oprit, dar bătălia nu. A avut loc o explozie. Flăcările s-au ridicat atât de sus, încât vedeam sfinţii de pe tavan. Într-o singură străfulgerare, bazilica mi s-a arătat în toată splendoarea ei: ovalul mare, rânduri peste rânduri de coloane, semiarcadele măreţe sprijinind cupola de deasupra. Lumina a scăzut, apoi a explodat din nou, în timp ce strigătele se auzeau cu şi mai mare intensitate.

Am închis ochii şi am stat nemişcat, fără să iau în seamă loviturile de picioare care treceau peste mine, zdrobindu-mi spatele în fugă. Aveam vălul, aşa că eram liniştit.

— Oare poate fi mai rău în Iad? am întrebat cu glas stins.

N-am crezut că Memnoch mă va auzi, de zgomotul luptei.

— Să fiu sincer, nu ştiu, mi-a răspuns el cu acelaşi ton moale, de parcă legătura dintre noi ne ajuta să comunicăm fără efort.

— Dar în Şeol? Sufletele pot pleca de acolo?

— Crezi că m-aş lupta cu Dumnezeu, dacă nu ar fi aşa? m-a întrebat el, jignit numai la gândul că ar exista un Iad etern.

— Scoate-mă de aici, te rog, am şoptit. Îmi odihneam capul pe podea. Mirosul de bălegar era amestecat cu cel de urină şi sânge. Dar cel mai tare mă deranjau strigătele. Strigătele şi zgomotul necontenit al metalului! Memnoch, scoate-mă de aici! Spune-mi ce e cu lupta asta dintre tine şi Dumnezeu! Spune-mi care sunt regulile ei! M-am ridicat anevoie în capul oaselor,

trăgându-mi picioarele sub mine, ştergându-mi ochii cu mâna stângă, iar cu dreapta strângând vălul. Fumul a început să mă înece, ochii îmi ardeau. Spune-mi, la ce te-ai referit când ai spus că ai nevoie de mine, că vei câştiga lupta? În ce *constă* lupta dintre tine şi Dumnezeu? Ce vrei să fac? De ce te lupţi cu el? Pentru numele lui Dumnezeu, ce trebuie să fac?

Mi-am ridicat privirea. Stătea relaxat, cu un genunchi ridicat, braţele încrucişate şi chipul senin, când roşu, când palid. Era murdar de sus până jos, parcă vlăguit de o nenorocire cauzată de neputinţă. Pe figură nu i se citea nici sarcasm, nici amărăciune, ci preocupare — privirea-i era fixă, ca şi cele de pe mozaicurile din jur, martore neputincioase la aceleaşi evenimente.

— Aşadar, lăsăm în urmă atâţia ani? Atâtea războaie? Nesocotim atâţia martiri. Nu duci lipsă de imaginaţie, Lestat.

— Lasă-mă să mă odihnesc, Memnoch. Răspunde-mi la întrebare. Nu sunt un înger, sunt un monstru. Te rog, hai să mergem.

— Bine. Vom pleca. Ai fost destul de curajos, exact cum mi-am închipuit. Ai plâns mult şi din adâncul sufletului.

Nu i-am răspuns. Mă durea pieptul. Ţineam mâna dreaptă pe văl, iar cu stânga mi-am acoperit urechea. Cum să mă fi mişcat? Aşteptam oare să facă el ceva şi să fim iarăşi ridicaţi de un vârtej? Oare membrele mele mă mai ascultau?

— Mergem, Lestat, a repetat el.

Şuierul vântului se ridica şi mai ameninţător. Se apropia vârtejul, iar zidurile căzuseră deja. Am apăsat vălul de piept.

— Acum odihneşte-te, mi-a şoptit Memnoch.

În jurul nostru, sufletele se învârteau în semiântuneric. Mi-am proptit capul de umărul lui, în timp ce vântul îmi răvăşea părul. Cu ochii închişi, l-am văzut pe Fiul lui Dumnezeu pătrunzând într-un spaţiu larg, întunecos şi pustiu. Din corpul său, razele de lumină se răsfrângeau în toate părţile, scăldând sute de siluete umane zbuciumate, forme ale sufletelor, forme ale spiritelor.

— Şeolul, am rostit cu greutate.

Însă noi eram cuprinşi de vârtej, iar imaginea exista numai în ochii minţii. Lumina a crescut din nou, razele convergeau într-o singură flacără, ca şi cum aş fi stat chiar lângă El. Cântecele răsunau din ce în ce mai tare şi mai clar, înăbuşeau vaietele

sufletelor din jurul nostru, până când vaietele şi cântecele la un loc au devenit ele însele închipuire şi vârtej. O singură viziune.

19

ZĂCEAM nemişcat undeva, într-un loc deschis, pe un teren stâncos. Vălul era tot la mine, îl simţeam, dar nu îndrăzneam să-l scot afară şi să-l examinez.

L-am văzut pe Memnoch. Stătea ceva mai departe, în toată splendoarea lui, cu aripile-i mari, nemişcate, strânse la spate. L-am văzut pe Dumnezeu întrupat, înălţându-se, cu gleznele şi încheieturile înroşite de răni, dar spălat şi curat, iar statura Sa era precum a lui Memnoch, mai mare decât al unui om de rând. Purta straie noi, albe, şi era pieptănat, deşi părul încă-i strălucea de nuanţele sângelui închegat Părea că trupul Său iradia mai multă lumină decât înainte de crucificare, că lumina însăşi era mai intensă decât a lui Memnoch. Însă nu se dădea nici o luptă, pentru că din amândoi izvora, firesc, aceeaşi lumină.

Stăteam întins şi-i ascultam cum se certau. Cu coada ochiului am observat, înainte ca vocile lor să-mi pătrundă clar în auz, că ne aflam pe un câmp de luptă plin de morţi, altul decât cel din Cruciada a Patra. Era limpede, nu trebuia să-mi spună nimeni că ne întorseserăm în timp, cândva înainte, fiindcă hainele şi armurile m-au trimis cu gândul la un secol anterior, al treilea, probabil. Ne aflam la începuturile omenirii.

Cadavrele puţeau. Aerul era plin de insecte care se hrăneau cu ele, stoluri de vulturi ciudaţi zburau mai jos, ca să smulgă bucăţi din trupurile umflate, hidoase, ale soldaţilor morţi. În depărtare răsunau urletele unor lupi care se băteau.

— Da, înţeleg! a spus Memnoch nervos. Nu vorbea nici în engleză, nici în franceză, şi totuşi îl înţelegeam perfect. Porţile Raiului sunt deschise pentru toţi cei care mor înţelegând şi acceptând armonia Creaţiei şi bunătatea lui Dumnezeu! Dar ceilalţi? Dar celelalte milioane de suflete?

— Te întreb încă o dată, a vorbit Fiul lui Dumnezeu. De ce să-mi pese de ceilalţi, care mor fără să înţeleagă, fără să accepte şi să-l cunoască pe Dumnezeu? De ce? Ce sunt ei pentru mine?

— Copiii creaţi de Tine, asta sunt! Merită să intre în Rai, dar nu ştiu să găsească drumul spre el! Numărul celor care nu ajung acolo este de nenumărate ori mai mare decât numărul puţinilor oameni care se bucură de înţelepciune, îndrumare, experienţă, intuiţie, har. Iar Tu ştii bine asta! Cum poţi lăsa atâtea suflete să se piardă în Şeol, să dispară cu totul ori să cutreiere pământul ca spirite rele? N-ai venit să le salvezi pe toate?

— Am venit să-i salvez pe cei care vor să fie salvaţi! a exclamat Dumnezeu. Îţi repet că e vorba de un ciclu, de o succesiune naturală, că pentru fiecare suflet care se va scălda în lumina Raiului, milioane de alte suflete se vor prăbuşi. Ce valoare are să înţelegi, să accepţi, să ştii, să vezi frumuseţea? Ce-ai vrea să fac?

— Să ajuţi sufletele pierdute! Ajută-le. Nu le părăsi în vârtej, nu le abandona în Şeol milenii la rând, numai ca să câştige înţelegere din ceea ce încă mai văd pe Pământ! Ai făcut mai mult rău, asta ai făcut!

— Cum îndrăzneşti?

— Ai făcut mai mult rău! a repetat Memnoch. Uită-te la câmpul ăsta de luptă. Crucea Ta a apărut pe cer înaintea bătăliei, iar de-acum ea va deveni emblema imperiului! De la moartea celor care au fost martori la învierea Ta, numai câţiva s-au ridicat de pe Pământ la Lumină, restul, mulţimea, s-a pierdut în ceartă, luptă, neânţelegere, a putrezit în întuneric!

— Lumina mea e pentru cei care vor s-o primească.

— Nu-i destul!

Dumnezeu Întrupat l-a lovit cu forţă pe Memnoch peste faţă. Îngerul s-a dat înapoi, clătinându-se, cu aripile desfăcute, gata să-şi ia zborul. Dar s-a liniştit din nou, lăsând numai câteva pene albe, gingaşe să plutească în aer. Memnoch a atins cu mâna locul unde l-a pălmuit Dumnezeu. Se distingeau clar urmele degetelor, roşii, asemenea rănilor de la gleznele şi încheieturile lui Hristos.

— Foarte bine, a vorbit Dumnezeu Întrupat. Dacă îţi pasă mai mult de acele suflete decât de Dumnezeul Tău, atunci soarta ta va fi să le strângi la un loc! Şeolul să fie regatul tău! Adună-le acolo cu milioanele şi învaţă-le să ajungă la lumină. Nici unul nu va dispărea, pentru că tu ai puterea să le aduci din nou la viaţă, nici unul nu se va pierde, ci toţi vor fi răspunderea ta, învăţăceii tăi, urmaşii tăi, servitorii tăi.

Dar, până atunci, Şeolul nu va rămâne pustiu! Până în ziua în care toate sufletele vor veni drept la Porţile Raiului, tu vei fi adversarul Meu, diavolul Meu, condamnat să petreci nu mai puţin de o treime din existenţa ta pe Pământul pe care-l iubeşti atât de mult, şi tot atât în Şeol sau în Iad, cum vrei să-i zici regatului tău. Şi, numai din când în când, prin bunăvoinţa mea, vei avea voie să vii în Rai, îngrijeşte-te ca atunci să fii tot înger!

Pe Pământ fie ca oamenii să te ia drept diavol! Zeul sălbatic — zeul dansului, al băuturii, al petrecerii, al cărnii şi al tuturor lucrurilor pe care le iubeşti îndeajuns de mult, încât să mă provoci pe *Mine!* Aşa să te vadă oamenii, dacă ai puterea să rezişti. Aripile tale să fie negre ca funinginea şi cenuşa, să ai picioare de capră, asemenea lui Pan însuşi! Sau, dacă preferi, rămâi un simplu om, da, îţi fac hatârul ăsta din milă, ca să poţi sta printre ei, dacă tot crezi că a fi om e aşa de grozav. Dar un înger printre ei, niciodată! Niciodată!

N-am să te las să te foloseşti de forma ta de înger, ca să-i nedumereşti şi amăgeşti, să-i năuceşti sau să-i umileşti. Tu şi veghetorii tăi i-aţi amăgit destul. Dar ai grijă ca, atunci când vii la Mine, să ai veşminte potrivite, aripile albe ca zăpada, la fel ca hainele. Aminteşte-ţi să fii tu însuţi pe tărâmul Meu!

— Sunt în stare! a exclamat Memnoch. Sunt în stare să-i învăţ, să-i călăuzesc. Îmi dai voie să conduc Iadul cum vreau eu şi să cer, în numele lor, să vină în Rai. Pot să repar tot ceea ce le-a făcut ciclul Tău natural de pe Pământ.

— Foarte bine, vreau să văd şi eu cum! a spus Fiul lui Dumnezeu. Trimite-mi mai multe suflete, după ce le vei fi purificat. Dă-i drumul! Sporeşte-mi slava! Creşte numărul celor din *bene ha elohim.* Raiul e nemărginit şi îţi apreciază eforturile.

Dar să nu te întorci pentru totdeauna până ce nu ţi-ai îndeplinit datoria, până ce drumul de la Pământ la Rai nu va fi al tuturor celor care mor sau până ce lumea nu va fi distrusă, adică până ce evoluţia nu va fi atins punctul în care Şeolul, dintr-un motiv sau altul, se va goli. Ţine minte ce-ţi spun, Memnoch, vremea asta s-ar putea să nu vină niciodată! Am promis că Universul nu va avea margini! Misiunea ta printre osândiţi va fi lungă.

— Dar pe Pământ? Care sunt puterile mele? Zeu-Capră sau om, ce pot să fac?

— Ceea ce trebuie! Avertizează-i pe oameni. Avertizează-i,

astfel încât să vină la Mine, nu în Şeol.

— Pot să fac asta după cum cred eu de cuviinţă? Spunându-le că eşti un Dumnezeu lipsit de milă, că e o ticăloşie să ucidă în numele Tău, că suferinţa perverteşte şi chinuie, şi-şi osândeşte victimele mai degrabă decât să le mântuiască? Am voie să le spun adevărul? Am voie să le spun că, dacă ar veni la Tine, ar trebui să renunţe la religiile Tale, la războaiele Tale sfinte şi la martiriul Tău impresionant? Că ar trebui să caute să înţeleagă misterul cărnii, extazul dragostei? Îmi dai voie? Îmi dai voie să le spun adevărul?

— Spune-le ce vrei! Dar, de fiecare dată când îi vei îndepărta de biserica Mea, de revelaţia Mea, amăgindu-i şi stricându-le mintea, de câte ori îi vei abate din drum, rişti să primeşti un nou învăţăcel în şcoala ta diavolească, pe care va trebui să-l înveţi. Iadul tău va fi aglomerat şi sufletele nu vor mai încăpea în el!

— Nu din cauza faptelor mele, Doamne. Va fi plin de suflete, dar numai datorită Ţie!

— Îndrăzneşti!...

— Lasă lumea să se dezvolte, Dumnezeul meu, aşa cum ai spus Tu că trebuie. Numai că, de acum, fac şi eu parte din ea. Iadul, la fel. Îmi vei da şi îngerii care cred la fel ca mine, să lucreze pentru mine şi să îndure întunericul alături de mine?

— Nu! Nu-ţi voi da nici un spirit angelic! Caută-ţi ajutoare printre muritori. Fă-i pe ei demoni! Veghetorii care au căzut o dată cu tine s-au pocăit. Nu-ţi voi da nici unul dintre ei. Tu eşti înger. Descurcă-te singur.

— Prea bine. Voi rămâne singur. Înlănţuieşte-mă în trup de pământean, dacă vrei, căci eu tot voi învinge. Voi aduce în Rai, prin Şeol, mai multe suflete decât vei aduce Tu deschizându-i Porţile. Voi aduce mai multe suflete schimbate care vor slăvi Raiul decât vei aduce Tu vreodată prin tunelul Tău îngust. Eu voi fi cel care va umple Raiul şi-ţi va spori lauda. Vei vedea.

S-a lăsat tăcerea. Memnoch era stăpânit de furie, Dumnezeu întrupat la fel, se părea. Amândoi, faţă în faţă, la fel de înalţi. Aripile lui Memnoch s-au înălţat spre spate, ca semn al puterii, iar lumina lui Dumnezeu întrupat a izvorât mai puternică şi mai copleşitoare.

Dintr-o dată, Dumnezeu întrupat a zâmbit.

— Oricum ar fi, Eu voi triumfa, nu-i aşa? a întrebat El.

— Te blestem! a ripostat Memnoch.

— Nu, nu mă blestemi, l-a contrazis Dumnezeu abătut, dar cu blândeţe. A întins mâinile spre faţa lui Memnoch, făcând să dispară semnele lăsate de supărarea Sa pe pielea de înger. Dumnezeu întrupat s-a aplecat şi l-a sărutat pe gură. Te iubesc, adversarul meu viteaz! Mă bucur că te-am creat, eşti la fel de bun ca toate cele născocite de Mine. Adu-Mi suflete! Nu eşti decât o parte a ciclului, a naturii, strălucitor ca fulgerul sau ca vulcanul în erupţie, ca o stea ce explodează dintr-o dată, la mare depărtare în galaxie, aşa că trebuie să treacă mii de ani până când oamenii de pe pământ să-i vadă lumina.

— Eşti necruţător, I-a reproşat Memnoch, fără să cedeze. O să-i învăţ să te ierte pentru ceea ce eşti : Măreţ, Creator Infinit, dar Imperfect.

Dumnezeu Întrupat a râs încet şi l-a sărutat din nou, pe frunte.

— Sunt un Dumnezeu înţelept şi răbdător. Sunt Cel care te-a creat.

Imaginile au dispărut. Nici măcar nu s-au stins treptat, ci, pur şi simplu, au dispărut brusc.

Stăteam întins, singur pe câmpul de luptă.

Duhoarea venea de la gazele ce mă învăluiau, otrăvindu-mi respiraţia.

Cât vedeam cu ochii, era plin de cadavre.

Un zgomot m-a făcut să tresar. Pe lângă mine a trecut un lup slab, cu respiraţia gâfâită. S-a aplecat deasupra mea. Am încremenit. I-am văzut ochii şi botul îndrăzneţ îndreptat spre mine, i-am simţit răsuflarea fierbinte, puturoasă. A scos un urlet din adâncul măruntaielor. Am închis ochii şi am pipăit vălul cu mâna dreaptă.

Când i-am simţit dinţii pe gâtul meu, m-am întors imediat şi l-am împins. S-a împiedicat, a schelălăit şi, în cele din urmă, s-a îndepărtat spre cadavrele din jur.

Am respirat adânc. Cerul de deasupra era cerul de pe Pământ din timpul zilei. Am urmărit norii albicioşi, curaţi, orizontul vast din spatele lor, am ascultat zumzetul insectelor — ţânţari şi muşte în zbor neregulat deasupra cadavrelor — şi vulturii mari, hidoşi şi cocoşaţi, ţopăind peste morţi.

Din depărtare se auzea plânsul unui om.

Cerul era senin. Norii se deplasaseră, eliberând soarele în toată strălucirea lui. M-a încălzit pe mâini şi pe faţă, a încălzit şi

cadavrele puturoase, în descompunere, de lângă mine.

Probabil că mi-am pierdut cunoştinţa. Am vrut să se întâmple aşa. Am vrut să recad pe pământ, să mă rostogolesc şi să mor cu fruntea lipită de el, să-mi duc mâna în haină, ca să văd dacă vălul e la locul lui.

20

GRĂDINA Aşteptării. Locul paşnic şi senin din faţa Porţilor Raiului. Un loc din care sufletele aduse acolo de moarte se întorc, uneori, ca să li se spună că nu a sosit încă vremea şi se pot întoarce acasă.

În zare, sub strălucirea azurie a cerului, i-am văzut pe cei morţi nu de mult, salutându-i pe morţii mai vechi. Adunare după adunare. Se îmbrăţişau, se chemau. Cu coada ochiului, am surprins zidurile înalte şi ameţitoare şi Porţile Raiului. Erau şi îngeri acolo, mai transparenţi decât ceilalţi, cor lângă cor, mişcându-se liberi prin cer şi coborând printre grupurile de muritori care treceau puntea. Când vizibili, când invizibili, se plimbau, priveau, se înălţau şi dispăreau în albastrul nemărginit al cerului.

Din spatele zidurilor, sunetele Raiului se auzeau stinse şi dureros ademenitoare. Cu ochii închişi, mai că-mi închipuiam strălucirea culorilor de safir! Toate cântecele aveau acelaşi refren: "Intraţi, intraţi, veniţi lângă noi. Haosul a dispărut Aici e Raiul."

Dar eu eram departe de toate acestea, într-o vale mică, printre flori sălbatice, gingaşe şi albe, pe malul verde al râului pe care îl treceau toate sufletele în drum spre Rai. În locul unde mă aflam râul era mai degrabă un torent nestăvilit de apă care fremăta: după foc şi război, după funingine şi sânge, după miasme şi durere, toate râurile sunt la fel de măreţe precum era acesta.

Apa cântă pe mai multe voci, alunecă peste pietre, prin vâlcele, răbufneşte cu furie peste ridicăturile de pământ şi se rostogoleşte vijelioasă, în ritm năvalnic de fugă şi canon. Iarba se apleacă uimită să-i privească goana.

M-am proptit de trunchiul unui copac. Un soi de piersic veşnic în floare, niciodată lipsit de muguri şi rod, cu crengile plecate nu a supunere, ci a bogăţie, mireasmă şi ofrandă, două cicluri, al frunzei şi al florii, etern contopite în fruct. Deasupra, printre petale fluturânde, revărsându-se într-un ocean liniştitor, păsărelele săreau vesele. Iar mai sus, îngeri, îngeri şi iar îngeri, parcă făcuţi din aer, spirite uşoare ce scânteiau din loc în loc, ca să se piardă apoi în văzduhul luminos.

Paradisul frescelor, al mozaicurilor. Nici o artă nu-i atinge perfecţiunea. Întrebaţi-i pe cei care au venit aici şi s-au întors. Cei ale căror inimi s-au oprit pe masa de operaţie, ca sufletele să-şi ia zborul spre grădina aceasta, şi care şi-au recăpătat apoi trupul. Nimic nu-l poate întrece.

Aerul mă înconjura, îmbietor şi răcoros, înlăturând treptat, strat cu strat, negreala şi murdăria de pe haina şi cămaşa mea.

Dintr-o dată, ca trezit dintr-un coşmar, am dus mâna în haină şi am scos vălul. L-am desfăşurat şi l-am prins de margini.

Chipul ardea pe pânză, ochii negri mă fixau, sângele era roşu aprins, ca înainte, culoarea pielii, desăvârşită, ca într-o hologramă, deşi chipul unduia aproape insesizabil în adierea vântului. Vălul nu fusese nici murdărit, nici rupt şi nici nu-şi pierduse perfecţiunea iniţială.

Am simţit că mă înăbuş şi că inima-mi bate nebuneşte. Căldura îmi ardea faţa.

Ochii erau ficşi, ca atunci când se întipăriseră pe pânză, fără să se închidă. Am apropiat vălul de mine, l-am împăturit speriat şi, de astă dată, l-am strecurat chiar lângă piele, sub cămaşă. M-am chinuit să-mi închid nasturii în butonierele potrivite. Cămaşa mea era întreagă. Haina, deşi murdară, nu era sfâşiată, însă nu mai avea nici un nasture, nici măcar butonii care împodobiseră manşetele, fără alt rost decât cel decorativ. M-am uitat la pantofi. Erau rupţi, de-abia-i mai ţineam în picioare. Ce ciudat arătau, ce deosebiţi de toţi ceilalţi pantofi pe care-i văzusem în ultima vreme, făcuţi din piele fină. Mi-am trecut mâna prin păr, făcând să alunece petalele roz şi albe ale copacului pe pantaloni şi pe pantofi.

— Memnoch! am strigat brusc.

M-am uitat în jur. Unde era? Mă lăsase singur? În zare, la mare distanţă, mulţimea sufletelor fericite traversa puntea. Oare porţile chiar se deschideau şi se închideau ori era doar o

nălucire de-a mea?

În stânga, lângă nişte măslini, am observat o siluetă pe care n-am recunoscut-o imediat. Era Memnoch, preschimbat în Om Obişnuit. Stătea chircit, privindu-mă cu ochi trişti şi nemişcaţi. Trupul său a început să crească, să-şi dezvolte aripi negre şi uriaşe, picioare de capră, încovoiate şi răsucite, chipul de înger strălucind ca granitul negru. Memnoch, Memnoch al meu mi se înfăţişa din nou ca diavol.

Nu m-am dat înapoi. Nu mi-am acoperit faţa. I-am cercetat torsul învelit, felul în care haina îi ascundea picioarele hidoase, acoperite cu blană. În urma lui rămâneau gropi în pământ, însă braţele şi mâinile sale erau la fel de frumoase, iar părul la fel de bogat, deşi negru ca smoala. În toată Grădina Raiului, el singur era lipsit de culoare, opac, vizibil şi, cel puţin pentru mine, lipsit de transparenţă.

— Lucrurile sunt simple, mi s-a adresat. Le-ai înţeles.

Aripile-i negre s-au strâns, îmbrăţişându-i trupul, îndoite lângă picioare, ca să nu atingă pământul. S-a îndreptat spre mine, o apariţie animalică hidoasă, purtându-şi trupul şi capul perfecte, împovărătoare, ale unei fiinţe încătuşate în înfăţişarea pe care omul i-o atribuie diavolului.

— Ai dreptate, mi-a zis el cu glas stins, îndurerat.

Şi-a adunat aripile ca să se poată aşeza. Zeul capră aşezat în faţa mea, cu plete învolburate, dar cu faţa senină ca întotdeauna, nici mai aspră, nici mai bună, nici mai înţeleaptă sau mai crudă, pentru că se întruchipase din întuneric, nu din carne.

A început să vorbească:

— Iată ce a făcut Dumnezeu, de fapt. Îmi spunea întruna: "Memnoch, în Univers totul este folosit... te foloseşti de toate... Înţelegi?' Şi El a coborât pe Pământ, a suferit, a murit şi s-a ridicat din morţi ca să sfinţească suferinţa omului şi s-o preţuiască, ea fiind calea spre sfârşit. Sfârşitul era iluminarea, superioritatea sufletului, însă mitul zeului în suferinţă, al zeului muritor — fie că vorbim despre Tammuz al sumerienilor, fie de Dyonisos al grecilor, fie de oricare altă zeitate din lume a cărei moarte şi dezintegrare a precedat Creaţia — a fost o prejudecată omenească! Au gândit-o oamenii care nu-şi puteau imagina că Creaţia s-a născut din nimic şi că nu presupunea sacrificii. Zeul muritor care dă naştere Omului era o idee nouă în

mintea celor prea primitivi pentru a concepe un lucru absolut şi perfect. Aşa că El a respectat miturile umane — a devenit Dumnezeu întrupat — care încearcă să explice lucrurile de parcă ele ar avea înţeles, când, după toate probabilităţile, nu au.

— Înţeleg.

— Unde e sacrificiul Său pentru facerea lumii? El n-a fost Tiamat, ucis de Marduk. Nu e Osiris, tăiat în bucăţi! La ce a renunţat El, Dumnezeul Atotputernic, ca să creeze Universul material? Nu-mi amintesc să i se fi luat ceva. E adevărat că Universul s-a născut din El, dar nu ţin minte să-i fi scăzut puterea ori să fi fost schilodit în vreun fel prin actul Creaţiei fizice! A rămas acelaşi Dumnezeu şi după ce a creat planetele şi stelele! Dacă i s-a întâmplat ceva, atunci puterea I-a crescut sau El Însuşi a crescut şi mai mult în ochii îngerilor, care îi cântau despre înfăţişările noi şi variate ale Creaţiei sale. A crescut în faţa noastră prin însăşi natura sa de Creator, pe măsură ce evoluţia îşi urma calea.

Când a coborât pe pământ ca Dumnezeu Întrupat, a imitat legendele pe care oamenii le inventaseră ca să încerce să canonizeze suferinţa, să se convingă că istoria nu este o oroare, ci are un sens. A pătruns cu forţa în religia inventată de om şi a copleşit-o cu Harul Său Divin, a sfinţit suferinţa prin moartea Sa, deşi aceasta *nu* fusese sfinţită prin creaţia Sa. Înţelegi?

— A fost o Creaţie fără vărsare de sânge şi fără sacrificii, i-am răspuns, cu voce stinsă, dar cu mintea mai trează decât oricând. Asta vrei tu să spui. Însă El crede într-adevăr că suferinţa e sfântă sau poate fi sfântă. Nimic nu se iroseşte. Toate lucrurile sunt folosite.

— Da, însă eu cred că El a adus cu Sine, în Universul Lui, stricăciuni îngrozitoare — durerea omenească, nenorocirea, putinţa de a suporta nedreptăţi cumplite — şi le-a găsit un loc, folosindu-se de cele mai înfricoşătoare superstiţii ale omului.

— Dar ce se întâmplă când oamenii mor? Găsesc oare credincioşii tunelul, lumina şi pe cei dragi lor?

— Dacă au trăit o viaţă liniştită şi înfloritoare, da. Se ridică drept spre Rai, fără ură şi resentimente. La fel fac şi unii care nu cred deloc în El sau în învăţăturile Sale.

— Pentru că sunt prea luminaţi.

— Da. Iar asta sporeşte gloria Lui şi a Raiului, care creşte necontenit şi se îmbogăţeşte cu suflete noi, din toate colţurile

lumii.

— Dar şi Iadul e plin de suflete.

— Întocmai, iar sufletele din Iad sunt mult mai multe decât cele din Rai, ăsta e ridicolul situaţiei. În ce loc de pe planetă a domnit El, fără ca acolo să existe sacrificiu de sine, nedreptate, persecuţie, chinuri, războaie? Învăţăceii mei sunt pe zi ce trece tot mai mulţi şi mai nedumeriţi. Oamenii trăiesc clipe de o asemenea sărăcie şi groază, încât puţine suflete se înalţă spre El cu adevărat împăcate.

— Iar Lui nu-i pasă.

— Întocmai. El spune că suferinţa fiinţelor conştiente seamănă cu decăderea, ajută la înălţarea sufletelor! Trufaş, El priveşte din înălţimile sale un masacru şi i se pare fascinant. Vede bărbaţi şi femei care nu iubesc mai mult decât atunci când îi pierd pe cei dragi, când se sacrifică unul pentru altul din cauza unei noţiuni abstracte de-a Lui, când armata cuceritoare ucide pacea căminului, risipeşte turma şi ridică trupurile copiilor în vârful suliţelor.

Justificarea lui? Stă în natură. În ceea ce a creat. Iar dacă sufletele înfrânte şi înrăite trebuie să cadă mai întâi în mâna mea, fiindu-mi supuse în Iad, cu atât mai puternice vor deveni acestea!

— Îndatorirea ta e din ce în ce mai grea.

— Şi da, şi nu. Trebuie să câştig aşa cum a vrut El. Iadul este un loc al suferinţei. Hai să ne gândim cu atenţie. Ia aminte la ce a făcut El.

Când a deschis larg porţile Şeolului, când a coborât în bezna din Şeol, sufletele s-au adunat în jurul Său. I-au văzut mântuirea, rănile de la mâini şi de la picioare, iar moartea Lui pentru ei a devenit miezul preocupărilor lor, şi-atunci Bineînţeles că L-au urmat spre Porţile Raiului, fiindcă întreaga lor suferinţă a dobândit, dintr-o dată, un sens.

Dar oare *avea* sens? Poţi să-i dai ciclului natural un sens, doar prin simpla scufundare a Eului tău Divin în el? E destul numai atât?

Ce se întâmplă cu sufletele înecate în amărăciune, care nu ajung să înflorească sub călcâiele războinicilor, cu cele mutilate de nedreptăţi apăsătoare, care intră în veşnicie blestemând, ce se întâmplă cu întreaga lume nouă supărată pe Dumnezeu, atât de supărată, încât să-l blesteme pe Iisus Hristos şi pe Dumnezeu

însuşi, cum a făcut Luther, Dora, tu, noi toţi?

Oamenii din a doua jumătate a secolului al douăzecilea n-au încetat să creadă în El. Dar îl urăsc, îl resping. Sunt furioşi pe el. Se simt... se simt...

— Superiori, l-am completat, conştient că repeta exact cele spuse de mine Dorei. Îl urâm pe Dumnezeu. Îl urâm.

— Aşa e, vă simţiţi cu adevărat superiori Lui.

— Şi *tu* te simţi superior.

— Da. Nu pot să le arăt celor din Iad rănile lui. Nu asta le va convinge pe acele victime îndurerate, încrâncenate de o durere peste puterea Lui de imaginaţie. Nu pot decât să le spun că preoţii dominicani au fost cei care, în numele Lui, i-au ars de vii, zicând că sunt vrăjitori. Sau că distrugerea familiilor, a clanurilor şi a satelor a fost un lucru firesc, pentru că mâinile şi picioarele Sale însângerate erau pe steagul purtat către Lumea Nouă. Crezi că asta i-ar scoate din Iad, dacă ar afla că toate s-au întâmplat cu voia Lui? Că primeşte alte suflete, care n-au cunoscut nici un dram de suferinţă?

Dacă ar fi să-mi încep învăţătura cu ideea asta — Hristos a murit pentru voi — cât crezi că-mi va trebui ca să educ un suflet din Iad?

— Nu mi-ai spus ce este Iadul şi cum îi înveţi pe cei de acolo.

— O fac aşa cum cred eu de cuviinţă, te asigur. Mi-am aşezat tronul deasupra tronului Său — aşa cum spun poeţii şi cei care-au scris Biblia — ştind că, pentru a ajunge în Rai, sufletele nu trebuie să sufere, că înţelegerea lui Dumnezeu nu cere post, pedeapsă, crucificare şi moarte. Ştiu că sufletul omului transcende natura şi pentru asta nu are nevoie decât să vadă frumuseţea! Iov a fost tot Iov înainte de a suferi. La fel şi după! L-a învăţat suferinţa ceva nou?

— Dar cu ce o înlocuieşti în Iad?

— Nu încep prin a le spune că, pentru El, ochiul uman exprimă desăvârşirea creaţiei când priveşte cu oroare un trup mutilat, aşa cum o face şi când priveşte liniştit o grădină.

El stăruie că totul se află în grădină. Grădina ta Sălbatică, Lestat, *este* versiunea Lui despre perfecţiune. S-a dezvoltat din aceeaşi sămânţă, iar eu, diavolul Memnoch, nu reuşesc să-mi dau seama de asta. Am mintea simplă a unui înger.

— Atunci cum de te lupţi cu El în Iad, şi totuşi câştigi Raiul pentru sufletele condamnate? Cum?

— Ce crezi că este Iadul? Până acum trebuie să-ţi fi format deja o părere.

— Mai întâi, Iadul este ceea ce noi numim purgatoriu. Oricine poate fi mântuit. Am înţeles asta din cearta voastră pe câmpul de luptă. Prin ce suferinţe trebuie să treacă sufletele din Iad ca să merite Raiul?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu. Mi-e teamă. În curând o să ajungem acolo, nu-i aşa?

— Da, dar aş vrea să ştii la ce te aştepţi.

— Nu ştiu la ce să mă aştept. Ştiu doar că fiinţele care au luat viaţa altora trebuie să sufere.

— Să sufere sau să plătească?

— Care-i diferenţa?

— Păi, să zicem că ţi s-ar oferi ocazia să-l ierţi pe Magnus, vampirul care te-a făcut şi pe tine vampir, să zicem că s-ar afla în faţa ta şi ţi-ar spune: "Lestat, iartă-mă că ţi-am luat viaţa de fiinţă muritoare şi te-am scos în afara naturii, că te-am făcut să bei sânge ca să trăieşti. Fă ce vrei cu mine, ca să mă poţi ierta." Ce-ai face?

— Ai ales un exemplu nepotrivit. Poate că l-am iertat. Nu cred că era conştient de ceea ce făcea. Nu-mi pasă de el. Era nebun. Un monstru din Lumea Veche. Mi-a arătat calea diavolului dintr-un impuls denaturat, impersonal. Nici măcar nu mă gândesc la el. Nu mă interesează. Dacă trebuie să caute iertarea cuiva, atunci s-o ceară de la muritorii pe care i-a omorât când încă mai exista.

În turnul lui se afla o închisoare care adăpostea oameni omorâţi, bărbaţi tineri care semănau cu mine, aduşi acolo ca să-i pună la încercare, chipurile, dar pe care i-a ucis, nu i-a iniţiat. Mi-i amintesc şi acum. Dar e o singură formă de masacru, grămezi de cadavre de bărbaţi tineri, toţi blonzi, cu ochi albaştri. Fiinţe tinere, cărora le-a furat energia, viaţa însăşi. Pe el ar trebui să-l ierte toţi cei pe care i-a omorât, în orice fel. Ar trebui să obţină iertarea de la fiecare în parte.

Am început să tremur din nou. Eram foarte obişnuit cu furia... Ce tare mă înfuriam, şi de câte ori, atunci când alţii mă acuzau că atacam nebuneşte bărbaţi şi femei! Şi copii. Copii fără apărare.

— Iar tu? Ce crezi că ţi-ar trebui ca să ajungi în Rai? m-a

întrebat Memnoch.

— Aparent, probabil că e suficient să lucrez pentru tine, i-am răspuns, provocator. Cel puţin, aşa cred, din câte mi-ai povestit. Dar nu mi-ai spus exact ce faci tu! Mi-ai povestit despre Creaţie şi Pasiune, despre felul tău de a proceda, despre felul Lui de a proceda, mi-ai descris cum i te opui Lui pe Pământ, aşa că-mi pot imagina unde duce opoziţia asta. Amândoi suntem senzuali, amândoi credem în înţelepciunea trupului, a cărnii.

— Aşa este.

— Dar nu mi-ai explicat îndeajuns ce faci în Iad. De unde ştii c-o să câştigi? Ai să trimiţi sufletele repede, direct în braţele lui Dumnezeu?

— Repede şi total resemnate. Dar acum nu-ţi vorbesc nici despre oferta pe care ţi-am făcut-o, nici despre lupta mea împotriva Lui pe Pământ. Te întreb: după toate câte le-ai văzut, *cum crezi că ar trebui să arate Iadul?*

— Mi-e frică să-ţi răspund, pentru că acolo mi-e locul.

— Nu ţi-e teamă cu adevărat de nimic. Continuă. Spune ceva. Cum ar trebui să arate Iadul, prin ce suferinţe trebuie să treacă un suflet ca să merite Raiul? E oare destul să spui "Cred în Dumnezeu", "Iisuse, cred în suferinţa Ta"? "Îmi pare rău pentru toate păcatele pentru că te-au atins pe Tine, Dumnezeul meu?" Sau e suficient să spui "îmi pare rău că, atunci când am trăit pe Pământ, n-am crezut în Tine, dar acum ştiu că exişti cu adevărat, uite-aşa, brusc, ajunge să mă uit o dată la locul ăsta infernal, şi sunt pregătit! N-aş mai păcătui, te rog, trimite-mă repede în Rai."

Nu i-am răspuns.

— Oare toţi trebuie să ajungă în Rai? m-a întrebat. Chiar toţi?

— Nu, asta nu se poate. Nu şi cei ca mine, fiinţe care au torturat şi-au omorât alte fiinţe, nu şi oamenii care, prin faptele lor, au înmulţit pedepse grele, ca boala, focul sau cutremurele. Nu şi oamenii care au provocat rău altora, un rău la fel de mare, dacă nu şi mai mare decât cel cauzat de calamităţile naturale. Nu e drept ca ei să ajungă în Rai, dacă nu ştiu, dacă nu-şi dau seama, dacă mintea lor nu înţelege ce au făcut! Raiul s-ar transforma într-o clipă în Iad dacă ar ajunge în el fiecare suflet nemilos, egoist, viciat. Nu vreau să întâlnesc în Rai monştrii neîmblânziţi ai Pământului! Dacă e atât de uşor să ajungi în Rai, atunci

suferinţa lumii seamănă foarte bine cu...

— Cu ce?

— Cu neînduplecarea, am şoptit.

— Cum anume crede un suflet, care s-a stins în durere şi confuzie, că ar putea fi iertat? Un suflet conştient de nepăsarea lui Dumnezeu?

— Nu ştiu. Când i-ai descris pe cei aleşi din Şeol, primul milion de suflete pe care le-ai dus la Porţile Raiului, n-ai amintit de monştri neîmblânziţi, ci de oameni care-l iertaseră pe Dumnezeu pentru nedreptăţile din lume, nu-i aşa?

— Ba da. Pe ei i-am descoperit şi pe ei i-am înălţat la Porţile Raiului.

— Dar ai vorbit despre ei ca şi cum ar fi fost victime ale nedreptăţii lui Dumnezeu. Nu te-ai atins de cei vinovaţi, de cei ca mine — păcătoşii, autorii nedreptăţilor?

— Nu crezi că au şi ei povestea lor?

— Unii poate că au o justificare, copleşiţi de prostie şi neştiinţă, de teama de autoritate. Nu sunt sigur. Însă mulţi dintre răufăcători sunt, probabil, asemenea mie. Ştiu cât sunt de răi. Nu le pasă. Fac ceea ce fac pentru că... pentru că le place. Îmi place să transform oamenii în vampiri. Îmi place să beau sânge. Îmi place să omor. Dintotdeauna mi-a plăcut.

— Oare chiar ăsta-i motivul pentru care bei sânge? Numai din plăcere? Oare nu din cauză că ai fost transformat într-o maşinărie supranaturală perfectă, veşnic însetată de sânge, numai de sânge — rupt de existenţă şi transformat într-un Copil sclipitor al Nopţii de către o lume nedreaptă, căreia nu-i păsa de tine, aşa cum nu-i păsa de copiii morţi de foame noaptea, prin Paris?

— Nu-mi justific nici faptele, nici ceea ce sunt. Dacă asta crezi, dacă de asta vrei să conduc Iadul alături de tine ori să-l acuz pe Dumnezeu, atunci ai făcut o alegere greşită. Merit să plătesc pentru ceea ce le-am furat oamenilor. Unde se află sufletele celor ucişi de mine? Erau oare pregătite să intre în Rai? Au ajuns în Iad? Şi-au pierdut identitatea şi rătăcesc şi acum în vârtejul dintre Rai şi Iad? Am văzut cu ochii mei suflete purtate de vârtej, care trebuie să-şi găsească locul.

— Ai dreptate.

— Aş fi putut trimite suflete în vârtej. Eu sunt întruchiparea lăcomiei şi a cruzimii. I-am devorat pe muritorii pe care i-am

ucis ca pe mâncare sau băutură. Nu mă pot justifica.

— Crezi că vreau să te justifici? Am justificat eu vreun act de violenţă până acum? Ce te face să crezi că te-aş preţui mai mult dacă te-ai justifica, dacă te-ai apăra? Am apărat eu pe cineva care l-a făcut pe altul să sufere?

— Nu.

— Atunci?

— Ce este Iadul şi cum poate fi condus? Nu vrei ca oamenii să sufere. Nici pe mine nu vrei să mă vezi suferind. Nu-l poţi arăta pe Dumnezeu cu degetul, spunând că tot ce face El e bun şi are un sens! Nu poţi. Eşti opusul Lui. Atunci, ce este Iadul?

— Tu ce crezi? mi-a întors Memnoch întrebarea. Cu ce idee te-ai împăca tu, moral vorbind, înainte de... de a mă respinge brusc? înainte de a fugi de mine... În ce fel de Iad ai crede şi l-ai crea, dacă ai fi în locul meu?

— Unul în care oamenii să-şi dea seama de ceea ce au făcut celorlalţi, în care să fie puşi faţă în faţă cu fiecare părticică de rău, s-o simtă, astfel încât *niciodată,* dar *niciodată* să nu mai facă răul respectiv, un loc în care sufletele sunt educate, în sensul adevărat al cuvântului, trezindu-le conştiinţa răului pe care l-au făcut, învăţându-le cum l-ar fi putut evita şi ce ar fi trebuit să facă în schimb. Când *vor înţelege,* aşa cum ai spus tu despre cei aleşi din Şeol, când vor fi în stare *să-l ierte* nu numai pe Dumnezeu pentru tot haosul, ci şi pe ei înşişi pentru propriile lor greşeli, propriile lor reacţii înspăimântătoare de furie, propriul lor dispreţ şi meschinărie, când îi vor iubi pe toţi ceilalţi, într-o iertare absolută, atunci vor merita Raiul cu adevărat. *Iadul ar trebui să fie locul în care sufletele văd urmările faptelor lor, dar în care înţeleg perfect şi se compătimesc pentru că au ştiut atât de puţine lucruri.*

— Exact. Să ştii ce i-a rănit pe alţii, să-ţi dai seama că n-ai ştiut, că nu te-a învăţat nimeni, dar aveai puterea! Şi să ierţi, să-ţi ierţi victimele, pe Dumnezeu şi pe tine însuţi.

— Da, aşa ar trebui să fie Iadul. Ar pune capăt supărării, nelegiuirilor mele. Pumnul meu nu s-ar mai ridica ameninţător, dacă l-aş putea ierta pe Dumnezeu, pe alţii şi pe mine însumi.

S-a oprit. Stătea cu braţele încrucişate, ochii larg deschişi, sprâncenele negre parcă neatinse de aerul umed.

— Aşa e Iadul, nu? l-am întrebat, şovăitor. Un loc... un loc în care înveţi să înţelegi ceea ce ai făcut altor fiinţe...ân care

ajungi să-ţi dai seama câtă suferinţă ai pricinuit altora!

— Da, şi e un loc cumplit. Eu l-am creat şi l-am stăpânit, ca să adun sufletele bune şi cele rele, pe cei care au suferit şi pe cei care au adus suferinţă. Iar singura lecţie a Iadului este Iubirea.

Mi-era frică, la fel de tare ca atunci când am intrat în Ierusalim.

— Dumnezeu iubeşte sufletele mele când se duc la El. Le consideră drept o justificare a căilor Sale!

Am zâmbit cu tristeţe.

— Războiul îl fascinează, boala este asemenea culorii violete pentru privirea Lui, iar sacrificiul de sine o laudă a gloriei Sale! De parcă El s-ar fi sacrificat vreodată! Încearcă să mă copleşească cu numere. Nedreptatea s-a răspândit în numele crucii mai mult decât în numele oricărei alte cauze, embleme, filozofii sau credinţe născute pe Pământ.

Voi goli Iadul atât de repede, suflet după suflet, spunând adevărul despre suferinţele oamenilor, despre ce ştiu şi sunt capabili să facă ei, încât sufletele vor năvăli asupra porţilor Sale.

Dintre cei care vin în Iad, cine crezi că se simte cel mai înşelat? Cine este mai mânios şi mai neânduplecat? Copilul mort într-o cameră de gazare dintr-un lagăr de exterminare? Războinicul plin de sânge, căruia i s-a spus că, dacă-i nimiceşte pe duşmanii statului, îşi va afla locul în Valhalla, Paradis sau Rai?

Nu i-am răspuns. Tăceam, îl ascultam, îl priveam.

S-a aplecat în faţă, atrăgându-mi atenţia mai mult, şi s-a transformat, chiar în faţa ochilor mei, din diavolul cu picioare de capră, din omul sălbatic, cu copite, într-un înger, în Memnoch, înveşmântat în haina sa largă şi simplă, cu ochii senini cercetându-mă pe sub sprâncenele aurii, scrutătoare.

— Iadul este locul în care eu îndrept nedreptăţile Lui. Iadul este locul în care eu creez o stare sufletească anumită care ar fi putut exista, dacă n-ar fi distrus-o suferinţa! Iadul este locul în care îi învăţ pe bărbaţi şi pe femei că pot fi mai buni decât El.

Însă Iadul este şi pedeapsa mea pentru că L-am înfruntat, trebuie să merg acolo ca să ajut sufletele să-şi încheie ciclul aşa cum îl vede El, să trăiesc alături de ele! Dacă nu le ajut, dacă nu le educ, rămân acolo pentru totdeauna!

— Dar Iadul nu este câmpul meu de bătălie.

— Iadul este câmpul meu de bătălie. Lestat, nu mă lupt cu Dumnezeu în Iad, ci pe Pământ. Cutreier lumea ca să dărâm orice edificiu clădit de El pentru sfinţirea sacrificiului de sine şi a suferinţei, a violenţei, tiraniei şi distrugerii. Îi ispitesc pe bărbaţi şi pe femei din biserici şi temple ca să danseze, să cânte, să bea, să se destrăbălează în îmbrăţişări amoroase. Fac tot ce pot ca să scot la iveală minciuna de la temelia religiilor Sale! încerc să stârpesc minciunile pe care le-a lăsat să se răspândească pe măsură ce Universul s-a dezvăluit.

El este singurul care se poate bucura de suferinţă fără teamă de pedeapsă! Pentru că El este Dumnezeu, nu ştie şi nici n-a ştiut vreodată ce este suferinţa. A creat fiinţe cu mai multă conştiinţă şi mai iubitoare decât El. Victoria finală asupra răului dintre oameni va veni numai o dată cu detronarea Lui, o dată şi pentru totdeauna, când va fi demistificat, ignorat, repudiat, dat la o parte, când bărbaţii şi femeile vor căuta binele, dreptatea, morala şi iubirea aproapelui pentru totdeauna.

— Dar ei asta încearcă să facă, Memnoch! Chiar încearcă! Asta vor să spună când afirmă că-L urăsc. Asta a vrut şi Dora să spună când m-a îndemnat să-L întreb de ce îngăduie să se întâmple toate astea! Când a strâns din pumni!

— Ştiu. Aşadar, vrei să mă ajuţi să lupt împotriva Lui şi-a Crucii sau nu? Vrei să vii cu mine în Iad, în Iadul acela mizer, al recunoaşterii dureroase, pătat de obsesia suferinţei? Nu-mi vei fi de folos într-un singur loc, ci peste tot La fel ca mine, vei ajunge în curând să descoperi că smoala Iadului e la fel de nesuferită ca Raiul. Extazul din Rai te va face să doreşti să cureţi răul pe care Dumnezeu l-a făcut, vei căuta să înveţi sufletele nedumerite, să le ajuţi să se ridice din noroi către lumină. Când te bucuri de lumină, nu le poţi uita! Asta înseamnă să mă serveşti.

S-a oprit o secundă, apoi m-a întrebat:

— Ai curajul să-l vezi?

— Vreau să-l văd.

— Te previn, e Iadul.

— Imaginaţia mea tocmai începe să lucreze...

— Nu va exista la nesfârşit. Va veni ziua când fie lumea întreagă va fi distrusă de muritorii care-l adoră pe Dumnezeu, fie toţi cei care vor muri vor fi iluminaţi şi se vor aduna în jurul Lui, mergând direct în braţele Lui.

O lume perfectă sau o lume distrusă, sau amândouă — într-o

zi Iadul îşi va afla sfârşitul. Iar eu mă voi întoarce în Rai, mulţumit să stau acolo în primul moment al existenţei mele de la începutul lucrurilor.

— Ia-mă cu tine în Iad, te rog. Vreau să-l văd.

A întins mâna şi m-a mângâiat pe păr, apoi mi-a cuprins faţa în palmele calde şi binefăcătoare. M-a copleşit o senzaţie de linişte.

— De atâtea ori aş fi putut să-ţi iau sufletul în trecut! Aproape că-l vedeam eliberându-se din tine, însă trupul tău supranatural, creierul tău supranatural, curajul tău de erou nu voia să-i dea drumul, monstrul voia să rămână întreg, iar sufletul tremura şi intra iarăşi în el, arzător, şi nu-l puteam atinge. Acum risc să te arunc în Iad înainte de vreme, când încă te poţi hotărî dacă vrei sau nu să mergi acolo, sperând că vei putea suporta ceea ce vei vedea şi auzi şi că te vei întoarce la mine, ca să mă ajuţi.

— S-a întâmplat vreodată ca sufletul meu să zboare spre Rai, peste voinţa ta, în ciuda vârtejului?

— Tu ce crezi?

— Îmi aduc aminte că, o dată, pe vremea când trăiam...

— Da?

— Am trăit o clipă de aur, când beam şi vorbeam cu Nicholas, un bun prieten, în hanul din satul meu francez. A venit clipa de neuitat, când toate lucrurile păreau că pot fi îngăduite, eliberate de orice oroare trecută sau viitoare. O singură clipă, o clipă ameţitoare. Am descris-o o dată, am încercat s-o retrăiesc. Un moment în care aş fi putut ierta şi oferi orice, poate că nici n-am existat cu adevărat atunci: toate rămăseseră undeva în trecut, în afara mea. Greu de spus. Dacă ar fi fost să mor în clipa aceea...

— Dar te-a cuprins teama când ţi-ai dat seama că, şi dacă ai fi murit, tot n-ai fi înţeles nimic, că poate nu e nimic...

— ...Aşa-i. Acum însă mă tem de un lucru şi mai grav. Că există ceva anume şi acest ceva poate fi mai rău decât dacă n-ar exista nimic.

— Ai dreptate. Bărbaţii şi femeile au nevoie de foarte puţin ca să-şi dorească uitarea. Foarte puţin. Imaginează-ţi, să doreşti să nu fi trăit deloc...

— Ştiu despre ce vorbeşti. Mă tem c-o să retrăiesc senzaţia.

— Frica ta e una înţeleaptă, dar niciodată n-ai fost mai

pregătit decât acum pentru ceea ce vreau să-ţi dezvălui.

21

VÂNTUL bătea cu furie peste terenul pietros, imensă forţă centrifugă care dizolva şi elibera sufletele ce se zbăteau pentru ca, în cele din urmă, să evadeze, luându-şi trup de om şi căzând cu greutate la Porţile Iadului, ori se plimbau de-a lungul zidurilor înalte, printre scânteile de foc, tânjind şi implorându-i pe cei de afară.

Şuierul vântului acoperea vocile. Sufletele întrupate se zbuciumau, se zvârcoleau sau alergau nebuneşte, ca şi cum ar fi căutat ceva anume, un lucru mărunt şi pierdut, ca apoi să-şi ridice braţele, lăsându-se încă o dată în stăpânirea vârtejului.

O femeie slabă şi palidă a întins mâinile să cuprindă nişte bebeluşi care plângeau rătăciţi, unii dintre ei prea mici ca să poată merge. Spiritele copiilor cutreierau şi se tânguiau sfâşietor.

Ne-am apropiat de porţi, de arcadele sparte şi înguste ce se ridicau negre şi lucioase ca onixul prelucrat de artizanii medievali. Aerul era plin de ţipete de jale, pretutindeni se întindeau mâinile spiritelor ca să ne cuprindă, iar şoaptele ne învăluiau asemenea ţânţarilor şi muştelor de pe câmpul de luptă. Fantomele mă trăgeau de păr şi de haine.

„Ajutaţi-ne, daţi-ne drumul, blestemaţi să fiţi, duceţi-mă înapoi, eliberaţi-mă, vă blestem pe vecie, ajutaţi-ne, ajutaţi...” s-a auzit un strigăt revoltat.

Am făcut eforturi să văd mai clar. Pe lângă mine alunecau chipuri triste, guri a căror respiraţie fierbinte şi usturătoare îmi ardea pielea.

Porţile nu erau deloc solide, ci doar intrări obişnuite.

În spatele lor stăteau morţii salvatori, mai reali, clar şi viu coloraţi în aparenţă, dar totuşi transparenţi, făcând semn sufletelor pierdute, urlând ca să acopere vâjâitul fioros al vântului, strigându-le pe nume şi spunându-le că trebuie să intre, că acolo nu se afla Pierzania.

Sus, pe ziduri, ardeau torţe şi lămpi. Cerul era brăzdat de fulgere mari şi torente de scântei, de parcă s-ar fi tras cu toate

tunurile din lume, şi vechi, şi noi, iar mirosul prafului de puşcă şi al sângelui umplea aerul. Lumini izbucneau neîntrerupt, ca într-un spectacol fascinant oferit unei curţi chinezeşti din vechime, apoi întunericul s-a lăsat din nou, rece, subţire şi ireal, peste tot.

— Intraţi, au glăsuit morţii salvatori, spirite desăvârşite, la fel de hotărâte ca Roger, purtând veşminte din toate timpurile şi popoarele, bărbaţi şi femei, copii, bătrâni, nici un trup opac, dar nici slăbit, îndreptându-se către valea din spate, încercând să-i ajute pe cei chinuiţi, blestemaţi, pierduţi. Morţii salvatori din India, cu sari-urile lor de mătase, cei din Egipt, cu haine de bumbac, cei din împărăţii de mult apuse, purtând giuvaeruri şi straie de curte sclipitoare, costume din lumea întreagă, veşminte cu pene, pe care le numim sălbatice, reverende negre preoţeşti, croite după gustul fiecărui popor, de la cele mai simple la cele mai rafinate.

M-am agăţat de Memnoch. Era oare fascinantă sau hidoasă toată mulţimea de suflete adunate din toate naţiunile şi timpurile? Goi, albi, negri, asiatici, toate rasele mişcându-se încrezătoare printre sufletele rătăcite şi nedumerite.

Mă dureau tălpile din cauza pământului plin de bolovani negri şi coji presărate printre ei. De ce toate astea? De ce?

Oriunde te uitai, numai râpe ce se ridicau şi coborau, transformându-se în stânci abrupte sau în adâncimi nepătrunse, în care se evapora un fum întunecos, de parcă ar fi fost abisul însuşi.

Pe porţi, lumina se reflecta în scânteiri, treptele se răsuceau ameţitoare de-a lungul zidurilor pustii, abrupte, spre adâncuri ascunse vederii, presupuse doar, ori către şuvoaie de apă înroşită de sânge, din care ieşea fum.

— Memnoch, ajută-mă! i-am şoptit. Nu îndrăzneam să iau mâna de pe văl, ca să-mi acopăr ambele urechi. Urletele îmi muşcau sufletul ca nişte topoare gata să-l taie în bucăţi. Memnoch, nu mai suport!

— O să te ajutăm cu toţii, mi-au strigat spiritele salvatoare.

Câteva dintre ele m-au înconjurat din toate părţile, m-au sărutat şi m-au îmbrăţişat, cu priviri curioase.

— Lestat s-a întors. Lestat e aici. Memnoch l-a adus înapoi. Hai, intră în Iad!

Vocile se amestecau, ridicându-se, apoi stingându-se, ori se

suprapuneau, ca într-un cor ce recita Rozariul, fiecare alt fragment de rugăciune.

— Te iubim.

— Nu-ţi fie frică. Avem nevoie de tine.

— Rămâi cu noi.

— Scurtează-ne timpul pe care trebuie să-l petrecem aici.

Le-am simţit atingerea moale şi uşoară, deşi eram îngrozit de lumina din jur, nefirească, de flăcările exploziilor care sfâşiau cerul, de mirosul de fum ce-mi pătrundea nările.

— Memnoch!

L-am prins de mâna lui neagră, şi el m-a tras după sine: o siluetă neclară, ochii parcă scrutând regatul aflat în stăpânirea lui.

Dedesubt, acolo unde se despica muntele, se întindeau câmpii nemărginite, pe care se plimbau morţi care se certau, cei pierduţi şi suspinând, cercetând înfricoşaţi, cei conduşi, adunaţi şi alinaţi de spiritele salvatoare, cei alergând zadarnic în cerc, împiedicaţi de spiritele adunate, ca să-şi găsească scăparea.

De unde venea lumina ladului, nefirească şi implacabilă? Torente de scântei, flăcări ţâşnind brusc, roşii — comete arcuite deasupra vârfurilor stâncoase.

Dintre stânci răzbăteau urlete, jelanii şi bocete triste. Morţii salvatori se grăbeau să-i ridice pe cei căzuţi, să-i îndrume pe cei ajunşi cu mare greutate la trepte, la porţi, la gurile peşterilor sau la o cărare.

— Blestemat să fie! Blestemat să fie!

Ecoul răbufnea dintre munţi şi se stingea în văi.

— Unde-i dreptatea, după tot ce s-a făcut?

— Nu-mi poţi spune...

— ... Cineva trebuie să facă dreptate...

— Vino, te ţin de mână, mi-a spus Memnoch şi a pornit.

Mă conducea, cu aceeaşi privire hotărâtă, pe scările ce răsunau de ecouri, abrupte, periculos de înguste, încolăcite în jurul stâncii.

— Nu mai pot suporta! am strigat.

Cuvintele mi s-au spulberat în aer. Cu mâna dreaptă am pipăit din nou vălul împăturit, apoi m-am proptit de zidul zgrunţuros şi fărâmicios. Erau oare săpături în stâncă? Mai încercaseră şi alte mâini să se agaţe şi să urce stâncile? Ţipetele şi vaietele mi-au estompat judecata. În faţa noastră se întindea

o altă vale.

Sau o lume vastă şi complexă, asemenea Raiului? Pentru că se găseau în ea nenumărate palate şi turnuri, şi arcade în culori întunecate, siena şi ocru, aur lustruit, dacă nu înnegrit de cocleală, încăperi pline de spirite de toate vârstele şi din toate popoarele, discutând, ţinând prelegeri, luptând sau chiar cântând, unele sprijinindu-le pe altele ca pe noi prieteni câştigaţi în urma unui şir de nenorociri, soldaţi în uniforme, din războaie vechi şi noi, femei îmbrăcate în straiele negre, rudimentare, ale Ţării Sfinte, sufletele lumii moderne, împodobite cu găteli acum prăfuite şi pline de funingine, aşa încât tot ceea ce odată strălucise acum era stins, de parcă nici o culoare n-ar mai fi sclipit, glorioasă şi primejdioasă. Spiritele se văicăreau şi se mângâiau pe faţă, altele dădeau din cap, strigându-şi mânia, strângându-şi pumnii.

Suflete în straie închise, oropsite, de călugăr, călugăriţe cu broboade neatinse, prinţi cu mâneci bufante din catifea, bărbaţi goi care mergeau de parcă niciodată n-ar fi purtat haine, veşminte din pânză vărgată şi dantelă veche, din mătăsuri moderne, scânteietoare, ţesături artificiale, groase şi aspre, tunici măslinii de soldat, armuri de bronz scăpărător, haine ţărăneşti din pânză de proastă calitate, costume din lână fină cu croială modernă, veşminte argintate, toate nuanţele de păr se încâlceau şi se amestecau în bătaia vântului, chipuri de toate rasele, cei bătrâni îngenuncheau cu mâinile împreunate, capete lipsite de păr, cu pielea gâtului uşor zbârcită, trupurile transparente ale sufletelor tinere, care muriseră de foame, beau din râu cu gura, ca şi câinii, altele stăteau pe spate, cu ochii întredeschişi, îndreptaţi către stânci şi copaci cu coaja roasă, cântând şi visând, rugându-se.

Începusem să mă obişnuiesc cu întunericul. Vedeam clar detaliile, sesizam mai uşor fiecare părticică din imaginile care mi se perindau prin faţă. Căci, pe lângă fiecare suflet adevărat, nenumărate alte siluete dansau, cântau sau se văicăreau — imagini proiectate de un suflet către altul, ca să poată comunica.

Imaginea înspăimântătoare a unei femei cuprinse de flăcări nu era decât o himeră a sufletelor care urlau şi săreau în foc, încercând s-o dezlege de stâlp, să stingă flăcările care-i devorau părul, s-o salveze din agonia cumplită! Era Locul Vrăjitoarelor.

Ardeau toate! Salvaţi-le! O, Doamne, le arde părul!

Soldaţii care alimentaseră tunul şi-şi astupau urechile ca să nu-i asurzească zgomotul loviturii nu erau decât o iluzie a legiunilor de suflete îngenuncheate şi jeluitoare, iar uriaşul care mânuia un topor — doar o fantomă pentru cei care-l fixau cu privirea, recunoscându-se în el cu stupoare.

— Nu pot... Nu pot să privesc!

Prin faţa mea se perindau imagini ale crimelor, ale torturilor, atât de fierbinţi, încât îmi ardeau faţa Spiritele erau târâte spre moarte în cazane cu smoală care fierbea, soldaţii cădeau în genunchi, cu ochii mari, un prinţ al unui regat persan, de mult apus, ţipa şi sărea cu braţele deschise, privirile-i negre reflectând focul.

Protestele, întrebările şi descoperirile continuau, tânguite sau şoptite. În jur nu se auzeau decât voci pentru cei ce aveau curajul să le asculte, să le distingă din corul de ţipete furioase.

— Da, da, m-am gândit şi am ştiut...

— ...Dragii mei, micuţii mei...

— ... În braţele tale, pentru că tu niciodată...

—... Tot timpul m-am gândit, iar tu...

— Te iubesc, te iubesc, te iubesc, da, te iubesc, întotdeauna... nu, n-ai ştiut. N-ai ştiut, n-ai ştiut.

— ... Şi am crezut tot timpul că era cum am zis, dar ştiam, simţeam...

— ... Curajul de a te întoarce şi de a spune că nu era...

— N-am ştiut! N-am ştiut!

În cele din urmă, vocile s-au unit într-un ţipăt nesfârşit.

— Nu Am Ştiut!

În faţa mea se ridica zidul unei moschei pline de suflete care ţipau şi-şi fereau capetele de ghipsul care cădea peste ele. Tunetele artileriei acopereau totul. Spiritele se întindeau peste tot.

N-am ştiut, n-am ştiut, se jeluiau ele. Morţii salvatori îngenuncheau împreună, cu râuri de lacrimi brăzdându-le chipul.

— Da, înţelegem, înţelegem.

— Şi în anul acela, doar să merg acasă şi să fiu cu...

— Da...

Am căzut cu faţa înainte. M-am împiedicat de o stâncă şi am ajuns în mijlocul unei mulţimi viermuitoare de soldaţi, căzuţi şi ei în mâini şi în genunchi, suspinând şi trăgând unii de alţii,

alături de spectrele celor cuceriţi, ucişi, morţi de foame, ţipând într-o singură voce.

A urmat un lanţ de explozii, fiecare mai violentă decât cealaltă, aşa cum numai lumea modernă putea să producă. Cerul era luminat ca ziua, dacă ziua poate fi lipsită de culori, necruţătoare şi apoi transformată în beznă.

Întuneric vizibil.

— Ajutaţi-mă, scoateţi-mă de aici, am strigat, dar nimeni nu m-a luat în seamă.

Când l-am căutat pe Memnoch, n-am văzut decât că uşile unui lift se deschid dintr-o dată şi scot la iveală imaginea vagă a unei încăperi moderne, largă, plină de candelabre sofisticate şi podele lustruite, acoperite de covoare fără margini. Strălucirea grea a lumii noastre tehnologizate. Roger a venit spre mine în fugă.

Roger, în jacheta de mătase mov, dichisită, şi pantalonii croiţi pe picior, cu părul parfumat şi mâinile îngrijite.

— Lestat, a strigat. Terry e aici, toţi sunt aici. Lestat!

S-a agăţat de haina mea, privindu-mă cu aceeaşi ochi pe care-i ştiam, ai spiritului şi, totodată, ai omului din braţele mele, cercetându-mă, respirându-mi în faţă, încăperea dizolvată în fum, spiritul indistinct al lui Terry, cu păr blond, îmbrăţişându-l uluită, buzele ei roz, nedesfăcute, aripa lui Memnoch coborând, despărţindu-mă de ei, podeaua desfăcându-se cu o pocnitură.

— Am vrut să-i spun despre val, am insistat eu.

M-am luptat să scap din strânsoarea lui.

— Pe aici!

Cerurile s-au deschis cu un alt şuvoi de scântei, norii au fost alungaţi, s-au ciocnit unii de alţii, fulgerele s-au apropiat de capetele noastre şi s-a pornit un potop de ploaie rece ca gheaţa.

— O, Doamne, o Doamne, o Doamne! am strigat. Asta nu poate fi şcoala ta! Doamne! Nu!

— Priveşte! *Priveşte!*

A arătat spre Roger, căzut în mâini şi în genunchi, răsucindu-se ca un câine printre victimile sale: bărbaţi cu braţele deschise care-l implorau, femei care-şi rupeau hainele ca să-şi arate rănile, murmurul vocilor înălţându-se ameninţător, de parcă întreg zgomotul Iadului ar fi răsunat dintr-o dată, iar Terry —Terry însăşi — încă îl mai îmbrăţişa. Roger stătea culcat pe pământ, avea cămaşa ruptă, picioarele goale, mulţimea

dezlănţuită se îngrămădea în jurul lui. Întunericul răsuna de împuşcături, pocnete de arme automate care scuipau la nesfârşit gloanţe nimicitoare, într-o furie nestăpânită. Lumina dintr-o casă licărea printre cârcei de viţă, printre copaci monstruoşi. Roger s-a întors către mine, a încercat să se ridice, dar a căzut din nou şi lacrimile au început să i se scurgă pe obraz.

— ... Fiecare faptă, fiecare faptă, Lestat, aşa cum s-a petrecut, iar eu nu am ştiut... Nu am ştiut...

S-a ridicat înaintea mea ameninţător, întrebător, dar s-a pierdut iarăşi printre cei mulţi din jurul lui.

Îi vedeam venind din toate părţile.

Decorurile se schimbau unul după altul, culori cenuşii începeau să lucească sau să se şteargă, amestecate într-o ceaţă groasă. Din toate colţurile, pe câmpiile înspăimântătoare, zgomotoase şi pline de mânie ale Iadului, răsăreau sufletele purificate. S-a auzit bătaia tobelor, ţipetele ascuţite provocate de torturi cumplite, o masă de oameni în haine albe, grosolane, se înghionteau printre butucii în flăcări şi făceau semne cu mâinile către sufletele care se micşorau, strigau, cuprinse de remuşcare, recunoscându-şi păcatele.

— Doamne, Dumnezeule, amândoi suntem iertaţi!

Oare de unde venea vârtejul acela plin de mizerie şi duhoare?

Sufletele de deasupra s-au ridicat cu braţele deschise, hainele li s-au rupt sau au dispărut într-o clipă printre veşmintele amestecate ale celor salvaţi, iar tunelul s-a deschis.

Am văzut lumina, am văzut nenumărate suflete zburând libere prin tunel, către adierea cerească. Era un tunel perfect rotund, care se lărgea pe măsură ce sufletele se înălţau pentru o singură clipă binecuvântată, repede trecătoare, cântecele Raiului răsunau în tunel, ca şi cum n-ar fi fost alcătuit din bătaia vântului, ci dintr-un material solid, prin care răzbăteau sunetele diafane, ritmate, de o frumuseţe peste putinţă de imaginat, ce străbăteau suferinţa devastatoare a Iadului.

— N-am ştiut, n-am ştiut!

Vocile creşteau. Tunelul s-a închis.

M-am împiedicat, întorcându-mă în toate părţile. Într-o parte, soldaţii chinuiau o femeie cu suliţele, în timp ce alţii suspinau şi căutau să se arunce între trupul ei răsucit şi călăi. În altă parte,

bebeluşi alergau pe picioarele grăsuţe şi întindeau mâinile ca să fie luaţi în braţe de taţi sau mame înlăcrimate, sau de criminali.

Imobilizat la pământ, împovărat de armură, cu barba lungă şi roşie, cu gura deschisă a urlet, stătea un singur zeu blestemat, care la rându-i îl blestema pe diavol şi destinul.

— *Nu, nu, nu!*

— Cine stă în spatele uşilor acelora? a vorbit un spirit salvator, a cărui siluetă eterică, albicioasă, se învăluia în pletele lucitoare. M-a atins pe obraz cu mâna-i moale. Uită-te acolo... Uşile duble stăteau gata să se deschidă, pereţii acoperiţi de cărţi. Victimele tale, dragul meu, toţi cei pe care i-ai ucis!

M-am uitat la soldatul culcat pe spate, bolborosind pe gura înconjurată de barba roşie:

— Niciodată, niciodată n-am să mai spun că a fost drept, niciodată, niciodată...

— Nu e victima mea, am strigat.

M-am întors şi-am luat-o la fugă. M-am împiedicat, am căzut din nou în faţă, peste trupurile moi. În spatele meu, ruineleunui oraş pustiit de foc, ziduri se dărâmau pretutindeni, tunuri bubuiau şi aerul se umplea din nou de un gaz otrăvitor. Oamenii se prăbuşeau tuşind, cu respiraţia tăiată, corul de voci care strigau NU AM ŞTIUT s-a amestecat într-o secundă, mai rău decât înainte!

— AJUTOR! am strigat.

Nu mai simţisem niciodată atâta uşurare în strigăt, atâta laşitate, astfel încât să urlu către Cel de Sus, din locul acela părăsit de Dumnezeu, unde aerul nu era decât strigăte neauzite de nimeni, în afară de morţii salvatori care zâmbeau.

— Învaţă, dragul meu.

— Învaţă. Şoapte asemenea săruturilor. Spiritul unui bărbat indian cu turban pe cap şi chipul măsliniu. Învaţă, tânărul meu drag.

— Ridică-ţi ochii, priveşte florile, priveşte cerul... Un spirit salvator dansa în cercuri. Veşmântul alb îi juca printre nori şi izbucniri de funingine şi murdărie, picioarele i se cufundau în ţărână, dar reuşea să se rotească, sigur pe el.

— Nu-ncerca să mă păcăleşti, nu-i nici o grădină aici, am strigat.

Stăteam în genunchi, cu hainele rupte, dar tot mai adăposteam vălul sub cămaşă! îl *aveam.*

— Ia-mă de mâini...

— Nu, dă-mi drumul!

Mi-am dus mâna repede ca să acopăr vălul. Înaintea mea a răsărit o siluetă mică ce a întins braţele către mine:

— Băiat blestemat, băiat murdar, umbli pe străzile Parisului asemenea lui Lucifer, învăluit de lumină aurie! Gândeşte-te la ce mi-ai făcut!

Cârciuma a prins contur, silueta s-a prăbuşit pe spate, lovită de pumnul meu ucigaş, butoaiele s-au rostogolit, iar beţivii nenorociţi din jur s-au năpustit asupra mea.

— Nu, opriţi-vă! am răcnit. Luaţi-l de pe mine. Nu-mi aduc aminte de el. Nu l-am omorât. Nu-mi aduc aminte, vă spun, nu...

Claudia, unde eşti? Unde eşti *tu,* cea pe care am nedreptăţit-o? Claudia! Nicolas, ajutaţi-mă!

Erau oare aici, rătăciţi de vârtej, ori plecaţi de mult prin tunel, către gloria strălucitoare de deasupra, către cântecele binecuvântate care ţeseau liniştea în armonia şi melodia lor? M-am rugat să fie deja plecaţi, duşi acolo sus.

Îmi pierdusem demnitatea strigând, dar ce dispreţuitor îmi răsunau propriile strigăte în urechi.

— Ajutor! Să mă ajute cineva!

— Trebuie să mori ca să mă slujeşti? m-a întrebat Memnoch.

S-a ridicat în faţa mea — îngerul de granit al întunericului — şi şi-a desfăcut aripile. O, da, alungă ororile Iadului, te rog, formele astea monstruoase!

— Urli în Iad aşa cum cântai în Rai. Aceasta e împărăţia mea, acesta e locul unde vom lucra împreună. Adu-ţi aminte de lumină!

M-am lăsat pe-o parte, rănindu-mi umărul stâng, dar tot n-am dat drumul vălului. Deasupra, cerul albastru mi s-a arătat într-o strălucire, şi am văzut florile de piersic căzând de lângă frunzele verzi ale pomului, rămânând numai roadele zemoase pe crengi.

Fumul îmi înţepa ochii. O femeie îngenuncheată mi-a spus:

— Acum ştiu că nimeni, în afară de mine, nu mă poate ierta, dar cum am putut să-i fac aşa ceva, era aşa de micuţă, cum am putut...

— Am crezut că era vorba de altceva, a şoptit o tânără care mă prinsese de gât şi mi-a atins nasul cu al ei. Dar ştii că-i destul să fii bun, să-l iei de mână şi...

— Iartă! a strigat Memnoch şi a eliberat drumul, dând sufletele uşor la o parte. Dar mulţimea s-a strâns şi mai mult, chipuri palide goneau deasupra mea, căutând uşurarea pe care eu n-o vedeam. Iartă! mi-a poruncit Memnoch din nou.

L-a smucit pe călugărul umplut de sânge, cu hainele sfâşiate, picioarele băşicate şi arse de foc.

— Puterea e în inima ta! a vorbit Memnoch. Fii mai bun decât El, mai bun, fii tu exemplul lui.

— Îl iubesc... chiar şi pe El... s-au auzit şoptind tot mai stins buzele sufletului. Nu, El n-a vrut să suferim atâta... N-a vrut.

— A trecut el încercarea? am întrebat. A trecut cu bine încercările Iadului, prin vorbele rostite adineauri? Au fost destule? Ignorarea lui Dumnezeu a fost destulă? E încă aici, târându-se prin mizerie, ori l-a luat şi pe el tunelul? Memnoch, ajută-mă!

L-am căutat peste tot pe călugărul cu picioarele arse. L-am căutat întruna.

Turnurile oraşului s-au dărâmat în urma unei explozii. Moscheea uriaşă se prăbuşise înainte. Un bărbat a tras în cei care fugeau. Femei acoperite de văluri strigau şi cădeau la pământ.

Clopotul bătea din ce în ce mai puternic.

— Dumnezeule, Memnoch, bate un clopot, ba nu, mai multe.

— Sunt clopotele Iadului, Lestat, dar nu bat pentru oricine! Bat pentru noi, Lestat!

M-a apucat de guler, ca şi cum ar fi vrut să mă ridice în aer.

— Adu-ţi aminte de vorbele tale, Lestat, clopotele Iadului, le auzi chemarea!

— Nu, dă-mi drumul. N-am ştiut ce vorbesc. Am fabulat. Am vorbit prostii. Dă-mi drumul. Nu mai pot suporta!

În jurul mesei, sub lumina lămpii, câţiva oameni discutau aplecaţi peste o hartă, câţiva se îmbrăţişau şi arătau diferite locuri marcate în culori şterse. Unul dintre ei a întors capul. Un bărbat? Un chip?

— Tu!

— Dă-mi drumul.

M-a azvârlit de un perete acoperit de rafturi cu cărţi, cotoarele sclipeau în lumină, cărţile se rostogoleau, lovindu-mă pe umeri, Doamne, membrele mele nu mai suportau. Am străpuns cu pumnul globul pământesc montat pe suportul elegant de lemn. Un copil îngenuncheat se uita spre mine, cu

orbitele goale.

Am văzut uşa şi-am fugit.

— Dă-mi drumul! Nu pot. Nu vreau! Nu vreau!

— Nu vrei? Memnoch m-a apucat de braţul drept, mi-a aruncat priviri întunecate, şi-a desfăcut aripile, le-a înălţat, estompând lumina şi înfăşurându-mă, ca şi cum aş fi fost în stăpânirea lui. Nu vrei să mă ajuţi să golesc locul ăsta, să trimit sufletele în Rai?

— Nu pot s-o fac! i-am strigat. Nu vreau!

Furia m-a cuprins dintr-o dată. Am simţit cum îmi alunga teama, tremurul şi îndoiala, îmi curgea prin vine ca metalul topit. Vechea furie, hotărârea lui Lestat.

— *Nu vreau să fac aşa ceva, nici pentru tine, nici pentru El, nici pentru ele, nici pentru nimeni!* M-am dat înapoi cu paşi împleticiţi, privindu-l fix. Nu pot să fac aşa ceva. Nici măcar pentru un Dumnezeu atât de orb ca El, nici pentru altcineva care-mi cere un asemenea lucru. Sunteţi nebuni. Amândoi! Nu te voi ajuta. Nu. Refuz.

— Eşti în stare să-mi faci una ca asta, să mă părăseşti, a ţipat Memnoch, uluit, cu faţa convulsionată de durere, lacrimi licărind pe obrajii negri, lucioşi. Eşti în stare să mă laşi cu toate astea, să nu mişti un deget în ajutorul meu, după tot ce-ai făcut, Cain, ucigaş de fraţi, de fiinţe nevinovate? Nu mă poţi ajuta...

— Opreşte-te, opreşte-te. Nu. Nu pot să suport. Nu pot schimba lucrurile. Nu pot crea aşa ceva! Nu pot răbda! *Nu pot preda într-o astfel de şcoală!* Vocea îmi ieşea răguşită din gâtul ars de durere. Zgomotul parcă îmi înghiţise cuvintele, dar el mi le-a auzit. Nu, nu, nu te voi ajuta, nu în locul ăsta, cu regulile de aici, nu în alcătuirea asta. Niciodată, niciodată!

— Laşule, a răcnit el. Avea ochii migdalaţi larg deschişi, iar pe fruntea şi obrajii tari, negri, scânteia focul. Sufletul tău e în mâinile mele, îţi ofer mântuirea la un preţ pe care l-ar cerşi toţi cei care-au suferit aici milenii la rând!

— Eu nu. Nu vreau să mă alătur durerii, nu, nici acum, şi nici altă dată... Du-te la El, schimbă regulile, dă-le un sens, fă-le mai bune, dar nu face aşa ceva, e un lucru peste putinţă de îndurat pentru un om, nu e drept, nu e drept, e de necrezut.

— Aici e Iadul, prostule! La ce te-ai aşteptat? Că-l vei sluji pe stăpânul Iadului fără să suferi?

— N-am să le fac aşa ceva! La naiba cu tine şi cu mine!

Mi-am încleştat dinţii. Clocoteam şi mă zbuciumam în hotărârea mea. Nu vreau să particip la asta împreună cu ei! Nu înţelegi? Nu pot accepta! Nu mă pot dedica unui astfel de ţel! Nu mai pot răbda! Acum te părăsesc, mi-ai dat posibilitatea să o fac, mă duc acasă! Eliberează-mă!

M-am întors. M-a prins iarăşi de braţ, şi atunci furia din mine nu a mai cunoscut limite. L-am împins înapoi, către sufletele care se stingeau şi se împleticeau. Morţii salvatori se răsuceau în toate părţile ca să vadă ce se întâmplă şi să strige, cu chipurile palide, lunguieţe, alarmate şi agitate.

— Du-te! a spus Memnoch, blestemând, nemişcat pe pământ, acolo unde îl aruncasem. Dumnezeu mi-e martor, te vei întoarce la mine, învăţăcel, îngenuncheat spre moarte, şi nu vei mai primi niciodată oferta de a fi prinţul meu, ajutorul meu!

Am îngheţat privind peste umăr trupul lui căzut, cotul scobind aripa moale, neagră, în timp ce se ridica pe picioarele cu copite. A venit încă o dată spre mine, cu acelaşi mers şchiopătat.

— Ai auzit ce-am spus?

— Nu te pot sluji! am strigat cât am putut. Nu pot.

M-am întors pentru ultima dată, convins că n-o să mă uit înapoi, dar cu un singur gând în minte: scăparea! Am luat-o la fugă şi nu m-am oprit. M-am împiedicat pe ţărâna şi malul alunecos, călcând apăsat peste pâraie şi printre grupuri de morţi salvatori, printre sufletele plângătoare.

— Unde sunt scările? Unde sunt porţile? Nu mă poţi opri! N-ai dreptul. Moartea nu m-a luat! am strigat fără să mă uit în spate şi fără să mă opresc. Dora! David, ajutaţi-mă! am strigat.

Vocea lui Memnoch s-a auzit aproape lângă urechea mea.

— Lestat, nu face asta, nu pleca. Nu te întoarce. E o nebunie, nu-ţi dai seama, pentru Dumnezeu, te rog, dacă eşti în stare să-l iubeşti măcar puţin pe El, dacă iubeşti sufletele de aici, atunci ajută-mă!

— NU!

M-am răsucit şi l-am împins cu putere. S-a împiedicat şi a alunecat pe scările abrupte, o figură năucită, cu aripi imense, ce se zbăteau grotesc. M-am răsucit cu spatele la el. În faţă se vedea lumina, sus de tot, şi uşa. Am fugit spre ea.

— Opriţi-l! a strigat Memnoch. Nu-l lăsaţi să iasă! Nu-l lăsaţi să ia vălul cu el!

— Are vălul Veronicăi! a ţipat unul dintre morţii salvatori, întinzându-se după mine prin întuneric.

Am continuat să alerg, deşi alunecam, pas cu pas, împiedicându-mă, cu picioarele arzând de durere. Simţeam cum se apropie morţii salvatori.

— Opriţi-l!

— Nu-l lăsaţi să plece!

— Opriţi-l!

— Luaţi-i vălul! a strigat Memnoch. E sub cămaşă. Nu trebuie să fugă cu vălul!

Am fluturat mâna stângă şi i-am împins pe morţii salvatori, lovindu-i de o stâncă. Uşa se întrezărea undeva sus, vedeam lumina. O vedeam şi ştiam că e lumina Pământului, strălucitoare şi firească.

Memnoch m-a cuprins de umeri şi m-a întors spre el.

— N-ai să mi-l iei! m-am răstit. Dumnezeu să mă ierte, dar n-ai să-mi iei vălul! am ţipat.

Cu mâna stângă l-am dat la o parte şi m-am eliberat din strânsoarea mâinilor lui. L-am împins iarăşi, dar s-a năpustit asupra mea, ajutându-se cu aripile, şi m-a trântit pe trepte. Mi-a străpuns ochiul stâng cu degetele! Durerea a explodat în mine, când mi-a deschis pleoapele şi mi-a înfipt degetul în orbită. Masa gelatinoasă a început să mi se scurgă pe obraz, pe degetele tremurânde.

Am auzit respiraţia grea a lui Memnoch.

— O, nu... s-a lamentat el, cu mâna la gură, privind cu groază la ceea ce mă uitam şi eu.

Ochiul meu, ochiul meu rotund şi albastru, tremurând şi scânteind pe trepte. Toţi morţii salvatori îl priveau, uimiţi.

— Calcă-l, zdrobeşte-l! a ţipat unul dintre ei şi a ţâşnit înainte.

— Hai, zdrobeşte-l, nimiceşte-l! a strigat încă o voce.

— Nu, nu, să nu faceţi asta! Opriţi-vă! s-a rugat Memnoch. Nu în împărăţia mea, vă interzic!

— Striviţi-i ochiul!

Era şansa mea.

Am luat-o la fugă pe scări, mai mult zburând decât atingându-le, şi am pătruns cu capul şi cu umerii în lumina şi pacea zăpezii.

Liber.

MĂ AFLAM pe pământ. Aterizasem pe solul îngheţat şi alunecos.

Alergam, fără un ochi, cu sângele curgându-mi din orbită, cu vălul sub cămaşă, prin vijelia furtunii, printre nămeţi. În plânsul meu răsunau ecourile zgomotelor din clădirile întunecate — zgârie-nori semeţi — din oraşul pe care-l cunoşteam. Acasă. Pe Pământ.

Soarele tocmai apusese, ascuns de vălul negru al furtunii răscolitoare, zăpada albă înghiţea amurgul iernatic.

— Dora, Dora, Dora!

Alergam întruna.

Umbrele muritorilor se deplasau anevoie prin furtună, pe cărările înguste şi alunecoase, maşinile se târau prin viscol, lumina farurilor scruta albeaţa atotcuprinzătoare. Zăpada era atât de deasă, încât am căzut şi m-am ridicat în genunchi. Dar nu m-am oprit.

Arcadele şi clopotniţa Catedralei St Patrick se înălţau în faţa mea. Catedrala St. Patrick.

În spatele ei, săgeata Turnului Olimpic ţâşnea spre cer, din sticlă lucioasă ca piatra prelucrată, aparent invincibil, înfricoşător de înalt, ca şi cum Turnul Babel ar fi încercat să ajungă direct în Rai.

M-am oprit. Inima era gata să-mi sară din piept.

— Dora, Dora!

Ajuns la intrarea hotelului am văzut luminile ameţitoare, podeaua lustruită, mulţimea de muritori, aflaţi peste tot, căutând să afle ce anume s-a mişcat atât de repede, încât n-au văzut aproape nimic. Muzica languroasă şi lumina molatică, revărsarea căldurii artificiale!

Am găsit scara, am urcat-o iute ca vântul, ca funinginea ce se ridică spre coş, şi am năvălit pe uşa de lemn a apartamentului, împleticindu-mă.

Dora!

Era acolo. I-am simţit mirosul, am adulmecat iarăşi sângele dintre picioarele ei, i-am văzut chipul drăgălaş, palid şi îndurerat. De o parte şi de alta, ca doi spiriduşi iviţi din paginile cărţilor de poveşti, Armand şi David, vampirii, monştrii, amândoi privindu-mă perplecşi.

M-am străduit să-mi ridic pleoapa stângă, dar ochiul nu mai era acolo. Mi-am răsucit capul într-o parte şi-n alta, ca să-i văd clar pe toţi trei, cu singurul ochi rămas, cel drept. În orbita goală, acolo unde fusese ochiul, ace nenumărate ale durerii mă înţepau uşor.

Groaza de pe faţa lui Armand, în veşmintele sale vechi, dichisite: haină de catifea groasă, ca scoasă din cutie, dantelă modernă, bocanci lucioşi ca sticla. Chipul, încă asemănător cu îngerul lui Botticelli, era brăzdat de durere la vederea mea.

David — milă, compătimire. Amândoi într-unul singur, englezul mai în vârstă şi corpul tânăr în care fusese închis, sufocat în îmbrăcămintea de iarnă din tweed şi caşmir.

Monştri îmbrăcaţi ca oamenii, însă adevăraţi, pământeni!

Chipul luminos şi firav al Dorei. Dora mea, zveltă, mistuită de dor, cu ochi negri.

— Dragul meu, dragul meu, sunt aici! a strigat ea.

M-a cuprins de gât cu braţele-i micuţe, calde, fără să-i pese de zăpada ce-mi cădea din păr, de pe haine. Am îngenuncheat, mi-am îngropat faţa în fusta ei, aproape de sângele dintre picioare, sângele pântecelui viu, sângele Pământului, sângele Dorei, scurs din corpul ei, şi am căzut pe spate.

Nu puteam nici să vorbesc, nici să mă mişc. M-a atins cu buzele.

— Eşti în siguranţă acum, Lestat, mi-a spus ea.

Sau David?

— Eşti lângă noi.

Sau Armand?

— Suntem aici, a spus ea.

— Uitaţi-vă la picioarele lui. Nu mai are decât un singur pantof.

— ...La haina lui, ruptă... fără nasturi.

— Dragul meu, dragul meu, m-a sărutat Dora.

Am culcat-o pe spate, atent să n-o zdrobesc cu greutatea mea, i-am ridicat fusta şi mi-am lipit obrazul de coapsele ei goale, fierbinţi. Mirosul sângelui îmi umplea nările.

— Iartă-mă, iartă-mă, am şoptit.

Am pătruns cu limba prin chiloţii subţiri, am rupt bumbacul care acoperea părul pubian, dând la o parte tamponul pătat, şi am supt sângele dintre labiile ei roz, sângele scurs din pântec, nu sânge obişnuit, ci sângele ei, din corpul ei tânăr, puternic,

sânge răspândit peste celulele fierbinţi ale vaginului, sânge care nu însemna durere, sacrificiu, numai reţinerea ei faţă de mine, faţă de ceea ce făceam, căci limba mea pătrundea adânc în ea, iar buzele mele sugeau sângele care curgea mereu, încet, prin părul moale, lingând fiecare picătură.

Necurata, spurcata! Aşa răsunaseră strigătele pe drumul Golgotei, când Veronica îi spuse lui Dumnezeu: "Doamne, am atins poala hainei Tale şi sângele nu mi-a mai curs". *Necurata, spurcata!*

— Necurată, Doamne, îţi mulţumesc, necurată, am şoptit, lingând locul ascuns, însângerat, pătruns de gustul şi mirosul sângelui, al sângelui ei dulce, locul în care sângele curge liber şi nu se fac răni, nu trebuie să fie răni, sângele ei intrând în mine, în semn de iertare.

Viscolul bătea la ferestre. Îl auzeam, îl miroseam. Zăpada albă, orbitoare, vijelia înfricoşătoare din New York, o iarnă grea, îngheţând totul sub mantia ei.

— Dragul meu, îngerul meu, a şoptit ea.

M-am întins, respirând greu, deasupra ei. Sângele era în mine acum. Supsesem din pântecele ei tot sângele care trebuia să curgă. Linsesem până şi tamponul lipit de piele.

Dora s-a ridicat, acoperindu-mă cu braţele încrucişate, aplecată înainte, vrând parcă să mă protejeze de privirile lor — a lui Armand, a lui David. Nu mă împinsese, nu ţipase, nu mă respinsese cu scârbă, iar acum îmi ţinea capul în palme, fiindcă plângeam.

— Eşti în siguranţă, mi-a spus din nou.

Mi-au spus că eram în siguranţă. Cu toţii au spus Siguranţă, de parcă ar fi fost un cuvânt magic. Siguranţă, siguranţă, siguranţă.

— O, nu! am strigat printre lacrimi. Nu, nici unul dintre noi nu e în siguranţă. Şi nici nu vom fi, niciodată, niciodată...

22

N-AM VRUT să-i las să mă atingă. De fapt, nu eram încă pregătit să renunţ la nimic, nici măcar la pantoful rupt. Ţineţi-vă pansamentele, prosoapele fierbinţi şi confortul! M-am agăţat de

taina ascunsă în sân, sub haină.

Un giulgiu, asta le-am cerut, o ţesătură grea în care să mă înfăşor. A găsit curând, nu mai ştiu ce era, o pătură sau un pled, oricum era moale şi călduros.

Apartamentul era aproape gol.

Mi-au spus că averea lui Roger fusese mutată, trimisă în sud prin mijlocirea unor muritori de încredere. Cea mai mare parte a statuilor şi icoanelor se aflau acum în orfelinatul din New Orleans, adăpostite în capela pustie pe care o văzusem, când în ea se afla doar acel crucifix. Ciudată prevestire!

Treaba nu fusese încă dusă la bun sfârşit. Mai rămăseseră câteva obiecte preţioase, un cufăr sau două, cutii cu tot soiul de acte şi dosare.

Lipsisem trei zile. Toate ziarele şi emisiunile de ştiri vuiau de-acum de vestea morţii lui Roger. Nicăieri însă nu se specifica unde şi cum fusese descoperit cadavrul acestuia. Lupta pentru putere în lumea întunecată a cartelurilor drogurilor era în plină desfăşurare. Reporterii se săturaseră deja să tot sune la postul de televiziune unde lucra Dora, pentru a întreba de ea. Nimeni nu avea habar unde se afla. Nimeni n-avea de unde să ştie că ea era aici.

Puţini erau cei care ştiau de existenţa orfelinatului în care plănuia să se întoarcă, după ce toate lucrurile lui Roger aveau să fie transportate acolo.

Reţeaua de televiziune prin cablu îi anulase emisiunea. Fiica gangsterului încetase a mai propovădui. Nu vorbise şi nu se întâlnise cu nici unul dintre discipolii ei. Din ziare şi din frânturile văzute la televizor, aflase că întregul scandal o transformase într-un mister minor. În principiu însă, era considerată a fi doar un drum înfundat, din punctul de vedere al presei, o teleevanghelistă care nu avusese habar de faptele tatălui ei.

Alături de David şi de Armand, pierduse orice contact cu lumea de afară, în vreme ce asupra New York-ului se dezlănţuia cea mai cumplită iarnă din ultimii cincizeci de ani, un potop de zăpadă trimis din ceruri, trăia aici printre relicvele tatălui ei, ascultând poveştile miraculoase spuse de cei doi, înconjurată de atenţia lor, nesigură încă în ceea ce privea viitorul ei, dar continuând să creadă în Dumnezeu...

Acestea erau ultimele noutăţi.

Am luat pătura moale şi m-am îndepărtat de ei, de-a

curmezişul apartamentului, încălţat cu un singur pantof.

Am intrat în încăperea cea mică. M-am înfăşurat în pătură. Fereastra era acoperită, soarele nu avea cum să pătrundă.

— Nu vă apropiaţi, le-am spus. Trebuie să dorm adânc, un somn de muritor. Voi dormi toată noaptea şi mâine, toată ziua, apoi am să vă povestesc totul. Nu mă atingeţi şi nu vă apropiaţi de mine.

— Îmi dai voie să dorm în braţele tale? a întrebat Dora, albă, în pragul uşii, aromind a sânge, flancată de îngerii ei păzitori, vampirii.

Încăperea era cufundată în întuneric. Singura piesă de mobilier era un scrin ce adăpostea câteva antichităţi răzleţe. Pe coridor mai rămăseseră însă statui.

— Nu, i-am răspuns. De îndată ce soarele va răsări, trupul meu va face orice pentru a se apăra de orice intrus muritor. Nu pot să te las să dormi alături de mine.

— Atunci, dă-mi voie să fiu măcar acum, o vreme, lângă tine.

Ceilalţi priveau peste umerii fetei, fixând orbita goală, peste care pleoapele atârnau stinghere. Cu siguranţă, pierdusem sânge. Dar sângele nostru se usucă rapid. Ochiul îmi fusese smuls din rădăcină. Cum arată, oare, rădăcina ochiului? Simţeam, pe buze şi în sânge, gustul dulce al sângelui delicios sorbit de la ea.

— Lăsaţi-mă să dorm, am murmurat.

Am închis uşa şi m-am întins pe podea, strângându-mi genunchii la piept, simţindu-mă în siguranţă în pliurile călduroase ale păturii groase. Adulmecam mirosul acelor de pin şi al ţarinei ce-mi păta hainele, simţeam duhoarea fumului şi a bucăţilor de excremente uscate şi, bineînţeles, cel al sângelui, al sângelui omenesc de pe câmpurile de bătălie, al sângelui din Sfânta Sofia, când pruncul mort se prăbuşise asupră-mi, mirosul baligii şi al pucioasei din Iad.

Toate acestea erau acolo, înfăşurate cu mine în pătură. Strângeam în pumn un colţ al vălului lipit de pieptu-mi gol.

— Nu vă apropiaţi, am mai şoptit încă o dată celor doi nemuritori încremeniţi în faţa uşii, pradă nedumeririi şi neliniştii.

Apoi am adormit.

Dulce odihnă. Blând întuneric.

De-ar fi aşa şi moartea. De-ar fi şi moartea doar un somn fără de sfârşit, în care să te cufunzi lin, pentru a dormi de-a

pururi.

23

AM RĂMAS fără cunoştinţă vreme de douăzeci şi patru de ore, trezindu-mă de-abia în seara următoare, după ce soarele apusese dincolo de norii iernatici. Deasupra scrinului din lemn masiv fuseseră aranjate cu grijă un schimb din hainele mele de gală şi o pereche de pantofi.

Am încercat să-mi dau seama cine alesese toate acestea dintre veşmintele pe care David le adusese, ceva mai devreme, de la hotelul meu. Desigur, doar el ar fi putut fi. Am zâmbit, gândindu-mă cât de des, în viaţa noastră, David şi cu mine ne lansaserăm în aventura veşmintelor, împreună.

Vedeţi voi, dacă un vampir omite detaliile vestimentare, povestea sa pare lipsită de sens. Chiar şi cele mai grandioase personaje mitice — atunci când sunt făurite din carne şi oase — poartă grija şireturilor de la sandale.

Brusc, m-a izbit faptul că mă întorsesem de pe tărâmul unde veşmintele îşi schimbau înfăţişarea potrivit voinţei celui care le îmbrăca. Am devenit conştient de noroiul care îmi păta hainele şi de unicul pantof cu care eram încălţat.

M-am ridicat, pe deplin treaz, am scos vălul din sân, fără a-l despături, fără să îndrăznesc să-l privesc, deşi, prin el, am avut impresia că văd, pentru o clipă, chipul întunecat. Mi-am scos hainele cu grijă şi le-am întins, ordonat, pe pătură, astfel încât nici măcar un ac de pin să nu se piardă. Am intrat apoi în baia de alături — obişnuita încăpere îmbrăcată în gresie rezistentă la aburi — şi m-am îmbăiat ca un muritor ce se botează în Iordan.

David îmi lăsase la îndemână toate cele necesare: un pieptene, o perie, o foarfecă. De fapt, vampirii n-au nevoie de prea multe astfel de lucruri.

Am lăsat uşa băii deschisă. Dacă ar fi îndrăznit cineva să intre, aş fi sărit de îndată de sub jetul fierbinte şi i-aş fi poruncit să iasă imediat.

Într-un târziu, am ieşit de sub duş, umed şi curat, mi-am pieptănat cu grijă părul, l-am uscat şi mi-am îmbrăcat răbdător veşmintele cele noi: şortul de mătase şi şosetele negre,

pantalonii de lână pură, cămaşa, vesta şi un sacou albastru la două rânduri.

Apoi m-am aplecat şi-am ridicat vălul împăturit. L-am ţinut în mână, dar n-am îndrăznit să-l desfac.

Vedeam însă bezna prin ţesătură. De astă dată, aveam certitudinea acestui lucru. Am vârât vălul în sân, încheindu-mi vesta deasupra lui, la toţi nasturii.

M-am privit în oglindă. Arătam ca un nebun într-un costum de la Brooks Brothers, un demon cu o coamă sălbatică, blondă şi plină de bucle, cu gulerul descheiat, privind cu singuru-i ochi în oglindă.

Ochiul, Doamne Dumnezeule, ochiul!

Degetele-mi au pipăit instinctiv locul rămas gol, pleoapele zbârcite ce încercau să ascundă orbita goală. Ce să fac? Ce să fac? Ah, de-aş fi avut măcar o eşarfă îngustă, elegantă. Dar nu aveam.

Chipul îmi era desfigurat de absenţa ochiului. Mi-am dat seama că începusem să tremur violent. Am observat apoi că David îmi pregătise şi o cravată, una dintre cravatele mele late, asemănătoare unor eşarfe. Era din mătase violetă. Mi-am înfăşurat-o în jurul gâtului, ridicându-mi gulerul cămăşii şi, privindu-mă în oglindă, am avut senzaţia că admiram unul dintre vechile portrete ale lui Beethoven.

Am vârât capătul cravatei eşarfă în despicătura vestei. În oglindă, violetul ei făcea să-mi strălucească ochiul violet rămas teafăr. Însă, prin contrast, bezna din partea stângă îmi atrăgea privirea, în loc să mi-o distragă.

Mi-am încălţat pantofii şi am aruncat o privire spre maldărul de haine zdrenţuite. Am cules de pe podea câteva crâmpeie de noroi uscat şi o frunză putredă şi le-am depus cu grijă pe pătură, dornic să nu las nimic să se piardă, după care am ieşit pe culoarul lung.

Era cald în apartament, iar atmosfera purta un vag parfum de tămâie, aducându-mi aminte de bisericile catolice din vechime, în care un băiat din cor legăna, la capătul unui lanţ, recipientul cu tămâie ce ardea mocnit.

Intrând în camera de zi, i-am descoperit pe toţi trei, aşezaţi roată în spaţiul iluminat din plin, lumina preschimbând pereţii de sticlă în oglinzi dincolo de care zăpada continua să se aştearnă pe străzile cufundate în beznă ale New York-ului. Voiam să văd

zăpada. Am trecut de ei, fără să le dau atenţie, şi mi-am lipit privirea de geam. Acoperişul Catedralei St. Patrick era alb de zăpada proaspătă, din care turlele se înălţau semeţe, lipsite de omăt, dar având fiecare ornament decorat în alb. Strada era aşternută cu un strat uniform de alb. Încetaseră oare plugurile să mai cureţe caldarâmul?

Am văzut oameni trecând pe stradă. Erau oare doar cei vii? I-am privit cu ochiul rămas, cel drept. Acum nu vedeam decât ceea ce era viu. Am scrutat acoperişul catedralei, gata să mă las cuprins de panică, aşteptându-mă să văd vreun gargui trezindu-se la viaţă, pândindu-mă.

Nu simţeam însă nici o prezenţă, în afara celor trei din încăpere, pe care îi iubeam şi care aşteptau răbdători să pun capăt melodramaticei tăceri autocompătimitoare în care mă închisesem.

M-am întors către ei. Armand era din nou înveşmântat desuet, în catifea şi dantele, aliniindu-se, în mod paradoxal, la moda neoromantică, pe care oricine o putea găsi în prăvăliile aflate acolo, jos, în hăul de dincolo de peretele de sticlă. Părul castaniu îi atârna liber, pletele lungi învăluindu-i umerii ca şi odinioară, cu veacuri în urmă, când, în calitatea sa de sfânt al Satanei printre vampirii parizieni, nu-şi îngăduia deşertăciunea de a-i ciunti fie şi o singură şuviţă. De astă dată însă părul îi era curat şi strălucitor, contrastând plăcut cu sângeriul întunecat al hainei de catifea. Ochii săi trişti şi veşnic tineri erau aţintiţi asupră-mi, am simţit imboldul de a-i mângâia obrajii de copil, de a-i săruta gura îngerească. Era aşezat în dreptul mesei, tăcut, plin de dragoste şi curiozitate, în vreme ce pe chip i se zugrăvea o vagă umilinţă ce-mi dădea parcă de înţeles că toate disputele noastre erau de-acum uitate şi că el se afla aici doar pentru mine.

— Da, îţi mulţumesc, am rostit cu glas tare.

David stătea alături, privelиştea trupului său zvelt, de anglo-indian brunet, fiind la fel de plăcută vederii ca şi în noaptea în care făcusem din el unul asemeni mie. Era îmbrăcat în obişnuitul său costum din tweed englezesc, cu petice din piele la coate, o vestă asemănătoare cu a mea şi o eşarfă de caşmir menită să-i protejeze gâtul de frigul cu care, în ciuda puterilor de care dispunea, nu reuşise să se obişnuiască.

Senzaţia de frig e stranie, pentru cei ca noi. Ai sentimentul

că poţi ignora frigul, şi chiar îl ignori o vreme, până când, brusc, te pătrunde până în măduva oaselor.

Dora, Dora mea, stătea faţă în faţă cu Armand, iar David şedea între ei, faţă în faţă cu mine. Îmi rezervaseră, dacă eram dispus să-l accept, desigur, scaunul aşezat cu spatele la peretele de sticlă şi la cerul întunecat. L-am privit îndelung: un simplu obiect funcţional, un scaun negru, lăcuit, cu un design oriental, probabil de origine chineză, şi, în mod vizibil, costisitor.

Dora s-a ridicat de pe scaun. Purta o rochie lungă şi simplă, de mătase stacojie. Căldura ei artificială o învăluia ca într-o găoace, făcând-o să se simtă în siguranţă. Braţele albe îi erau dezgolite. Chipul îi era marcat de îngrijorare, iar buclele negre tunse scurt îi erau pieptănate într-o manieră ce fusese la modă în urmă cu optzeci de ani şi revenise la modă acum. Ochii mari, de bufniţă, radiau o dragoste nemărginită.

— Ce s-a întâmplat, Lestat? a rostit ea. Te rog, te implor, spune-ne.

— Unde ţi-e ochiul? a întrebat Armand.

Era exact genul de întrebare pe care mă aşteptam să mi-o pună. David, englezul de modă veche, se ridicase de pe scaun imediat ce Dora se ridicase, din politeţe. Armand nici nu se clintise. M-a privit fix, punându-mi întrebări, fără ocolişuri:

— Ce-ai păţit? Mai ai ochiul?

Am întors privirea către Dora.

— Ar fi putut salva ochiul acela, dacă ticăloşii aceia nu l-ar fi strivit! am spus, citând cuvintele ei, despre unchiul Mickey şi despre ochiul lui, călcat în picioare de gangsteri.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat ea, uimită.

— Nu ştiu dacă, în cele din urmă, mi-au strivit ochiul, am spus, iritat de tonul dramatic ce-mi răzbătea din glas. Nu erau gangsteri, ci strigoi, iar eu am fugit şi mi-am lăsat ochiul acolo. Era singura mea şansă de scăpare. L-am lăsat în prag. Poate că l-au strivit ori poate că l-au întins, ca pe un bulgăre de seu, habar n-am. Unchiul Mickey a fost îngropat cu ochiul lui de sticlă?

— Da, cred că da, a îngăimat Dora, mirată. Nu mi-a spus nimeni, dar aşa cred.

Am simţit cum ceilalţi doi îi cercetau mintea, l-am simţit pe Armand cercetând-o pe-a mea, descoperind imaginile unchiului Mickey, snopit în bătaie în barul Corona de pe Magazine Street,

şi cea a gangsterului cu pantofi cu vârful ascuţit, strivind sub talpă ochiul scurs al unchiului Mickey.

Dora a tras adânc aer în piept

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Aţi mutat toate lucrurile lui Roger? am întrebat. Mă rog, aproape toate?

— Da, se află în capela de la St. Elisabeth, în siguranţă, mi-a răspuns Dora.

"Sfânta Elisabeth", acesta era numele de odinioară al orfelinatului. N-o mai auzisem niciodată pronunţându-l.

— Nimeni nu se va gândi să le caute acolo. Presei nu-i mai pasă de mine. Duşmanii lui se luptă să pună stăpânire pe averea lui, îi golesc conturile din bănci şi ucid pentru a pune mâna pe cheile unor seifuri. Printre cei care i-au fost apropiaţi, fiica sa nu mai înseamnă nimic, e ruinată, lipsită de importanţă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că e aşa, am zis. Tu le-ai spus că a murit? Cât se va mai prelungi povestea lui Roger, şi care-i rolul pe care l-ai jucat tu în toate astea?

— I-au găsit capul, a explicat Armand, liniştit.

Cu glas scăzut, mi-a relatat cele întâmplate. Nişte câini vagabonzi dezgropaseră capul dintr-un morman de gunoaie şi se luptau pentru el, sub un pod. Vreme de un ceas, un bătrân vagabond ce se încălzea la un foc improvizat i-a urmărit, înainte de a-şi da seama că javrele se luptau şi lătrau în jurul unui cap de om. A anunţat autorităţile, acestea au luat capul şi, după analize genetice ale pielii şi părului, au descoperit că era vorba de Roger. Analiza dentară nu le fusese de nici un ajutor, Roger avusese dinţi perfecţi. Din acel moment, nu mai rămăsese decât ca trupul neânsufleţit să fie identificat de către Dora.

— Se pare că el a dorit să fie descoperit, am spus.

— Ce te face să crezi asta? a întrebat David. Unde-ai fost?

— Am văzut-o pe mama ta, m-am adresat eu Dorei. I-am văzut părul blond şi ochii albaştri. În curând, vor fi în ceruri, împreună.

— Ce tot spui, dragul meu? a întrebat Dora. Îngerul meu, despre ce vorbeşti?

— Aşezaţi-vă cu toţii, le-am cerut. Am să vă spun întreaga poveste. Ascultaţi-mă, fără să mă întrerupeţi. Nu, nu vreau să mă aşez, nu vreau să întorc spatele cerului şi vijeliei, zăpezii şi catedralei. Nu, am să mă plimb încoace şi-ncolo, ascultându-mi

eu însumi povestea. Luaţi aminte! Tot ce-am să vă spun mi s-a întâmplat S-ar putea să fi fost o înşelătorie, poate că am fost tras pe sfoară. Dar tot ce-am să vă spun am auzit cu urechile mele şi-am văzut cu ochii mei!

Le-am spus tot, de la începutul începuturilor, chiar şi ceea ce le mai povestisem o dată, fiecăruia în parte, lucruri pe care le ştiau, dar pe care nu le auziseră niciodată aflându-se cu toţii laolaltă: începând cu prima privire fatală pe care i-o aruncasem lui Roger, cu dragostea pe care o nutrisem imediat pentru zâmbetul lui cu dinţi strălucitori şi ochii săi negri, plini de vinovăţie, totul, până în momentul în care mă năpustisem prin uşa apartamentului, cu o noapte în urmă.

Le-am spus tot. Fiecare cuvânt rostit de Memnoch sau de Dumnezeul întrupat. Tot ce văzusem în Rai şi în Iad şi pe Pământ. Le-am vorbit despre culorile şi mirosul Ierusalimului. Le-am vorbit, le-am vorbit, le-am vorbit...

Povestea a făcut ca noaptea să treacă pe nebăgate de seamă. A înghiţit ceas după ceas, în vreme ce mă plimbam de colo-colo, vorbind, repetând acele secvenţe pe care voiam să mă asigur că le înţeleseseră aşa cum se cuvenea: etapele evoluţiei care îi uimiseră pe îngeri, vastele biblioteci ale Raiului, piersicul cu fructe şi flori, Dumnezeu, soldatul ce zăcea pe spate în Iad, refuzând să se predea. Le-am descris interiorul Sfintei Sofia. Le-am vorbit despre bărbaţii goi de pe câmpul de bătălie. Iar şi iar, le-am zugrăvit Iadul. Le-am descris Raiul. Mi-am repetat cuvânt cu cuvânt discursul în care îi explicam lui Memnoch de ce nu-l puteam ajuta, de ce nu puteam să fiu învăţător în şcoala lui!

M-au privit, copleşiţi, în tăcere.

— Mai ai vălul? m-a întrebat Dora, cu buzele tremurându-i. Îl mai ai?

Privirea ei era atât de blândă, încât am ştiut că m-ar fi iertat imediat, chiar de i-aş fi spus că nu, nu-l mai aveam, îl dăruisem unui cerşetor de pe stradă.

— Vălul nu dovedeşte nimic, am spus. Indiferent ce s-ar fi întipărit pe văl, nu înseamnă nimic! Oricine e în stare să scornească astfel de scamatorii ar putea confecţiona un astfel de văl! Nu dovedeşte nici adevărul, nici minciuna, nici înşelătoria, vrăjitoria sau teofania.

— Când erai în Iad, i-ai spus lui Roger că aveai în mâinile tale

văzul? m-a întrebat ea, pe acelaşi ton blând, cu chipul strălucitor în lumina lămpilor.

— Nu, Memnoch nu m-a lăsat să o fac. Am apucat să-l întâlnesc doar pentru un minut. În clipa asta era acolo, în faţa mea, iar în clipa următoare dispăruse, iar locul îi fusese luat de un altul. Dar se află pe drumul cel bun, către Rai. O ştiu, sunt sigur că e aşa, căci e isteţ şi şi-a dat seama ce e de făcut, iar Terry îl va însoţi! Vor ajunge în braţele Domnului, doar dacă nu cumva Dumnezeu e un vrăjitor de doi bani şi toate astea au fost o minciună. Dar de ce m-ar fi minţit? Cu ce scop?

— Nu crezi în ceea ce ţi-a cerut Memnoch? a întrebat Armand.

De-abia atunci mi-am dat seama cât era de tulburat de cele auzite, cât de mult îi semăna copilandrului care era atunci când fusese preschimbat în vampir, cât era de plin de tinereţe şi de graţie pământească!

— Ba da, cred! am rostit. L-am crezut, dar totul ar putea fi *doar o minciună,* nu vezi?

— N-ai simţit că-ţi spunea adevărul? a insistat Armand. Că avea cu adevărat nevoie de tine?

— Ce spui? am întrebat, uimit. Ne-am întors oare în vremurile de odinioară, când ne certam dacă suntem sau nu slujitorii Domnului sau ai Satanei? Te certai cu Louis în Teatrul Vampirilor dacă suntem odraslele Satanei sau ale lui Dumnezeu.

— Da! a strigat Armand. Spune-mi, l-ai crezut?

— Da. Nu. Nu ştiu, am îngăimat. Nu ştiu! am strigat apoi. Îl urăsc pe Dumnezeu la fel cum l-am urât dintotdeauna. Îi urăsc pe amândoi, fie blestemaţi!

— Dar Hristos? a întrebat Dora, cu ochii plini de lacrimi. S-a sacrificat cu adevărat pentru a ne mântui, pentru că-i era milă de noi?

— Da, în felul Său. Da. Poate. Probabil. Cine poate şti?! Dar El nu şi-a îndurat patimile ca un om, aşa cum îl implorase Memnoch, ci şi-a purtat crucea ca întrupare a lui Dumnezeu. Vă spun, ei joacă potrivit altor reguli decât noi! Cele născocite de noi sunt reguli mai bune, mai drepte! Credeţi-mă, suntem jucării în mâinile unor nebuni!

Ea a izbucnit în hohote înăbuşite de plâns, copleşită de durere.

— De ce, de ce nu ne este îngăduit să aflăm adevărul?

— Nu ştiu! am spus. Ştiu doar că i-am văzut, că mi s-au arătat, că m-au lăsat să-i văd. Şi totuşi, nu ştiu nimic!

David era încruntat, asemeni lui Memnoch când se adâncea în gânduri. Într-un târziu, a întrebat:

— Şi dacă toate astea n-au fost decât o serie de imagini şi de trucuri, iscate pe seama a ceea ce se află în mintea şi în sufletul tău, care-a fost scopul? Dacă propunerea sa, de-a-i deveni aghiotant ori prinţ, n-a fost sinceră, ce anume l-a determinat să acţioneze aşa?

— Tu ce părere ai? am izbucnit. Ochiul meu e acolo, la ei! Îţi jur, nimic din ce-am spus nu e o minciună conştientă a mea. Da, ochiul meu e acolo, fie blestemaţi! Nu ştiu ce-ar fi putut însemna toate acestea, dacă n-au fost adevărate, de la prima şi până la ultima silabă.

— Ştim că tu crezi că acesta e adevărul, a intervenit Armand. Da, crezi în tot ce-ai spus. Ai mărturisit-o. Iar eu cred că e adevărat. Am crezut asta de-a lungul întregii mele călătorii prin această vale a morţii!

— Nu vorbi ca un fanatic de rând, l-am mustrat, plin de amărăciune.

Văzusem însă înflăcărarea din ochii lui Armand. Ghicisem extazul şi suferinţa din privirile sale. Întreaga-i fiinţă era transfigurată de credinţă, de bucuria convertirii.

— Hainele din cealaltă încăpere, a spus David, calm şi îngândurat. Le-ai strâns laolaltă, iar analiza lor ştiinţifică ne-ar putea oferi indicii.

— Încetează să mai gândeşti ca un savant Acestea sunt Fiinţe ce joacă un joc pe care doar ele îl pot înţelege. Ar fi o nimica toată pentru ele să facă în aşa fel, încât acele de pin şi noroiul ce mi s-a lipit de haine să pară a fi... Dar ai dreptate, am pus deoparte acele relicve, am reuşit să le salvez, am salvat totul cu excepţia blestematului de ochi, pe care l-am lăsat în pragul ladului, pentru a scăpa, pentru a-mi salva viaţa. Da, vreau şi eu să analizăm dovezile ce ne-ar putea fi oferite de haine. Şi eu vreau să ştiu unde se află pădurea în care m-am plimbat, ascultându-l!

— Te-au lăsat să le scapi, mi-a atras atenţia David.

— Dacă i-ai fi văzut chipul, când a văzut ochiul căzut pe prag.

— Ce expresie avea chipul lui? a vrut să afle Dora.

— Groază, o groază fără margini că aşa ceva se întâmplase. Vezi tu, am impresia că, atunci când a întins mâna ca să mă prindă, uite-aşa, degetele lui au pătruns în orbită, smulgându-mi ochiul. Nu voise decât să mă apuce de păr. Atunci când degetele lui au intrat în orbită, a încercat să şi le retragă, iar ochiul s-a desprins, mi s-a scurs pe obraz. El a rămas înmărmurit de groază!

— Îl iubeşti, a remarcat Armand în şoaptă.

— Da, îl iubesc. Da, cred că are dreptate. Dar nu cred nimic din toate astea!

— De ce n-ai vrut să accepţi? a întrebat Armand. De ce n-ai vrut să-i dai sufletul tău?

O, cât de nevinovat îi era glasul, venit din adâncul inimii sale supranaturale, veche de secole, şi totuşi copilăroasă, atât de puternică, încât fusese nevoie să treacă veacuri ca ea să poată bate, fără a le primejdui, în preajma inimii unor muritori!

Micul diavol, Armand!

— De ce n-ai acceptat? a insistat el, aproape implorându-mă.

— Te-au lăsat cu bună ştiinţă să le scapi, cu un scop precis, a declarat David. A fost asemeni viziunii pe care am avut-o eu în acea cafenea.

— Da, au avut un scop anume, am încuviinţat. Dar am reuşit oare să le dejoc planurile? L-am privit insistent, pe el, cel care ajunsese la vârsta înţelepciunii, ca muritor. David, le-am încurcat oare planurile când ţi-am luat viaţa, dându-ţi viaţă veşnică? I-am sfidat oare altfel, în cine ştie ce chip necunoscut? Ah, de mi-aş aminti ce spuneau glasurile pe care le-am auzit la început. Răzbunare. Cineva spunea că n-ar fi doar o simplă răzbunare. Dar nu reuşesc să-mi amintesc decât crâmpeie lipsite de sens. Ce s-a întâmplat, spune-mi? Vor veni oare după mine?

Am izbucnit din nou în plâns. Ce stupid! Am reânceput a-l descrie pe Memnoch, în toate înfăţişările sale, chiar şi cea a Omului Obişnuit, şi totuşi atât de excepţional prin proporţiile sale, le-am vorbit din nou despre zgomotul de paşi, despre aripi şi fum, despre măreţia Raiului şi cântecele îngerilor...

— Toate acele suprafeţe, toate minunăţiile văzute de profeţi şi descrise în cărţile lor, în cuvinte ce le compară cu pietrele preţioase, cu văpaia, cu aurul, cu gheaţa şi zăpada imaculată, toate erau acolo, am şoptit. Iar El mi-a poruncit: "Bea-mi sângele!" şi eu am făcut-o!

S-au apropiat cu toţii de mine. Îi înspăimântasem. Vorbisem prea tare, înnebunit, posedat de viziune. Erau în jurul meu, în picioare, îmbrăţişându-mă. Simţeam căldura mâinilor ei albe, de muritoare, şi sprânceana neagră a lui David, lipită de obrazul meu.

— Dacă m-ai lăsa, a început Armand, strecurându-şi degetul sub gulerul cămăşii mele, dacă mi-ai îngădui să beau, aş şti...

— Nu, n-ai afla decât că sunt convins că am văzut toate acestea, nimic mai mult! i-am replicat.

— Nu, a clătinat el din cap. Aş recunoaşte sângele lui Iisus, dacă l-aş gusta.

Am clătinat din cap.

— Lăsaţi-mă, le-am spus. Nici măcar nu ştiu cum va arăta vălul. Poate că va fi doar o cârpă pe care mi-am şters sudoarea însângerată, în timp ce dormeam. Daţi-vă la o parte!

M-au ascultat, formând un triunghi aproximativ echilateral, la oarecare distanţă de mine. Până de curând, stătusem cu spatele spre peretele dinspre interior, pentru a putea vedea în orice clipă zăpada. Acum eram nevoit să întorc capul spre stânga pentru a privi pe geam. I-am măsurat din priviri. Mâna mi s-a strecurat în interiorul vestei şi-am scos vălul mototolit. M-a încercat o senzaţie inexplicabilă, abia sesizabilă, pe care nu aş reuşi să o exprim în cuvinte, nici cu glas tare şi nici în gând, o senzaţie aparte, cauzată de fluturarea acelei ţesături antice.

Am scos vălul, fără să-l privesc, şi l-am ridicat, aşa cum Veronica îl ridicase pentru a-l arăta mulţimii.

Tăcerea adâncă s-a înstăpânit în încăpere. Toţi au încremenit.

Apoi l-am văzut pe Armand căzând în genunchi, iar Dora a slobozit un strigăt prelung, sfâşietor.

— Doamne Dumnezeule! a îngăimat David.

Tremurând, am lăsat în jos vălul, continuând însă a-l ţine desfăcut, cu ambele mâini, şi am ridicat privirea, pentru a-l vedea reflectat în oglinda peretelui de sticlă. Am privit cu teamă, de parcă vălul ar fi fost o Gorgonă gata să mă ucidă cu privirea ei necruţătoare.

Chipul Lui! Chipul Lui, întipărit pe pânza vălului. Dumnezeul Întrupat, privindu-mă dintr-o reproducere în cele mai mici detalii, arsă în ţesătura vălului, nu pictată ori brodată, ci arsă în însăşi materia fibrei. Chipul Lui, Faţa lui Dumnezeu, aşa cum

arătase ea în clipele acelea, cu sângele prelingându-se din rănile săpate de coroana de spini.

— Da, am şoptit. Da, da. Am căzut şi eu în genunchi. Da, imaginea Lui e acolo, până în cele mai mici detalii.

Am simţit cum ea mi-a luat din mâini vălul. L-aş fi smuls înapoi, dacă oricare altul ar fi încercat să o facă. Însă îl ştiam în siguranţă în mâinile ei mici. Îl ţinea desfăcut, rotindu-se, astfel încât să vedem cu toţii ochii Lui negri strălucind în ţesătură!

— E Dumnezeu! a strigat ea. E vălul Veronicăi! Strigătele ei erau triumfătoare, pline de bucurie. Tată, ai reuşit! Mi-ai dăruit vălul!

A început să râdă, asemeni celei care-a avut viziunea supremă, dansa în cercuri largi, ţinând vălul desfăcut, cântând mereu unul şi acelaşi cuvânt.

Armand era zdruncinat, doborât, căzut în genunchi. Lacrimile de sânge i se prelingeau pe obraji, dâre stacojii pe marmura albă a pielii.

Descumpănit şi umil, David se mulţumea să privească. Studia vălul ce se rotea prin aer, în mâinile Dorei. Mi-a scrutat chipul, apoi şi-a îndreptat privirea spre faţa desfigurată de plâns a lui Armand, copilandrul cu privirea rătăcită, îmbrăcat în catifea şi dantele, pătate acum de lacrimile-i însângerate.

— Lestat, mi-ai adus chipul Domnului! a strigat Dora, izbucnind în lacrimi. Ni L-ai adus nouă, tuturor. Nu-ţi dai seama? Memnoch a pierdut! Memnoch a fost înfrânt. Dumnezeu a învins! L-a folosit pe Memnoch pentru a-şi împlini ţelul, l-a condus pe Memnoch precum i-a fost voia prin labirintul dorinţelor lui întunecate. Dumnezeu a triumfat!

— Nu, Dora, nu! Nu poţi crede una ca asta! am strigat. Dacă nu e adevărat? Dacă totul n-a fost decât o grămadă de minciuni? Dora!

Ea a ţâşnit pe lângă mine, a străbătut în goană culoarul şi a ieşit. Am rămas înmărmuriţi toţi trei. Am auzit zgomotul ascensorului ce cobora. Luase cu ea vălul!

— David, ce-are de gând? David, ajută-mă.

— Cine ne-ar putea ajuta, acum? a murmurat David, dar în cuvintele lui nu se ghicea nici convingerea disperării, nici amărăciunea, ci veşnica sa cumpătare. Armand, revino-ţi în fire. Nu te lăsa copleşit, l-a îndemnat, trist.

Armand însă era rătăcit.

— De ce? a întrebat el, nu mai era decât un copil căzut în genunchi. De ce?

Cu siguranţă, aşa arătase şi atunci, cu veacuri în urmă, când Marius îl eliberase din mâinile veneţienilor care-l luaseră sclav, un băieţandru menit să devină un sclav al desfrâului, un copil adus în palatul Nemuritorului.

— De ce n-aş crede? Oh, Doamne, dar *cred!* E cu adevărat chipul Mântuitorului!

S-a ridicat anevoie în picioare, de parc-ar fi fost beat, şi a pornit pe urmele ei, împleticit, clătinându-se.

Când am ajuns în stradă, ea stătea pe treptele catedralei, strigând:

— Deschideţi porţile! Deschideţi biserica! Am adus vălul!

A izbit în uşile grele ţintuite cu alămuri, cu piciorul drept. De jur împrejuru-i se adunaseră muritori, curioşi, murmurând între ei.

— Vălul! E Vălul! au strigat.

Oamenii l-au privit, când ea s-a întors şi l-a ridicat, ca să-l arate. Mulţimea i s-a alăturat şi, cu toţii, au început să izbească cu pumnii în porţile bisericii.

Cerul de deasupra începuse să se lumineze. Soarele se înălţa, dincolo de norii plumburii ai iernii, urmându-şi inexorabil calea,aducând cu sine lumina-i albă, fatală nouă, dacă nu aveam să ne punem cât mai curând la adăpost.

— Deschideţi uşile! a continuat ea să strige.

Din toate direcţiile se apropiau muritori, gâfâind, cu gurile căscate, apoi căzând în genunchi de îndată ce vedeau vălul.

— Plecaţi, căutaţi-vă un adăpost, până când nu va fi prea târziu, ne-a spus Armand. David, ia-l, du-l de aici.

— Dar tu, ce-ai de gând să faci? am întrebat.

— Voi fi martor. Voi rămâne aici, cu braţele deschise, iar când soarele va răsări, moartea mea va fi o mărturie a miracolului, a strigat el.

În sfârşit, uşile uriaşe s-au deschis. Siluetele înveşmântate în negru s-au retras, uimite. Cea dintâi rază de lumină argintie a căzut asupra vălului, urmată de altele mai calde, razele galbene ale lămpilor electrice şi cele mai palide ale candelelor, purtate parcă de suflul de aer cald ce venea dinăuntru.

— Chipul lui Iisus! a strigat ea.

Preotul a căzut în genunchi. Celălalt, mai vârstnic, călugăr,

preot sau ce-o fi fost, a rămas cu gura căscată, cu privirile aţintite asupra vălului.

— Doamne Dumnezeule, a rostit el, făcându-şi cruce. Nu credeam că în viaţa mea, Doamne... e vălul Veronicăi!

Oamenii treceau pe lângă noi, împleticindu-se în fugă, pe urmele ei, bulucindu-se la intrarea în biserică. Le-am auzit ecoul paşilor răsunând în vasta încăpere.

— Nu mai avem timp, mi-a şoptit David la ureche.

Mă îmbrăţişase, ridicându-mă de la pământ, puternic ca Memnoch, de astă dată, vijelia nu era nicăieri, ci doar zorii de iarnă mijind şi zăpada care cădea fără încetare şi din ce în ce mai multe strigăte şi hohote de plâns, pe măsură ce sumedenie de bărbaţi şi femei se apropiau de catedrală. Clopotele din turn au început să bată frenetic.

— Haide, Lestat, vino cu mine!

Am pornit în fugă, umăr la umăr, orbiţi de lumina dimineţii, în vreme ce din urmă am auzit glasul lui Armand acoperind vuietul mulţimii.

— Fiţi martori cu toţii, acest păcătos va muri pentru El! Duhoarea focului ne-a izbit, precedând explozia de lumină.

Strălucirile ei ne-au însoţit, oglindite în zidurile de sticlă ale zgârie-norilor pe lângă care treceam. Am auzit ţipetele.

— Armand! am urlat.

David m-a tras după el, în jos, pe treptele de metal, stârnind ecouri asemeni dangătului revărsat din turnurile catedralei de deasupra noastră.

Ameţit, m-am lăsat în voia lui, renunţând la orice urmă de voinţă, continuând să strig, copleşit de durere:

— Armand! Armand!

Încet-încet, am început să disting silueta lui David în bezna ce ne înconjura. Ne aflam într-o încăpere umedă şi îngheţată, o pivniţă aflată sub o altă pivniţă, dedesubtul unei clădiri părăsite, prin care vântul se zbătea cu vaiere prelungi, ascuţite. David scobea pământul îngheţat.

— Ajută-mă, mi-a strigat. Îmi pierd simţurile, lumina ne va ajunge din urmă, soarele răsare, ne vor găsi.

— Nu, aici n-au să ne găsească.

Am început să sap, trăgându-l după mine, mereu mai adânc, acoperindu-ne cu ţărâna noroioasă. În bezna de-aici zgomotele oraşului n-aveau să ne tulbure somnul. Nici măcar bătăile

clopotelor.

Se deschisese oare tunelul dinaintea lui Armand? Urcase sufletul lui în ceruri? Sau rătăcea, pierdut, dincolo de Porţile Iadului?

— Armand, am şoptit şi, închizându-mi ochii, am văzut chipul chinuit al lui Memnoch: *Ajută-mă, Lestat!*

Cu ultimele-mi puteri, mi-am dus mâna în sân, spre a mă convinge că vălul era acolo. Dar nu, vălul dispăruse. l-l dăruisem Dorei. Vălul era la Dora, iar ea îl luase cu ea în biserică.

Niciodată nu-mi vei fi duşman!

24

STĂTEAM unul lângă altul pe coama zidului scund ce desparte Fifth Avenue de Central Park. Trecuseră trei nopţi. Trei nopţi de când pândeam.

Cât vedeam cu ochii, către oraş, se întindea şirul de oameni, câte cinci sau şase în linie, bărbaţi, femei şi copii, cântând şi ţopăind pe loc ca să nu le îngheţe picioarele. Călugăriţe şi preoţi alergau de colo-colo, împărţind ciocolată caldă şi ceai celor ce se plângeau de frig. Din loc în loc, în butoaie mari de tablă, ardeau focuri. Şi toate astea, cât vedeam cu ochii, până departe.

Rândul începea departe, în centru, şerpuind prin dreptul vitrinelor strălucitoare de la Bergdorf Goodman şi Henri Bendel, prin faţa magazinelor de blănuri scumpe şi bijuterii şi a librăriilor, croindu-şi drum către catedrală.

David stătea în picioare cu braţele încrucişate, rezemat de zid. Eu şedeam pe coama zidului, ca un copil, cu un genunchi ridicat şi bărbia rezemată de pumnul strâns sprijinit pe genunchi. Priveam înainte cu ochiu-mi sănătos şi îi ascultam.

Din catedrală se auzeau strigăte de uimire şi hohote de plâns. Fără îndoială, un alt credincios atinsese o batistă de vălul miraculos şi minunea se repetase: imaginea se transferase, identică, pe suprafaţa albă a batistei! Toate acestea aveau să se repete, la un moment dat şi mâine noapte, şi poimâine, şi nimeni nu ştie în câte alte nopţi: icoana avea să se zugrăvească singură pe o bucată de ţesătură atinsă de ea, ca o flacără de

nestăvilit ce se propagă dintr-un crâng într-altul.

— Vino, m-a îndemnat David. S-a făcut frig.

Am pornit agale.

— Încotro? am întrebat. Acolo sus, ca să vedem ce-am văzut noaptea trecută şi în noaptea dinainte? Ca să mă zbat din nou să ajung la ea, ştiind prea bine că orice demonstraţie de forţă, orice folosire a însuşirilor mele supranaturale n-ar face decât să confirme miracolul? Nu mă va asculta. Ştii prea bine. Cine crezi că va veni în zori pe treptele catedralei, spre a arde confirmând autenticitatea miracolului?

— Mael e acolo.

— Aha, da, cum de nu m-am gândit? Un preot rămâne preot, chiar de-a fost un preot druid. Aşadar, aceasta va fi dimineaţa în care el a ales să se prăbuşească în flăcări, ca Lucifer.

În zorii zilei ce trecuse, cel ce se sacrificase fusese un băutor de sânge vagabond, venit de numai Dumnezeu ştie unde, necunoscut nouă. La ivirea zorilor, se preschimbase într-o torţă vie, în faţa roiului de aparate de fotografiat şi camere de luat vederi. Ziarele erau pline cu imaginile sinistrului autodafe. Pline cu imagini ale Vălului însuşi.

— Aşteaptă o clipă, i-am cerut.

Ajunseserăm în Central Park South. Cei adunaţi aici cântau, într-un glas, un vechi imn solemn cu accente militante:

Dumnezeule Sfânt, lăudat fie numele Tău,
Stăpân a toate câte suntem, ne închinăm Ţie!

Am rămas locului, încremenit de uimire, privindu-i. Durerea din orbita goală părea mai cumplită, cu fiecare oră ce trecea, şi o dată cu trecerea timpului, îi simţeam tot mai acut profunzimea seacă.

— Sunteţi nebuni cu toţii! am strigat. Creştinismul e cea mai sângeroasă dintre toate religiile care-au existat vreodată în lume. Eu pot depune mărturie că aşa e!

— Taci şi fă cum ţi-am spus, a rostit David, trăgându-mă după el, pierzându-ne în vânzoleala continuă a mulţimii ce se îmbulzea pe trotuarele îngheţate, înainte ca vreunul dintre cei de-acolo să ne fi băgat în seamă. Făcuse de nenumărate ori asta şi începuse să se plictisească de îndărătnicia mea. N-aveam motive să-l condamn.

La un moment dat, un grup de poliţişti mă înşfăcaseră.

Puseseră mâinile pe mine şi încercaseră să mă tragă după ei, afară din catedrală. Încercam să-i vorbesc Dorei. După ce m-am lăsat târât în faţa bisericii, mi-au dat drumul şi s-au retras. Simţiseră că eram lipsit de viaţă, aşa cum simt toţi muritorii. Simţiseră şi se îndepărtaseră, murmurând ceva despre Văl şi despre miracolele acestuia, lăsându-mă acolo, neputincios.

Poliţiştii erau pretutindeni. Stăteau de pază, gata să sară oricui în ajutor, servind ceaiuri celor înfriguraţi ori încălzindu-şi mâinile vinete de frig deasupra flăcărilor din butoaiele de tablă.

Nimeni nu ne băga în seamă. De ce-ar fi făcut-o? Eram doi indivizi ca oricare alţii, o parte a mulţimii, pielea noastră strălucitor de albă nu ieşea de loc în evidenţă, datorită albului orbitor al zăpezii ce lumina chipurile tuturor acestor pelerini ce rătăceau cântând prin preajmă.

Vitrinele librăriilor erau ticsite de Biblii şi de cărţi de teologie. O piramidă de cărţi învelite în hârtie fină de culoarea lavandei afişa un titlu pe măsura evenimentelor: *Veronica şi vălul ei* de Ewa Kuryluk, dincolo, în cealaltă vitrină, întreg spaţiul era ocupat de altă carte, clădită în stive înalte: *Chipuri şi locuri tainice* de Ian Wilson.

Pe stradă, o mulţime de oameni împărţeau propriile lor creaţii, gratis sau pe bani. Mi-era dat să aud accente de pe întreg cuprinsul Statelor Unite: din Texas, din Florida, din Georgia ori California.

Biblii, Biblii şi iar Biblii, vândute ori dăruite.

Un grup de călugăriţe împărţea icoane cu Sfânta Veronica. Cele mai căutate erau însă fotografiile color ale Vălului însuşi, instantanee surprinse de fotografi în biserică şi apoi multiplicate în mii de exemplare.

— Neţărmurită graţie divină, neţărmurită graţie divină, cânta un grup de oameni la unison, legănându-se cu braţele ridicate, fără a-şi părăsi locul din rând.

— Gloria, în excelsum Deum! a izbucnit un bărbat cu barbă lungă, desfăcându-şi braţele.

Pe măsură ce ne apropiam de biserică, am văzut grupuri compacte de oameni, angajate în discuţii aprinse. În mijlocul unui astfel de grup, un tânăr vorbea repede, pe un ton însufleţit:

— În secolul al paisprezecelea, a fost recunoscută oficialdrept Sfânta Veronica. Se crede că Vălul ei s-a pierdut în

timpul Celei de-a Patra Cruciade, când veneţienii au pustiit Sfânta Sofia. A făcut o pauză, ridicându-şi ochelarii căzuţi pe vârful nasului, apoi a continuat: Desigur, ca întotdeauna, Vaticanului îi va trebui o vreme pentru a-şi exprima o părere asupra celor ce se întâmplă aici. Însă şaptezeci şi trei de icoane au fost deja făcute după chipul icoanei originale, în faţa a nenumăraţi martori, care sunt gata să depună mărturie, asupra celor văzute, în faţa Sfântului Scaun.

Mai încolo, câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în negru, preoţi probabil, adunaseră în jurul lor un numeros auditoriu.

— N-am spus că iezuiţii n-au ce căuta aici, spunea unul dintre ei. Ziceam doar că nu se cuvine ca ei să preia iniţiativa. Dora a cerut ca franciscanii să fie păstrătorii Vălului, dacă el va părăsi vreodată această biserică.

În spatele nostru, două femei discutau cu însufleţire despre testele la care fusese supus Vălul, rezultatele cercetării privind vârsta acestuia erau mai presus de orice îndoială.

— Soiul acela de cânepă nu se mai cultivă nicăieri în lume. Ar fi cu neputinţă de găsit vreo bucată dintr-o astfel de ţesătură, şi, vezi tu, însăşi noutatea şi curăţenia ţesăturii e un miracol în sine.

— ... Toate sunt fluide ale corpului, fiecare parte a imaginii, derivate ale fluidelor unui trup uman. N-avea nici un rost să distrugă nici măcar o părticică din Văl pentru a afla asta! Asta e...

— ...Acţiune enzimatică. Ştii însă cum sunt interpretate lucrurile de felul acesta.

— Nu, nu şi de către *New York Times. New York Times* nu va afirma niciodată că trei arheologi au declarat Vălul autentic, dacă n-ar fi adevărat.

— Nu autentic, draga mea, ci doar mai presus de orice explicaţie ştiinţifică.

— Dumnezeu şi Diavolul sunt nişte idioţi! am exclamat. Un grup de femei şi-a întors privirile surprinse către mine.

— Acceptă-l pe Iisus drept Mântuitorul tău, fiule, a rostit una dintre ele. Du-te şi vezi cu ochii tăi Vălul. El a murit pentru a ne mântui de păcate.

David m-a tras deoparte. Nimeni nu ne mai băga în seamă. Grupurile de dezbateri se înşiruiau mai departe, animate de filozofi şi martori ai miracolelor ori de cei ce se prăvăliseră pe treptele catedralei, cu ochii şiroind de lacrimi, fermecaţi de ceea

ce văzuseră.

— L-am văzut, l-am văzut cu ochii mei, era chipul lui Iisus.

Mai încolo, în umbra unei coloane, lipită de aceasta, o umbră înaltă, ca de păianjen: silueta masivă a vampirului Mael, invizibil poate pentru cei din jur, aşteptând ivirea zorilor pentru a păşi în lumină, cu braţele deschise în cruce.

Din nou, ne-a privit pieziş.

— Şi voi! a rostit el în şoaptă, adresându-ni-se, trimiţându-şi glasul nefiresc, în taină, doar nouă. Vino, înfruntă soarele, cu braţele deschise! Vino, Lestat! Dumnezeu te-a ales să-i fii mesager.

— Haide! m-a îndemnat David. Am văzut destule pentru noaptea asta şi pentru multe nopţi de-acum încolo.

— Şi unde să mergem? am izbucnit Dă-mi drumul, încetează să mă mai tragi de braţ! David, m-ai auzit?

— Uite, ţi-am dat drumul, a spus el pe un ton politicos, coborând tonul, ca pentru a-mi face morală.

Ninsoarea se mai domolise de-acum, iar focul sfârâia într-un butoi de tablă, alături.

— Cărţile, ce s-a întâmplat cu cărţile?

Cum Dumnezeu putusem să le dau uitării?

— Care cărţi? m-a întrebat el, luându-mă de mână, pentru a mă feri din calea trecătorilor.

Ne-am oprit lângă o vitrină dincolo de care se vedeau chipurile celor intraţi acolo pentru a se încălzi. Priveau cu toţii, fascinaţi, către biserică.

— Cărţile lui Wynken de Wilde. Cele douăsprezece cărţi ale lui Roger! Ce s-a întâmplat cu ele?

— Sunt acolo, în turn, a spus David, calm. Ea ţi le-a lăsat ţie. Ţi-am mai explicat toate astea, Lestat. Ţi-a spus chiar ea, aseară.

— De faţă cu atâţia alţii, era cu neputinţă să fi spus adevărul.

— Ţi-a spus că relicvele îţi aparţin.

— Trebuie să luăm cărţile! am strigat.

Doamne, cât de nebun fusesem! Să uit de cărţile acelea atât de frumoase!

— Linişteşte-te, Lestat. Încetează să le mai atragi mereu atenţia. Apartamentul a rămas neschimbat, ţi-am spus. Dora n-a vorbit nimănui despre el. Ni l-a dat nouă. Nu va spune nimănui

că noi am fost vreodată acolo. Mi-a promis. Ţi-a încredinţat orfelinatul, Lestat, nu înţelegi? A tăiat orice legătură cu viaţa ei dinainte. A renăscut, ca păstrătoare a Vălului.

— Dar nu ştim! am gemut Nu vom şti niciodată cu siguranţă dacă e adevărat! Cum poate accepta toate acestea, când nu ştim şi nici nu putem afla dacă e măcar un sâmbure de adevăr! David m-a împins, lipindu-mă de zid. Vreau să ne întoarcem şi să luăm cărţile, am declarat.

— Bineînţeles, aşa vom face, dacă asta îţi doreşti.

Câtă oboseală mă copleşise!

Pe trotuar, mulţimea cântă, Iar El merge alături de mine, îmi vorbeşte şi mă lasă să-l rostesc numele.

Apartamentul era neschimbat. La prima vedere, ea nu mai revenise aici, aşa cum nici unul dintre noi nu mai urcase în turn, din noaptea aceea. Doar David trecuse pe-aici, în treacăt, pentru a arunca o privire. Nu minţise. Totul era ca înainte cu trei nopţi.

Cu o singură excepţie: în încăperea cea mică în care dormisem nu mai rămăsese decât scrinul. Hainele mele şi pătura pe care le adunasem, pline de noroiul şi acele de pin dintr-o pădure din vremuri apuse, dispăruseră.

— Tu le-ai luat?

— Nu, mi-a răspuns el. Cred că ea a fost. Sunt relicvele mesagerului divin. Din câte ştiu, se află acum în mâinile funcţionarilor de la Vatican.

Am izbucnit în râs.

— Iar ei vor analiza materialul şi toate fragmentele de materie organică culese de pe solul pădurii.

— Sunt hainele mesagerului divin, s-a scris şi în ziare, a spus David. Lestat, trebuie să-ţi vii în fire. Nu poţi bântui lumea muritorilor aşa. Eşti o ameninţare pentru tine însuţi şi pentru ceilalţi. Eşti o ameninţare la adresa tuturor.

— O ameninţare? După toate astea, după tot ce-am făcut, creând un miracol ce are să dea apă la moară exact religiei pe care Memnoch o ura cu atâta patimă? Oh, Doamne!

— Sssst! Mai încet, m-a avertizat el. Cărţile sunt în cufărul de colo.

Aşadar, cărţile fuseseră tot timpul aici, în această micuţă încăpere, dormisem alături de ele. Mă simţeam mult mai bine acum şi, întrucâtva, ideea de a le şti în siguranţă mă consola.

M-am aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate, şi am început să plâng, legănându-mă încoace şi-ncolo. Cât de stranie era senzaţia de-a plânge cu un singur ochi! Dar oare îmi curgeau lacrimi şi din ochiul stâng. Nu. Chiar şi izvorul lacrimilor îmi fusese smuls.

David se oprise în prag. Lumina reflectată de peretele de sticlă îi scotea în evidenţă profilul cu trăsături puternice şi expresia calmă.

Am întins mâna şi am ridicat capacul cufărului. Era un cufăr chinezesc făcut din lemn, în care fuseseră sculptate o sumedenie de figuri mărunte. Cărţile erau acolo, toate douăsprezece, acoperite cu învelitorile pe care le confecţionaserăm, pentru a le proteja şi feri de umezeală. Nu era nevoie să le deschid pentru a şti toate astea.

— Acum, ar fi mai bine să plecăm, a propus David. Dar, dacă ai de gând să începi din nou să strigi, dacă ai de gând să le repeţi din nou oamenilor toate acele...

— Ştiu cât eşti de obosit, dragul meu prieten, i-am spus. Îmi pare rău, nici nu ştii cât de rău îmi pare.

Cât îi dădusem de furcă pentru a mă scoate din învălmăşeala muritorilor, pentru a mă ţine departe de ei.

Din nou, mi-au venit în minte poliţiştii. Nici măcar nu încercasem să le opun rezistenţă. Mi-a venit în minte felul în care se retrăseseră, cu paşi şovăitori, unul câte unul, de parcă o componentă neobişnuită a moleculelor din care erau alcătuiţi i-ar fi sfătuit, în virtutea instinctului de conservare, să procedeze astfel. Să se retragă, să fugă.

Iar ea vorbise despre mine ca despre un trimis al Domnului. Era atât de sigură pe sine!

— Trebuie să plecăm! a repetat David. E timpul. Vin şi alţii încoace, iar eu n-aş vrea să-i întâlnim. Tu vrei? Vrei să răspunzi întrebărilor Pandorei, nedumeririlor lui Santino sau ale mai ştiu eu cui? Ce altceva ne rămâne de făcut? Vreau să plecăm cât mai curând posibil.

— Crezi că a fost o nebunie din partea mea, nu-i aşa? l-am întrebat, ridicând privirea.

— Şi al cui nebun ai fost? Al Diavolului sau al lui Dumnezeu?

— Tocmai asta-i, am izbucnit. Nu ştiu. Spune-mi, ce crezi tu?

— Ar trebui să plecăm, a spus el, evitând răspunsul. Dacă nu plec de-aici chiar acum, mă voi alătura mâine dimineaţă lui Mael

şi oricui îl va mai însoţi, pe treptele bisericii. Vin şi alţii, îi recunosc şi-i simt venind.

— Nu, nu poţi face una ca asta! am strigat. Dacă totul n-a fost decât o minciună? Dacă Memnoch n-a fost cu adevărat Diavolul şi nici Dumnezeu n-a fost Dumnezeu? Dacă toate astea n-au fost decât o farsă sinistră pusă la cale de nişte monştri cu nimic mai buni decât noi? Nu se poate să te gândeşti să li te alături pe treptele bisericii! Viaţa noastră pe Pământ e tot ce avem! Agaţă-te de ea! Tu nu ştii. Nu ştii ce înseamnă vârtejul acela şi Iadul. Habar n-ai. Doar El cunoaşte toate regulile. Doar El deţine monopolul adevărului! Iar Memnoch mi L-a descris de nenumărate ori drept nebun, drept un idiot din punct de vedere moral.

S-a întors încet, iar lumina se juca cu umbrele chipului său. Cu glasu-i blând, m-a întrebat:

— Spune-mi, Lestat Chiar crezi c-ar fi cu putinţă ca sângele Lui să fie acum în tine?

— Sper că n-ai început să crezi şi tu asta! l-am repezit. Nu, tu n-ai voie să crezi! Nu crede. Refuz să joc acest joc stupid. Refuz să mă pronunţ! Am adus cu mine Vălul doar pentru ca tu şi Dora să daţi crezare poveştii mele, asta-i tot. Şi uite, uite ce nebunie s-a ales, în cele din urmă!

Vreme de-o clipă, mi-am pierdut cunoştinţa.

Pentru o secundă, mi s-a părut că văd din nou Raiul. L-am văzut, stând rezemat de balustradă. Am simţit din nou mirosul acela oribil care, atât de des, se ridicase din ţărâna câmpurilor de bătălie, din străfundurile Iadului.

David a îngenuncheat lângă mine, strângându-mă în braţe.

— Priveşte-mă, nu e momentul să te laşi copleşit! m-a îndemnat el. Aş vrea să plecăm chiar acum, trebuie să ieşim de-aici. Mă înţelegi? Ne vom întoarce acasă. Apoi ai să-mi spui încă o dată povestea, ai să mi-o dictezi, cuvânt cu cuvânt.

— La ce bun?

— În cuvintele scrise vom găsi adevărul, recitindu-le, vom descoperi cine şi ce rol a jucat în întreaga istorie. Vom afla dacă Dumnezeu te-a folosit sau Memnoch a fost acela. Dacă nu cumva Memnoch te-a minţit tot timpul sau dacă Dumnezeu...

— Ah, povestea e atât de încâlcită, încât îţi dă dureri de cap, nu-i aşa? Nu, nu vreau să o aşterni pe hârtie. Dac-ai scrie tu povestea, n-ar fi decât o versiune oarecare, între atâtea altele.

De pildă, ce le-a spus ea reporterilor, cine au fost vizitatorii ei nocturni care i-au adus Vălul? Şi hainele care mi-au fost luate! Dacă vor reuşi să izoleze de pe ele probe ale ţesuturilor mele?

— Haide, ia cărţile! Am să te ajut şi eu, avem trei sacoşe la dispoziţie dar nu vom avea nevoie decât de două. Ia legătura asta, iar eu o voi lua pe cealaltă.

I-am ascultat ordinele. Am aşezat cărţile în cele două sacoşe. Acum puteam porni.

— De ce le-ai lăsat aici, deşi ai trimis toate celelalte lucruri la orfelinat?

— Ea a dorit ca volumele să-ţi rămână ţie, mi-a răspuns David. M-a rugat să am grijă ca ele să ajungă în mâinile tale. Apoi ţi-a dăruit toate celelalte. A tăiat orice legătură cu trecutul. Mişcarea ei îi atrage de-acum pe fundamentalişti şi fanatici, pe creştinii de toate riturile, atât apusene, cât şi răsăritene.

— Trebuie să încerc din nou să-i vorbesc.

— Nu, e imposibil. Vino! Am o haină mai groasă pentru tine. Îmbrac-o!

— Ai de gând să-mi porţi mereu de grijă de-acum înainte?

— Poate.

— Ce-ar fi dacă m-aş duce chiar acum la ea în biserică şi aş da foc Vălului?! Aş putea s-o fac. Aş putea-o face doar cu puterea minţii, aş putea face ca Vălul să explodeze!

— Atunci, de ce n-o faci?

M-am cutremurat.

— Eu... Eu...

— Dă-i drumul! Nici măcar nu e nevoie să intri în biserică. Puterile tale acţionează la mare distanţă. Ai putea să dai foc Vălului. Dar ce s-ar întâmpla dacă acesta n-ar arde? Să presupunem însă că ar lua foc şi ar arde de tot, s-ar preface în cenuşă, precum vreascurile pe care le aprinzi în vatră cu puterea minţii. Ce s-ar întâmpla după aceea?

Am început din nou să scâncesc. Nu, nu puteam să fac aşa ceva. Mi-era cu neputinţă, căci nu eram sigur. Pur şi simplu, nu ştiam ce să cred. Dacă acţionasem potrivit dorinţei lui Dumnezeu, aceasta era oare intenţia sa?

— Lestat! David mă privea fix, sfredelindu-mă cu privirea sa autoritară. Ascultă ce-ţi spun şi ţine minte. Nu te mai apropia de ei! Să nu mai săvârşeşti nimic din ceea ce ei ar putea considera drept un miracol. Nu mai poţi să faci nimic. Las-o să-şi spună

povestea în felul ei, las-o să vorbească despre mesagerul îngeresc. De-acum, spusele ei au intrat în istorie.

— Aş vrea să stau de vorbă cu reporterii!

— Nu!

— N-am să mai ridic glasul, îţi promit. Nu voi speria pe nimeni, îţi jur, David...

— Poate mai târziu, Lestat, dacă ai să o mai doreşti. Poate mai târziu...

S-a aplecat şi mi-a mângâiat părul. Vino cu mine. E timpul să plecăm.

25

ERA FRIG în orfelinat. Zidurile groase de cărămidă, lipsite de orice urmă de izolare, reţineau frigul, făcând ca atmosfera de-aici să pară chiar mai rece decât iarna de afară. Mi s-a părut că-mi reamintesc această senzaţie. De ce-mi dăruise mie fosta mănăstire, fostul orfelinat? De ce? Mi le dăruise toate, o dată cu tot ceea ce moştenise de la el. Ce puteau să însemne toate astea? Nimic mai mult decât că ea dispăruse, se făcuse nevăzută, ca o cometă ce traversează cerul.

Exista oare vreo ţară pe acest pământ unde reţelele de televiziune să nu-i fi purtat chipul şi vocea, Vălul şi povestea?

Noi ne aflam însă acasă. Eram aici, în New Orleans, pe micul nostru domeniu. Aici nu ningea, se simţea doar mireasma dulce a măslinilor şi aroma fadă a magnoliilor roz ce-şi lepădaseră petalele în grădina de mult lăsată în paragină a mănăstirii. Petale roz, risipite în ţărână.

Era atât de linişte aici! Nimeni nu cunoştea existenţa acestui loc. Aşadar, de-acum înainte, Bestia îl putea lua în stăpânire, spre a-şi reaminti de Frumoasa pierdută, întrebându-se dacă Memnoch mai plângea oare, în fundul lui de Iad, ori dacă, nu cumva, laolaltă, amândoi Fiii lui Dumnezeu se prăpădeau de râs în ceruri!

Am pătruns în capelă.

Mă aşteptasem să găsesc aici mormane de hârtie de împachetat mototolită, cutii, lăzi şi coşuri.

Când colo, m-am trezit într-un sanctuar. Toate erau aşezate

la locul lor, aşa cum se cuvenea. Totul fusese despachetat, fiecare obiect fusese şters de praf şi lucea în penumbră. Statui ale Sfântului Anton, ale Sfintei Lucia cu ochii scoşi aşezaţi pe o tavă, Pruncul Iisus de la Praga, sculptat cu fineţe în stil spaniol, icoane atârnând pe pereţi, între ferestre, la înălţimea potrivită.

— Cine-a făcut toate astea?

David plecase. Încotro? Avea să se întoarcă oricum, aşa că n-avea importanţă. Aveam la mine cele douăsprezece cărţi. Aveam nevoie de un loc mai cald în care să mă aşez — poate pe treptele altarului — şi de puţină lumină. Având un singur ochi, lumina nopţii ce se strecura prin ferestrele înalte cu vitralii nu-mi mai era de ajuns, ca odinioară.

O siluetă se vedea în vestibul. Lipsită de miros. Un vampir. Unul dintre cei pe care-i creasem eu însumi. Nu se putea altfel. Unul mai tânăr. Louis. Inevitabil.

— Tu ai făcut toate astea? l-am întrebat. Tu ai aşezat fiecare lucru la locul său în biserică, cu atâta grijă?

— Mi s-a părut că aşa se cuvenea, a răspuns el.

A pornit către mine. Îl vedeam limpede acum, deşi fusesem nevoit să întorc capul pentru a-mi focaliza privirea asupră-i, după ce încercasem zadarnic să deschid ochiul stâng, care-mi lipsea.

Înalt, palid, niţel înfometat. Părul negru, tuns scurt. Ochii verzi şi plini de blândeţe. Mersul plin de graţie al celui ce nu vrea să fie băgat în seamă, mersul tăcut, de felină. Haine simple, negre, ca veşmintele evreilor newyorkezi adunaţi în faţa catedralei pentru a asista la întregul spectacol. Asemeni celor din secta Amish, veniţi cu trenul pentru a fi martorii miracolului, arbora o expresie senină.

— Vino cu mine, acasă, mi-a spus. O voce atât de caldă, de umană. Vei avea timp destul să te întorci aici ca să reflectezi. De ce n-ai veni cu mine acasă, în cartier, printre lucrurile noastre?

Dacă ar fi existat pe lume cineva care să mă poată consola, acela n-ar fi putut fi decât el. El, cu o înclinare uşoară a capului, cu felul în care mă privea stăruitor, încercând parcă să mă apere de ceea ce se temuse că eu — sau poate noi toţi — aş fi putut păţi.

Vechiul meu prieten gentilom, tandrul meu învăţăcel, educat în egală măsură spre a-şi folosi manierele victoriene, dar şi

pentru a se comporta ca un monstru adevărat. Ce s-ar fi întâmplat dacă Memnoch l-ar fi ales pe el? De ce n-o făcuse oare?!

— Ce-am făcut? am întrebat, pierdut. Care-i voinţa Domnului?

— Nu ştiu, mi-a răspuns, aşezându-şi cu blândeţe mâna peste mâna mea. Glasul lui blând era asemeni unui balsam pentru nervii mei. Vino acasă. Am ascultat ore în şir, la radio şi la televizor, povestea îngerului nopţii care a adus Vălul. Hainele zdrenţuite ale îngerului au fost date în grija preoţilor şi a oamenilor de ştiinţă. Dora e purtată pe braţe de mulţime. Vălul a săvârşit vindecări miraculoase. Din întreaga lume, mulţimi de oameni se revarsă către New York. Mă bucur că te-ai întors. Voiam să te ştiu aici.

— L-am slujit oare pe Dumnezeu? E oare cu putinţă? Pe Dumnezeu, pe care încă îl urăsc?

— Nu ţi-am auzit încă povestea, a spus el. Ai să-mi povesteşti, nu-i aşa? O voce calmă, lipsită de emoţie, pentru o întrebare directă. Sau ar fi mult prea chinuitor să-ţi reaminteşti?

— Aşteaptă până când David va aşterne totul pe hârtie, i-am sugerat. O va face din memorie, am adăugat, atingându-mi tâmpla. Avem o memorie atât de bună, încât uneori mă întreb dacă nu cumva unii dintre noi nu îşi amintesc chiar şi acele lucruri care, de fapt, nu s-au întâmplat niciodată. Am privit în jur. Unde suntem? Oh, Doamne, am uitat. Ne aflăm în capelă. Uite îngerul ce ţine vasul în mâini, uite şi crucifixul. Era aici şi înainte.

Cât de rigid şi lipsit de viaţă mi se părea acum, în comparaţie cu Vălul cel strălucitor.

— Au arătat şi Vălul în programele de ştiri?

— Îl arată mereu, a zâmbit el, fără pic de ironie, ci doar cu o neţărmurită dragoste în priviri.

— La ce te-ai gândit când ai văzut Vălul, Louis?

— Mi-am spus: iată-l pe Hristos, cel în care am crezut odinioară. M-am gândit că acesta era Fiul lui Dumnezeu, aşa cum mi-l închipuisem pe vremea când eram copil, iar aici nu erau decât mlaştini, a explicat el, răbdător. Vino acasă. Să plecăm de-aici. Sunt... sunt anumite lucruri aici.

— Ce anume?

— Duhuri? Fantome? Nu părea deloc înspăimântat. Sunt

mici, dar le simt prezenţa, şi ştii prea bine că nu am puterile tale, Lestat. A zâmbit iar. Bănuiesc, aşadar, că ştii despre ce vorbesc. Nu le simţi?

Am închis ochii. Sau, mai exact, ochiul. Am auzit un zgomot nedefinit, larma unei mulţimi de copii înaintând în rând.

— Mi se pare că recită tabla înmulţirii.

— Ce recită? s-a mirat Louis, apucându-mă de braţ. Cum adică, recită tabla înmulţirii?

— Ştii doar, pe vremuri copiii învăţau tabla înmulţirii ca pe o poezie, uneori o şi cântau: doi ori doi fac patru, doi ori trei fac şase, doi ori patru fac opt... Nu-ţi aminteşti? Da, îi aud cântând.

M-am oprit Simţisem o prezenţă, chiar la intrarea în capelă, în vestibul, între uşile care despărţeau culoarul de capelă. Acolo, în umbră, mă ascunsesem eu însumi din faţa Dorei.

Era unul din stirpea noastră. Nu putea fi altcineva. Era bătrân, foarte bătrân. Îi simţeam puterea. Era cineva acolo, un vampir atât de vârstnic, încât poate doar Memnoch şi Dumnezeul întrupat ar fi putut să înţeleagă, sau Louis, poate şi el, dacă se hotăra să dea crezare amintirilor pe care le avea din scurtele-i întâlniri cu cei vârstnici...

— Haide, n-am de gând să mă ascund aici, tremurând de frica lui! am rostit şi am pornit într-acolo.

Cele două sacoşe cu cărţi îmi atârnau pe umărul drept, simţeam povara sacoşelor din pânză ieftină. Mâna dreaptă îmi rămăsese liberă, iar ochiul rămas vedea mai limpede decât oricând. Măcar atât tot îmi mai rămăsese. Cine era noul venit?

— E David, a rostit Louis, cu glas calm, o simplă constatare, ca şi cum ar fi vrut să mă liniştească, pe tonul pe care mi-ar fi spus: Vezi, n-ai motive să-ţi faci griji.

— Nu, nu e singur. Priveşte chiar lângă el, încearcă să pătrunzi mai adânc în beznă. Nu vezi? E o siluetă de femeie, atât de albă şi atât de puternică, încât, având în vedere locul în care ne aflăm, ar putea părea doar o statuie. Maharet! am exclamat.

— Aici sunt, Lestat, mi-a răspuns ea.

Am izbucnit în râs.

— Nu tot aşa i-a răspuns şi Isaia lui Dumnezeu? "Aici sunt, Doamne!"

— Ba da, a încuviinţat ea. Vocea îi era abia audibilă, însă limpede, de parcă trecerea timpului ar fi purificat-o,

desprinzând-o de trup, imaterială.

M-am apropiat, traversând capela şi pătrunzând în micul vestibul. David îi era alături, ca un locotenent gata să-i îndeplinească imediat orice dorinţă. Ea era cea mai vârstnică dintre noi sau, mă rog, aproape cea mai vârstnică, Eva seminţiei noastre, mama noastră, a tuturor, singura rămasă. Acum, privind-o, mi-a revenit în minte adevărul despre ochii ei: pe vremea când era încă o muritoare, îi scoseseră ochii, iar cei cu care mă privea, ochii pe care îi folosea de atunci erau împrumutaţi, erau ochii unui muritor.

Sângerau în orbitele ei, ochi de om, luaţi de la un mort sau poate de la cineva încă viu, n-aveam cum să ştiu. Îi folosea o vreme, cât timp sângele vampiric reuşea să îi menţină în funcţiune. Şi totuşi, cât de palizi păreau, pe chipul ei minunat. Cum spunea Jesse? Că ar fi dăltuită în alabastru. Iar alabastrul îngăduie trecerea luminii.

— Nu voi lua ochiul unui muritor, am şoptit.

Ea nu a scos nici un cuvânt. Nu venise aici pentru a mă judeca, nici pentru a-mi da sfaturi. Dar, în acest caz, ce căuta aici? Ce voia de la mine?

— Şi tu vrei să auzi povestea?

— Bunul tău prieten englez spune că totul s-a întâmplat precum i-ai povestit Spune că toate cântecele pe care le-am auzit la televiziune sunt adevărate, că tu eşti îngerul din noapte, că tu eşti cel care-a adus Vălul şi că a fost de faţă şi ţi-a ascultat istorisirea.

— Nu sunt un înger! N-am vrut să-i dau Vălul! L-am luat doar ca pe-o dovadă. Am luat Vălul fiindcă...

Glasul mi-a pierit.

— De ce l-ai luat? m-a întrebat ea.

— Fiindcă mi l-a dat Hristos! am şoptit. Mi-a spus: "Ia-l!", iar eu l-am luat. Am izbucnit în plâns. Ea aştepta. Răbdătoare, solemnă. Louis aştepta David aştepta şi el. Într-un târziu, am reuşit să-mi domolesc suspinele. Să aşterni pe hârtie fiecare cuvânt, David. Să nu laşi deoparte nimic, oricât ar fi de ambiguu, mă auzi? N-am de gând să scriu eu povestea Nu o voi face. Mă rog, poate doar dacă... Dacă tu n-ai să reuşeşti să-ţi aminteşti chiar tot, cu exactitate, te voi ajuta. Ce vrei? De ce-ai venit? Nu, n-am să scriu nimic. De ce-ai venit, Maharet? De ce-ai ales să mi te înfăţişezi? De ce-ai venit în noul palat al Bestiei, de

ce? Răspunde.

Ea nu mi-a răspuns. Părul de-un roşcat palid îi atârna, despletit, până în talie. Purta veşminte simple, care-ar fi trecut neobservate oriunde, în orice ţară: o rochie lungă, strânsă în talie cu o centură, fusta acoperindu-i partea superioară a cizmelor din picioare. Simţeam acut mirosul de sânge omenesc al ochilor ei. Şi, sclipindu-i în orbite, ochii ei stranii mă ardeau, vederea lor îmi era de nesuportat.

— N-am să iau ochiul vreunui muritor! am izbucnit. Dar mai spusesem asta şi mai devreme. Eram oare insolent şi arogant faţă de ea, care era atât de puternică? N-am să mai iau *viaţa* vreunui om, am rostit, exprimând ceea ce avusesem de gând să spun de la bun început. Niciodată, niciodată, niciodată, cât voi mai trăi, oricât aş suferi, oricât aş fi de înfometat, n-am să mai răpesc viaţa vreunui muritor, n-am să mai ridic mâna asupra vreunuia dintre semenii mei, fie el om sau dintre noi, nu-mi pasă, n-am să mai... Eu... Cu ultimele-mi puteri, voi...

— Am să te ţin aici o vreme, a rostit ea. Un timp, vei fi prizonierul meu. Până când ai să te linişteşti.

— Ai înnebunit. N-am să te las să mă ţii nicăieri.

— Am pregătit lanţurile pentru tine. David şi Louis mă vor ajuta.

— Ce-i asta? Voi doi... aţi îndrăzni una ca asta? Lanţuri? Vorbeşti de lanţuri? Dar ce sunt eu, Azazel azvârlit în genune? Memnoch s-ar prăpădi de râs, de-ar auzi una ca asta, dacă nu mi-ar fi întors spatele pentru totdeauna.

Nici unul din ei nu s-a clintit însă. Au rămas încremeniţi locului, imensa putere conţinută în trupul ei suplu şi alb se făcea simţită pe nevăzute. Îi simţeam suferind. Le adulmecam durerea.

— Ţi-am adus asta, a rostit ea, întinzând mâna. După ce vei citi ce e scris aici, vei urla şi vei plânge, iar noi vom avea grijă ca tu să rămâi aici, în siguranţă, până când ai să te linişteşti , oricât de mult va dura. Asta-i tot. Vei rămâne aici, sub protecţia mea. Vei fi prizonierul meu.

— Ce? Ce e asta? am întrebat.

Era un pergament mototolit.

— Ce naiba e asta? am strigat. Cine ţi-a dat-o?

Refuzam să o iau, să o ating.

Cu forţa căreia îmi era cu neputinţă să mă opun, mi-a luat

mâna stângă, obligându-mă să las cărţile să cadă pe pardoseală, şi a aşezat în palma mea cocoloşul de hârtie.

— Mi-a fost dat spre a-ţi fi înmânat.

— Cine ţi l-a dat? am vrut să aflu.

— Cel al cărui scris îl vei recunoaşte. Citeşte.

— La naiba! am izbucnit şi, cu degetele mâinii drepte, am despăturit pergamentul şifonat.

Ochiul meu. Ochiul meu strălucea acolo, pe fondul literelor aşternute îngrijit. Cocoloşul conţinea ochiul meu, împachetat într-o scrisoare. Ochiul meu albastru, întreg şi viu.

Gâfâind, l-am luat şi l-am împins înapoi în orbită, dincolo de pleoapele care mă usturau amarnic, am simţit cum nervii şi vasele de sânge îşi croiau drum către creier, refăcând legătura. Lumea a explodat, în integralitatea ei.

Ea tăcea, privindu-mă fix.

— Spui c-am să urlu? am strigat Spui că voi plânge? Ce crezi că văd acum? Văd doar ce-am văzut şi înainte, nimic mai mult. Am privit de la dreapta la stânga, cumplita pată de întuneric dispăruse, lumea era din nou întreagă înaintea mea vitraliile şi cei trei, nemişcaţi, privindu-mă. Oh, mulţumesc, Doamne! am şoptit.

Dar ce însemna asta? Era o rugăciune de mulţumiri sau, pur şi simplu, o exclamaţie!

— Citeşte ce e scris pe pergament! m-a îndemnat ea.

Un scris arhaic, ce însemna asta? O iluzie! Cuvinte scrise într-o limbă care nu era deloc o limbă, şi totuşi, cuvintele erau atât de clare, încât o singură privire mi-a fost de-ajuns pentru a le desluşi, erau scrise cu sânge, cu cerneală şi cu funingine:

Prinţului Meu
Mulţumiri pentru o treabă bine făcută.
Cu dragoste,
Diavolul Memnoch.

— Minciuni, minciuni, minciuni! am urlat. Am auzit zornăitul lanţurilor. Care-i metalul cu care credeţi că m-aţi putea Mântui, alunga din lume?! Blestemaţi să fiţi cu toţii! E o minciună! Nu, nu l-ai întâlnit! Nu el ţi-a dat asta!

David şi Louis, împreună cu ea, cu puterea-i nemărginită, strânsă încă din vremuri imemoriale, dinainte ca primele tăbliţe

de lut să fi fost scrijelite la Ierihon, m-au împresurat, copleşindu-mă. De fapt, ea a fost cea care m-a prins, eram asemeni unui prunc îndărătnic, blestemând şi zvârlind nărăvaş din picioare.

M-au târât prin încăperile întunecate, în vreme ce urletele-mi se striveau zadarnic de zidurile groase, până în încăperea cu ferestre zidite, cufundată în beznă, pe care o aleseseră. M-au înlănţuit acolo, în beci, în timp ce mă zvârcoleam, blestemând.

— Minciuni, minciuni, sunt numai minciuni! Nu cred nici o iotă! Dac-am fost tras pe sfoară, Dumnezeu a făcut-o! strigam fără încetare. El m-a păcălit. Nu poate fi adevărat decât dacă El m-a înşelat, El, Dumnezeul întrupat. Nu Memnoch. Nu, nu, niciodată. E o minciună!

Într-un târziu, am încetat a mă mai zbate, neajutorat. Nu-mi mai păsa. Lanţurile ce mă împiedicau să izbesc în pereţi până când pumnii mi s-ar fi preschimbat în carne vie ori să-mi zdrobesc capul de zidurile groase de cărămidă, îmi provocau o ciudată senzaţie de confort.

— Minciuni, minciuni, totul nu-i decât o uriaşă panoramă a minciunilor! Asta am văzut! Un spectacol al minciunilor, în arena circului!

— Nu totul e minciună, a rostit ea. Nu chiar tot. Tocmai aici se ascunde cheia dilemei vechi de secole.

Am amuţit. Simţeam cum rădăcinile ochiului stâng se înfigeau tot mai adânc în creier. Măcar atât mai aveam. Îmi recăpătasem ochiul. Gândindu-mă la groaza de pe chipul lui, văzând că-mi scosese ochiul, la povestea ochiului unchiului Mickey, n-am mai putut răbda. Am început din nou să urlu.

Ca prin ceaţă, mi s-a părut că aud glasul blând al lui Louis, protestând, implorând-o, certându-se cu ea. Am auzit zgomotul zăvoarelor trase, am auzit unghiile ce se înfigeau în lemnul de esenţă tare al uşii şi, din nou, l-am auzit pe Louis implorând.

— O vreme, doar o vreme... i-a răspuns ea. E prea puternic, asta-i tot ce putem face pentru el. Alternativa ar fi să-l nimicim.

— Nu! a strigat Louis.

L-am auzit şi pe David ridicând glasul. Nu putea să facă una ca asta.

— Nu, n-o voi face, a răspuns ea calmă. Dar va rămâne aici până când eu voi spune că poate pleca.

Au plecat.

— Cântaţi! am şoptit, adresându-mă fantomelor copiilor. Cântaţi...

Dar mănăstirea era pustie. Toate micile duhuri fugiseră. Mănăstirea îmi aparţinea. Mie, slujitorul lui Memnoch, prinţul lui Memnoch. Eram singur în închisoarea mea.

26

DOUĂ NOPŢI, trei nopţi. Afară, în oraşul aparţinând lumii moderne, maşinile goneau pe bulevardul larg. Treceau cupluri, şoptind în umbrele înserării. Un câine urla.

Patru nopţi, cinci nopţi? David stătea lângă mine, citindu-mi manuscrisul ce conţinea povestea mea, tot ceea ce spusesem, notat aşa cum îşi amintise el, din când în când se oprea, pentru a întreba dacă scrisese corect, dacă astea fuseseră cuvintele mele, dacă aşa arăta imaginea pe care voisem să i-o descriu. Ea îi răspundea.

Din locul în care şedea, în colţ, rostea fără grabă:

— Da, asta ţi-a spus, acestea i-au fost cuvintele. Asta îi citesc şi în minte. Sunt exact aceleaşi cuvinte, exprimă ceea ce a simţit.

Într-un târziu, după vreo săptămână, s-a apropiat de mine şi m-a întrebat dacă nu eram însetat de sânge.

— Nu voi mai bea niciodată sânge, i-am răspuns. Mă voi usca şi voi încremeni, ca o statuie de calcar. Voi sfârşi prin a fi uitat în vreo firidă.

Într-o noapte, Louis şi-a făcut apariţia, înaintând cu seninătatea unui capelan care pătrunde într-o închisoare, imun la puterea legii, dar ferindu-se să o încalce.

Cu gesturi măsurate, s-a aşezat lângă mine cu picioarele încrucişate. Şi-a îndreptat privirea în gol, neândrăznind să mă privească, de parc-ar fi fost nepoliticos din partea lui să se uite la mine, cel înfăşurat în lanţuri şi în propria-mi furie.

Şi-a aşezat degetele pe umărul meu. Se pieptănase, părul îi era aranjat şi prins în spate, iar nu plin de praf, ca în vremea din urmă. Şi hainele-i erau curate şi noi, de parcă s-ar fi îmbrăcat de gală anume pentru a mă vizita.

Am zâmbit în sinea mea la acest gând. Obişnuia însă să o

facă uneori, iar când i-am văzut nasturii antici, din aur bătut cu perle, am ştiut că se îmbrăcase atât de elegant numai de dragul meu şi am zâmbit, ca un bolnav când cineva se îndură să-i înlocuiască compresa umedă de pe frunte.

Am simţit strânsoarea degetelor lui pe umăr, o altă senzaţie plăcută, pe care nu mă simţeam însă deloc dator să o dau în vileag.

— Am citit cărţile lui Wynken, mi-a spus el. Ştii, le-am luat, m-am întors după ele. Rămăseseră în capelă.

A ridicat, în sfârşit, privirea spre mine, o privire limpede, plină de respect.

— Îţi mulţumesc din suflet, i-am răspuns. Mi-au scăpat din mână în întuneric. Le-am lăsat să cadă, când am întins mâna să iau ochiul. Sau ea a fost cea care mi-a luat mâna? Oricum, am scăpat din mână sacoşele în care se aflau cărţile. Nu mă pot mişca din cauza lanţurilor.

— Am dus cărţile la noi acasă, pe Rue Royale. Sunt acolo, alături de celelalte nestemate pe care le-am adunat pentru a ne încânta privirile.

— Da. Te-ai uitat la acele miniaturi? Vreau să spun, le-ai privit cu mare atenţie? am vrut să aflu. Eu n-am apucat să le văd. Adică... Totul s-a întâmplat atât de repede şi n-am apucat nici măcar să deschid vreuna dintre ele. Dacă ai fi văzut şi auzit felul în care strigoiul lui mi le-a descris atunci în bar...

— Sunt superbe. Sunt de-a dreptul minunate. Ai să vezi, te vei îndrăgosti de ele. Te aşteaptă ani întregi de plăceri, la lumina unei lămpi, alături de ele. Eu n-am apucat decât să le răsfoiesc şi să citesc vreo câteva pasaje, cu ajutorul unei lupe. Ochii tăi sunt însă mai ageri decât ai mei.

— Poate că... Într-o bună zi... am putea să le citim împreună.

— Da, toate cele douăsprezece cărţi, a încuviinţat el.

Mi-a vorbit pe îndelete, cu un entuziasm blând, despre miraculoasele miniaturi, despre omuleţii cei mărunţi, despre animale şi flori, despre leul întins alături de miel.

Am închis ochii. Îi eram recunoscător pentru mulţumirea pe care mi-o adusese. Ştia că n-aveam de gând să mai vorbesc, de astă dată.

— Voi fi acolo, în camerele noastre, aşteptându-te, mi-a spus. Nu te vor mai ţine multă vreme aici.

Cât timp o fi trecut?

Mi s-a părut că afară vremea se încălzise.

Se prea poate ca David să fi venit, nu ştiu.

La un moment dat, am închis ochii şi mi-am astupat mental urechile, refuzând să ascult orice sunet ce îmi era adresat. Auzeam, în schimb, foşnetul frunzelor în amurg, când cerul era încă înroşit la apus, iar ceilalţi vampiri încă mai dormeau. Auzeam păsările ciripind pe ramurile stejarilor de pe Napoleon Avenue. Îi auzeam pe copii!

Da, copiii veneau. Îi auzeam cântând. Uneori prindeam din zbor câte o şoaptă ghiduşă, furişată în tăcerea înconjurătoare. Alteori, tresăream auzind paşi pe trepte.

De dincolo de ziduri, asurzitoare, îmi parvenea larma amplificată a nopţii electrice.

Într-o seară, când am deschis ochii, lanţurile dispăruseră.

Eram singur, iar uşa beciului era deschisă.

Hainele-mi erau numai zdrenţe, dar nu-mi păsa. M-am ridicat, pârâind din încheieturile îndurerate de atâta amorţeală şi, pentru întâia oară în noaptea aceea, mi-am dus mâna la ochi şi l-am pipăit. Era acolo, teafăr, deşi ştiusem asta, căci văzusem tot timpul cu el. Încetasem însă a mă mai gândi, iar gândul recăpătării vederii îmi fugise din minte.

Am ieşit din orfelinat şi-am traversat curtea interioară. Vreme de-o clipă, mi s-a părut că întrevăd un leagăn vechi, din bare de oţel, de soiul celor ce umpleau vechile locuri de joacă. Am văzut barele încrucişate de susţinere şi grinda, apoi leagănul însuşi şi copiii care se jucau, fetiţe cu buclele în vânt, pe care mi se părea că le aud râzând. Am ridicat privirea, uimit, către ferestrele cu vitralii ale capelei.

Copiii dispăruseră. Curtea era pustie. Palatul îmi aparţinea. Ea tăiase orice punte ce o mai lega de trecut, îndreptându-se spre culmile victoriei.

Am mers îndelung pe St. Charles Avenue.

M-am plimbat pe sub stejarii pe care-i ştiam, pe caldarâmul brăzdat de dungi din teracotă, trecând pe lângă case mai vechi sau mai noi şi pe Jackson Avenue, curios amestec de taverne antice şi firme de neon, clădiri moderne, ruine sau magazine extravagante, un bâlci al deşertăciunilor ce se prelungea până spre centru.

Am ajuns în dreptul unui magazin pustiu, în care odinioară erau expuse automobile de lux. Vreme de cincizeci de ani, aici

se vânduseră maşini costisitoare, acum nu mai era decât o hală uriaşă şi goală, cu pereţii din sticlă. Mi-am văzut silueta oglindită perfect în aceştia. Îmi recăpătasem văzul, neştirbit, amândoi ochii albaştri îmi erau teferi.

M-am văzut pe mine însumi.

Aş vrea să mă vedeţi şi voi acum. Vreau să mă priviţi, aşa cum mă înfăţişez vouă, jurându-vă că această poveste e adevărată. Fiecare cuvânt e adevărat, vine din inima mea.

Sunt Vampirul Lestat. Asta-i ceea ce am văzut. Asta-i ceea ce am auzit. Asta-i tot ce ştiu. *Totul.*

Credeţi în mine, credeţi în cuvintele mele, în ceea ce am rostit şi a fost aşternut pe hârtie.

Sunt aici, eroul propriilor mele visuri. Îngăduiţi-mi să-mi păstrez locul într-ale voastre.

Eu sunt Vampirul Lestat.

Acum, îngăduiţi-mi să trec din ficţiune în legendă.

9:43,28 februarie 1994
Adieu, mon amour!